

Scrooge's Christmas Carol: Het vrijgeven van de laatste ketting

Geschreven en geïllustreerd door C. Pippin Lowe

**** Staaf één ****

Marley keert terug

SCROOGE strompelde naar voren. Ondanks zijn verwoede knippen met zijn ogen kon hij nog steeds niet voorbij de duisternis kijken. Instinctief op zoek naar steun stak hij zijn handen naar buiten, maar het oneffen pad raakte zijn schoen en liet hem plat vallen. De verzengende hitte van de vloer verbrandde hem. Huilend krabbelde hij overeind.

Omdat het zicht werd ontzegd en aanraking gevaarlijk was, hielp alleen de geur zijn waarnemingen. Terwijl hij verder liep, drong de muffe stank van zwavel zijn neusgaten binnen. Met elke inademing dwong de geur tranen naar buiten. Door de waas van zijn tranen heen ontdekte hij een zwakke oranje gloed die erboven begon te flikkeren. Met elke stap vooruit werd de helderheid intenser.

De holte, hoewel groot van uiterlijk, leek zonder muren. Opkijkend zag Scrooge duizenden stalactieten, elk met een feloranje punt. De aanblik zorgde voor een schitterend schouwspel. Toen hij het wonder van het plafond aanschouwde, stopte de voorwaartse beweging van Scrooge, waardoor de verlichting ophield. Terwijl hij stil stond in de duisternis, bracht elke beweging die hij maakte de kamer terug in een zwakke gloed. Elke stap daarna verlichtte de vlam van de stalactieten. De kleur, eerst koel oranje, veranderde al snel in rood. Met elke stap werden alle aanhangsels warmer, totdat het plafond blauw vlamde. De glans bracht het zweet op Scrooge's voorhoofd. En toen barstte het hele plafond uit in een verblindend wit vuur.

Binnen enkele seconden verlichtte een enorme gloed van stekels de grot zo helder dat Scrooge's zicht werd weggespoeld. Scrooge stopte met bewegen, maar toch was het te laat om de brand te stoppen. Terwijl zijn ogen zich probeerden aan te passen, begon hij vormen zonder details te identificeren. Waar een aarden vloer had moeten zijn, bedekte een zee van gesmolten munten het oppervlak van de grond.

Scrooge keek op toen een plotseling krakend geluid door de grot weergalmde. Elke stalactiet leek te worden aangevallen door zijn eigen vurigheid. De pulserende aanhangsels bewogen met zo'n kracht in en uit dat het leek alsof ze ademden. Voordat hij hierover kon nadenken, begonnen witte gesmolten munten op Scrooge te regenen. Bij contact veranderden ze van munten in kettingen. De beperkingen bewogen zich als een constrictor die zich om zijn prooi wikkelde. Scrooge worstelde toen de druk van de slavernij de controle overnam.

Huilend van schrik klonk Scrooge's geschreeuw buiten zijn droom. Hij sprong recht overeind voordat hij weer op het matras viel. Rillend van angst kreunde hij binnensmonds: 'Transmogryfy'. Een tijdje bleef de droom hangen, waardoor Scrooge met een onheilspellende angst achterbleef, totdat zijn gedachten na verloop van tijd in herinneringen veranderden.

Terwijl hij naar de klok boven de schoorsteenmantel keek, besepte Scrooge dat het nog steeds kerstavond was. Hij dacht aan zijn nachtmerrie en het verband met kettingen die hem jaren geleden, op een andere vooravond van Kerstmis, waren getoond.

Terwijl hij in bed lag, herinnerde hij zich zijn ontmoeting met de drie geesten. Hij wist dat hij veranderd was. Elk jaar vonden genereuze en vaak anonieme geschenken hun weg vanuit zijn kluis naar de zakken van de Londense behoeftigen. De geesten hebben hem nooit meer bezocht, dat was ook nooit nodig. Maar de geest, Marley, dat was een ander geval. Want dit zou het jaar zijn dat Marley Scrooge nodig had.

Het was jaren geleden-elf om precies te zijn-sinds die cruciale kerstavond in 1843, toen de drie geesten en zijn oude vriend, Jacob Marley, Scrooge hadden meegenomen op zijn reis van verlossing. En nu, de avond voor weer Kerstmis, lag hij alert in zijn bed en dacht aan het verleden.

Scrooge besepte dat hij een oude man was toen de geesten hem achtervolgden. Marley heeft misschien de aanzet gegeven tot het redden van zijn ziel, maar Scrooge zelf begreep dat zijn leven spoedig verloren zou gaan. Terwijl hij nadacht over zijn naderende dood, voelde hij zich vredig en dankbaar voor het leven dat hem werd gegeven. Hij had nergens spijt van, niet van zijn jarenlange afwijzing door een gevoelloze vader, of van zijn eigen afwijzing van de enige liefde in zijn leven, Belle.

Het grootste deel van zijn leven had Scrooge geleefd in de hartstocht van de hebzucht; hij was een gulzigheid naar het muntstuk en een schurk als het om de toestand van de

arbeider ging. Toch werd Scrooge, door de welwillendheid van de geesten, boven zijn kleinzieligheid verheven en werd een wederopstanding van de geest toegestaan. Gedurende de afgelopen elf jaar had de transformatie van Kerstmis in Londen Scrooge's eigen metamorfose nauwlettend gevolgd. In feite was Scrooge zelf een groot deel van de verandering van de vakantie.

In hetzelfde jaar van zijn ontvoering naar de onzichtbare wereld bracht de kerstkaart een nieuwe traditie voort. Engeland was opgetogen over deze kleurloze groeten. Met de kaart werd een nieuwe industrie aangewakkerd voor het General Post Office en de drukkers, en grotendeels dankzij Scrooge, voor de schilders. De eerste jaren, tijdens de maand oktober, huurde Scrooge tientallen arme kinderen in om de vrolijke vakantietaferelen in te kleuren. In november werden bundels van zes kaarten gegeven aan iedereen die het telhuis binnenkwam. Door het werk zelf kregen de kinderen het geld om hun families te helpen lid te worden van een kerstpuddingclub, dus dat hun hele clan kon genieten van het voedsel van de traditie. Niettemin ontdekten de drukkers binnen een paar jaar een manier om de kaarten in te kleuren en zaten de kinderen zonder werk.

Scrooge gaf zijn vakantieverhuur echter niet op. Hoewel hij zelf niet muzikaal was, zorgden de prachtige stemmen in een goed georkestreerd koor er vaak voor dat de haren in zijn nek overeind gingen staan. Hij voelde muziek als een element dat alle talen, religies en tradities overstijgt. Vanaf de dag van Stir-up Sunday eind november betaalde Scrooge een tiental of meer oudere kinderen om door de straten van Londen te reizen terwijl ze vakantiefavorieten zongen. De carolers werden altijd goed gevoed door een dankbaar publiek. Velen konden zelfs snoepjes mee naar huis nemen voor jongere broertjes en zusjes.

Scrooge was begonnen met veel persoonlijke vakantietradities, voor zichzelf en zijn bedrijf. Geen enkele was zo welkom als zijn persoonlijke kerstkaarten. De geliefde ontvanger beantwoordde een klopp op de deur en zag een goed op maat gemaakte jongeman met een envelop in zijn hand en vroeg: "Bent u meneer..." of "Bent u mevrouw..." Bij een bevestigend antwoord werd de envelop overhandigd. 'Meneer Ebenezer Scrooge betuigt zijn respect in deze tijd van vakantiegevoel.' Daarmee maakte de jongen een buiging, draaide zich om en liep weg. In de envelop zat altijd een kaartje met een afbeelding van één brandende kaars erop. De gedrukte tekst op de kaart zei altijd precies de woorden van de vervoerder: "Meneer Ebenezer Scrooge betuigt zijn respect in deze tijd van vakantiegeest."

Het unieke aan elke kaart was het handgeschreven briefje van Scrooge. Eén kaart zou kunnen zeggen: 'Ik ben me bewust geworden van de ziekte binnen uw familie. Zie alstublieft dat uw schuld aan Scrooge en Cratchit vergeven is.' Een ander zou kunnen

zeggen: 'Uw dochter heeft buitengewone vaardigheden als genezer getoond. Maak alstublieft gebruik van de middelen die beschikbaar zijn gesteld voor haar opleiding op dit vakgebied.' Vaak droegen mensen de kaart van Scrooge bij zich als talisman voor geluk. Veel mensen vouwden ze zo op dat ze in een zak pasten.

Scrooge's meest gekoesterde traditie is er een die Prins Albert heeft geleend uit zijn land van herkomst, Duitsland. In 1848 bracht de prins de kerstboom en daarmee versieringen van appels, popcornstrengen en linten naar het Engelse volk. Sinds zijn verschijning heeft Scrooge altijd een boom in huis gehad, en een andere op zijn werk.

Aan de takken van de boom in het kantoor bungelden enveloppen met muntgeld, waarin in elke envelop een ander bedrag verborgen zat. Toen de kinderen van de werknemers tijdens de feestdagen hun vader bezochten, waren ze allemaal verbaasd over die enveloppen. Want ze wisten dat ze op tweede kerstdag, terwijl hun vaders het traditionele met geld gevulde zakje ontvingen, ook een envelop mochten kiezen om te bewaren.

Van de vijf seizoenen met rijke versieringen herinnerde Scrooge zich 1851 met de grootste genegenheid. Die kerst werd de jackpot van de boom gewonnen door Boz, de jongste zoon in de familie Cratchit. Boz, de onstuimig actieve jongen, won vijf pond, vier shilling en zes pence. De vijfjarige bracht het geld naar zijn favoriete broer Tim en zei: "Hier Tim, nu kun je die beenvinding doen waar je me altijd over vertelt." Daarmee gooide hij het geld naar zijn oudere broer, draaide zich om en schoot richting een ander vakantieavontuur. Toen Scrooge Boz hoorde instrueren Tim om zijn beenapparaat te kopen, besloot hij Tim apart te nemen en hem naar de uitvinding te vragen. Toen Scrooge eenmaal op de hoogte was van het idee, dacht hij na over de plausibiliteit van het concept, achtte het mogelijk en financierde hij de creatie van de beenrichter verder.

De stijltang werkte langzaam, maar na een paar jaar regelmatig gebruik kon Tim zich fysiek van de kruk ontdoen. Met Tims bewegingsvrijheid kwam Scrooge's vrijheid uit zijn verleden. De schaduw van de Geest van Kerstmis die nog moet komen, wierp niet langer zijn onheilspellende duisternis op hem. Het was vervangen door een toekomstig licht.

Het afgelopen decennium was Scrooge's beste geweest. Het bedrijf dat hij en Marley begonnen was uitgegroeid tot een rekenhuis met een zestal medewerkers. Duizenden maakten jaarlijks gebruik van de onderneming. Scrooge's persoonlijke vrijgevigheid had de nadruk op het bedrijf gelegd. Mensen wilden geassocieerd worden met de 'gever uit

het handelsdistrict'. Elk jaar werd het bedrijf rijker. En elk jaar vonden Scrooge en Cratchit nieuwe manieren om mensen te helpen uit de werkhuizen te blijven.

Uiteindelijk beseft Scrooge dat de dag spoedig zou komen waarop hij niet meer zou kunnen werken. In 1847 schonk Scrooge Bob Cratchit de helft van het bedrijf als een vroege erfenis. Het duurde nog een jaar voordat het bord "Scrooge and Cratchit" werd geïnstalleerd.

Terwijl Scrooge in zijn bed lag te herstellen van de nachtmerrie van het in de val lokken van gesmolten munten, staarde hij naar het flinkerende licht van zijn kerstblok op de feestboom in de hoek. Gefascineerd door de gloed van de vlam begon hij zich het bezoek van Fred en de tweeling die middag te herinneren. Zijn neef was de beste vader die hij ooit had gezien. Hij was niet te conservatief en ook niet te liberaal tegenover de meisjes. Toch had hij altijd een geweldige tijd Ze spelen hun spelletjes High Tea, Pet the Wild Creature en Nap-Time Dodge. Geen van beide meisjes was wat je sierlijk zou noemen, maar ze waren lief.

Fan had de twinkeling van een engel in haar ogen, terwijl Ebby... nou ja, haar twinkeling was nog niet helemaal bepaald. Ze hield haar zus voortdurend bezig met avonturen. Ebby had een manier om van een wandeling in het park een jacht op de schat van de Loch Lomond-grot te maken. Uitstapjes naar de winkel veranderden vaak in een zoektocht naar de Figgy Pudding van Mr. Gaine. Ebby domineerde meestal de aandacht van mensen met haar nieuwsgierigheid. Scrooge koesterde beide kinderen, maar was dol op Fans rustige geest, want die deed hem denken aan zijn geliefde zus, de naamgever van het kind.

Scrooge glimlachte toen hij dacht aan de eerdere capriolen van de tweeling. Terwijl Scrooge en Fred bij het vuur zaten te praten bij een hete kop honingwijn, renden de vierjarigen al stoomend door de kamer. Op een gegeven moment vroeg Scrooge, in een poging de meisjes tot bedaren te brengen, Fan om op zijn schoot te komen zitten. Ze stemde meteen in met het verzoek. Zachtjes streekte Fan zijn gerimpelde gezicht en legde haar hoofd tegen Scrooge's borst. Terwijl ze haar hand van zijn verweerde gelaatstrekken weghaalde, begon Scrooge haar pluizige blonde haar te strelen. Fan sloot haar ogen en nestelde zich tegen zijn warme lichaam. Maar de stilte was van korte duur. Ebby raakte geïrriteerd door het verlies van haar speelkameraadje.

"Fan!"

'Ebby, kom bij me zitten,' verzocht Fred.

'Nee! Ik wil met Fan spelen,' zei ze, terwijl ze aan Fans arm trok.

Fan keek naar haar zus en vroeg: "Kunnen we Bah Humbug spelen?"

Fred knipoogde naar Scrooge toen Ebby antwoordde: 'Ja, Bah Humbug.'

Terwijl Fan van Scrooge's schoot sprong, zei ze tegen hem: 'Je moet spelen, oom.'

'En jij, vader,' voegde Ebby eraan toe.

Beide mannen protesteerden, maar geen van beide kinderen kon het door hun eigen opwindning heen horen. Nadat hij zich realiseerde dat de rust pas kon worden hersteld als de kinderen hun spel mochten spelen, vroeg Scrooge hoe Bah Humbug werd gespeeld. Terwijl het ene kind door het andere heen praatte en elk kind de zinnen van haar broertje of zusje afmaakte, werden de regels langzaam duidelijk. Scrooge en Fred zouden een ondersteunende rol spelen, een beetje als facilitators. Over het algemeen was het een eenvoudig spel, zoals je van baby's zou verwachten. Fred moest verklarende uitspraken doen zoals "De lucht is blauw" of "Sneeuw is groen". Scrooge zou zeggen: "Bah Humbug" als een bewering niet waar was. Het eerste meisje dat een stap naar voren deed toen Scrooge 'Bah Humbug' zei, mocht de locatie behouden. De andere zou in haar oorspronkelijke positie blijven. De winnaar zou het kind zijn dat Scrooge als eerste bereikte. Als een van beide meisjes naar voren stapte voordat Scrooge de "Bah Humbug" had voltooid, zou ze een stap terug moeten doen, en haar zus zou de stap voorwaarts mogen zetten. Uiteindelijk waren de regels gewoon verwarrend genoeg om uitdagend te zijn.

Toen iedereen het spel begreep, renden de meisjes naar de muur tegenover Scrooge's stoel. Ze drukten hun rug tegen de kille lambrisering en wiebelden rond, wachtend tot hun vader een feit of onwaarheid zou verkondigen.

'Oom Dagobert, ik zeg je dat kikkers vliegen.'

Zonder een tel over te slaan, verklaarde Scrooge: 'Bah Humbug!' Beide meisjes sprongen naar voren.

"Fan, ik was sneller."

'Dat was jij niet.'

"Was!"

"Ik was!"

"Beide gewonnen... je speelde gelijk", verklaarde Fred. 'Maak je nu klaar. Hier is de volgende. Oom Scrooge, deze meisjes zijn allebei goede kinderen.'

De zusters giechelden terwijl Scrooge naar hen keek en zei toen: "Ba-a-a-ah..."

Fan deed een stap naar voren terwijl Ebby volhield: 'We zijn te goed!'

Toen eindigde Scrooge: 'Humbug! Uh, ah, huh...' Zijn lach stierf weg en eindigde in een glimlach.

Ebby trok Fan terug terwijl ze naar voren stapte en zei: 'Ik heb gewonnen, Fan.'

'Oom Scrooge heeft me voor de gek gehouden,' pruilde ze.

'Nu, meiden,' zei Fred. De twee werden stil toen Fan achteruit stapte. 'Hier gaat de volgende. Ik geloof echt, oom Scrooge, dat deze twee allebei stoute meiden zijn.'

Opnieuw hield Scrooge vast aan het eerste woord: "Ba-a-a-ah!" De kinderen, ongeduldig van verwachting, stuiterden van been naar been. "Humbug!" Hij was snel klaar.

Fan stapte zelfs met haar zus mee voordat Ebby besepte dat Scrooge klaar was.

Naarmate het spel vorderde, nam elk kind minstens twee keer de leidende positie in. De laatste keer dat ze wraak met elkaar namen, was Scrooge slechts een armlengte verwijderd. Fan stond daar ongeduldig te wachten tot hun vader de volgende bewering zou verkondigen en begon centimeter voor centimeter voor Ebby uit te glijden. Toen Ebby eenmaal op de hoogte was van de bewegingen van haar zus, voelde ze zich verplicht om op dezelfde manier te concurreren. Glijden, stoppen, glijden, glijden, stoppen-heel sluw, maar toch kon iedereen het zien gebeuren. Fred bleef rustig zitten. Scrooge grinnikte in zichzelf. Fan gleed iets voor Ebby uit, en toen gebeurde het omgekeerde. Het spel was een beetje vermoeiend geworden omdat Scrooge's kamer nogal groot was, dus liet Fred ze de competitie gewoon voltooien met hun sluwe voetenschuifelroutine. Ebby gaf Fan een klap op de arm terwijl ze naar voren liep. Toen Fan eenmaal in beweging kwam, gaf zij op haar beurt Ebby een stomp met haar heup. Binnen een minuut kwamen de twee samen op Scrooge's knieën.

'Ik heb gewonnen', verklaarde Ebby.

'Nee, dat heb je niet gedaan'drong Fan aan. "Je hebt vals gespeeld."

"Oké, meiden," waarschuwde Fred.

'Maar vader,' zeiden ze allebei een beetje uit de toon.

'Jullie hebben allebei gewonnen,' lachte Scrooge terwijl hij zijn armen om beide meisjes heen sloeg.

De tweeling giechelde terwijl ze zich losmaakten van Scrooge. "Mogen we weer spelen?" vroeg Ebby.

'Vandaag niet,' zeiden Fred en Scrooge in koor. Fred vervolgde: 'Ga met het speelgoed spelen. Oom Dagobert en ik gaan nog een tijdje praten.'

De meisjes waren zo goed als goud. Ze vermaakten elkaar stilletjes onder het grote raam aan de straatkant.

De twee mannen hadden over dingen van vergeetachtige aard gesproken toen Scrooge een onderwerp ter sprake bracht dat van het allergrootste belang was voor de toekomst. 'Fred, jij bent mijn enige erfgenaam. En omdat ik zo ben, voel ik mij genoodzaakt om, voor het welzijn van mijn werknemers, te vragen hoe je van plan bent om te gaan met de erfenis van mijn helft van Scrooge en Cratchit?'

Overrompeld door de ernst van de zaak riep Fred uit: 'Ik heb hier niet over nagedacht, oom.'

'Maar dat doe ik... ik moet. Wil jij de zaak runnen?'

'Echt, oom, ik ben tevreden als advocaat. Een rekenhuis, dat past niet helemaal bij mij.'

'Ja, dat besef ik. Dus als je verkoopt, probeer dan een koper binnen het bedrijf te vinden, zelfs als die koper in termijnen moet betalen. En als je besluit het bedrijf te runnen, vraag dan naar Cratchit voor advies.'

'Goed advies. Ik zal het opvolgen, oom Scrooge.'

'Dan ben ik tevreden. Want ik weet dat je zult doen wat goed is voor mij en de onderneming.'

Scrooge was niet naïef. Hij beseftte dat het bedrijf zou veranderen als hij er niet meer was. Hij wist dat zijn geschreven testament niet kon eisen dat de toekomst voor de woorden zou knielen. In het beste geval zouden ze een leidraad zijn. Kijkend naar de toekomst vermoedde Scrooge dat zijn naam na zijn dood uit het geheugen van de stad zou verdwijnen. Hij kon het zich veroorloven een gedenkteken voor zichzelf te kopen

dat de levensduur van de stad zelf zou verlengen, maar verzette zich toch tegen de ijdelheid van het concept. De eenvoudige grafsteen die aan de meerderheid werd gegeven, was voldoende. Hij hoopte dat enkelen af en toe positief over hem zouden denken. Niets was echter zeker, dus Scrooge maakte het goed met dat besef.

Toen de middag overging in de vroege avond, werd Scrooge het gezelschap beu, net als de jongeren van het bezoek. Fred wenste zijn oom een prettige nacht en vertelde hem dat er om 13.00 uur een koets zou arriveren. de volgende dag om hem naar de traditionele kerstviering te brengen.

Scrooge had geen Kerstmis bij Fred gemist sinds die noodlottige dag waarop de Geest van Kerstmis die nog moest komen hem op zijn eigen graf om genade had laten smeken. Hoewel de tijd verstreek, verdween de passie van die wanhopige periode nooit uit zijn geheugen. En uit liefde voor dat moment van genade dat hem werd geschonken, keek Scrooge meer uit naar Freds Kerstmis dan naar alle andere dagen. Want ze waren gevuld met de gebruiken van de feestdag: kerstliederen, warm gekruid bier, kousen gevuld met cadeautjes van de Kerstman voor de kinderen, en bijna ieders favoriete gezelschapsspel, Leeuwebek. Het spel, met zijn gevaarlijke uitdaging om rozijnen uit een vlammeende kom cognac te grissen, bracht zowel het publiek als de deelnemers in vervoering. De toeschouwers applaudisseerden terwijl vingers, druipend van de blauwe vlam, brandend fruit in een open mond gooiden. Of het nu het sissen van de mondsappen was die de brand die werd gehoord doofde, of zo nu en dan een kreet van pijn, beide brachten uitbundigheid bij de toeschouwers teweeg. Het winnen van de wedstrijd was ondergeschikt aan de opwindning van het spelen. In feite kreeg de winnaar van het spel niet meer dan het opscheppen over moed.

Vaak duurde de vreugde van de dag een week, beginnend met St. Thomas's Day op de 21e, en duurde tot tweede kerstdag op de 26e. En zelfs toen bleven veel mensen in de kerstsfeer hangen tot ver na het nieuwe jaar, toen de verkoolde resten van het kerstblok werden verzameld en bewaard zodat ze het volgende jaar konden worden gebruikt om het kerstlogboek aan te steken.

Scrooge wenste dat hij zijn nachtmerrie van zich af kon schudden, zodat de slaap zou terugkeren. En hoewel hij lichamelijk klaar was voor rust, bleven zijn gedachten afdwalen. Hij was bezorgd over de activiteiten van de volgende dag. Hij hoopte dat deze dag zijn beste Kerstmis ooit zou voortbrengen, want hij verwachtte dat dit zijn laatste zou zijn.

Scrooge lag met gesloten ogen terwijl herinneringen hem wakker hielden. Plotseling, zonder waarschuwing, vulde een lied van de straat beneden zijn slaapkamer. Een hoorn en fluit speelden "Greensleeves" met perfectie. De zoete Engelse melodie bracht een traan in zijn ooghoek terwijl zijn gedachten zich concentreerden op de herinnering aan een kind dat een muziekdoos vasthield. Het lied van de straat en het kristalheldere tokkelen van hetzelfde deuntje op de muziekdoos kwamen samen in een stroom van herinneringen aan de voorgaande zomer.

De zomer was heet geweest, heter dan andere jaren. Scrooge kon zich geen jaar herinneren dat heter was dan de recente zomer van 1854. Hij begon bijna te zweten bij de gedachte aan die hitte. De temperatuur had de pijn van die gebeurtenissen nog vergroot, want het was nog iets waar we mee te kampen hadden tijdens de strijd van Soho.

In snel tempo overspoelden de gebeurtenissen van september zijn geest. Hij hoorde een miEen vrouw van middelbare leeftijd vraagt: 'Alsjeblieft, gouverneur, kunt u mij helpen medische hulp te krijgen?' Toen klonk de harde stem van de man die op de hoek van Oxford en Polen stond en tegen degenen die hem als een ergernis beschouwden, schreeuwde: 'Het zijn de criminelen van Soho die Gods wraak hebben gebracht.' Toen dwaalden Scrooge's gedachten af naar de rel op Piccadilly, waar tientallen gewond raakten toen ze vluchtten voor de ingestorte man aan hun voeten, allemaal in de hoop zijn lot te ontlopen.

Terwijl de fluit-en hoornmelodie van de straat zich voorbij zijn slaapkamer verplaatste, bleven Scrooge's gedachten hangen bij die recente septemberdag in zijn kantoor, waar de mannen niet konden ophouden met praten over de honderden, misschien zelfs duizenden, die dood op straat lagen, slechts enkele straten verwijderd van hun telhuis. Terwijl ze praatten, las de jonge Fingal Wills een brief uit het dagelijkse nieuws voor. "Degenen die sterven hebben het aan zichzelf te wijten dat ze leven tussen de smerigheid waar cholera wordt veroorzaakt. Er mag geen medelijden getoond worden aan degenen die uit de epidemie vallen..."

'Meneer Wills.'

"Ja, meneer Cratchit?"

'Stop met lezen. Er zal geen gebrek aan mededogen meer worden geuit, anders zal het onze geest vergiften. Ga alstublieft onverwijd door met uw werk.'

"Ja, meneer."

Het gesprek ging echter door onder degenen die niet tot zwijgen waren gebracht. "Ik vraag me af wat de oorzaak is van zo'n epidemie?"

'Wel, iedereen weet dat vieze dampen aan de basis liggen.'

'Ik hoorde dat het een lers complot was om Engeland terug te pakken omdat het had bijgedragen aan hun hongersnood.' Fingal hief zijn hoofd op, maar fronste alleen maar bij de opmerking.

'Nee, het is een koninklijk complot, bedoeld om de arbeiders tegen te houden.'

'Dat is belachelijk. Het koningshuis hoeft geen complot te smeden tegen de burger. Ze kunnen bijna alles krijgen door alleen maar hun verlangen uit te spreken.'

'Vanmorgen in de kapel zei de dominee dat de angst zelf de ziekte in stand houdt.'

"Net als de geestelijkheid om zo'n verguisde cyclus van omstandigheden te creëren, waaraan ontsnappen onbereikbaar zou zijn."

"De kerk is de bewaarder van de waarheid."

'Inderdaad, en altijd op zoek naar een nieuwe hel om te promoten.'

'Moet ik jullie allemaal het zwijgen opleggen,' zei Scrooge.

"Neemt u mij niet kwalijk, meneer."

Een paar minuten lang werd het stil in de kamer, maar toch gingen de gedachten in hun hoofd door. Ten slotte was het Fingal Wills die een iets ander onderwerp verwoordde.
"Ik vraag me af wat de ziekte zal afweren?"

"Drink geen melk."

'Geen melk drinken? Wat is dat voor advies?'

'Dat is precies wat ik hoorde. Ik heb het niet verzonnen.'

"Weet je het zeker?"

'Ik heb gehoord dat opium de voortgang van de ziekte verhindert.'

"Mijn ervaring is dat opium de voortgang van alles kan tegenhouden."

"Alleen bier drinken zal de ziekte weghouden."

'En jij weet dit hoe?'

'Tijdens de epidemie van '49 was mijn oom het enige lid van zijn familie dat geen cholera kreeg. Het enige dat aan hem anders was, was dat hij alleen maar bier dronk.'

"Bier, dat zou ik wel kunnen doen."

"Ik ook."

"Ik weet zeker..." Voordat de zin kon worden afgemaakt, vloog de deur open en onderbrak ieders gedachten. Voordat iemand de jonge vrouw vroeg hoe ze geholpen kon worden, vroeg ze aan de man die het dichtst bij de deur stond: 'Ben jij Peter Nida?'

'Nee, Peter is daar,' zei Fingal, wijzend naar de man aan het bureau in de hoek.

De bezorgde vrouw hield een brief in de hand en rende naar Peters bureau. 'Je moet komen voordat het te laat is.' Ze duwde de brief in zijn hand terwijl ze aan zijn shirt trok.

'Wacht. Stop.' Peter haalde haar hand uit zijn overhemd en drukte toen een tweekope in haar handpalm.

"Schiet op, er is geen tijd te verliezen."

Toen Peter de brief opende, verzamelden alle mannen op kantoor zich rond zijn bureau. "Wat is er, Petrus?"

"Het is Nancy."

"Je zus?" vroeg Cratchit.

'Zij en Elizabeth zijn ziek. Ik moet naar haar toe.'

'Is Humphry daar ook niet?'

'Jawel, maar hij is te ziek om mee om te kunnen gaan,' zei het meisje.

'Peter, misschien heb je hulp nodig. Sta mij toe met je mee te gaan.'

'Mijn vriendelijkheid is waarlijk uw deel, meneer Scrooge, maar ik kan niet verantwoordelijk zijn voor eventuele schade die u zou kunnen overkomen.'

"Dan zijn degenen hier nu mijn getuigen. Laat het bekend zijn, ik ontsla Peter Nida van elke omstandigheid die mij zou kunnen schaden. Nu, zoals deze jonge vrouw heeft gezegd, 'is er geen tijd te verliezen'."

Nog steeds ongerust leek Peter geen andere keus te hebben dan zijn werkgever de straat op te volgen. Terwijl de twee een rijtuig veiligstelden, zei Peter: 'Kleine Windmolenstraat.'

'Ik rij niet op de doodsstrook. Je kunt het beste een andere rit nemen.'

'Nee, wacht. Hoe ver wil je ons brengen?'

'Oxford en Polen zijn zover ik durf te wagen.'

"Dat is voldoende."

Scrooge en Peter stapten in de taxi en passeerden al snel de Royal Exchange en vervolgens de Bank of England. Op elke andere werkdag zouden dit de tussenstops zijn voor Scrooge, maar vandaag verlieten ze het handelsgebied en vertrokken naar de beruchte wijk Soho. Als je de drukte op straat ziet, zou je nooit weten dat welk deel van Londen dan ook talloze doden telde op dat moment. Het verkeer langs Oxford werd zo langzaam dat degenen die liepen de koets inhaalden, om enkele minuten later te worden gepasseerd. Gedurende de hele reis wisselde het rijtuig voortdurend tussenbeweging en stagnatie, dezelfde gezichten bleven langs het raam van de cabine passeren. De mannen keken naar het onveranderlijke straattheater van twee vrouwen die arm in arm liepen en praatten alsof er geen anderen bestonden. Dan was er het kind dat aan het rennen was, alleen om te stoppen om adem te halen, maar kort daarna kon je het weer zien racen. Maar het meest vermakelijk was de man die voortdurend aan het staren was, hetzij van verbazing, hetzij van ontzag. Waardoor hij zo geboeid was, kon nooit worden vastgesteld, maar de uitdrukkingen op zijn gezicht toverden een glimlach op zowel Scrooge als Nida. Alle individuen bevonden zich in hun eigen wereld. Samen voegden ze het enige genot toe dat de dag te bieden had.

Toen het rijtuig stopte op de hoek van Oxford en Polen, vroeg Scrooge: 'Waar is Gilbert, de echtgenoot van Nancy?'

'Luitenant Albright vecht op de Krim.'

'Dus zij en de kinderen zijn alleen?'

'Ja, maar ik help ze zoveel ik kan.'

Ze stapten uit de bus, betaalden de chauffeur en liepen vervolgens zuidwaarts door Polen richting Broad Street. Het zouden de langste zes blokken zijn die Scrooge ooit in de stad zou lopen. Elke stap bracht bezienswaardigheden, geluiden en geuren met zich mee die vreemd waren aan de Londense levensstijl. Karren met de doden passeerden hen in beide richtingen. De kar die het gebied binnenkwam had slechts één lichaam, terwijl de kar die het gebied verliet overstroomde met de uitgemergelde overblijfselen van zielen die maar uren eerder gezond waren.

Een laag, langzaam gekreun van verdriet was door de hele parochie te horen, met de periodieke nadruk van een gejammer of een schreeuw. De tranen waren op veel gezichten te zien, evenals de zorgen over de onzekere tijden die nog zouden komen. De epidemie was nog maar 48 uur geleden begonnen-de tol van levens en verdriet was al groter dan de mythe zich kon voorstellen.

Hoe dichters Scrooge en Peter bij Broad Street kwamen, hoe witter de straat werd. Bij elke stap kwam er een fijn poeder naar de neus, waar men duidelijk de geur van chloride kon waarnemen.

Naast de karren voor de doden bezetten ook de levenden de straten. Op de hoek van Polen en Broad Street doordrenkte een kalmte, ongebruikelijk voor een dergelijk trauma, de emotionele sfeer. Tientallen mensen bleven de behoeften van hun leven nastreven. En hoewel de hitte van de dag het meest onderdrukt werd door zichtbaar zweet, bedekten velen hun neus en mond met een doek, bereid de hitte in te ruilen voor de hoop de epidemie af te weren. Een rij mensen verzamelde zich bij de pomp om emmers met water te vullen. Anderen liepen in verschillende richtingen, elk met een koffer in de hand, en verdwenen binnen enkele minuten uit het gebied. Mannen plaatsten luiken voor de ramen om de gemeenschap te informeren over de ziekte die de

mensen in het huis had getroffen. En rondom het hele gebied werd de passie van melancholie overweldigd.

Bij de pomp in Broad Street ging Peter linksaf Cambridge in en vervolgde zijn weg naar het zuiden. Scrooge volgde. Geen van beide mannen had een woord gesproken sinds ze het gebied binnenkwamen. Woorden leken ongepast, bijna heiligschennis. Terwijl ze samen liepen, zou een toeschouwer zich kunnen afvragen of een van beide in gedachten was, of dat misschien de verplichting de controle over hun daden had overgenomen.

Cambridge is een van die vreemde kleine straatjes die maar een blok lang zijn. Aan het einde van het blok loopt de straat echter nog steeds door, maar de naam niet. Zoals je het aan een vreemdeling zou uitleggen: 'De straat verandert in Kleine Windmolen.' Toch is er geen enkele transformatie, alleen een nieuwe naam.

Een paar gebouwen uit de hoek sloeg Peter rechtsaf en klopte op de deur. Alles was stil. Hij klopte opnieuw, maar er was alleen maar stilte. Gefrustreerd bonkte hij voor de derde keer op de deur en riep: 'Nancy, Humphry, kom naar de deur!'

'Het heeft geen zin,' zei Scrooge, terwijl hij zijn hand op Peter's onderarm legde. Peter probeerde de hendel en ontdekte dat deze niet op slot zat. Hij kwam binnen, maar voordat hij ook maar één ademteug kon inademen, snakte hij naar lucht. De vieze lucht in de kamer stonk naar zinderend braaksel en diarree. De combinatie draaide bijna de maag van de mannen om. Een hele tijd stonden Scrooge en Peter in de deuropening, wennend aan de vervuiling van het gebouw. Bezorgd om de stilte te onderzoeken, maar toch bang voor de verwachting van een schok, riepen de twee voortdurend de bewoners op. 'Nancy, ben je daar? Humphry. Elizabeth. Geef antwoord als je me hoort.' Maar er kwam geen geluid terug, zelfs geen echo van hun eigen stemmen.

Hoewel ze zich geen van beiden volledig aan de geur konden aanpassen, kwam er een tijd dat de afkeer hen niet langer kwelde. Samen gingen de mannen op zoek naar het gezin. Vanaf de deur van de eerste slaapkamer kon Peter zien dat het lege bed bevuild was met de verschillende uitwerpselen van de cholera-krachten van een persoon. Peter liep naar het bed en ontdekte dat aan de kant die het verst van de deur was een mat op de vloer verborgen lag. Op de mat lag Nancy, met haar ogen een stukje open. Omdat hij niet zeker was van het leven in haar, knielde Peter naast Nancy en zag dat ze verdwenen was.

Zittend op de grond trok Peter het bovenlichaam van zijn oudere zus op zijn schoot. Terwijl hij haar haar streek, begonnen stille tranen van zijn kin naar haar wang te vallen.

Scrooge ging van kamer naar kamer op zoek naar de anderen. Nadat hij het grootste deel van het huis had doorzocht, besloot hij opende een deur aan de achterkant van het gebouw. In de kamer stonden twee kleine bedden, waarvan één net zo vuil was als het bed van Nancy. In de andere lagen twee kinderen in elkaars armen.

Door middel van een zachte aanraking maakte Scrooge zich bewust van hun toestand. Toen Humphry werd bewogen, opende hij zijn ogen. Elizabeth lette echter niet op Scrooge's hand op haar voorhoofd.

Humphry zei: 'We zijn zo ziek, meneer. Kunt u ons helpen?'

'Ja, ik ben bij je oom Peter.'

'Oom? Ik hoorde hem in mijn droom. Hij riep naar mij, maar ik zat vast in een oven. Toen vertrok hij.' Humphry keek op naar Scrooge en voegde eraan toe: 'Je bent mijn oom niet.'

'Hij is bij je moeder.'

'Kun je me helpen? Ik heb zo'n dorst. Heb je iets te drinken?'

"Nee, maar ik zal wat water halen."

"Geen water." Humphry likte zijn lippen terwijl zijn ogen dichtgingen.

Scrooge, verdoofd voor het idee wat er eerst gedaan moest worden, stond zo stil als een standbeeld, onzeker over zijn volgende actie. Of hij voor de kinderen zou zorgen, water zou halen of de autoriteiten zou waarschuwen voor het overlijden van Nancy-het

leek allemaal dringend. Hij gaf uiteindelijk de beslissing op en liet de kinderen gewoon achter om Peter te gaan halen. Terwijl hij op de grond schommelde met zijn zuster in zijn armen, schonk Peter geen aandacht aan Scrooge terwijl hij naar een positie direct achter hem liep.

'Peter, Elizabeth en Humphry hebben onze hulp nodig.'

Petrus liet een gekwelde kreet los. Geschrokken door de uitbarsting legde Scrooge zijn hand op Peter's schouder om zijn rouwende vriend te troosten. Met een rustige, geruststellende stem zei Scrooge: 'Kom langs, de jongeren hebben je nodig. Bedenk eens wat je zus zou willen.'

Scrooge's woorden, als een klap in het gezicht, zorgden ervoor dat Peter Nancy voorzichtig op de grond legde. Terwijl hij haar voorhoofd kuste, stond hij op en zei: 'We moeten de kinderen van deze besmetting verwijderen.'

"Ze lijken te ziek om te bewegen."

"Ja, ja, dat kan ik me voorstellen." Samen gingen ze de kinderkamer binnen. Geen van beide kinderen verroerde zich.

Scrooge zei: 'Heeft Nancy schoon beddengoed?'

'Ik weet wel of er extra dekens zijn.'

'Haal ze terwijl ik dit vuile linnen weghaal.' Ervoor zorgend dat hij niets van de uitwerpselen aanraakte, haalde Scrooge het beddengoed uit het reservebed. Binnen enkele ogenblikken werd er een nieuwe deken over het bed gedrapeerd.

Terwijl ze naar de jongeren keken, uit angst voor de volgende stap, keken beide mannen elkaar aan terwijl Scrooge zei: 'Ze moeten gereinigd worden voordat we ze onder nieuwe dekens leggen.'

"Ik heb nog nooit zo'n klus gehad."

"Ik ook niet."

Petrus zei: "Het is het juiste om te doen."

Met water uit een emmer in de keuken reinigden de twee het ergste van Elizabeths lichaam. Omdat er voor het kind geen wisselkleding te vinden was, kleedden ze haar een kledingstuk van haar moeder aan. Ze verroerde zich nooit, althans niet totdat ze beseftte dat ze gescheiden werd van Humphry.

Terwijl Peter haar slappe lichaam optilde, gingen haar ogen open en schreeuwde ze van schrik: 'Nee! Phry!' Keer op keer schreeuwde ze: 'Phry! Ik wil Phry!'

Het was alarmerend om zo'n geweldige stem uit het zwakke wezen te horen brullen. Peter legde haar op de frisse deken en deed ondertussen zijn best om haar te kalmeren. 'Elizabeth, Humphry is er nog.' Maar ze wilde niets met de verandering te maken hebben. Zodra ze was neergezet, probeerde Elizabeth zichzelf op te voeden met het verlangen om terug te keren naar haar broer. Scrooge keek om zich heen, naar iets dat haar zou kunnen sussen. Een aangeboden pop werd weggeduwd, evenals een boek met een konijn op de kaft. Wanhopig om het kind te kalmeren, klemde Scrooge zich vast aan een houten kist van een plank. Bij het openen van het deksel stroomde de melodie "Greensleeves" door de kamer.

Elizabeth keek naar de speeldoos, strekte haar armen uit en zei: 'Vader.' Scrooge plaatste de geopende doos naast haar. Terwijl het lied langzamer ging, probeerde Elizabeth, door een hardnekkige strijd, de lente terug te spoelen. Terwijl ze heen en weer draaide tussen ontspannen op de muziek en vervolgens worstelen met de sleutel, zorgden de mannen voor Humphry.

Humphry kon helpen bij zijn eigen zuivering. Met de hulp van Scrooge stond de jongen op van het bed, ging tegen de oudere man aan staan en keek toe hoe Peter de sprei teruglegde. Zodra Humphry op zijn bed ging zitten, braakte Elizabeth op het hare. Er werd weinig vrijgegeven, maar toch voelden de mannen zich genooddaakt zowel de japon als de bedbedekking opnieuw te verwisselen. Omdat ze zich realiseerden dat deze uitwerpingen al hun tijd zouden kunnen vergen, besloten de mannen gemakkelijk

verwijderbare doeken onder zowel de geslachtsdelen van de kinderen als over hun borsten te plaatsen.

De beproeving van de dag begon Scrooge te belasten. Hij had het goed volgehouden, maar hij had rust nodig. Hij zat op een stoel tussen de kinderbedden. Toen de muziekdoos langzamer ging draaien, spoelde hij hem terug voor Elizabeth. Ze zweeg toen Humphry voortdurend mompelde dat hij dorst had.

'Ik ga naar Broad Street om water te halen,' zei Peter.

'Ze hebben meer nodig dan water. Ze hebben iets nodig dat hen kracht geeft.'

"Zonder twijfel zullen geen van beiden kunnen eten."

"Ja, dat is een zekerheid," zei Scrooge. "Weet je waar ik woon in Sackville?"

'Ik ben in Sackville geweest, maar ken jouw huis niet.'

'Ik woon op Sackvill 15e. Hier, pak mijn sleutel en ga de kist met ingeblikt fruit onder mijn trappenhuis vandaan halen. Pak ook een hamer en een paar spijkers om de blikjes te openen. Ook zij liggen onder de trap.'

'Maar meneer, ik betwijfel of een van beide kinderen enig voedsel zal kunnen vasthouden.'

Geërgerd en moe zei Scrooge: 'Hou op met ruzie maken en haal de spullen.'

Peter begon meteen te rennen. Scrooge woonde op iets meer dan zes blokken afstand van de locatie van de Kleine Windmolen, maar toch zou het ruim een uur duren voordat Peter terugkwam.

Scrooge verwelkomde het rustuur. Alle drie vielen ze op hun eigen tijd in slaap. De muziekdoos was de laatste die tot rust kwam.

De drie werden tegelijkertijd wakker van lawaai in de keuken. Humphry tilde zijn hoofd op, vroeg of het huis werd aangevallen en trok toen een pistool onder zijn bed vandaan. Scrooge ontwapende de jongen terwijl hij hem ervan overtuigde dat hij zich geen zorgen hoefde te maken. Elisabeth bleef stil. Haar diepliggende ogen staarden tegelijkertijd naar niets en alles. Scrooge stond op en onderzocht het geluid. Hij ging de keuken binnen en zag Peter aan het aanrecht staan met een spijker in de ene hand en een hamer in de andere. Toen hij Scrooge zag, zei hij: 'Het lijkt erop dat deze blikken bedoeld waren om het voedsel voor onbepaalde tijd te bewaren. Ze deuken nauwelijks, laat staan dat ze lek raken.'

"Zelfs één gaatje is genoeg voor de kinderen om het sap door te drinken."

"Dit blikje is goed ingedeukt. Ik zal doorbreken, zelfs als het rumoer onze botten doet rammelen.' Met dat gezegd, sloeg Peter zo hard als hij kon op de spijker. De kracht van de hamer op de spijker zorgde ervoor dat er een luchtstroom uit het blikje kwam. Peter overhandigde de container aan Scrooge en zei: 'Kijk eens of een van beide wil drinken.'

Terwijl Peter op het deksel van een ander blik begon te bonzen, bracht Scrooge de geopende conserven naar de kinderen.

Elizabeth leek te slapen, terwijl Humphry elke beweging van Scrooge volgde. 'Hier, Humphry. Hef je hoofd op en drink." Scrooge steunde Humphry's nek terwijl hij het blikje naar de lippen van de jongen bracht. Humphry nam een slok en nog een. Binnen enkele minuten had hij alle vloeistof doorgeslikt. Omdat zijn dorst nog niet gelest was, vroeg hij om meer te drinken. Bijna binnen dezelfde tijd overhandigde Peter Scrooge een ander blikje.

Terwijl de jongen de vloeistof langzaam consumeerde, haalde Peter de muziekdoos uit Elizabeths bed en ging zitten waar hij had gestaan. Hij staarde naar het kleine kind. Haar fysieke verschijning was verslechterd binnen de korte tijd dat hij weg was. Haar blauwachtige lippen, ingevallen ogen en haar mond op een kier gaven Peter een gevoel van onheil. Hij schudde het meisje zachtjes wakker. Hij streelde haar voorhoofd en legde uit hoe hij haar nodig had om uit het blikje te drinken. Ze toonde weinig interesse en besteedde geen energie aan het helpen van hem. Door de opening tussen haar lippen goot Peter een kleine hoeveelheid van de zoete vloeistof in. Het sap gorgelde

omhoog en over haar mondhoek en stroomde vervolgens langs haar wang. Haar ogen starden zonder focus voor zich uit. De enige waarneembare beweging van Elizabeth was het vasthouden en vervolgens loslaten van haar linkerhand. Peter nam de hand in de zijne, maar dit irriteerde haar alleen maar. Hij bleef proberen Elizabeth te troosten en te voeden, maar dat lukte hem beide niet.

Scrooge was net klaar met het voeden van Humphry toen er luid op de deur werd geklopt. Hij stond op en beantwoordde het gebonk vanaf de voorkant van het huis.

Toen ze de deur openden, waren beide mannen zo verrast door wie ze aan de andere kant van de drempel zagen, dat ze elkaar alleen maar aanstaarden. Ten slotte zei Scrooge: 'John, dokter Snow?'

'Wat leuk om je te zien, Ebenezer. Het is een beetje ongebruikelijk om buiten onze buurt met u te spreken. Wat brengt jou hier?'

'Ik neem aan dat hetzelfde bij jou het geval is: cholera.'

'Inderdaad, ik zit in de Cholera-onderzoekscommissie van de St. James Parish. Het is mijn wens om zowel te helpen als informatie te verzamelen. Zou ik gelijk hebben als ik aanneem dat de ziekte binnenshuis voorkomt?'

"Het is. Wij hebben twee zieke kinderen. Hun moeder is al overleden."

"Mag ik de kinderen zien?"

"Ja, zeker. Volg mij."

Om de dokter tegemoet te komen, werd er een derde stoel uit de woonkamer gehaald. Het werd aan het voeteneinde van de bedden geplaatst, naast de stoel waar Peter op zat. Scrooge ging in de nieuw gearriveerde stoel zitten terwijl John zichzelf in de stoel tussen de bedden plaatste. Hij onderzocht Humphry eerst. Hij rook een fruitige smaak en zei: 'Heb je hem te eten gegeven?'

'We hebben hem het sap van wat ingeblikt fruit gegeven.'

"Fruit uit blik, een hele luxe."

Scrooge zei: "Het was een geschenk."

"Goed. Maar geef hem niet te veel tegelijk; misschien een kopje per uur. Naarmate hij sterker wordt, verhoog je de hoeveelheid. Zodra zijn diarree stopt, begin je hem zacht voedsel te geven."

Peter zei: 'Dus je denkt dat hij zal herstellen?'

'We zullen bidden dat het zo is. En nu, liefje...' Dr. Snow wachtte tot iemand hem de naam van het meisje vertelde.

"Elizabeth."

'Ah ja, lieve Elizabeth.' Dr. Snow begon haar te onderzoeken. Haar kleine borstkas ging bij elke ademhaling iets omhoog. Terwijl hij haar arm optilde, merkte hij op dat haar vingernagels een blauwachtige kleur begonnen te krijgen. Het knijpen van de huid om haar pols, het verbaasde hem niet toen de huid een verheven knobbel bleef. Dokter Snow streek met zijn vingers over de knobbel om de huid plat te maken. Gedurende het hele onderzoek bleef Elizabeth haar linkerhand vasthouden en loslaten.

John Snow vroeg: 'Heeft dit kind kunnen drinken?'

Petrus zei: "Nee."

"Het is merkwaardig dat ze haar hand blijft vasthouden. Ik heb nog nooit iemand met cholera zoiets zien doen."

Een paar minuten lang concentreerden ze zich alle drie op Elizabeths hand. Peter zei ten slotte: 'Ik denk dat ze naar de muziekdoo's zoekt.'

'Nou, geef het haar dan, als het een troost is.'

Daarmee spoelde Peter de doos weer op en plaatste hem vervolgens onder Elizabeths hand. Toen de muziek begon, werd haar hand stil.

'Wil je me naar de deur brengen, Ebenezer?'

Bij de deur zei dokter Snow tegen Scrooge: 'Het gaat goed met je, de kinderen. Houd ze en jezelf schoon. Jullie moeten allemaal gekookt water gaan drinken. Bovendien, als een kind klaagt over maagkrampen, plaats dan drie druppels hiervan onder hun tong.' Daarmee overhandigde hij Scrooge een klein flesje opium, opende de deur en vertrok.

Scrooge stak het flesje in zijn zak toen hij de kinderkamer binnenkwam. Terwijl hij in de stoel tussen de bedden zat, hoorde men Peter snikken. Scrooge wist waarom hij huilde, maar wachtte totdat Peter aankondigde: 'Ze heeft ons verlaten.' De muziekdoo's stopte onmiddellijk met spelen.

Teder pakte Peter Elizabeth op. Terwijl hij haar naar Nancy's kamer begon te dragen, beseftte Humphry de betekenis van de actie. Huilend zei hij: 'Niet Elizabeth. Nee. Ik wil haar.' Hij hief zijn armen op om zijn zuster te ontvangen.

Scrooge zei: 'Nee, Humphry. Dit is het beste.'

'Laat me haar tenminste kussen.'

De mannen bevestigden visueel een overeenkomst met elkaar. Peter zei: "Ja, kus Elizabeth." Daarmee liet hij haar zakken tot op de hoogte van het bed van de jongen. Humphry streelde de ingevallen wangen van zijn ooit speelse zusje. Hij opende zijn

mond om iets te zeggen, maar kuste in plaats daarvan zachtjes haar voorhoofd en liet zich vervolgens weer in bed vallen.

Nadat Elizabeth naast haar moeder was geplaatst, verliet Peter het huis om de dodenkar, wat water en een koets op te halen om de drie 's ochtends in veiligheid te brengen.

Nadat ze een licht diner hadden gegeten, keek elk van de mannen om de beurt naar de jongen terwijl de ander rustte. Tijdens de avond moest Humphry één keer overgeven, had twee episoden van diarree en hilde de hele nacht af en aan. Tegen de ochtend was hij niet beter of slechter geworden.

Het was halverwege de ochtend voordat het karretje van Nancy en Elizabeth arriveerde. De verzorger informeerde de mannen dat de begrafenis vóór laat in de middag zou plaatsvinden. Petrus was verrast. Hij verwachtte een normale rouwperiode, maar de epidemie vereiste verandering.

'Sorry, gouverneur, we hebben de opdracht gekregen om aanwezig te blijven bij de begrafeningen, anders worden de doden door de opbouw een last.'

Nadat de kar zijn reis naar Broad Street was begonnen, bespraken Peter en Scrooge de logistiek van de dag.

Scrooge zei: 'Ik denk dat je Humphry naar huis moet brengen. Ik zal de begrafeningen bijwonen.'

Peter, die deel wilde uitmaken van beide evenementen, dacht over alle mogelijkheden na voordat hij met het idee instemde. Toen de coach eenmaal arriveerde, hielp Scrooge Peter om het te laten lijken alsof Humphry een gebroken been had. Ze waren bang dat als de chauffeur op de hoogte zou zijn van de ware aandoening van de jongen, hij hen in de steek zou laten. Deze poppenkast hield de chauffeur niet voor de gek, maar hij was een dappere man met een verlangen om deze minder fortuinlijke jongen te helpen.

De koetsier reed het drietal via het kerkhof naar het huis van Peter. Op de begraafplaats stapte Scrooge uit het rijtuig en betaalde vervolgens de chauffeur zodat hij de rit naar Peter's huis kon voltooien.

Op het kerkhof waren verschillende mannen bezig met het graven van diepe gaten. Twee mannen groeven, terwijl anderen via een katrolsysteem het vuil naar de oppervlakte brachten. De graven waren zo diep gegraven dat Scrooge begon te vrezen dat de mannen zouden doorbreken naar een ondergrondse rivier, maar dat gebeurde nooit.

Binnen een uur arriveerden zeven kisten op twee karren. Ze stopten naast het enige voltooide graf. Op de bovenkant van elke kist stond de naam van de persoon die erin zat gedrukt. De twee Allbright-kisten waren de kleinste, terwijl die van Elizabeth iets meer dan de helft zo groot was als de grootste.

De bedienden, gevoelloos voor de emoties van de dag, begonnen kisten in het gat te laten zakken. De eerste was de grootste, een man genaamd Ned Shepherd, daarna een tweede en een derde. Ze zaten allemaal direct bovenop de laatste. Scrooge keek verbijsterd naar het stapelen van meerdere kisten in het ene gat. Op het moment dat hij zich realiseerde dat alle zeven kisten in hetzelfde graf moesten worden gestapeld, verzocht hij Elizabeth direct bovenop haar moeder te plaatsen. En hoewel de stapeling op grootte dit toch zou hebben gedicteerd, bevestigden de begeleiders bereidwillig dat ze zouden doen wat gevraagd werd.

Geen fanfare, en alleen de ceremonie waarbij een dominee elke kist zegende, ging gepaard met het bonzen van hout op hout. Toen Nancy's kist werd neergelaten, kwam er een traan in de hoek van Scrooge's oog. Hij vocht tegen de traan, maar toen werd Elizabeth op haar moeder neergelaten. De ingehouden traan viel, gevolgd door anderen. Scrooge liet gewillig de tranen stromen. Terwijl hij aan het meisje dacht, voelde hij zich verdrietig vanwege de tragedie van de situatie in het algemeen.

Door de waas van tranen heen zag Scrooge een hoofd en vervolgens schouders uit het midden van het graf oprijzen. Hij veegde het vocht uit zijn ogen om zijn zicht te verduidelijken. Het hoofd en de schouders bleven niet alleen staan, maar bleven verder uit het graf oprijzen. Zijn visie was die van oude ogen, zonder het vermogen tot detail. Toen hij naar voren stapte, realiseerde hij zich dat de opstaande persoon naar hem keek. Plotseling identificeerde Scrooge de persoon als de geest, Marley. Zijn vriend, zijn weldoener, de mentor van zijn gereinigde geest-Jacob Marley-staarde hem aan en sprak toen de woorden: 'Help mij.'

De herinnering aan Marley's verzoek schokte de nu half slapende Scrooge tot volledige alertheid. Terwijl zijn ogen openbarsten, liet hij de tragische herinneringen aan de begraafplaats achter zich. Terwijl hij stil in zijn comfortabele bed lag, zei hij: 'Achtien jaar.' Tot dat moment was hij vergeten dat de dag niet alleen het begin was van de meest geliefde feestdag van de samenleving, maar ook de verjaardag van de dood van zijn vriend. Scrooge had gedurende de dag niet één keer aan Marley gedacht. Hij was bedroefd omdat hij zich het 18e jaar van Marley's overlijden niet had herinnerd. Hij zei tegen zichzelf: 'Wie zal om je treuren als ik er niet meer ben?'

'Niemand hoeft om mij te treuren, toen of nu.'

"Wie zei dat?"

Scrooge draaide zijn hoofd naar het geluid. Met minimaal licht van de open haard kon hij de omtrek zien van een man die op een afstand van tien meter van zijn bed stond. Scrooge zwaaide zijn benen over de rand van het bed.

"Jacob, ben jij dat?"

"Het is."

'Je ziet er anders uit. Je kettingen... waar zijn ze gebleven?'

'Elk onrecht dat we samen hebben verzameld, werd van mij verlost toen jij het corrigeerde.'

"Wat ik deed heeft jou beïnvloed?"

"Alles wat gedaan wordt, heeft een effect. Niemand handelt geïsoleerd."

'Maar hoe kunnen de levenden de doden beïnvloeden?'

"Wij in het hiernamaals bestaan, en iedereen in het bestaan ervaart beweging. Beweging is verandering."

'Ik begrijp het, maar hoe veranderen de levenden de doden?'

"Elke actie of gedachte die op ons gericht is, kan ons veranderen. Onze vooruitgang is minder gebonden aan de elementen. Daarom kunnen geesten gemakkelijk door gedachten worden bewogen."

'Dus door simpelweg aan de overledenen te denken, worden ze op de een of andere manier veranderd?'

'Alleen als het de wens van het spook is om de gedachte te voelen.'

'Dus je ketenen zijn nu verdwenen. Waarom ben je niet naar de hemel opgestegen?'

'Ik heb nog steeds één ketting, die ik heb gesmeed voordat ik jou ontmoette.'

"Ik zie het niet."

Marley deed zijn shirt open en zei: 'Kijk eens goed.' Terwijl Scrooge zich concentreerde op Marley's ontblote borst, werd de huid transparant. Hij kon het hart in het midden zien, en het orgel werd doorboord door één gigantische kettingschakel, waarvan het gewicht een constante last moet zijn geweest.

'Is dit het dat jou met je vagevuur verbindt?'

"Dat klopt."

"Hoe kun je zulke ellende wegnemen?"

'Door jouw hulp, als je ervoor zou kiezen mij te helpen.'

'Ik zal mij altijd aan jou lenen, Jacob.'

'Het is voor jou niet zonder gevaren, Ebenezer.'

'Voor jou zou ik de dood inlopen.'

'Zo reëel is het gevaar. Maar als het lukt, zal de beloning dat ook zijn.'

'Ik ben een oude man die weinig te vrezen heeft en minder te verliezen. Vertel me dus, Jacob, hoe ik kan helpen.'

'Volg mij. Blijf te allen tijde dichtbij, en mijn energie zal de jouwe worden.'

Daarmee zweefde Marley door de muur. Scrooge stond en keek toe. Na een tijdje ging Marley's hoofd weer door de muur: 'Volg mij, Ebenezer.'

Scrooge sloot zijn ogen en volgde Marley door de muur.

**** Staaf Twee ****

Verraad op het werk

WATERDELEN WANNEER ze binnenkomen, maar geen baksteen, of dat zou het in ieder geval niet moeten zijn. Maar binnen een tiental jaar was daar Scrooge weer, drijvend aan de buitenkant van zijn huis, een paar meter boven de grond zwevend, met gesloten ogen en gebalde vuisten. Marley tikte hem op de schouder waardoor Scrooge's ogen opengingen; Toen hij zich zijn hachelijke situatie realiseerde, begon hij te vallen. Schreeuwend stortte hij zich in de richting van iets dat stevig zou aanvoelen als het werd geraakt, maar Marley sloeg zijn hand om Scrooge's pols. De kilheid van zijn dode aanraking verkilde dieper dan de winterlucht, maar toch stopte Scrooge's afdaling abrupt.

Langzaam begonnen de twee boven Sackville Street uit te stijgen. Terwijl ze dat deden, begonnen de dakramen van Burlington Arcade uit te springen. Snel achter elkaar verdwenen ze. Toen waren de spanten die hen ondersteunden verdwenen. Terwijl de twee vrienden hoger en hoger rezen, vervaagden de chique winkels van de speelhal en veranderde de grond waarop het gebouw ooit had gestaan in gras.

“Jacob, waar zijn we?”

“Wanneer zijn we, is de echte vraag.”

"Wanneer zijn we dan?"

“Aan het begin van onze samenwerking, Ebenezer.”

“Is het begin van ons partnerschap belangrijk voor uw verlossing?”

‘Nee, mijn falen begon pas datzelfde jaar.’

‘Dus 1813?’

"Ja. Herinner je je dat jaar nog?"

‘Ik weet nog hoe verdrietig het voor je was.’

"Dusverdrietig," zei Marley, denkend aan de meest betreurenswaardige gebeurtenis uit zijn leven. Toen voegde hij eraan toe: "Hier zijn we."

Scrooge keek de donkere straat rond. "Waar zijn de gaslichten?"

‘Het is 1813, Ebenezer.’

“Eh.” Scrooge bleef om zich heen kijken en vroeg toen: “Waarom zijn we bij de kruidenierswinkel van Pressey en Barclay?”

‘Kijk maar naar het glas.’

Samen stonden ze voor het verduisterde raam en staarden in de glazen leegte. Bijna zonder voorafgaande kennisgeving gingen de gaslampen in de winkel branden. De geesten keken toe terwijl een man naar hen toe kwam. Ze hoorden hem fluiten: "God Rest Ye Merry Gentlemen". Met een glimlach op zijn gezicht stond de man recht voor het duo en bekeek de hangende ganzen. Uiteindelijk koos hij de grootste van de vogels. Hij pakte hem neer en plaatste de gans op het aanrecht. Terwijl hij rondkeek in de winkel, merkte Scrooge dat veel van de planken leeg waren. Hij opende zijn mond om iets te zeggen, maar stopte in gedachten toen hij een kwieke Jacob Marley door de deur zag rennen.

‘Noach, Noach, raad eens?’

‘Nou, ik zweer het, broertje, je ziet eruit alsof je een geest hebt gezien.’ Scrooge en Marley keken elkaar aan; Scrooge glimlachte terwijl Marley bezorgd keek.

“Nee, nee, natuurlijk niet.” Hij legde het geld uit zijn zakken op de toonbank en vervolgde: 'Lorriane Bignell gaf me een halve kroon als fooi. Ze zei: ‘de geest van het seizoen heeft mijn gezonde verstand ingehaald’.” De jonge Jacob lachte: ‘Ik ben gewoon blij dat het haar overkwam toen ik de boodschappen aan het bezorgen was.’

“Nou, Jacob, dat zal voor jou een extra fijne vakantie opleveren. Heeft u al uw leveringen kunnen uitvoeren?”

“Ja, iedereen was zelfs thuis om ze te betalen.”

‘Prachtig, meneer Pressey zou heel blij moeten zijn met de inkomsten van die dag. Ik kan me geen winstgevender dag herinneren.’

“Dat komt omdat er waarschijnlijk nooit één is geweest.”

“Nou, het is tijd om af te sluiten en onze eigen feestdag te vieren. Jij veegt weg terwijl ik het geld tel en de aanbetsing klaarmaak.’

Terwijl de twee bezig waren met de dagelijkse klusjes, ging de deur open en stapte een oude vrouw binnen. Haar neus was rood van de winterkou. De wind op haar gezicht had ervoor gezorgd dat er tranen in haar ooghoeken vormden. Beide mannen keken op om te zien wie er binnen was gekomen. Noach glimlachte naar de vrouw terwijl Jacob fronste. Met haar wandelstok in de hand liep ze langzaam naar de toonbank.

‘Hoe kan ik u helpen, mevrouw Buckner?’

Haar stem kraakte: ‘Ik zou graag een yam willen kopen,’ zei ze terwijl ze met haar portemonneetje rommelde.

“We hebben er nog een paar.”

‘Laat me je geld zien,’ eiste Jacob.

“Jakob! Denk aan het seizoen.”

Mopperend ging de jonge Marley weer aan het vegen. Noah rolde de twee yams in zijn hand en inspecteerde beide nauwkeurig. "Mevrouw. Buckner, geen van deze yams is van de beste kwaliteit. Zou je het erg vinden als ik je ze allebei geef voor de prijs van één?"

"Dat zou heel aardig zijn."

"Goed, goed." Hij wees naar de gans op het aanrecht en voegde eraan toe: 'Dit is de vogel die ik mijn vrouw en de jonge Jacob hier met Kerstmis ga voeren. Het punt is dat niemand van ons van de vleugels houdt. Ze zullen alleen maar verloren gaan. Is het goed als ik ze aan jou geef? Wil je ze opeten?"

"Ja, de vleugels zouden leuk zijn. Dank u, meneer Marley.'

Noah glimlachte naar de kwetsbare vrouw, maakte de vleugels van de borst los en overhandigde haar, nadat ze de spullen bij elkaar hadden gepakt, het pakketje. Ze gaf Noah blij haar cent, draaide zich om en vertrok.

'Fijne kerstdagen,' riep Noah de vrouw na.

Toen ze weg was, jammerde Jacob: 'Ik hou van de vleugels. Waarom deed je dat?"

"Vind je de dij ook niet lekker?"

"Ik doe."

'Verwacht je dat je morgen met honger naar huis gaat?"

"Nee, natuurlijk niet, maar..."

Hij legde zijn hand op Jacobs schouder en zei: 'Jacob, je moet nog veel leren over het tonen van dank voor je geluk.'

Hij trok zich terug en antwoordde: 'En jij, grote broer, moet nog veel leren over hoe de wereld werkelijk werkt.'

'Het is Kerstmis. Als we nu niet genereus kunnen zijn, wanneer dan?' Noah zweeg even en voegde eraan toe: 'Weet u überhaupt van de situatie van mevrouw Buckner?'

'Nee, maar ik zie niet in waar dat toe doet.'

"Dat is zo, natuurlijk wel. Haar man stierf afgelopen winter. Haar zoon, die de erfgenaam was, stuurde haar het huis uit waar ze haar hele volwassen leven woonde. Ze heeft nu niets."

"Dat is niet mijn zorg."

'Ja, Jacob, het welzijn van de gemeenschap is jouw zorg.'

"Nee, dat is niet zo."

Geïrriteerd zei Noah: 'Ga gewoon weer vegen.'

Scrooge keek naar Marley en vroeg: "Was je echt zo hard?"

'Wees voorzichtig met je veroordeling, Ebenezer. We zijn allebei uit hetzelfde hout gesneden.'

"Ik weet. Je broer was een goede man, Jacob. Het spijt me van het lot dat hij heeft ondergaan.'

“Hij was beter dan ik verdiende.”

'Jacob, jij bent ook een goede ziel geworden.'

“Dat denk je straks misschien niet meer.”

Scrooge staarde Jacob nieuwsgierig aan terwijl de geest naar zijn broer keekr geld tellen.

Terwijl de twee bezig waren met sluitingsprocedures, ramde een rijdende koets de stoeprand naast de winkel op. De kracht zorgde ervoor dat de wielen sprongen voordat ze tot stilstand kwamen. Zowel de mannen als de geesten keken naar de verstoring.

"O, het is weer mevrouw Swinburne. Zeg haar dat we gesloten zijn", zei Jacob terwijl Noah naar de deur liep.

"Nee, Jacob, ze is een goede klant. Ze zou hier niet zijn als het niet belangrijk was."

'Ze is een rijke klant, bedoel je.'

“Beste broeder, dat heeft er niets mee te maken.”

'Als jij het zegt, lieve broeder.'

Toen Noah de deur opendeed, begon de buschauffeur wild aan te bellen.

'Ongeduldig gemopper,' mompelde Jacob.

De open deur liet zo'n koude wind doorstromen dat Jacob de bezem liet vallen en over zijn armen begon te wrijven.

Toen mevrouw Swinburne Noah zag, glimlachte ze vrolijk naar hem, wat zowel de roze kleur van haar liprouge als de opening tussen haar twee voortanden goed tot zijn recht liet komen.

"Goedenavond, mevrouw Swinburne. Hoe kan ik u helpen?"

'Het heeft lang genoeg geduurd,' zei de chauffeur.

'Dat zal genoeg van je zijn,' waarschuwde mevrouw Swinburne. "Sorry, Noah. Ik hoop dat je nog open bent."

'We zijn bezig met sluiten, maar ik help u graag verder, mevrouw Swinburne.'

"Emily, alsjeblieft. Ik heb net ontdekt dat we onverwachte gasten krijgen. Ik heb een tiental yams nodig en je beste vogel."

"Het spijt me, we hebben allemaal geen yams meer, maar we hebben nog een aantal heerlijke aardappelen over."

"O, daar was ik al bang voor. Nou ja, aardappelen zullen het zijn. Heb je er meer dan een dozijn?"

"Er zouden er een paar dozijn moeten zijn."

'Ik neem ze allemaal mee.'

Mevrouw Swinburne wilde Noah een bankbiljet van vijf pond overhandigen, maar aarzelde toen. Ze haalde het biljet eruit en gaf het volmondig een kus, waarbij ze de

afdruk van haar lippen erop achterliet. Terwijl ze Noah het briefje overhandigde, knipoogde ze ondeugend naar hem. Noah nam het geld aan, controleerde of het correct was ondertekend en glimlachte terug naar de flirtende vrouw. Toen hij zich omdraaide om de winkel binnen te gaan, riep de chauffeur hem toe: 'Wees er snel bij; de kou doet me pijn.'

Noah draaide zich om naar de chauffeur, maakte een buiging en zei: 'Natuurlijk, meneer.' Binnen enkele minuten overhandigde hij de goederen en het overgebleven geld aan de vrouw. Even snel als ze aankwamen, renden ze weg en lieten een laag sneeuw door de lucht zweven.

Het duurde slechts een paar minuten om de sluitingsprocedures af te ronden. De laatste was dat Noah de zes olielampen doofde. Jacob stond ongeduldig aan de balie, zo huiverig om weg te gaan dat hij, toen de deur eindelijk openging, zijn schouder tegen de rand drukte. Hij ketste af van het hout en begon toen door de straat te rennen.

"Jakob. Jakob!"

Jacob kwam tot stilstand op een ijslaag die was ontstaan door stampende voeten die de sneeuw samendrukten. Met zichtbaar ongeduld wendde hij zich tot zijn broer.

"Kom je met Kerstmis?"

"Noah, ik moet morgen een belangrijk persoon ontmoeten. Ik denk niet dat ik aanwezig kan zijn."

'Jacob, wat kan er zo belangrijk zijn dat je het met Kerstmis moet doen?'

"Ik kan er nog niet over praten."

"Nou, wat het ook is, ik wil niet dat er een einde komt aan onze kersttraditie. Flora verwacht je voor het avondeten. Herinner je je de onderdrukking van Cromwell niet toen mensen hun leven gaven om Kerstmis te redden?"

"Je weet dat ik dat niet ben vergeten, Noah, je laat me dat niet toe. Maar ik heb een afspraak."

"Ik wil het niet hebben. Jacob, er kan een dag komen waarop je wenste dat je familie had om mee te feesten."

'En waar gaan jij en Flora heen, zodat ik geen familie in de buurt heb?'

"Misschien verhuizen we. Jij beweegt misschien. Je weet het nooit."

"Oh, doe het op jouw manier. Ik zal komen." Jacob draaide zich om en begon weer te rennen.

"Eten om twee uur. Kom niet te laat."

Scrooge keek naar Marley. Marley staarde naar zijn broer. Er leek een traan over de wang van de geest te vallen. Hoe was zoiets mogelijk? Een geest heeft geen fysieke elementen. Waren de tranen dan zonder vocht? Scrooge dacht na over de gedachte, maar zei niets. Hij wilde zijn vriend alleen maar troosten, dus legde hij zijn arm over Marley's schouders.

Noah begon in de tegenovergestelde richting van Jakob te lopen. Marley trok aan Scrooge en zei: 'Laten we hem volgen.' Oxford Street was bijna pikdonker omdat de meeste winkels gesloten waren, en in de weinige woningen stonden alleen zwakke gaslampen en kaarsen die door de ramen schijnen. Door het schaarse licht was het voor Noah moeilijk om de ijsskoude gebieden te vermijden. Terwijl hij door de straat naar de Bank of London liep, stroomde elke uitademing langs de zijkanten van zijn gezicht. De mensen om hem heen reisden alle kanten op. Kinderen renden, kerstzangers zongen en de anderen waren op weg naar feestvieringen door de hele stad.

Zonder waarschuwing sloeg een sneeuwbal tegen de zijkant van Noahs hoofd, waardoor hij over de kasseien draaide. Hij verloor zijn evenwicht en viel op zijn achterwerk, waardoor zijn geldzak door de lucht vloog. Noah lag languit op de grond,

zwaar ademend terwijl hij probeerde te achterhalen wat er zojuist was gebeurd. Een jongeman boog zich over hem heen en vroeg: 'Neem me niet kwalijk, gouverneur, bent u gewond?'

Noah keek de jongen in de ogen en zei: 'Ik denk dat het goed met me gaat.'

'Hier, meneer, ik zal u helpen overeind te komen.' De jongen strekte zijn rechterhand uit naar Noah.

Toen hij eenmaal recht was, zei Noah: 'Ik had een...' maar voordat hij zijn zin kon afmaken, overhandigde de jongen hem zijn geldbuidel.

Marley en Scrooge keken toe terwijl Noah de jongeman bedankte en liepen vervolgens verder in de richting van de oever.

'Ik neem aan dat Noah de dagbonnen in die tas heeft zitten?' vroeg Scrooge.

'Hij heeft ze daar neergezet.'

'En hij haast zich om het geld te storten?'

Voordat Marley antwoord kon geven, gleed Noah, in een poging de kerstliederen te omzeilen, uit en viel opnieuw. Deze keer gleed hij halverwege Snow Hill af voordat hij stopte. En weer vloog zijn geldbuidel door de lucht. Het kwam uiteindelijk tot stilstand aan de voeten van de langste caroler, Sir Stephen Mackintosh. Sir Stephen pakte de tas op, keek erin en liep naar Noah toe. Noah was opgestaan en begon naar het geld te zoeken. Een bezorgde blik overviel hem toen hij zich realiseerde dat de tas zich overal binnen een half blok kon bevinden.

"Hij ziet er sluw uit. Hij gaat het geld toch niet teruggeven?" vroeg Scrooge.

"De eerlijkheid van een persoon is geen fysieke eigenschap", antwoordde Marley.

Voordat Scrooge verder commentaar kon geven, overhandigde Sir Stephen Noah zijn tas. 'Je hebt dit laten vallen.'

"Bedankt. Heel erg bedankt." Noah ontving het zakje van de slungelige kerel.

'Sir Stephen Mackintosh tot uw dienst.'

"Meneer? U bent jong om zo'n vooraanstaande titel te hebben."

De jongeman haalde slechts zijn schouders op. Noah bedankte de jongen nogmaals en liep toen verder naar de bank. Hij arriveerde slechts een minuut, misschien twee minuten nadat de deuren op slot waren, bij de Bank of London. Hij draaide zich om om naar huis te gaan en kwam zonder verdere incidenten veilig bij zijn deur aan. Toen hij binnenkwam, verborg hij de geldbuidel onmiddellijk onder een losse vloerplank onder zijn bed en begon prompt aan de vakantie met zijn vrouw Flora.

Toen Marley Flora zag, begon ze te huilen. Terwijl de tranen van zijn gezicht druppelden, verdwenen ze voordat ze op de grond terechtkwamen.

"Jacob, wat is er aan de hand?"

"Het is allemaal verkeerd!" Oncontroleerbaar huilend riep hij uit: "Ik verdien een verdoemenis die verder gaat dan Transmogrify. Ik kan hiermee niet doorgaan, Ebenezer. Ik breng je naar huis."

'Nee, Jacob, wat je ook hebt gedaan, je verdient deze eindeloze kwelling niet.'

"Mijn beste vriend, je spreekt zonder kennis."

'Ik ken jouw betere kant niet, Jacob.'

"En toch weet je niets van deze keten. Het is mijn taak."

"Uw taak, maar waarom moet u voor onbepaalde tijd lijden?"

"Voor onbepaalde tijd? Verandering voor de doden is definitief, maar alleen door middel van hulpverlening. Door mijn eigen energie ben ik gedoemd."

"Humbug! Waar zijn dan je bindingen van onze laatste ontmoeting?"

"Jij bent het die veranderd is, die mij veranderd heeft."

"Humbug, zeg ik je. Het was jouw invloed die mij heeft gewijzigd. In ieder geval hebben we elkaar veranderd. Vertel me eens, Jacob, besta je nog? Is het een wolk, een geluid of misschien slechts een verzinzel van mijn verbeelding waar ik nu tegen spreek?"

"Nee, het is mijn geest waarover je spreekt. Wat mijn bestaan betreft, ik ben me nog steeds pijnlijk bewust van wat ik heb gedaan."

"Wat uw bewustzijn betreft, lijkt het erop dat het verlangen naar verandering zou moeten helpen om hervormingen te ontwikkelen. Toegegeven, het lijkt erop dat de transitie voor de doden anders verloopt dan voor de levenden, maar voor u kan niet alles verloren gaan."

"Ik honger naar jouw waarheid, Ebenezer. Want als het anders is, dan is deze hele missie hopeloos."

"Op een bepaald niveau heb je altijd geweten dat wat ik nu zeg de waarheid is. Herinner je je eerste bezoek aan mij, zo'n elf jaar geleden? Je vertelde me toen dat je vaak bij me zat. Je noemde het je boetedoening. Welnu, wat is boetedoening anders dan het aanvaarden van straf in een poging om richting absolutie te komen?"

"Beste vriend, je verlichte gedachten verheffen mij, maar als we deze onderneming willen voortzetten, moeten we nu gaan. Er is een bijeenkomst om bij te wonen."

DE ZON kwam op zonder enige concurrentie van wolken. Terwijl de jonge Jacob vlot door de vrijwel lege straten liep, verkilde de frisse ochtendlucht zijn gezicht. Af en toe gleed hij uit op een ijsvlakte, maar hij verloor nooit zijn evenwicht en leek te genieten van de verrassing van de glijbaan. Binnen een half uur arriveerde hij op zijn bestemming. Krachtig klopte hij op de deur.

"Ik ken deze plek," zei Scrooge.

'Zoals het hoort,' antwoordde Marley.

De deur ging open en in de warmte stond een jonge Ebenezer Scrooge.

'Kom binnen, Jakob.'

Samen gingen ze een kamer binnen met twee stoelen bij een laaiend vuur. Ze gingen allemaal zitten, en terwijl Jacob zijn overjas uittrok en die op de rugleuning van zijn stoel legde, schraapte Scrooge zijn stem. 'Uh-um, dus je bent klaar om mijn partner te worden?'

"Inderdaad. Ik heb het geld meegenomen." "Alles?" vroeg Scrooge.

"Alles."

"Ik dacht dat je maar honderd pond had. Heb je me de laatste keer dat we elkaar ontmoetten niet verteld dat je de overige honderd pond over een periode van twee jaar zou betalen?"

'Dat deed ik, maar ik kreeg een rijke geldschieter binnen,' zei Marley.

"Net zo goed. Betere voorwaarden, neem ik aan?"

"O ja, veel beter."

'Goed, goed zakelijk inzicht,' zei Scrooge, terwijl er een flauw glimlachje om zijn dunne lippen verscheen.

'Inderdaad,' zei Marley.

"Nou, ik heb de papieren wel opgemaakt. Maar nu de voorwaarden zijn veranderd, zal ik de overeenkomst moeten aanpassen."

Scrooge haalde zijn veer en inkt tevoorschijn, streepte een paar regels door en voegde onderaan het contract toe: "Volledig betaald". Op dat moment riep hij zijn zus Fan op om zich bij hen te voegen. De twee mannen parafeerden de wijzigingen en maakten vervolgens hun partnerschap officieel. Fan tekende ook het contract als getuige.

Terwijl ze de mannen aan hun zaken overliet, zei Scrooge: "Ze gaat over een maand trouwen. Ik ben niet dol op haar verloofde, maar er is mij verteld dat vader hem leuk vindt. Dus waar telt mijn mening voor?" Marley had het gevoel dat de vraag retorisch van aard was en zei daarom niets. In plaats daarvan overhandigde hij Scrooge een pakje geld. Nadat hij de bankbiljetten had geteld, zei Scrooge: "Goed, we doen samen zaken." Nadat ze hun werk hadden voltooid, deelden de twee een kelk cognac. Ze waren geen van beiden goed in praten, dus zaten ze allemaal rustig aan hun drankje te nippen.

Kort daarna nam Marley afscheid en begaf zich naar het huis van zijn broer. Tegen de tijd dat hij arriveerde, was het feest al meer dan een uur aan de gang.

‘Ik stond op het punt je op te geven,’ zei Noah. ‘Ik heb de wassail van grootvader gemaakt, kom een toast met ons uitbrengen.’

Jacob nam de warme kop aan. Vervolgens gingen ze de woonkamer binnen waar Flora hen begroette. Haar zus Joan stond op uit een stoel. Terwijl de vier kopjes rammelden, zei Noah: ‘Moge deze feestdag de vreugde brengen waar we allemaal naar verlangen.’

Flora en Joan zeiden opgewekt: ‘Wassail.’ Jacob vervolgde met zijn eigen zwakke: ‘Wassail.’

"Jacob, ik ben zo blij dat je er bent. We hebben dit jaar iets speciaals voor je gekocht. Ik zou diepbedroefd zijn geweest als je niet was gekomen", zei Flora.

Jacob sloeg zijn ogen neer en zei zenuwachtig: 'Ik wou dat je me niets had gegeven.'

"Wel, dat is onzin. Ik zou de broer van mijn man nooit laten gaan zonder een uiting van onze liefde. Bovendien is dit jaar bijzonder; Noah kreeg een week geleden te horen dat hij promotie gaat krijgen."

‘Ik heb hier nog nooit van gehoord,’ zei Jacob, terwijl hij Noah onderzoekend aankeek.

"Het is waar. Gisteren was de belangrijkste test. De heer Pressey zei dat als ik zonder zijn hulp kerstavond zou kunnen afhandelen, ik manager zou worden. Ik denk dat we het goed hebben gedaan. De winkel heeft meer dan honderdtien pond omzet gegenereerd. Het lijkt erop dat het probleemloos is verlopen. Bent u het daar niet mee eens?"

Jacob opende zijn mond om iets te zeggen, maar staarde in plaats daarvan alleen maar naar Noah en bleef stil.

'Nou, het is tijd om onze cadeautjes te openen, en dan gaan we eten,' zei Flora.

Iedereen ontving één geschenk, behalve Flora, die cadeautjes kreeg van zowel Noah als Joan. Omdat Flora de meeste cadeautjes had, begon ze met het openmaken van het cadeautje van Joan. Terwijl de anderen toekeken, opende ieder om de beurt zijn of haar geschenk. Over elk geschenk ontstond een opschudding van opwinding. Over Noahs nieuwe bril werden grappen gemaakt over het feit dat hij eindelijk kon zien. Joan ontving parfum en Jacobs speciale geschenk van Flora en Noah was uiteindelijk een hoge hoed met een beverhuid. 'Nu zie je er zo keurig uit dat de meisjes zich aan je schaduw zullen vastklampen,' zei Flora.

Het waren allemaal sympathieke cadeautjes, maar het was het laatste geschenk van Noah aan Flora dat voor opschudding zorgde. Uit de camouflage van de Star-krant van 7 juni 1813 kwam een geschilderde houten kist tevoorschijn. De schoonheid van de doos zorgde ervoor dat Joans ogen groter werden, Flora's onderkaak openviel en Jacob hoestte terwijl hij over zijn voorhoofd wreef.

'Open het deksel.'

Flora tilde heel voorzichtig het deksel van de doos op; ze wist nooit wat ze van Noah kon verwachten. Het was net zo waarschijnlijk dat hij iets in de doos stopte dat eruit zou springen om haar te laten schrikken, als dat hij een duur sieraad in de doos zou stoppen. Voordat het deksel zelfs maar half was opgetild, barstte het lied "Greensleeves" uit het midden van de doos. Tranen van opwinding stroomden uit Flora, want het was haar favoriete melodie.

Nadat het plezier van het uitdelen van cadeautjes compleet was, gingen de vier naar de eetzaal waar ze een perfect bereide gans, yams, gebakken appels met rozijnen en de beste pruimenpudding aten die ooit genuttigd is.

Jacob at zonder het eten te proeven, en voordat de anderen klaar waren met hun pudding, kondigde hij aan dat hij moest vertrekken.

'Nog niet,' zei Flora.

Noach vroeg: 'Jacob, waarom moet je wegrennen?'

'Ik vertelde je gisteren dat ik vandaag een afspraak had.'

"Wat is deze afspraak? Je bent de hele middag al gespannen," zei Noah.

"Nou, ik denk dat ik het je nu wel kan vertellen. Ik ga zaken doen met Ebenezer Scrooge. We zijn klaar."Vandaag de overeenkomst ondertekend."

'Wat een spannend nieuws,' zei Flora.

"Waarom zo'n geheim?" vroeg Noah.

'Ik was bang dat je boos zou worden.'

'Jacob, ik verwacht niet dat je voor altijd een loopjongen blijft. Ik ben blij voor je. Nee, eigenlijk ben ik trots op je.'

'Bedankt, Noah, maar ik moet toch weg.'

'Nou, als het moet. Laat me een bord eten met je mee naar huis sturen.'

"Nee, dat is oké. Bovendien heb ik geen tijd om te wachten." Zonder verder commentaar stond Jacob op.

'Ik zal je naar buiten laten gaan,' zei Noah.

Samen liepen de twee door de gang naar de voordeur. 'Bedankt voor je komst, Jacob. Dus je verlaat de winkel?

"Ja. Over een week of zo."

"Prima. Ik zie je maandag. Vrolijk kerstfeest, broeder.'

'Bedankt voor alles, Noach.'

Daarmee verliet Jacob het huis en ging rechtstreeks naar zijn appartement.

Scrooge vroeg: "Waarom heb je tegen je broer gelogen?"

"Ik had problemen aan mijn hoofd." Vervolgens voegde hij eraan toe: 'Gedurende die periode greep de melancholie mij aan. Het houdt mij nog steeds vast.'

'Ik heb nooit gedacht dat jouw serieuze karakter iets anders was dan wie je bent.'

"Dit is wat ik ben geworden. Maar als jongens lachten Noah en ik altijd."

"Dat verbaast mij," zei Scrooge.

"Kom, het is een nieuwe dag", zei Marley.

DE MAANDAG NA Kerstmis stond Noach vroeg op. Met opwindning bereidde hij zich voor op wat hem volgens hem vooruitgang op het werk zou brengen. Hij stapte de kou van weer een dag in en liep naar de bank. Hij besloot dat hij een warmere jas voor zichzelf zou kopen zodra hij de beloofde loonsverhoging zou ontvangen. Toen Noah

tien minuten voordat de bank opening, aankwam, liep hij voor de deuren heen en weer. De extra bewegingsinspanning hielp hem weinig om warm te blijven. Terwijl hij heen en weer liep, kwam Bartholomew Pressey, de eigenaar van de winkel, achter hem aan en tikte hem op de schouder. Noah draaide zich om en zei verrast: 'Goedemorgen meneer.'

"Wat doe jij hier, Noah?"

"Mevrouw. Swinburne arriveerde laat, dus ik kon het kerstavondgeld niet storten", zei Noah.

'Ik begrijp het, en was jouw kerst gezellig?'

"O ja meneer, heel verrukkelijk. En je familie? Heb je genoten van je vrije dagen?"

"Het was geweldig, vooral de tijd doorbrengen met Reuben. Ik zie hem nauwelijks meer nu hij in Cambridge is.

Toen de bank de deuren opende, kwamen beide mannen het etablissement binnen. Noah ontgrendelde zijn tas om de borg op te halen en bleef halverwege staan. Hij duwde zijn arm in de zak, tastte langs de randen en haalde toen zijn hand er leeg uit. Omdat hij zijn tastzin niet geloofde, keek hij naar binnen, maar kon geen gelijkenis met het geld ontdekken.

Toen hij de bezorgde blik op Noahs gezicht zag, vroeg Pressey: 'Wat is er aan de hand?'

'Het geld. Het is weg.'

"Het is weg; wat heb je ermee gedaan?"

"Ik heb het in de tas gestopt."

Beide mannen keken elkaar aan. De ontsteltenis op Noachs gezicht was te zien aan zijn trillende lippen. Presseys groeiende woede openbaarde zich door toegeknepen ogen. "Waar zou het kunnen zijn? Wie anders dan jij had toegang tot je tas?"

"Niemand. Maar ik ben wel twee keer gevallen op weg naar de bank. Maar elke keer dat wat een eervolle kerel leek te zijn, het zakje teruggaf."

"Eervolle onzin; het was Sir Stephen," zei Scrooge.

'Pas op, Ebenezer,' zei Marley.

'Wie zou het anders kunnen zijn? Hij is degene die de tas heeft geopend voordat hij hem teruggaf.'

'Heb je hem het geld echt zien wegnemen?'

"Nee, maar..."

'Pas dan op, Ebenezer, een verkeerde mentaliteit zal je schade berokkenen,' hield Marley vol.

Pressey zei: 'Noah, jij bent verantwoordelijk voor dat geld.'

'Dat weet ik, en ik zal die verantwoordelijkheid dragen. Ik weet gewoon niet wat er is gebeurd', zei Noah.

'Hoe kon je niet weten dat het geld ontbrak? Heeft het gebrek aan gewicht in de tas u er niet op gewezen dat er geen geld was?'

"Dat zou wel zo zijn geweest als ik de munten had meegenomen, maar vanwege de late start bij de bank heb ik besloten ze in de winkel achter te laten."

'Niettemin heb ik nog steeds geen andere keuze dan u te arresteren,' zei Pressey.

'Kan ik niet werken om het geld terug te betalen?'

'Ik wil geen werknemer hebben die ik niet vertrouw. Uw onbetrouwbaarheid kan niet worden getolereerd.'

Scrooge keek naar zijn spookachtige vriend en merkte dat hij aan zijn vezelige haar trok. De rukbewegingen veranderden in schokken, en toen maakte plotseling met een knallend geluid een pluk haar los, die niet alleen een deel van de schedel maar ook hersenmateriaal met zich meevoerde. Zodra hij een handvol bevrijdde, herhaalde hij het proces met de andere hand. Vreemd genoeg vulde het gat dat ontstond door de ontharing zich onmiddellijk op, waardoor hij het pijnlijke proces keer op keer kon herhalen.

Noah bleef rustig staan met zijn ogen gericht op de ruimte voor zijn voeten, terwijl Pressey een agent liet komen. Noah had gemakkelijk kunnen vluchten, maar iedere man van eer binnen de bank zou de achtervolging hebben ingezet. Binnen vijf minuten werd de verdachte naar de Newgate Prison geleid. Onderweg stopten mensen om te staren naar de aanblik van een magere, goedgeklede man. Terwijl hij door de slecht verzorgde, zwaargebouwde agent door de straat werd geleid, had alleen een kleine jongen de moed om te vragen: 'Ga je hem ophangen?'

"Ga mee."

Newgate, de dichtstbijzijnde gevangenis bij de bank, domineerde het gebied waarin het stond. De massieve stenen constructie en de drievoudige ingang creëerden een sfeer van zowel kracht als gevaar. Voor de grootte van het gebouw was de toegangsdeur klein. Terwijl de agent op het hout klopte, flitste er een beeld in Noachs hoofd van een dierenval, die slachtoffers binnenlaat, maar waardoor niemand ooit terug naar de vrijheid kan gaan. Een koude rilling van angst liep langs zijn ruggengraat. "Ik hoor hier niet. Ik heb niets verkeerd gedaan."

"Rustig!"

‘Alsjeblieft, ik beloof dat ik het geld zal vinden.’

‘Daar had je aan moeten denken voordat je het stal.’

Noah opende zijn mond om iets te zeggen, maar stopte toen de agent zijn wijsvinger naar zijn lip bracht en zei: ‘Je zult spijt krijgen van je volgende woord.’

Eenmaal binnen dreef de geur van urine, rottende lijken en allerlei vuiligheid door Noahs neus, waardoor hij bijna moest overgeven. De mannen werden door een korte, donkere gang naar een kleine kamer geleid. Een goedgeklede man in een zwart pak en een breedgerande hoed opende de deur van de kamer. In de kamer zat een man onderuitgezakt op de grond met zijn rug tegen de muur. Hij maakte geen melding van de nieuwkomers toen Noah de kamer in werd geduwd. Zonder een woord te zeggen werd de deur dichtgeslagen en bleven de twee gevangen mannen achter in een ruimte zonder ramen, licht of meubilair.

De duisternis drong door tot in zijn kern en veroorzaakte een koude rilling die een directe vlam niet had kunnen verwarmen. De zittende man stond op, liep naar Noah toe en sloeg hem met één vuist bewusteloos. Toen Noah zich ervan bewust werd, had hij geen idee hoe lang hij in de vergetelheid had gelegen. Het eerste wat hij besepte was dat hij geen schoenen of jas meer droeg. Gedesoriënteerd trilde zijn lichaam, gevoelloos door de winterse temperatuur in de kamer. Hij kon zich niet herinneren waar hij was, of hoe hij op een stenen vloer terechtkwam. Het enige licht dat zijn ogen vasthiielden was de splinter die onder de deur vandaan stroomde. Toen herinnerde hij zich alles, alsof dat licht zijn geest verlichtte: het vermiste geld, de arrestatie, de aanval. Hij sprong overeind, draaide zich om in de richting waar hij zich herinnerde dat zijn aanvaller zat en schreeuwde: ‘Geef me mijn kleren terug!’

De stilte van het uitblijven van een reactie galmde door Noahs pijnlijke hoofd. Met minder enthousiasme herhaalde hij zichzelf en ontving dezelfde stilte. Ontmoedigd bleef Noah midden in de kamer staan, trillend van de kou en zijn groeiende angst. Hij was bang om te bewegen of te spreken, uit angst dat hij opnieuw ten prooi zou vallen aan zijn aanvaller. De stilte werd verbroken toen de deur openging. Pas toen besepte Noah dat zijn aanvaller was verwijderd. In de deuropening stond een bewaker die een jongetje bij de kraag vasthield. De sleutelfiguur gooide het kind de cel in. Zeventig kilo jeugd sloeg tegen Noachs borst, waardoor hij een meter achteruit werd gedreven. De

muur was het enige dat hen ervan weerhield om te vallen. Nadat hij zijn evenwicht had herwonnen, hielp Noah het kind overeind en vroeg: 'Gaat het?'

'Houd je handen van mij af, klootzak.'

'Ontspan, ik zal je geen kwaad doen.'

"Blijf gewoon bij jezelf."

De enige twee die in het duistere licht konden zien, waren Marley en Scrooge. Terwijl de jongen zich van Noah terugtrok, ging Marley achter zijn broer staan. Marley stond op enkele centimeters van Noahs rug en duwde zijn hand naar het midden van zijn eigen borst. Gelegen in de kettinggesponnen Fire Twirlers van het hart. Hij verplaatste op één na alle gevangen vlammen naar zijn schouder en gaf vervolgens de overgebleven Twirler opdracht de ketting te laten draaien die zijn hart doorboorde. Met elke flikkering van de vlam draaide de cirkelvormige ijzeren ring sneller en sneller totdat hij zo snel bewoog dat hij leek te verdwijnen. Marley beet toen het uiteinde van zijn wijsvinger eraf. Hij plaatste het blootliggende bot van de vinger op het draaiende metaal, waardoor er vonken uit zijn borst vlogen. Toen hij hem verliet, kwamen de flikkeringen zijn broer binnen. Noah, die de hitte niet begreep, voelde het toch. Langzaam warmde hij genoeg op om zijn rillingen te stoppen. Marley zette dit proces voort totdat de deur openging, waarna hij de overgebleven Fire Twirlers terug in zijn hartketen plaatste.

Een paar seconden lang zorgde de vloed van licht ervoor dat Noahs ogen dichtknepen. Een man wees naar Noah en zei: 'Kom mee.' Noah keek door toegeknepen ogen en deed wat hem werd opgedragen. De kant-en-klare sleutel duwde Noah door de smalle gang door een doolhof van rechten en links totdat ze een kantoor binnenkwamen waar een man aan een bureau zat te lezen. Een open haard brandde de eerste echte warmte die Noah had gevoeld sinds hij van huis was vertrokken.

De man stopte pas met lezen toen hij het hele document had uitgelezen. Hij hief zijn hoofd op om naar het onderwerp te kijken dat hij las en zei: "Je bent óf een heel dappere óf een domme man. Wat denk je dat je bent?"

"Ik zou zeggen ongelukkig..."

"Ik heb je niet gevraagd om te spreken!" schreeuwde de man. "Ben jij altijd zo lomp?"

Noach zalk zag niets, maar richtte in plaats daarvan zijn blik op zijn schoenloze voeten. Nadat hij een paar seconden op een antwoord had gewacht, vervolgde de man: "Nou, je bent vast wel dom. Je spreekt als er niet naar wordt gevraagd en je blijft stil als je erom wordt gevraagd. Dus wat gaan we met je doen?"

Opnieuw bleef Noach stil. 'Nou...' De magistraat keek naar het rapport en vervolgde: 'Meneer Marley, ik zal u vertellen hoe de dingen hier werken.' Hij onderzocht Noach en vroeg toen: 'Loop jij altijd zonder schoenen en overjas over straat?' Hij wachtte even voor het antwoord, sloeg toen met zijn vuist op het bureau en brulde: 'Geef antwoord, meneer Marley!'

Verbijsterd door de eis van de magistraat antwoordde Noah snel: 'Ze zijn gestolen door de man in de wachtende cel.'

De magistraat glimlachte en zei toen: "Het lijkt erop dat je van veel wordt gestolen. Waarom denk je dat dat zo is?" Hij wachtte even om een antwoord te geven, maar toen er geen antwoord werd gegeven, vervolgde hij: "Je hebt zojuist de wet van Newgate geleerd. Bescherm jezelf, anders verlies je alles. Je zult niet in de watten worden gelegd door mij of een van de sleutelfiguren. Er zijn veel gezagsgetrouwe mensen die geen bed, warmte, veel te eten of zelfs schoon water om te drinken hebben. Dus waarom zou jij het beter hebben dan zij?" Dit was een vraag waarvan hij wist dat hij geen antwoord zou krijgen, en dat wilde hij ook niet, dus ging hij verder zonder te pauzeren. "Magistraat zijn voor Londen is mijn beroep, net zoals dat geldt voor de turnkeys. We zijn hier niet om goed te doen voor jou, of zelfs voor de samenleving. We zijn hier om de kost te verdienen. Alles wat je krijgt zal mij persoonlijk geld kosten. Je krijgt dus alleen het pond brood en water dat de wet eist. Al het andere zal moeten worden gekocht, of iemand van buitenaf zal het naar je toe moeten brengen. Verwacht niets van mij, en we zullen allebei gelukkig blijven. Moet ik mezelf duidelijk maken?"

Noah knikte met zijn hoofd om te bevestigen dat de woorden waren gehoord.

"Je bent een stille. Dat kan in je voordeel werken, maar ik betwijfel het. Je ziet er voor mij uit als een dode man. Als je je kleding niet vervangt, wed ik dat je binnen drie dagen dood zult zijn. Haal hem hier weg." De magistraat grinnikte terwijl hij genoot van de gedachte dat hij zojuist weer een nieuwkomer had geïntimideerd.

Nadat hij door een doolhof van gangen was geduwd, werd Noah gedwongen een grote kamer binnen te gaan waar voornamelijk mannen zaten. Twee vrouwen en een jonge jongen zaten ineengedoken in de hoek die het verst van de open haard verwijderd was. Een vrouw met een donkere huidskleur was de nek van de jongen aan het schrobben, terwijl de tweede vrouw een kopje whisky vasthield waaruit het wattenstaafje werd bevochtigd. Op vier na zaten alle mannen rond een lange tafel bij het laaiende vuur. Zes waren aan het kaarten, vijf dronken bier, en de laatste drie zaten bij elkaar en fluisterden met elkaar. Van de vier die niet aan tafel zaten, waren er drie aan het gooien met dobbelstenen, en de laatste was aan het urineren in een metalen pot naast de vrouwen en de jongen. Slechts een paar bierdrinkende mannen keken op om de nieuwkomer binnen te zien komen.

Noah draaide zich om naar de poort terwijl de bewaker de ingang afsloot. Hij stond koud, verward en opgesloten tussen degenen naar wie hij op straat nooit twee keer zou hebben gekeken. De sluiting van de poort opende een sluisdeur van emoties. Zonder waarschuwing werd hij overweldigd door een explosieve woede. Hij rende naar de deur alsof deze open stond. Hij wierp zich met zo'n kracht tegen het hout dat het geluid door de hele kamer te horen was, en toen draaiden alle gezichten zich naar hem toe. De dobbelstenen rolden in de open haard, kaarten vielen uit de handen, bier spatte op gezichtshaar, de vrouwen stapten dichterbij Noah toen de jongen wegstapte, de drie die diep in gesprek waren, aarzelden en gingen toen verder, en de man die urineerde miste de pot.

Verdwaasd draaide Noah zich naar de tafel. Terwijl hij elke man bestudeerde, vond hij snel degene die hij probeerde te lokaliseren. Het volgende moment begon hij op de schurk af te rennen en riep: 'Geef me mijn jas terug!' Hij pakte de kraag van de man die zijn jas droeg vast en rukte hem zo hard dat hij van de bank en uit het kledingstuk werd getrokken. De twee begonnen erover te vechten. 'Je hebt mijn jas gestolen.'

'Ik heb het gekocht,' zei de man terwijl hij overeind krabbelde.

De ene matchte slag voor slag met de andere. Het gevecht eindigde pas toen de man die de jas daadwerkelijk had gestolen, Noah omdraaide en met zijn vuist tegen zijn kaak sloeg. Voor de tweede keer in evenveel uren viel Noah bewusteloos op de grond.

Toen hij weer bij bewustzijn kwam, realiseerde Noah zich dat beide vrouwen en een jonge jongen over hem heen stonden. Terwijl ze weer bij zinnen kwam, zei de zwarte vrouw: "Stil maar, lieverd. Je zult hier niets bereiken door vijanden te maken."

Noah keek naar de vrouw alsof ze van een andere planeet kwam. Toen voelde een jonge man binnen de groep zijn verwarring en legde uit: "Ze komt uit Amerika. Ontsnapt uit het land van de vrijheid naar de vrijheid. Laat haar maar voor je zorgen. Ze is goed, ze heeft me geholpen met deze vervelende insectenbeten."

"Guvnor, blijf uit de buurt van die James Maxey. Hij heeft zijn vrouw en dochter vergiftigd. En hij zal jou ook tegenwerken", zei de tweede vrouw.

Noah ging rechtop zitten, wreef over zijn kaak en vroeg: "Wie is James Maxey?" "Wel, hij is degene die jouw jas draagt. Ik heb hem gekocht van Nathan Simons, degene die je bewusteloos heeft geslagen."

'Ik ga die rotter halen.'

"Nee, dat is niet zo. Ik zorg nu voor je. En jij blijft ook uit zijn buurt." De zwarte vrouw pauzeerde even om Noah's kaak te voelen en vervolgde: "Ik ben Dinah Smith. Ik ken mijn echte achternaam niet helemaal. Die is in Afrika gebleven. Je kunt me gewoon Dee noemen. Everything komt tekort bij mij. Denk maar niet dat anything blut is."

"Waarom ben je hier?" vroeg de jongen.

'Een misverstand,' mompelde Noah.

'Verdomd, ik wist niet dat dat tegen de wet was. Misschien kom ik er nooit meer uit als daar een zware straf op staat. Maar laat me mezelf even voorstellen. Ik ben Joseph Freeman, lid van de Swell Gang. Heb je van de bende gehoord?'

"Nee, geloof het niet."

"Net zo goed, makkelijker om je een weg te banen door een druk theater als ze denken dat je een van hen bent. Nooit rijkdom gehad, maar die rijke kerels, nou ja, ze zijn rijk." Joseph pauzeerde even om naar de bult op Noah's gezicht te kijken voordat hij eraan toevoegde: "Ik ben de beste beer van de bende. Dat was ik tenminste totdat ze me oppakten. Waarschijnlijk zal ik nu worden opgehangen. Mijn beste vriend heeft het touw een tijdje geleden ontmoet. Ik kan van mij niet anders verwachten." De goedgeklede jongen schudde Noah de hand en voegde eraan toe: 'Dit prachtige lieveheersbeestje is Martha Hart, en ik zou haar elke dag mijn hart willen geven.'

'Alsjeblieft, meneer...' Ze wachtte even, wachtend op een antwoord van Noah.

"Marley. Noem me Noah."

"Meneer Marley, u ziet er vriendelijk uit en ik heb prettige ervaringen te verkopen. Natuurlijk is dit nogal moeilijk om hier te doen, maar niet onmogelijk." Ze knipoogde en voegde eraan toe: 'Ik geloof dat je schoenen daar met Levi rondlopen.' Martha wees naar een man die naast de open haard stond en voegde eraan toe: "We kunnen ze voor je terughalen. Hij is een Jood en niemand zal hem helpen. De jas is weg. Je kunt het beste overdag dicht bij de vlam blijven."

Noah keek naar Levi en bevestigde toen dat de schoenen van hem waren. De vier zaten ineengedoken om hun strategie uit te stippelen om het gestolen schoeisel terug te krijgen.

Marley liep naar Maxey toe en zei: 'Misschien kunnen zij niets aan die laffe moordenaar doen, maar ik wel.'

Scrooge riep zijn vriend na. "Jacob, Jacob, wat ben je aan het doen?"

"Het maakt het leven ongemakkelijk voor hem."

Marley stond voor Maxey en begon met zijn vingernagels de huid van zijn onderarm tot poeder te schilferen. Nadat hij de huid had gescheurd, ging Marley verder met het schrapen van de spookachtige weefsels onder de opperhuid. Binnen een paar minuten was zijn hele onderarm, tot op het bot, een hoop stof. Hij ademde in tot zijn borst twee

keer zo groot was geworden als normaal, en terwijl hij de spookachtige sfeer vasthield, hield hij de gescheurde arm voor Maxey. Met één snelle beweging blies hij de hoop etherisch vlees in zijn gezicht. Onmiddellijk begon Maxey snel achter elkaar te niezen en begon toen verwoed over zijn huid te wrijven.

‘Ik zal het nog een keer doen, of iets ergers als het moet,’ zei Marley toen de heelheid van zijn arm weer tevoorschijn kwam. Terwijl hij zich weer bij Scrooge voegde, grapte hij: ‘Daar komt hij niet snel overheen.’

“Kan ik dat soort dingen doen?”

"Nee, Ebenezer, als je je arm zou verscheuren, zou je een deel van de verwonding in het vlees behouden. Met het geluk van een engel hoeft je dit soort dingen nooit meer te doen als je dood bent."

“Met het geluk van een engel,” herhaalde Scrooge.

Maxey bleef zóveel niezen en hoesten dat iedereen in zijn omgeving achteruitdeinsde.

De deur van de cel vloog open. Bijna de gehele entreeruimte besloeg een enorme sleutelklare woning. Met een diepe brullende stem schreeuwde hij: "Oké, teven en vloeken, het is tijd voor de tuin. Bij sommige van jullie honden staan mensen te wachten. Schiet op, ik heb geen tijd te verliezen."

Iedereen, behalve Noah, snelde naar de deur. Omdat hij de laatste persoon in de rij was, hield de poortwachter Noah tegen en zei: "De laatste die buiten is, betaalt de tol, dat zal een cent zijn."

Woedend vroeg Noah: ‘En wat als ik besluit niet te betalen?’

"Dan kun je niet praten met een jongeman die er in de kooi net zo uitziet als jij. De familiegelegenheid is vergelijkbaar met die van een tweeling. Ben je het daar niet mee eens?"

Noah haalde een munt uit de teen van zijn sok en gooide die naar de afperser. 'Hier is je verdomde cent.' Zonder haast stapte hij opzij voor de husky-turnkey en volgde Joseph, die op hem had gewacht. Samen liepen ze naar het smalle erf. De extreme kou van de winter drong door zijn huid als de tanden van een hondsdolle hond, zonder boosaardigheid, maar toch grote schade aanrichtend. Noah haastte zich naar de omheining met ijzeren tralies aan de straatkant. Aan de straatkant stond Jacob te wachten. Voordat Noah zelfs maar de tralies had aangeraakt die naar de vrije kant leidden, beval hij zijn broer zijn jas en schoenen aan hem af te staan.

"Waar zijn de jouwe?"

"Maakt niet uit. Geef mij nu gewoon de jouwe!" Jakob deed wat hem was opgedragen. Terwijl hij de jas door de tralies heen stak, bleef een metalen spoor in zijn arm steken, waardoor er een snee ontstond ruim twee centimeter lang. Jacob sprong achteruit terwijl hij schreeuwde: "Verdorie! Wat was dat?"

Samen inspecteerden de twee de ijzeren staaf en zagen dat iemand een mes had gepakt en in het metaal had gesneden, waardoor een deel van het ijzer van de gastheer af krulde. De weerhaak creëerde een scherpe punt, waaraan alles zou blijven haken dat er dichtbij kwam. Bij nadere inspectie beseften ze dat iemand er een sport van had gemaakt om de tralies door te snijden. Verschillende hadden metalen uitsteeksels in verschillende lengtes en diktes die eruit staken. Voorzichtig overhandigde Jakob Noah zijn schoenen. Toen hij Jakobs kleren aantrok, zorgde de overgebleven warmte ervoor dat Noachs tenen tintelden. Toen zijn voeten weer gevoel begonnen te krijgen, verliet de gedachte om zijn schoenen van Levi terug te winnen hem. Noah kreunde meer van het plezier van de hitte dan van de pijn van de gevoelloosheid. Onmiddellijk begon Jacob van voet tot voet te springen in een poging de kou te verdrijven.

'Meneer Pressey heeft mij ontslagen,' zei Jacob.

"Je was toch al gestopt. Ik heb je hulp nodig."

"Ik kwam zodra ik het hoorde."

"Bedankt voor je komst. Ik wil dat je me de warmste kleding brengt die ik heb. Breng alles mee, van ondergoed tot laarzen en een hoed."

'Ik breng ze morgen.'

"Neem geld mee, tenminste een paar centen per dag. En eten, plus water. Ik reken op je, Jacob. Denk je dat je dit voor mij kunt doen?"

'Ja natuurlijk, Noach.'

"Je bent een goede broer. Weet Flora het?"

'Ik denk het niet, maar dan weet je hoe nieuws zich verspreidt.'

"Ga naar haar toe zodra je me verlaat. Vertel het haar, maar laat haar niet hierheen komen."

"Hoe kan ik haar tegenhouden?"

"Ik weet het niet. Ik kan gewoon niet toestaan dat ze mij zo ziet. Ik reken op jou, Jacob, om haar weg te houden van deze ellendige plek."

"Ik zal mijn best doen."

'Meneer Pressey heeft u verteld wat er is gebeurd?'

'Ja, dat moest wel toen hij mij ontsloeg.'

"Ik heb dat geld niet gestolen. Geloof je me, nietwaar?"

“Ja, natuurlijk doe ik dat.”

"O, dank je, broeder. Je weet niet hoe belangrijk het voor mij is dat je mij vertrouwt."

‘Ik weet dat je geen geld zou stelen, ook al had je er geen.’

“Nou, ik weet niet of ik zo ver zou gaan.”

Ze glimlachten naar elkaar, maar de situatie was te ernstig om te lachen.

‘Ik wil dat je probeert uit te zoeken wat er met het geld is gebeurd.’

“Hoe moet ik dat doen?”

"Probeer het briefje te vinden waarmee mevrouw Swinburne heeft betaald. Voordat ze het aan mij overhandigde, heeft ze het gemarkeerd met een kus. Zoek naar de afdruk van haar lippen."

"Dat doet ze waarschijnlijk met de meeste van haar aantekeningen. Ze flirt met alle broeken en zelfs met sommige rokken."

“Ja, ja, maar deze was anders.”

“Op welke manier?”

“Toen ze mij het biljet overhandigde, veegde haar hand de rouge uit, waardoor een vingerafdruk bovenaan het lipbeeld achterbleef.” Scrooge keek naar Marley terwijl Noah vervolgde: 'Uiteindelijk creëerde haar lipafdruk een patroon dat meer leek op een

moeder die haar kind tot bedaren bracht, dan op een verleidster op zoek naar een partner.'

De ogen van de jonge Jacob werden groot toen Scrooge naar Marley keek. "Ik ken dat biljet, Jacob," zei Scrooge.

'Het verbaast mij niet dat je het je herinnert.'

'Hoe kun je dit je eigen broer aandoen?'

"Hoe kan ik het iemand aandoen, Ebenezer? Waarom zou ik het iemand aandoen?" Hij zweeg even en beantwoordde toen zijn eigen vraag. "De kans deed zich net voor-en ik heb hem gegrepen."

'Ja, maar het geld stelen waarmee we partners zijn geworden?'

"Mijn geest heeft bijna een halve eeuw lang geleefd met de last dat ik dat geld heb gestolen. En nu heeft mijn hart een keten die alleen de tijd nooit zal oplossen."

'Jouw lijden is niets vergeleken met dat van Noach.'

'Maar het is waar dat alle pijn lijdt.' Marley huilt van angst terwijl hij de ketting van zijn hart rukt. Een spookachtige straal bloed en stof gutst uit de wond. Binnen een ogenblik herstelt het hart zichzelf en de ketting, groter dan voorheen, houdt het vast met een geïntensiveerde kwelling.

'Ik weet niet of ik je kan blijven helpen.'

'Dan moet ik je naar huis brengen.'

**** Staaf Drie ****

Gevangen en vervolgens gecontroleerd

Voordat SCROOGE een woord kon uitbrengen, pakte Marley hem uit 1813. Scrooge zuchtte een zwak protest, maar stond toch toe dat zijn bedroefde vriend hem uit de gevangenis trok. De woeste snelheid van Marley's vertrek zorgde ervoor dat Scrooge zich schrap zette tegen de beweging van zijn vriend. Terwijl Marley zich naar de toekomst haastte, versnelde een uitbarsting van activiteit de verandering in Londen. Tussen het knippen door verscheen Burlington Arcade weer. De snelle verandering van gebouwen die opkwamen terwijl andere instortten, gaf Londen de illusie van ademen.

Marley ging pas langzamer rijden toen rook de lucht overspoelde. Hij had geen last van de golvende sintels, maar toch stikte Scrooge, terwijl hij zich uit de rook oprukte, bijna door de as. Hij hackte elke lettergreep en vroeg: 'Jacob, wat is er aan de hand?'

"Covent Garden Theater staat in brand!"

"Brandend?! Dat is 50 jaar geleden gebeurd."

Abrupt stopte Marley. Hangend boven Londen keken ze elkaar aan. Scrooge ging doorhoesten, en zonder waarschuwing pakte Jacob Ebenezers arm en schoot ze allebei recht omhoog uit de giftige wolk.

Scrooge schraapte zijn keel en vroeg toen: 'Heb je ons in het verleden verder gebracht?'

Marley zocht alle kanten op in de hoop een mijlpaal te ontdekken die de tijdsperiode zou identificeren, terwijl Scrooge zwijgend toekeek. Toen riep Marley, zonder waarschuwing: 'Daar.' Hij wees naar de overkant van de Theems. "Het Crystal Palace is al verplaatst naar Sydenham Hill."

'Dus moeten we in het heden zijn,' zei Scrooge. 'Het paleis-waarom het pas een paar jaar geleden werd verplaatst.'

"Het lijkt erop dat het gebouw er al enkele jaren staat."

"Nee, hoe kan dat?"

'Kijk eens rond in het gebouw, Ebenezer. De bomen zijn behoorlijk hoog geworden. Dat gebeurt niet in een paar jaar.'

Scrooge bestudeerde het terrein van het gebouw en zei toen: 'Ik denk dat je misschien gelijk hebt.'

'Ik heb de tijdsperiode overschreden,' zei Marley, meer tegen zichzelf dan tegen Scrooge.

"We kunnen teruggaan, toch?"

"Dit mag niet gebeuren."

'Maar we kunnen terug, toch?'

Marley antwoordde niet. In plaats daarvan concentreerden zijn gedachten zich op het begrijpen van hun hachelijke situatie. Had hij ze daadwerkelijk voorbij 1854 kunnen voortstuwen?

'We kunnen de datum wel in een krant vinden,' opperde Scrooge.

Opnieuw antwoordde Marley niet. Hij bleef een kwart mijl boven de stad, sloot zijn ogen en concentreerde zich vervolgens op zijn innerlijke plaats van contemplatie. Alsof er

een luik openging, stortte Scrooge zich in de richting van de zwaartekracht. "Ma-a-ar-ley-y-y!"

Marley verstijfde, waardoor Scrooge kelderde. Hoewel hij bleef schreeuwen, wist Scrooge dat Marley gevangen zat in zijn eigen stille wereld. Zijn race naar beneden werd steeds sneller, totdat hij de stem van zijn moeder hoorde zeggen: 'Eindelijk kan ik mijn zoontje vasthouden.' De woorden namen zijn angst weg. Toen hij viel, werden de geluiden van de stad merkbaar. Hoewel hij niet naar beneden wilde kijken, voelde hij de bevroren vingers van de aarde omhoog reiken. Vreemd genoeg was hij er klaar voor om eindelijk gestreeld te worden door de ouder waarvan hij wist dat hij van hem hield. Iemand die haar leven voor hem gaf en toch geestelijk toegewijd bleef. Dus sloot Ebenezer zijn ogen voor het onvermijdelijke.

Omdat hij verwachtte dat zijn vlees-nee, zijn eigenlijke leven-spoedig verpulverd zou liggen op de kasseien van Londen, kalmeerde Scrooge al zijn spieren. Terwijl zijn geest bezweek voor ontspanning, greep een kracht buiten hem zijn arm. Geschrokken keek hij naar de hemel op zoek naar identificatie. Een zwarte cape zwaaide in de wind. Terwijl de stof bleef wapperen, identificeerde Ebenezer de botten van een skelet onder de mantel. En hij schreeuwde.

Bungelend aan de genade van de Geest van Kerstmis die nog moet komen, vroeg Scrooge: 'Ben ik dood?' Het spook begon pas omhoog te bewegen. Geterroriseerd begon Scrooge te draaien. Hoewel hij hoopte op bevrijding van de verschijning, greep het spook zijn jas alleen maar steviger vast.

Zelfs met Marley wierp de Geest van Kerstmis die nog moet komen Scrooge een keer in de starre geest van zijn vriend. Marley kromp nauwelijks in elkaar. Terwijl Scrooge zijn volgende adem haalde, duwde het spook hem opnieuw tegen Marley aan. Herhaaldelijk dwong de in het zwart gehulde geest de levenden de doden in. Scrooge protesteerde, maar het hielp niet. Het spook dreef ze zo vaak en zo krachtig samen dat Marley uiteindelijk alert werd.

De mist in Marley veranderde snel van verwarring in paniek. 'Dit fantoom zal je vernietigen,' waarschuwde hij Ebenezer. 'Laat zijn botten je huid niet raken.' Het spook bleef de twee tegen elkaar aan duwen. Het misbruik vond voortdurend plaats, maar geen van beide mannen begreep de motivatie van de geest. Tenslotte greep Scrooge Marley's mouw vast en schreeuwde: 'Houd hem tegen, Jacob!' Onmiddellijk bracht het spook het paar terug naar 1854.

Toen gaf Scrooge zich opnieuw over aan de zwaartekracht en viel een paar meter naar beneden. Bij de botsing knikten zijn knieën op de grond. Marley legde zijn armen onder Scrooge's schouders en tilde hem overeind. "Is er enig letsel?" vroeg hij.

'Ik denk dat ik voorbestemd was om vandaag op de kasseien te gaan liggen.'

Marley keek zijn vriend vragend aan, maar zei alleen: 'De geest van het komende Kerstmis heeft ons gespaard.'

"Nogmaals," antwoordde Scrooge.

Marley had geen idee wat zijn vriend bedoelde, maar ging ervan uit dat het niet belangrijk was, dus vervolgde hij zijn taak om Ebenezer mee naar huis te nemen.

Toen ze Scrooge's deur naderden, begon Marley's borst oranje te gloeien, warm te worden en naar buiten te bewegen. Onder de iriserende huid van de geest was Scrooge getuige van de enkele ketting van zijn vriend die pulseerde bij elke hartslag. Elke slag van de dode spier bracht een stoot gesmolten metaal naar het oppervlak van de ketting. "Ik sta in brand!" schreeuwde Marley. "Ik brand op!" Terwijl de stoom uit zijn voorhoofd ontsnapte, begonnen zich nieuwe ketenen rond de ketting van het hart te vormen.

Samen keken ze toe hoe een tweede en derde schakel zich aan de metalen ring vastmaakten, maar pas toen de vierde schakel Marley's huid doorboorde, schreeuwde Scrooge: 'Jacob, we moeten terugkeren. Jij... je wordt aangevallen!'

"Het risico is te groot!"

'Onze moed zal krachtig zijn,' hield Ebenezer vol. 'We moeten-want ik vrees voor je...'
Terwijl zijn stem wegzweefde, concentreerde hij zich op Marley's gezicht. De pijn van de nieuwe kettingen zorgde ervoor dat Marley huiverde toen hij ermee instemde. Langzaam begonnen ze naar het verleden te gaan.

1844 ging voorbij, daarna 1834, en toen 1829 naar 28 verhuisde, verdween de nieuwste ketting van Marley. Toen ze zich eenmaal in 1813 hadden gevestigd, verdween de derde keten. Toen ze de gevangenis naderden, bleven er nog maar twee verbindingen met Marley's hart verbonden. Hoewel ze voor extra weerstand zorgden, paste Marley zich snel aan de last aan.

Op die dag, 28 december, was er de dikste mist in de wazige geschiedenis van Londen. De Newgate-gevangenis was bijna verborgen door een soepachtig mengsel van mist en uitlaatgassen van de open haard. Toen de twee de cel van Noach naderden, keken ze toe hoe een postkoets een wagen vol brandhout aanreed. Door de hele stad vulde het geluid van crashes, glijpartijen en abrupte stops de lucht, terwijl de beelden vaak niet beschikbaar waren voor de reizigers.

Toen ze de kamer van de gevangenen binnengingen, hing er een duistere sfeer in de lucht. Zelfs in de nevel konden Marley en Scrooge zien dat de problemen de kamer overspoelden, en Noah zat er middenin. De meeste gevangenen keken vanaf de rand toe, net als de sleutelfiguur, terwijl Simons een jonge jongen mishandelde die nog geen twaalf jaar oud was.

'Dit ben je mij schuldig,' zei Simons terwijl hij de hoed van het hoofd van de jongen pakte.

"Het is van mij!" riep Hendrik. Hij verzette zich behoorlijk, maar was geen partij voor de misdadiger. Dat is totdat Noah de jongen te hulp kwam.

"Deze jongen is mijn eigendom", zei Noah.

"Je kunt geen persoon bezitten."

'En toch doe ik dat,' hield Noah vol. "Geef nu mijn eigendom vrij!" Henry keek naar Noah en opende zijn mond om iets te zeggen, maar Noah kalmeerde hem met een felle blik.

'Natuurlijk zal ik hem vrijlaten, maar de hoed is van mij.'

'Nee, dat is het niet,' zei Dee, de vrouw met de donkere huidskleur, terwijl ze de dief met een stuk brandhout in elkaar sloeg.

Aan haar voeten lag het nietswaardige, ijskoud. Henry pakte zijn hoed en maakte een buiging voor zowel Noah als Dee. 'Bedankt, gouverneur. Ik ben jullie allebei iets schuldig.'

In koor verwelkomden beide volwassenen de jongen: 'Blijf bij ons totdat je ouders je opeisen.'

'Dan zal ik voor altijd bij je zijn,' merkte Henry op.

Noah keek naar de wees en vroeg: 'Denk je dat het eeuwig lang genoeg is?'

De drie glimlachten en liepen toen weg van Simons bewusteloze lichaam. Terwijl de crimineel hulpeloos lag, stalen anderen zijn bezittingen. Tegen de tijd dat Simons weer bij bewustzijn kwam, was zijn ondergoed nauwelijks meer over. Hij stormde van verontwaardiging. Terwijl hij wraak beloofde, liep hij naar de hitte van het open vuur, en daar bleef hij.

Aan de andere kant van de kamer verzamelde Noah zich met Dee, Henry en twee andere vrienden, Martha en Joseph. "Waarom ben je hier?" vroeg Noah aan Henry.

'Joseph weet het,' zei hij, terwijl hij naar de slungelige jongen keek die boven hem uittorende.

'Hij is mijn leerling,' zei Joseph.

'Het lijkt erop dat hij een paar van je lessen heeft gemist.' Noah glimlachte om zijn sarcasme, maar realiseerde zich toen dat de gevangenis zijn denkwijze al had

veranderd, want hij zou nog maar twee dagen eerder nooit zo'n luchthartige opmerking over criminaliteit hebben gemaakt.

De rest van de dag verliep zonder incidenten. Omdat er in de gevangenis nooit slaap beschikbaar is, verraste Noach die avond zelfs zichzelf, toen hij zijn angst losliet om aangevallen te worden door de moordenaars in zijn buurt en in een langverwachte rust viel.

MET HET LICHT van de dageraad bracht de dag zoals gewoonlijk de mannen van de slapende kerker naar het dagverblijf. Het enige verschil was het gebrek aan vrouwen. Noah dacht dat ze gewoon te laat waren, maar ze kwamen die dag nooit aan. Desgevraagd zei de turnkey alleen maar: "Het zijn uw zaken niet." Zonder hen wierp de kamer een agressieve somberheid over de dag. Gedurende de urencyclus ontstonden er kleine gevechten. Noah hield de jongens, en zichzelf, buiten de strijd.

De enige andere mannen die die dag stil waren, waren de drie die sinds de aankomst van Noach bij elkaar hadden gezeten. Hun zelfopgelegde isolement leek normaal. Niemand was ooit nieuwsgierig naar hen geweest, dus hielden ze zich opnieuw zwijgend vast aan hun eigen afstandelijke wereld.

Op die woensdag verwachtte Noah geen bezoek. Hij had bijna besloten af te zien van de reis naar het oefenterrein waar familie en vrienden contact mochten opnemen met de gevangenen. Het verlangen om het verdriet over zijn arrestatie te verdrijven zorgde er echter voor dat Noah in de ijskoude lucht van de dag terechtkwam. Hij hoopte dat de frisse bries hem opbeurender zou maken, maar had geen idee hoe diep zijn verlangen werkelijkheid zou worden.

Koude lucht bestormde zijn gezicht. De schok van de kracht van de wind bracht tranen in zijn ooghoeken. Terwijl hij zichzelf dwong het weer onder ogen te zien, richtten zijn gedachten zich op het analyseren van de gebeurtenissen rond zijn overlijden. Toch zou Noach nooit tot de juiste conclusie komen. Zijn geest was niet in staat zich voor te stellen dat Jacob zijn tragedie veroorzaakte. Er zou een ineenstorting van Noachs karakter nodig zijn voordat hij zelfs maar de waarheid zou kunnen benaderen. Niettemin

begon zijn spanning af te nemen terwijl hij door de tuin liep. In ieder geval totdat zijn bezoeker arriveerde.

Terwijl Noah de cirkel rondliep waar de gevangenen liepen om te oefenen, stopte zijn pas toen hij Flora ontdekte die bij de bezoekerskooi stond. Ze stond daar, zwijgend, naar hem te kijken. Intern baalde Noah ervan dat Flora tegen zijn wensen in was gegaan. Echterlijk was hij opgewonden toen hij haar zag.

"Waarom ben je hier?" vroeg hij.

'Omdat jij mijn man bent.'

'Je zou niet onder deze kwestie moeten lijden.'

'En toch doe ik dat. Gewillig.' Toen voegde ze eraan toe: 'Ik breng je nieuws.'

"Goed nieuws?"

'Nee, alleen nieuws. Uw proces staat vanaf vandaag over twee weken gepland.'

'Heeft Jacob een advocaat voor mij gevonden?'

'Ze willen allemaal een grote aanbetaling. Ik ben vastbesloten het geld te vinden.'

Noah keek haar teder aan. Op dat moment beseftte Noach dat vertegenwoordiging tijdens zijn proces waarschijnlijk niet beschikbaar zou zijn, dus bracht hij zijn favoriete onderwerp ter sprake: zijn vrouw.

'Ik wou dat je niet was gekomen.' Hij keek weg en voegde eraan toe: 'Ik wilde niet dat je me zo zag.'

'Je kunt mij hier niet tegen beschermen.'

'Al zou ik willen dat ik het kon,' mompelde hij in zichzelf en sprak toen tegen Flora. "Je glimlach tilt me op."

'Ik mis dat je het ochtendvuur aansteekt, terwijl ik lekker onder de dekens lig,' plaagde ze.

"En ik mis het om tussen diezelfde lakens te kunnen glijden, nadat je ze hebt opgewarmd voordat je naar bed gaat."

Hoewel de grens van tralies hun volledige omhelzing onderbrak, reikten ze allebei naar de hand van de ander. Ineengestrengelde vingers pakten een hartstochtelijke kneep. Terwijl ze in elkaars greep bleven hangen, begon Noah een stevig voorwerp in zijn greep te voelen.

Terwijl hij Flora in de ogen keek, erkende Noah de aanwezigheid van de massa. Ze rolden hun handen samen en voelden allebei dat het voorwerp tussen hen in draaide. Flora trok aan zijn greep, maar hij verzette zich. Voor hem verzachtte het gevoel van haar zijn verdriet, zodat hij niet zou toestaan dat enige substantie van materie haar aanraking zou verbreken.

Pas op aandringen van het 'te dichtbij'-beleid van de sleutelfiguur liet Noah zijn koppeling los. Pas toen identificeerde hij het kwartskristal dat haar grootvader haar uit Zwitserland had meegebracht. Het was zijn laatste geschenk aan haar vóór zijn overlijden, dus de schok dat hij het nu in zijn bezit had, baarde hem zorgen.

"Wat is dit?" Hij keek naar de glasachtige edelsteen. Hij had de steen natuurlijk elke dag van hun huwelijk op Flora's ladekast zien liggen. Deze steen was speciaal, zelfs in de wereld van kwarts, want in het midden stond het spook van een jonger kristal. De binnenste punt van het kristal bedekte een zwart poederachtig mineraal.

"Wij zijn dit kristal, twee in één", legde ze uit.

"Ik kan die van je grootvader niet aannemen..."

'Dit is mijn kristal, Noah. Toen opa mij dit gaf, zei hij bovendien dat de dag zou komen dat ik me verplicht zou voelen de steen door te geven aan 'een geliefde in nood'. Hij vertelde me dat de liefde van twee in deze ene steen vervat zit.'

"Moet ik er iets speciaals mee doen?" vroeg hij.

"Met deze steen kun je mijn kracht gebruiken wanneer dat nodig is."

"Mijn lieve, lieve Flora. Dank je."

'Ebenezzer, kom dit ding eens goed bekijken,' verzocht Marley. Terwijl ze aan weerszijden van Noach stonden, bewonderden ze de eigenschappen van de steen.

"Nou, dat is verbazingwekkend. Het lijkt erop dat zich ongeveer halverwege de groei een beetje schoorsteenroet op de punt heeft afgezet," zei Scrooge.

"Ja, en hij is ook perfect gevormd."

Ook al was de sleutelfiguur Noah en Flora in de gaten blijven houden vanwege het schenden van 'extreme genegenheid', ze bleven in elkaars contact. Na een behoorlijke tijd riep de kant-en-klaar de eis dat alle gevangenen naar het dagverblijf zouden terugkeren. Noach negeerde de schreeuw van de gevangenbewaarder.

In plaats daarvan bracht Noah Flora's hand naar zijn lippen. Terwijl hij de achterkant van haar vingers kuste, begon een havik slechts een paar meter boven hun hoofden te cirkelen. Verrast door de bereidheid van de vogel om de kou te verdragen, keek Noah op en zei tegen Flora: 'We zullen weer vliegen.'

De bewaker pakte Noah bij de schouder en rukte hem los uit Flora's aanraking. Boos zei hij: 'Luister naar me, veroordeelde. Als ik praat, reageer jij. Negeer me nooit meer! Ga nu weg.' Daarmee begon Noah naar het gebouw te lopen. De woede van de sleutelfiguur was een kleine prijs die hij moest betalen voor zijn opgewekte geest. Hij keek niet meer naar Flora. De angst voor snikken dwong zijn blik naar voren. Die dag betaalde Noah bereidwillig de cent aan de gevangenbewaarder omdat hij de laatste was die binnen was.

'Vertel me iets, Jacob,' zei Scrooge.

"Wat is uw verzoek?"

"Weet jij al alles wat er gaat of gaat gebeuren?"

"Nee, ik heb alleen de kennis van mijn woonervaringen."

'Dus je wist niets van het kristal?'

'Dat klopt. Eerlijk gezegd wist ik niet eens dat Flora Noah had bezocht,' legde Marley uit.

Ebenezer vroeg: 'Dus we zijn hier om de uitkomst van het proces te veranderen?'

'Nee, dat is niet mogelijk. We zijn hier om een volledig begrip van de tragedie te krijgen.'

"Wat gaan we uiteindelijk veranderen?"

"De ellende van Noach."

Dat maakte Scrooge sprakeloos. Hij dacht even na en vroeg toen voorzichtig: 'Dat had ik al door. Maar hoe...?' Scrooge wist niet hoe hij de vraag moest formuleren zodat er

meer informatie kon worden verkregen, en Marley kon niet helpen. Zijn vriend keek gewoon van hem weg en begon toen richting de volgende dag te lopen.

DE WINTERSE MIX van kou en mist begon de dag van de arrestatie van Noah. En nu, vijf dagen later, was het weer extreem geworden. Londen was niet gewend aan dagen met temperaturen onder het vriespunt. Binnen in Newgate was het enige dat veranderde van de bittere kou in de verschrikkelijke kou dat de gevangenen de gemeenschappelijke tafel zo dicht mogelijk bij het vuur duwden. De meeste gevangenen zaten die dag rond het vuur; ze moesten wel, om te overleven. Met elkaar overweg kunnen was een ander probleem.

Iedereen in de kamer wist zowel Maxey als Simons te vermijden. Op die donderdag bleken de acties om één persoon te vermijden ambitieus. Ze zaten allemaal vast. Noah en zijn groep verzamelden zich aan tafel, net als de meeste anderen. De drie teruggetrokken mannen zaten aan de rand van het vuur. Ze bleven de andere gevangenen ontwijken. Het mijden was echter wederzijds, aangezien het gerucht de kamer rondging dat deze drie spionnen waren tegen de andere gevangenen.

De dag bracht niets waardevols naar de kamer. Elke gevangene leed zijn eigen persoonlijke pijn. Pogingen om de stemming te verlichten door middel van humor of verhalen, hielpen weinig om de collectieve kwelling te verminderen.

"Waarom ligt die man op de grond?" vroeg Hendrik.

'Blijf uit zijn buurt. Hij is gebeten door een rat,' legde Noah uit.

"Heeft hij hondsdelheid?"

'Maxey of Simons zouden hem inmiddels hebben vermoord,' antwoordde Martha.

"Dus wat is er met hem aan de hand?"

'Gevangeniskoorts. Hij is dood, hij is alleen nog niet gestopt met ademen,' zei Dee.

"Waarom helpt niemand hem?"

'Henry, je bent nieuwsgierig,' zei Joseph.

"Het is misschien niet zo besmettelijk als hondsdolheid, maar gevangeniskoorts doodt nog steeds degenen die het besmet", zei Noah.

"Ik wil hem helpen."

'Kijk Henry, niemand wil dat je ziek wordt. Bovendien is hij anders dan wij.'

'Hij ziet er hetzelfde uit. Bovendien is Dee ook anders; ze is zowel een vrouw als een zwarte. Wat is er dan anders aan Levi?'

'Zijn religie,' zei Martha.

"Oh." Henry knikte begrijpend en er werd geen woord meer over het onderwerp gesproken.

'Dus, Martha, wat is jouw verhaal?'

"Een beetje geluk, een beetje ongeluk, maar meestal gewoon op straat werken."

"Dat klinkt als een tragedie."

'Het probleem is dat ik binnenkort wordt vrijgelaten, en jullie blijven allemaal.'

Een ongemakkelijke stilte zorgde ervoor dat Noah van onderwerp veranderde.

'Vertel me eens, Henry, waar is je familie?' vroeg Noach.

"Jozef is mijn..."

In snelle reactie stemde de groep toe:

"Instructeur."

"Meester."

"Eigenaar."

'Nee, hij is mijn neef,' legde Joseph uit.

'En over het worden van een zakkenroller?'

'Noodzaak. We hebben het grootste deel van onze familie verloren bij een bootongeluk. We moeten eten.' Joseph voegde eraan toe: 'Bovendien heeft Henry mij bedrogen.'

'Dat heb ik niet gedaan. Het is niet mijn schuld dat ik een betere lifter ben dan jij,' schepte Henry op.

"Waar heb je het over?" vroeg Dee.

'Vorig jaar, na de begrafenissen, trainde ik Henry in de kunst van het goud pakken, toen de kleine vijand me na de les mijn portemonnee overhandigde.'

De andere drie lachten, sloegen goedkeurend op de tafel en verklaarden toen dat Henry de slimste van de twee was. Ze praatten de hele middag door. Terwijl iedereen zijn verhaal vertelde, kwamen alle vormen van onderwerpen aan bod, maar één onderwerp viel op: slavernij.

'Dee, vertel me eens hoe een Amerikaanse zwarte vrouw Engeland heeft bereikt?' vroeg Jozef.

"Ik kreeg hulp van mijn slaveneigenaar."

'Wat hebben ze gedaan? Je op het schip gezet?'

'Dat deden ze, maar zonder het doel dat ik ooit in Groot-Brittannië zou ontsnappen.'

'Dus jij bent een wegloper?'

"Ik ben vrij!"

"Ik wil naar Amerika, mis je het?" vroeg Jozef.

'De zonde van slavernij zal misschien nooit uit dat land worden weggewassen. Het heeft voor mij geen enkel voordeel.'

'Wat gebeurt er als Old Bailey je terugstuurt?'

'De rechtbanken bezitten mij nu, zodat ze hun wil kunnen doen. Maar laat me je dit vertellen: ik zal altijd aan de ketenen van de meester ontsnappen.'

'Gezegend zij', antwoordde Martha.

"Gezegend zij," herhaalde Scrooge.

Hoewel het einde van de dag gewoonlijk een nacht met angst voor de slapende kerker met zich meebrengt, bracht deze avond een vredige rust, tenminste tot er een vleugje licht verscheen. Terwijl een schimmige dageraad aanbrak, bestormden verschillende sleutelfiguren de kerker.

"Jullie zwervers staan allemaal op een rij!"

Verbijsterd door de intensiteit van de vraag keek elke gevangene naar de bewakers, maar wachtte tot ze in actie kwamen. Elk van de gevangenenbewaarders had zoveel stel beenijzers als ze konden dragen.

"Je zult NU opstaan!" schreeuwde de bewaker.

'Je hebt even. Iedereen die niet in de rij staat, blijft in de slaapkamer,' brulde een ander. Alle mannen krabbelden overeind. Die minuut verstreek in seconden terwijl elke veroordeelde zich haastte om te gehoorzamen.

"Ga met je voeten uit elkaar staan", instrueerde een turnkey.

De mannen deden het onvermijdelijke; elk liet een gevangenisbewaker hun benen tegen elkaar sluiten.

Terwijl het gewicht van de boeien rammelde, vroeg Henry aan zijn neef: 'Waarom gebeurt dit?'

"Verdomd stil!" schreeuwde de opzichter.

Het was Martha in het dagverblijf die de mannen vertelde waarom ze allemaal beenboeien droegen. De drie ongrijpbare spionnen bleken gevangenisbrekers te zijn.

"Ze waren er stil over, maar ik hoorde ze door het dak breken."

'Hoe heb je dat gehoord, terwijl je slaapkamer ook in de kerker is?' "Zie je die kerel," wees Martha naar de zwaarste van de twee bewakers. 'Ik heb gisteravond de bobbel in zijn broek gerepareerd.'

Iedereen behalve Henry begreep het. 'Waarom zou je zijn broek repareren?' vroeg hij.

Martha negeerde de vraag gewoon en vervolgde: 'Ik heb de drie zelfs geholpen.'

"Hoe?" vroeg Jozef.

'Terwijl die griezel door zijn porren naar me strompelde, draaide ik hem zodat hij van het raam af keek. Toen zag ik hoe de drie een geïmproviseerd touw lieten vallen tussen de gevangenis en het College of Physicians.'

'En de bewaker had er geen idee van?'

'Hij had het destijds een beetje druk', grapte Martha.

"Waarom verraadt een vrouw zichzelf?" vroeg Scrooge.

'Nee, Ebenezer, de wetten laten vrouwen in de steek,' antwoordde Marley.

'Er is niets dat Martha dwingt,' hield Scrooge vol.

'Hoe zit het met het verlangen naar vrijlating uit Newgate?'

"Waarom is dat belangrijk?"

'Ebenezer-niemand wil in de gevangenis zitten! De enige reden dat Martha nog niet is vrijgelaten, is omdat ze niet de twee pence heeft om haar bevrijdingsgeld te betalen,' legde Marley uit.

'Is er geen andere manier om aan het geld te komen?'

'Niet voor haar. Vertel mij eens, Ebenezer, welk recht op eigendom, of zelfs op een bescheiden bestaan, zij heeft?'

Marley wachtte op een antwoord, maar het antwoord werd begrepen, dus Ebenezer zweeg.

Precies rond de schemering zwaaide de massieve deur van het dagverblijf open. Op de drempel stonden twee van de sleutels met een slappe man in de hand. De tas van een beul bedekte zijn hangende hoofd, terwijl been-en polsijzers weerstand verhinderden. Zonder enige vorm van ceremonie gooiden de bewakers de man op de grond en vertrokken vervolgens.

Weinig andere gevangenen toonden enige belangstelling voor de bewusteloze man. Henry stond er echter op om te helpen. Voorzichtig benaderde hij de kerel. Om te voorkomen dat Henry iets zou oplopen, stonden zijn vier metgezellen naast hem terwijl hij de zak van het hoofd van de bewusteloze man tilde. Hoewel Henry blij gaf van verbazing over de ontmaskering van het individu, deden de anderen dat niet. Op de grond lag een van de drie gevangenisbrekers.

Zodra Martha, Dee en Noah de man hadden geïdentificeerd, keerden ze terug naar de gemeenschappelijke tafel. Joseph bleef om Henry te helpen in de behoeften van de ontsnapte. Het hele hoofd van de man was opgezwollen. Henry hoopte dat de man pas weer bij zinnen zou komen als de blauwe plekken in zijn ogen waren afgenomen. Samen sleepten de twee jongens de gevangenisbreker naar de open haard. Ze plaatsten hem naast de stervende Levi. Langzaam begon de man te kreunen.

Toen de jongens eenmaal aan de gemeenschapstafel zaten, zei Dee tegen hen: 'Als ik die had, zou ik jullie allemaal een grog geven.'

'Ja, ik vier het groots vandaag,' beaamde Martha. 'En niet alleen met grog. Nieuwjaarsdag verdient het goede. Maar ik durf te wedden dat er geen cent onder ons is, toch?'

Terwijl Martha half op antwoord wachtte, begon Noah de waarheid te beseffen dat 1814 was aangebroken. Kerstmis lag maar een week op de achtergrond, en toch had zich in die zeven dagen een leven vol angsten voorgedaan.

De anderen bleven in gesprek terwijl Noah in gedachten verzonken was. De omkering van zijn lot zorgde voor verwarring. Hij vroeg zich af waarom een liefdevolle God zo iets niet alleen hem, maar ieder mens zou aandoen. Welk liefdevolle doel kan zulk verraad hebben? En toch bad hij met heel zijn hart dat Jezus Flora zou beschermen, en hij geloofde dat Gods zoon dat zou kunnen. Hij wilde geen medelijden met zichzelf hebben, dus toen de woede zijn gedachten doorboorde, duwde hij zich van de tafel af en liep naar het raam met dubbel traliewerk.

Verdoofd door de kilte bij de opening trok Noah zich onmiddellijk terug in de hitte. Terwijl hij alleen stond, had hij moeite om zijn woede te bedwingen, en toen hij zich realiseerde dat zijn toekomst niet langer door zijn plannen kon worden bepaald, liet hij tranen los. Verdriet en woede versmolten tot één.

Marley wuifde Scrooge weg terwijl hij naast zijn broer stond. Aan de andere kant van de kamer hoorde Scrooge Marley huilen terwijl hij openlijk rouwde om Noachs ontberingen. Alleen Levi onder de levenden hoorde het gejank van de geest. Terwijl Levi begon te beven van het lawaai, zei Marley: 'Ik wou dat ik dit voor je kon veranderen.' Marley keek in de rode ogen van Noah en vervolgde. 'Dit beloof ik je Noach: ik zal je ziel helpen herstellen van de pijn van deze levensgeest, of ik zal mijn eigen geest en ziel overgeven ter vervanging van die van jou.' Het schuldgevoel dat van Marley uitging, had het tegenovergestelde effect op Noah, want tranen veranderden in snikken.

Terwijl Noah met zijn lichaam rukte in een poging het huilen onder controle te krijgen, legde Marley zijn arm over de schouder van zijn broer. 'Noah, weet je nog het verhaal van oma over de rups?' Hij pauzeerde even om Noah de normale reactietijd te geven na een vraag, en ging toen verder. "De rups wordt geboren met één doel: door de plantenwereld kruipen en er zoveel mogelijk van eten voordat de worm uitsterft." Marley ademde de ijskoude lucht in en zei toen: 'Vreemd genoeg is de rups zich niet eens bewust van zijn ware doel-hij transformeert alleen maar. Voor de worm in dit wezen is het leven voorbij na zijn enorme verslinding. De rups is bedroefd over zijn naderende einde, want eten is zijn leven. Toch kent de schepper het ware doel van het beest. De transformatie die altijd voor het dier gepland is, is de bestemming van het wezen.aan."

Marley zweeg even, plande zijn volgende woorden zorgvuldig en zei toen: 'Je ziel weet van je komende transformatie. Ik kan je zeggen dat je kalm moet zijn, en toch weet ik niet wanneer je van deze verschrikking verlost zult worden. Zoals de worm geen idee heeft dat hij het mooiste voorbeeld van de natuur zal worden, zo hebben wij als mens ook geen idee van onze perfecte essentie. We worden gewoon volledig functioneel door het plan van onze geest.' Terwijl hij pauzeerde, eindigde Marley: 'De meeste mensen zijn zich niet bewust van het doel van hun reis, en toch doen we, zelfs door het onwetende, vaak geweldige dingen. Noah, je moet weten dat, ook al is je leven geëindigd, je toekomst vooruit gaat."

Toen Noah samen met de andere mannen terugkeerde naar de slapende kerker, vroeg Jozef: 'Kan ik helpen?' Noah veegde met zijn mouw langs zijn ogen terwijl hij zwijgend verder ging. Het licht verliet de dag, en toen, in de duisternis van de slaap, nam Noachs kwelling eindelijk af.

Die avond, toen de sleutelaar de deur van het dagverblijf sloot, merkte hij op dat Levi moest worden weggehaald.

MET EEN ANDERE DAG kwam er weer een gevangene terug. Het was een zondag, dus het enige georganiseerde evenement in de gevangenis was de kerkdienst, en iedereen was verplicht aanwezig te zijn. The Ordinary blafte een felle dienst naar het gevangen publiek. Passages door de hel voor alle aanwezigen leken het thema van de preek te zijn. Toen de ceremonie eindigde, vergat Noach prompt elk gesproken woord.

Terug in het dagverblijf werden de terugkerende gevangenen begroet met het gekreun van een man die in het midden van de kamer lag. Terwijl de gevangenen met hun geketende voeten langs de gedesoriënteerde hoop schuifelden, herkende de eerder teruggekeerde gevangene de vorm op de vloer en viel aan.

Het gebeurde allemaal snel en geen enkel wezen had het instinct om de aanval te stoppen. Ze keken geschrokken toe hoe de eerste gevangene de tweede aanviel.

"Jij overloper!" schreeuwde de eerste gevangene.

'Ik moest...' klaagde de pas teruggekeerde man. De eerste man weerhield de tweede ervan zijn gedachten af te ronden. In plaats daarvan wikkelde hij de kettingen van zijn polsboeien om de nek van de zittende man en trok zo hard als hij kon omhoog. Terwijl hij de man enkele centimeters van de vloer tilde, hoorde de hele kamer het kraken van de botten in zijn nek. Met een harde klap zette de aanvaller de prooi terug op de grond waar hij net roerloos bleef staan.

Terwijl de kamer verbijsterd toekeek, beseften ze dat de man dood was. Het had allemaal niet sneller kunnen gebeuren. Zelfs een kogel zou niet zo abrupt zijn geweest. Alle kinderen en veel vrouwen in de kamer begonnen te schreeuwen. De vermoorde man zat bevroren en het gewicht van zijn hoofd werd door zijn kapotte nek naar beneden getrokken. Vreemd genoeg leek hij op een schildpad met uitpuilende ogen, een hangende mond en een grote puntige neus. Het kon niemand iets schelen dat de man levenloos was. De gevangenenkamer was alleen bang voor de straf die hen waarschijnlijk zou worden opgelegd.

Voordat de mannen in de groep de moordenaar konden confronteren, kwamen twee sleutelklaren de kamer binnen, zwaaiend met knuppels. 'Oké, varken, ga weg,' zei een van de bewakers tegen de mensenkamer.

De agent duwde zich door naar het lijk en legde zijn hand op de schouder van de overleden man. Prompt viel hij om. De turnkeys eisten dat de groep de moordenaar zou sturen. Omdat ze zichzelf wilden beschermen tegen vergelding, wees iedereen, zelfs Noah, naar de dader.

Terwijl de bewakers de moordenaar beveiligden, kwamen twee nieuwe sleutels de kamer binnen en droegen het lijk weg. Geen van de sleutelfiguren wilde de anderen disciplineren, dus de crisis ging zoals het ging en vervaagde met het licht.

MARLEY'S GEEST vroeg zich af of de jonge Jacob zijn roeping in het leven had gemist. Hij was altijd meesterlijk geweest in het zakendoen. Het telhuis was echter nooit zijn passie. Het was gewoon zijn levensonderhoud. En nu Marley keek naar de aandacht die zijn jongere zelf aan zijn paarden besteedde, wist hij dat hij nuttiger voor de samenleving zou zijn geweest als stabiele hand dan als geldwolf. Maar dat was verleden tijd en hij was hier voor de toekomst.

Scrooge en Marley keken toe terwijl de jonge Jacob de paarden borstelde, voedde en liefhad. Het verwennen van zijn dieren troostte de schuld van zijn verraad aan Noach. Terwijl zijn broer in een kooi leed, speelde hij ruiter met zijn tweeling, Smoke en Shadow. Hij had het paar volbloedpaarden altijd in zijn bezit gehad, want hij had de spieren van zijn jeugd aan de stallen gegeven. Oorspronkelijk was de afspraak dat Jacob zonder loon zou werken totdat zijn veulen werd geboren. Op dat moment zou hij het paard bezitten, maar toch blijven werken voor het voedsel en de huisvesting van het dier. Deze regeling bleek voor Jacob een eersteklas transactie, want toen de tweeling werd geboren, schonk de staleigenaar de ambitieuze jongen beide hengstveulens.

Nadat hij het paar had verzorgd, legde Jacob zijn voorhoofd tegen Smoke's voorhoofd en zei: 'Ik heb mezelf onherstelbaar onteerd. Jullie, mijn vrienden, zijn mijn enige hoop om weer een rechtvaardig pad te vinden.' Terwijl hij elk paard even aaide, voegde hij eraan toe: 'Laten we spelen met de weinige tijd die we nog hebben.' In de volgende ademhaling besteed Jacob een van de paarden en begon toen door het open veld te galopperen. En uit terwijl het paard er alles aan deed om zijn richting op te volgen.

De pijnlijke weersomstandigheden leidden tot het inkorten van hun rit. 'Kan het kouder worden?' vroeg Jacob zich af terwijl hij de rijuitrusting opbergde. Nadat hij beide veulens hun normale voer had gegeven, gaf hij ieder een halve bevroren appel. Terwijl ze het fruit tot pap vermalen, begaf Jacob zich naar Newgate.

Terwijl hij liep, bedacht Jacob een methode om Noach te bevrijden. Hij had onmiddellijk moeten handelen na de arrestatie van zijn broer, maar de angst voor zijn eigen veiligheid deed hem ineenkrimpen. Het zou eenvoudig zijn geweest om het geld binnen een dag terug te sturen. Noah had zelf een verklaring gegeven voor zijn lekkages op het ijs. Zelfs de meest achterdochtige agent kon de grondgedachte van een verhaal zien dat 'het geld uit de zak viel'. Dat is echter niet wat hij deed. In plaats daarvan liet Jacob de situatie uitgroeien tot een nachtmerrie.

Rook en Schaduw waren Jacobs enige bezittingen. Het besluit om de paarden te verkopen bleef dagenlang door Jacobs hoofd spoken. Hij had een hekel aan het idee dat hij persoonlijk verlies zou moeten lijden. Toch besepte hij dat de situatie alleen maar zou verbeteren als hij zijn gekoesterde veulens zou overgeven. Jacob wist dat de verkoop van één paard genoeg geld zou opleveren om zowel Pressey als de gevangenskosten terug te betalen.

Hij overwoog Shadow te behouden, maar dat was niet in zijn gedachten vastgelegd. Beide paarden hadden hem dezelfde speelsheid en vriendschap gegeven. Smoke was irritant vanwege zijn vermogen om poorten te openen. Shadow daarentegen had een passie voor het rennen onder takken in de hoop de berijder te gooien.

Maar het was de gebeurtenis waarbij beide paarden samenwerkten om Jacobs leven te redden, wat de uiteindelijke indruk op zijn beslissing maakte. Hij herinnerde zich de dag dat de paarden hem in het midden hielden terwijl drie coyotes om hen heen cirkelden. De eerste coyote bewoog zich naar links, daarna bewoog Shadow zich naar links, richting het blok. Een tweede duwde naar rechts toen Smoke de beweging tegenwerkte met een nep-hoofd naar rechts, terwijl hij een trap gaf aan de buik van de derde coyote die op Jacob afkwam. De dans van cirkelen en trappen naar de beesten duurde enkele minuten.

Uiteindelijk kreeg Shadow een beet in zijn dij, Smoke had schrammen in zijn nek, maar Jacob bleef ongedeerd. Terwijl de coyotes in het bos verdwenen, merkte Jacob het bloedspoor op dat hun pad bedekte.

Toen hij de gevangenis naderde, besloot Jacob Smoke en Shadow samen te verkopen. De tweeling was nooit gescheiden geweest en hij wist dat zijn egoïstische verlangen om er één te houden beide pijn zou doen, dus besloot hij het juiste te doen en ze bij elkaar te laten blijven.

Terwijl SCROOGE EN de geest wachtten tot Jacob arriveerde, vroeg Marley aan zijn vriend: 'Ebenezer, heb je enig idee wat je te wachten staat als je overlijdt?'

'Jacob, waarom heb ik het gevoel dat jouw vraag mij in de problemen brengt?'

De twee keken elkaar aan en glimlachten toen: 'Je hebt gelijk. Ik heb geen eerlijke reden om me ermee te bemoeien', zei Marley.

"Nee-nee, zo'n gesprek vind ik niet erg. Ik wilde gewoon niet geschokt worden door het brengen van slecht nieuws," antwoordde Scrooge.

Marley begon het gesprek: "Weet je, toen ik stierf, opende ik mijn ogen van wat ik dacht dat een 'goede nachtrust' was, en ging toen verder met mijn dag van aankleden, naar mijn werk gaan en dat soort dingen."

"Waarom zou je dat doen?"

"Het leek gewoon een normale dag. Maar dat duurde niet lang. Al snel werd het heel bizar. Ik werd me bewust van mijn kettingen en besepte toen dat mijn huid doorschijnend was."

'Is dat het moment waarop je besepte dat je was omgekomen?' vroeg Scrooge.

"Nee, dat werd duidelijk toen ik voor Teint en Apurto stond."

"WHO?"

'Je zult ze binnenkort ontmoeten.'

"Ik weet nog steeds niet wie ze zijn."

"Teint volgt degenen die het eiland Transmogrify binnenkomen en verlaten", zei Marley.

'Daar is dat woord weer.'

"Wat-Teint?"

"Nee, Transmogrify. Ik denk dat ik daar ben geweest," antwoordde Scrooge.

"Dat kan niet; je leeft nog."

'En toch weet ik zeker dat ik daar vanavond nog was.'

'Je leeft nog, toch Ebenezer?'

'De laatste keer dat ik het controleerde.'

Marley herhaalde vervolgens zijn oorspronkelijke vraag: "Ebenezer, heb je enig idee wat je te wachten staat bij je overlijden?"

"Mijn beste inschatting is: alles wat je hebt meegemaakt, maar meer...?"

De jonge Jacob stond bij de gevangenis te wachten tot Noach arriveerde. Jakob was gewillig de reddingslijn van Noach geworden. De meeste dagen bracht hij het geld en het voedsel mee dat Noach nodig had om te overleven. Op wat voelde als de koudste dag in de geschiedenis van Londen, arriveerde Noah eindelijk bij de bezoekersskooi. Zijn gezicht vertoonde tekenen van uitputting.

"Wat heb je gedaan?" vroeg Jakob.

Terwijl Noah met zijn geboeide voeten schuifelde, antwoordde hij: 'Ik heb gezien hoe een man werd vermoord. En wat heb jij gedaan, broertje?'

'Ik bedoel alleen maar: waarom draag je beenijzers?'

'Omdat er een gevangenisuitbraak heeft plaatsgevonden. De sleutelfiguren zullen alles doen om een cent te verdienen.'

'Ik begrijp het niet,' zei Jacob.

'Laat ik zeggen dat deze gevangenis een geldverdienende onderneming is, en dat elke bewaker op de loer ligt.'

"Dus hoeveel geld heb je vandaag nodig?" vroeg Jakob.

'Alle centen die je hebt.'

"Ernstig?" "Ze zullen deze boeien niet verwijderen voordat ik voor hun vrijlating betaal", legde Noah uit.

"Ernstig?"

'Houd op met dat te zeggen! Denk je dat ik je misleid?'

"Nee, natuurlijk niet", antwoordde Jacob. Daarmee gaf hij zijn broer al zijn centen-13 pence in totaal.

'Dit is goed, Jacob. Dank je.' Noah vroeg toen: 'Heb je Sir Stephen Mackintosh al gevonden?'

'Nee, maar dat doe ik wel. Ik zorg ervoor dat je uit deze gevangenis wordt vrijgelaten, Noah.' Jacob vervolgde: 'Mijn geest zal pas kalm zijn als ik dat wel doe.'

Noah keek vanuit zijn ooghoeken naar zijn broer en zei toen voorzichtig: 'Dat waardeer ik', en voegde eraan toe: 'Ik begrijp je passie niet, maar ik ben dankbaar voor je toewijding.'

De broeders brachten zo weinig tijd in de natuur door als nodig was voor de uitwisseling van geld en informatie. Nadat ze allebei waren overgebracht, trokken ze snel naar hun respectievelijke verwarmde gebieden.

4 JANUARI BEGON net als de dag ervoor: mistig en koud, maar gedurende de hele periode verbeterde het. Tegen het einde van het licht was de mist opgetrokken, nam de kou af en werd de derde gevangene teruggebracht naar de dagkamer.

Toen de laatste ontsnapte gevangene arriveerde, begonnen de overgebleven gevangenen op tafel te beuken en te schreeuwen: 'Verwijder de kettingen!' Door het hele gebouw schreeuwden gevangenen om bevrijd te worden van hun enkelbondages. In de hoop de menigte tot bedaren te brengen, schreeuwden de sleutelfiguren aanvankelijk met martelingen. Toen uiteindelijk niets de groep tot zwijgen bracht, besloot de directeur de ketenen van de gevangenen die de bevrijdingsvergoeding konden betalen, te verwijderen.

Noah bood aan zijn vrienden te helpen hun honorarium te betalen. Beledigd door de suggestie stormde Henry: 'Ik heb mijn eigen geld.' Zowel Jozef als Martha deden alsof ze Noachs geld wilden hebben, maar ze namen het allebei niet aan. Dee, die geen cent had, ging op het aanbod in.

Toen Dee eenmaal bevrijd was van hun ketenen, begon ze met haar genezende zalf over de schaafwonden te wrijven die de boeien hadden veroorzaakt. Alle vijf de vrienden koerden terwijl haar rustgevende aanraking hun pijn verzachtte. Wat Dee betreft, haar zucht van verlichting was zo luid dat de aandacht van de hele kamer werd getrokken.

Tegen het einde van de dag begonnen de meeste gevangenen zich opvliegend te voelen. Meestal kocht de groep gewoon grog en werd toen dronken. Zowel Maxey als Simons ontlastten echter hun opgekropte energie door hun blaas uit het raam te blazen. Zoals ze later aan de turnkey uitlegden, voerden ze een experiment uit of hun plas zou bevriezen voordat het op straat terechtkwam. Dat gebeurde ook, maar de man die aan de bevroren urine werd blootgesteld, hilde nog steeds toen hij onder het vallende ijs door liep. Hoewel het walgelijk was om te doen, kreeg geen van beide mannen enige straf.

De volgende ochtend schuifelde Noah zoals gewoonlijk het dagverblijf binnen, de ene gevangene achter de andere. Na verloop van tijd had hij zich verhard voor de methode van de instelling. De dagen begonnen in elkaar over te lopen, terwijl de gewenning overging in volharding. Elke dag bracht Jacob munten mee. De meeste dagen bracht Flora liefde. Tussen de twee overleefde Noah.

OP VRIJDAG de 7e arriveerde Jacob met goed nieuws bij de bezoekerskooi. 'Ik heb het geld gevonden', kondigde hij aan.

Met grote ogen antwoordde Noah: 'Dat is uitstekend!' Vervolgens beloofde hij Jacob: 'Ik zal een stal voor je bouwen als je dit verlies voor mij kunt oplossen.'

Jacob verwierp de gedachte. "Nee, ik wil geen beloning. Als ik je van dit misbruik kan bevrijden, zal mijn beloning jouw vrijheid zijn."

Noach werd overmand door emoties: 'Hoe verdien ik zo'n broer?' Jacob grijnsde alleen maar. De rest van de dag pronkte Noah met een glimlach, maar de volgende ochtend zou hem een nieuwe paniek bezorgen.

De ochtend introduceerde de dag met een verandering in de routine. Martha stond al te wachten in het dagverblijf. Toen de mannen binnenkwamen, zagen ze allemaal haar naast het open vuur staan, maar dachten er weinig over na. Alleen Maxey begreep de reden voor haar vroege verschijning, en hij viel haar daarvoor aan. 'Misschien denk je dat je vrijgelaten wordt, maar niet voordat ik eerst de mijne heb gekregen.'

Terwijl hij haar tegen de open haard duwde, zei hij: 'Ik ga niet betalen voor een overgebleven verleider.'

'Ik treed niet gratis op,' zei ze terwijl ze onder zijn greep probeerde te glijpen.

'Dat zullen we nog wel eens zien,' gromde Marley terwijl hij zijn aanval intensiverde.

Hoewel Noah gealarmeerd was door de aanval, zei hij niets waaruit zijn status als nieuwkomer zou blijken. 'Laat haar,' schreeuwde hij.

Zonder te aarzelen pakte Maxey Martha's borst vast en dwong haar vervolgens een kus te geven. Noah sloeg op hetzelfde moment zijn armen om Maxey's borst en trok toen met zo'n kracht dat Maxey op de grond viel. Instinctief schopte Martha haar aanvaller tegen het hoofd, wat de crimineel verbijsterde, maar hem niet tegenhield. Maxey was echter niet langer geïnteresseerd in Martha. Langzaam stond hij op, draaide zich om naar Noah en sloeg toen met enorme kracht een stuk hout van twintig centimeter in de zijde van de toekomstige held.

Terwijl Maxey zijn hand terugtrok, keek de kamer toe terwijl Noah bloed spoot. Hij had geluk, want zijn overjas voorkwam dat het gefragmenteerde stuk hout ernstig letsel veroorzaakte. Toen Maxey het gebied verliet, fluisterde hij tegen Noah: 'Ik ga ervoor zorgenDe beul gebruikt een kort touw op je.'

Met de hulp van zijn vrienden werd Noah onmiddellijk gerepareerd. Dee, die net de kamer was binnengekomen, gebruikte nog een van haar zalven om de wond te beschermen, terwijl Martha haar onderrok in reepjes scheurde als verband.

Tegen het einde van de dag kreeg Martha haar vrijlating uit Newgate. Voordat ze de gevangenis verliet, omhelsde ze al haar nieuwe vrienden. Terwijl Martha Noach omhelsde, fluisterde ze in zijn oor: 'Vertel dit niet aan je vrouw. Zonder oplossing zal het haar alleen maar zorgen baren.' Toen kuste ze Noah, zonder waarschuwing, met zo'n intensiteit dat hij uit zijn evenwicht raakte. Terwijl hij struikelde om weer op de been te komen, vertrok ze.

DE VOLGENDE OCHTEND kwamen zowel Noach als Jacob vroeg aan bij de bezoekerskooi. Toen ze hun dagelijkse uitwisseling hadden afgerond, vertrok Jacob onmiddellijk. Noach bleef rondjes rond de binnenplaats lopen. Gedachten aan de zomerzon vervulden Noachs geest terwijl zijn lichaam er alles aan deed om de rillingen onder controle te houden. Terwijl hij zich naar de ingang van de gevangenis begaf, hoorde men een stem die zijn naam riep. Toen hij zich omdraaide, zag hij Flora wachten bij de bezoekerskooi. Noah barstte in een grote grijns uit terwijl hij naar haar toe rende.

Bij aankomst toonde Flora een halve glimlach naar Noah. Hij bestudeerde haar gezicht en vroeg toen: 'Wat is er aan de hand?'

Ze keek naar beneden terwijl ze antwoordde: 'Het gaat goed met mij.'

"Kijk me aan, liefje." Hij tilde haar kin op, zodat haar ogen in de zijne keken. "Wat is er aan de hand?"

"Ik ben het maar."

Ze draaide zich om om weg te lopen, maar Noah stopte haar beweging. 'Als je me nu verlaat, zal ik me de hele dag zorgen over je maken.'

Ze keek Noah recht in de ogen en fluisterde toen: 'Ik denk dat ik zwanger ben.'

Marley viel onmiddellijk op zijn knieën en riep: "Nee, nee-deze waarheid is te moeilijk!"

'Jacob, waarom is dit zo'n zorg?' vraagt Scrooge.

'Ebenezer, jij weet hetzelfde als ik van deze tragedie. En toch had ik geen idee dat Noah ooit over de baby werd verteld. Nog een slachtoffer. Hoe kan ik mezelf ooit verlossen?' De vraag was meer dan retorisch voor Marley. Hij was nu bang dat niets wat hij deed ooit zijn fout zou rechtzetten. Het verlies van zoveel onberispelijke geesten, en nu een kind. Verdomd, Marley haatte zichzelf.

Een hele tijd bleef Noah roerloos staan. Hij vroeg zich af wat zijn antwoord zou moeten zijn. Joy overwon zijn angst toen hij Flora geruststelde: 'Dit komt allemaal goed. Jacob heeft het verloren geld gevonden. Hopelijk kan hij de situatie vóór het proces herstellen. Als hij dat doet, zullen we hierna sterker zijn.'

Flora deinsde terug voor Noachs tederheid. 'Wensen zullen geen werkelijkheid worden, Noah.' De tranen begonnen over haar wangen te stromen. Toen ze haar kin bereikten, gebruikte Noah zijn hand om ze droog te vegen.

Wat een eeuwigheid leek te duren, bleef Noah zwijgen. De bemoedigende woorden vervaagden, maar toch kwam er een verhaal uit het verleden naar voren. 'Herinner je je de dag dat we elkaar ontmoetten?' vroeg hij.

'Ja, natuurlijk doe ik dat,' zei ze.

'Je vond me niet leuk, hè?'

'Ik dacht dat je misschien... simpel was.' Haar glimlach versterkte Noahs verlangen om door te gaan.

Hij zei: "Wel, ik was simpel. Gewoon gefascineerd door je charme."

Flora's glimlach werd breder toen ze zich het incident herinnerde. 'Je hebt jezelf zeker voor gek gezet.'

'Je zou mij geen blik gunnen. Ik moest iets doen', antwoordde Noah.

'Dus je gedroeg je expres als een clown?'

'Heb je het nu nog niet gerealiseerd: ik ben een clown.'

Flora lachte. Ze wist dat Noahs dwaasheid zelden voorkwam, maar als dat wel gebeurde, was het een vreugde. Samen vertelden ze het verhaal opnieuw. 'Het was zo'n schok toen je met dat grote gebaar van ridderlijkheid je hoed over het pad veegde.'

"Ik probeerde indrukwekkend te zijn."

'Dus de graanregen was gepland?' vroeg ze.

"Ik had geen idee dat toen ik het 'grote gebaar' maakte, de enorme hoeveelheid tarwe zou rondvliegen," legde Noah uit.

'Het ging overal heen, maar vooral naar jou.'

"Dat was ik ook van plan", gaf hij toe.

'Laat ik het even duidelijk zijn: je wilde zoveel indruk op me maken dat je een handvol tarwe in de manchet van je overjas hebt gestopt.' Noah knikte instemmend terwijl Flora vervolgde: 'Ik kon het nauwelijks geloven toen je me een seintje gaf om voor je langs te lopen, en toen verspreidde het graan zich overal.'

Samen lachten ze. 'Weet je, Flora, ik ben opgewonden over de baby.'

"Het is slechts een mogelijkheid. Over een paar weken weet ik het zeker."

Terwijl Flora Noah een paar centen overhandigde, viel Simons aan. "Je hebt mijn kleren gestolen!" schreeuwde hij, terwijl hij Noahs hoofd tegen het hek sloeg. Terwijl Simons Noahs gezicht tussen de tralies drukte, krabde een van de zelfgemaakte weerhaken, uit het metaal gesneden, Noahs wang. Flora schreeuwde.

Simons pakte de centen van Noah en mompelde toen: 'Ik weet niet wie van je vrienden mij knock-out heeft geslagen, maar ik ga je straffen.' De geur van het lichaam van de crimineel vulde de ruimte. Alleen al zijn adem deed Noah hoesten. 'Ik heb het gevoel dat je vandaag gaat sterven.'

"Nee!" schreeuwde Flora. Ze reikte door de tralies, pakte het haar van de misdadiger en trok toen met zo'n kracht dat de meeste lokken van de hoofdhuid loskwamen. Simons voelde nauwelijks ongemak. Flora's aanval zorgde er alleen maar voor dat hij aandrongg Noah stormde met een woeste woede de weerhaken van de kooi binnen. De druk van de doordringende sporen zorgde ervoor dat het bloed over Noahs gezicht stroomde.

'Maak je klaar voor Gods hel,' zei hij, terwijl hij met alle kracht die hij bezat op Noahs hoofd duwde.

"NEE!" brulde Marley. De geest reikte in de borst van Simons, greep zijn hart en perste het vlees samen. Terwijl de spieren van Simons' orgel zich aanpasten aan de vorm van Marley's botten, reikte Noah achter zichzelf en pakte Simons' haar vast. In een poging zichzelf te bevrijden rukte hij het hoofd van de misdadiger naar achteren. De tegenaanval maakte Simons zo woedend dat hij zijn aanval intensiverde. Marley kneep totdat zijn greep stevig om het hart sloot.

Terwijl de drie mannen worstelden om controle te krijgen, begon Simons zijn greep los te maken, waarna hij met zijn vrije hand zijn borst vastpakte. Gek van waanzin riep hij uit: 'Wat doe je me aan?'

Noah maakte zich los van Simons, maar Marley liet zijn hartaanval niet los. Terwijl de potentiële moordenaar uit de bezoekerskooi strompelde, volgde Marley hem. "Jacob, laat hem los", beval Scrooge.

Verward antwoordde Marley: 'Ik denk niet dat ik dat kan.'

"Trek gewoon weg."

Simons slingerde heen en weer in een poging om van zijn pijn af te komen. 'Help mij, Ebenezer,' riep Marley.

Scrooge pakte Marley vast en trok, maar zijn energie verdween zonder beloning. "Mijn hand zit te strak vastgeklemd", schreeuwde Marley. In paniek deden de twee er alles aan om zich van Simons te scheiden, maar het hart van de crimineel zelf klemde zich stevig vast aan Marley's greep.

'Hij gaat dood,' zei Flora.

Zonder waarschuwing viel Simons op de grond. Door de val werd Marley's arm van zijn schouder getrokken. Liggend in de gang, nog steeds verbonden met het hart, begonnen de individuele botten van Marley's hand te trillen, waarna ze allemaal verdwenen. Terwijl zijn arm zichzelf terugplaatste, zei hij: 'Ik denk dat ik hem heb vermoord.'

"Je weet dat Noah hiervan de schuld zal krijgen," antwoordde Scrooge.

De bewaker, die zich nu bewust was van de gevallen slechterik, snelde hem te hulp. "Wat heb je gedaan?" gromde de sleutel.

Noah wendde zich tot de bewaker en terwijl het bloed uit de snee in zijn wang stroomde, zei hij: 'Simons heeft mij aangevallen.'

'Hij zei dat hij Noah ging vermoorden,' zei Flora. Terwijl ze de gevangenebewaarder het plukje haar liet zien dat nog in haar hand zat, voegde ze eraan toe: 'Niets kon hem tegenhouden, zelfs de pijn niet.'

'Nou, het lijkt erop dat iets pijnlijks hem heeft tegengehouden.' De bewaker knielde naast Simons neer en meldde toen: 'Hij ademt nog.' Toen hij overeind kwam, zei hij: 'Dus als het trekken aan het haar de aanval niet zou beëindigen, vraag ik me af wat dat wel deed?'

"Hij pakte zijn borst vast en viel toen gewoon."

De turnkey keek naar het echtpaar. 'Ik heb naar je gekeken,' zei hij tegen Noah. De bewaker voegde eraan toe: 'Je verdient respect. Deze...' Hij zweeg even en keek naar Simons die nog steeds roerloos op de grond lag, '...hij verdient...' en zonder waarschuwing schopte de man Simons tegen zijn hoofd. De bewaker maakte de bandana los van zijn nek en gaf hem aan Noah. 'Hier, mijn nek kan vandaag last hebben van de kou. Maak jezelf schoon.'

Noah en Flora stonden daar maar geschokt. 'Ben je gek? Je bloedt helemaal. Maak jezelf schoon!' De bewaker pakte Noahs hand en legde de doek erin.

Noah accepteerde de zakdoek terwijl Flora zei: 'Je vriendelijkheid zal worden beloond.'

De sleutelaar keek naar Flora, schudde onenig zijn hoofd en zei toen tegen Noah: 'Weet je mijn naam?'

"Nee, meneer."

"Houd dat zo." Daarmee pakte de sleutelfiguur de gevallen centen op die Simons van Noah had gestolen, en liet de drie vervolgens achter om hun meningsverschil op te lossen.

Binnen een paar minuten begon Simons te herstellen. Terwijl hij kreunde, pakte de verdwaasde crimineel met één hand zijn hoofd vast en wreef vervolgens met de andere over het gebied van zijn hart. Langzaam herstelde hij zich tot het punt waarop hij overeind kon komen. Hij staarde naar Noah en Flora terwijl ze naar hem keken. Geen van beiden wist of de ander de aanval zou voortzetten. Met voorzichtigheid trokken beide partijen zich echter terug.

Simons stond voor Noah in de rij voor de return binnenshuis. Toen de deur openging, pakte Noah Simons' halsband vast en stapte voor hem uit. 'Houd je cent klaar. Ik zal nooit meer de laatste zijn als jij beschikbaar bent voor het betalen van de tol.' Simons zuchtte slechts en aanvaardde toen zijn nieuwe functie.

Eenmaal binnen bracht Dee een aantal van haar zalven aan op Noahs wond. 'Dit stopt het bloeden', zei ze terwijl ze de inhoud aan de groep liet zien. 'Deze zorgt ervoor dat de huid aan elkaar hecht zonder een litteken. En deze verzacht de pijn.'

"Ben jij een dokter?" vroeg Hendrik.

'Nee, lieverd. Ik heb alleen mijn zalven. Het dokteren laat ik over aan de mannen met messen,' antwoordde Dee.

'Nou, Jacob, het lijkt erop dat je vandaag het geluk van een engel hebt,' zei Scrooge.

'Zo lijkt het. Op een dag zal ik leren mijn woede te beheersen.'

'Nee, nee, dat zal niet gebeuren. Je woede was eervol. Controle zou alleen maar tot de ondergang van Noah hebben geleid,' verzekerde Scrooge.

Marley's gezicht toonde geen emotie, maar hij wist dat de levende geschiedenis niet veranderd kon worden. Noach zou die dag niet sterven.

**** Staaf Vier ****

Harde gerechtigheid

HET EINDE VAN de dag bracht een nieuwe kracht voor Noach. Voordat de mannen het dagverblijf verlieten om naar de slapende kerker te gaan, beloofde hij dat hij nooit iemand anders de opening voor een aanval zou toestaan.

Dinsdag luidde een periode van alledaagse en saaie gebeurtenissen in de gevangenis in. De menigte gevangenen vermaakte zich binnen hun eigen privégroepen. Rond het middaguur kwam de sleutel de dagkamer binnen om aan te kondigen: 'De volgende mensen zullen morgen terechtstaan in Old Bailey.' Iedereen in de kamer hoorde hun naam roepen.

Niemand was verrast, maar de melding had wel tot gevolg dat het gesprek werd gedempt. Elke gevangene bracht de rest van de dag door met nadenken over hun lot. De meesten zouden waarschijnlijk schuldig worden bevonden, dus de angst voor hun toekomst creëerde een situatie waarin iedereen zich in stilte terugtrok.

De jonge Jacob was die dag de enige Marley met een taak. Twee keer had hij geprobeerd Smoke en Shadow te verkopen, maar hij hoorde van elke koper hetzelfde: 'Ik heb maar één paard nodig.' Hoewel Jacob de bijzondere relatie tussen de tweeling uitlegde, kon geen van beide mannen worden overtuigd, zodat beide verkopen verloren gingen. Terwijl hij naar zijn oude standplaats rende, besloot hij de twee paarden met korting te verkopen, omdat zijn manager, Mathew Pepin, zo'n verleiding nodig zou hebben.

Binnen de staldeuren vond Jacob Mathew die de paarden verzorgde. Het verversen van het strooisel, het aanvullen van het voedsel en het verwijderen van de mest waren zijn taken. Toen Jacob de stal binnenkwam, hoorde je Mathew fluiten. Het deuntje was onduidelijk en toch aangenaam in het gehoor. Jacob liep naar de drukke man toe en zei: 'Mathew, jij oude Franse zwerver.'

'Nou, als het de jonge loopjongen niet is,' zei Mathew terwijl hij zijn hooivork tegen de muur liet rusten. 'Goede dag, Jacob. Wat brengt je naar je oude verblijfplaats?'

'Herinner je je nog dat je vorig jaar Smoke and Shadow wilde kopen?'

'Natuurlijk. Het aanbod staat nog open,' antwoordde Mathew.

'Ik hoopte dat dat zo zou zijn,' antwoordde Jacob.

'Dus 300 pond voor de twee?'

'Je krijgt een uitzonderlijke deal,' zei Jacob.

'Het is duidelijk genoeg, want je bent hier bereid om te verkopen. Klopt dat?'

"Ja." Helaas heeft Jacob de transactie afgerond. Nadat hij voor de laatste keer afscheid had genomen van Smoke en Shadow door ze allemaal een appel en een knuffel te geven, rende Jacob vervolgens naar het Old Bailey Courthouse om te proberen Noahs vrijheid veilig te stellen.

Toen Jacob de hoofdingang van het gerechtsgebouw binnenging, werd hem onmiddellijk gevraagd: 'Kan ik u helpen?' De jongen die de vraag stelde, leek te jong om bij zo'n beroemde organisatie te werken.

Zonder na te denken vroeg Jacob: 'Ik ben hier voor een bezoek aan de geachte William Domville.'

'Hij werkt vandaag op zijn thuishkantoor. Kan iemand anders helpen?'

'Is hij de voorzitter van de processen van morgen?'

"Ja", antwoordde de jongeling.

'Ik heb vandaag belangrijke zaken met hem te bespreken. Mag ik het adres van zijn thuishandkantoor?' vroeg Jakob.

"Nee."

Enigszins verrast probeerde Jakob uit te leggen: 'Hij moet weten wat ik heb ontdekt over een aankomend proces.'

'U zult tijdens het proces uw bewijsmateriaal moeten voorleggen,' hield de helper vol.

"Maar als ik vandaag met hem kan praten, komt er geen proces."

'Ik begrijp het, en ik wou dat ik u kon helpen. Maar als ik de locatie van de rechter vrijgeef, zal hij mij van deze baan ontslaan, en ik heb het werk nodig.'

Jacob realiseerde zich dat de onderneming om Noach vrij te laten niet zo eenvoudig zou zijn als hij aanvankelijk had gehoopt. Hij nam afscheid van de vriendelijke maar nutteloze jongen en haastte zich vervolgens onmiddellijk naar het postkantoor. Omdat de kantoormedewerkers die dag midden in de sluitingstijd waren, verzocht Jakob om de London Post Office Directory te mogen bekijken. Na een onaangename blik van de begeleider stemde hij er uiteindelijk mee in om Jakob twee minuten met het boek te gunnen. Met tijd over, noteerde Jakob het adres van de rechter in zijn geheugen, bedankte de bewaarder en haastte zich vervolgens naar de locatie, maar het gebouw was donker. Jakob stond verslagen voor de deur van de rechter.

MARLEY EN SCROOGE kwamen vroeg in de rechtszaal aan. Zittend in het 'familie en vrienden'-gedeelte van Old Bailey wachtten de twee onzichtbaren uit de toekomst tot de procedure zou beginnen. Terwijl ze naar de rechtszaal keken, vroeg Scrooge aan Marley: 'Je vroeg me of ik wist wat er zou gebeuren nadat ik geslaagd was-natuurlijk kan ik zo iets nooit weten totdat ik de mogelijkheden heb gekregen. Maar vertel me wat datzelfde onderwerp betreft, wat er van je is geworden nu je niet van vlees bent?'

"Ik werk eraan om een Mogrified Spirit te worden", antwoordde Marley.

"Ben je nu in de verdoemenis?"

"Deze geest-mijn toekomst is in transitie. En op jouw vraag wordt niemand ooit veroordeeld. Sommigen raken uiteindelijk verdwaald, maar dat komt door hun eigen actie of verzoek."

Dit had voor Scrooge weinig zin. "Natuurlijk moeten mensen die anderen vermoorden en beroven, gedoemd zijn."

'Nee, hun geest is van waarde als ze eenmaal van de daad zijn gereinigd. In feite wordt de kennis van zo'n gebeurtenis gebruikt om nieuwe werelden te helpen dergelijke fouten te vermijden.'

'Moord is dus slechts een vergissing,' grapte Scrooge.

"Het hangt af van de bedoeling van de moordenaar."

"Dus iemand in de strijd, of een beul, wordt niet gestraft, terwijl een dronkaard dat wel iswie per ongeluk een voetganger overrijdt, wordt gestraft?"

'Niemand wordt gestraft,' antwoordde Marley, toen hij de onderzoekende blik van Scrooge zag toegevoegd, 'dat is niet het doel van het Oneindige Bewustzijn.'

'Maar hoe kan een moordenaar ooit schoon genoeg worden gemaakt voor de...?'

'Oneindig Bewustzijn,' zei Marley ter afsluiting van Scrooge's vraag.

"Ja, ik denk dat dat is wat ik vraag."

'Elke geest die leeft heeft een kwaliteit die het Oneindige Bewustzijn in zijn grotere wezen wil opnemen. Dat wordt niet altijd bereikt, maar het is wel het doel.'

"Is het Oneindige Bewustzijn niet bang voor besmetting door onzuivere daden?" vraag Scrooge.

"Nee. Het is niet mogelijk de ziel van het Oneindige Bewustzijn te besmetten. De menselijke geest is de container van corruptie. Zodra het zijn wandaden kwijtraakt, wordt het getransformeerd."

"Zijn de geest en de ziel niet hetzelfde?"

'Natuurlijk niet,' antwoordde Marley terwijl hij de gevangenen de kamer zag binnenstromen. Terwijl elke gevangene zijn beenijzers naar het verblijf van de veroordeelde schuifelde, ging het grote publiek door met het invullen van het bovenste gedeelte waar de twee onzichtbaren woonden. Binnen enkele minuten kwamen allerlei griffiers, advocaten en betaalde toeschouwers de rechtszaal binnen.

Pas nadat de zaal gevuld was, maakte de gerechtsdeurwaarder de rechters bekend. "Allen opstaan. De rechtbank van Old Bailey is nu in zitting, onder voorzitterschap van de geachte rechter William Domville. Rechter Domville kwam samen met een tweede rechter de kamer binnen en begaf zich vervolgens naar de middelste stoelen achter de bank. Daarmee klonk er een oorverdovend gezoem door de kamer terwijl de verschillende arbeiders zich haastten in een poging de details van de omstandigheden van elke veroordeelde voor te bereiden.

Behalve op het balkon, waar Scrooge en Marley aan de reling zaten, zaten de juryleden boven de andere werkgroepen in de kamer. De griffiers en rechtbankverslaggevers zaten rond een tafel in een halve cirkel, net onder de rechterbank. Links van de juryleden en onder de algemene publieke ruimte zaten de twaalf mannen in de jury. De gevangenen vestigden zich in een afgesloten ruimte op een halve meter achter de tafel van de griffier. In de gevangenis van de gevangene beroerden de twintig mensen die die dag voor de rechter zouden verschijnen weinig en zeiden niets terwijl de commotie in de rechtszaal overging in een verontrustend wachten.

'Deurdeurwaarder, bel de eerste beklaagde,' beval rechter Domville.

'Joseph Freeman, sta op en ga de confrontatie aan met uw aanklager,' eiste de gerechtsdeurwaarder. Noah keek toe terwijl zijn vriend naar de box van de beklaagde liep. Terwijl hij in de wachtruimte stond, volgde Joseph de bewegingen van de rechters terwijl de deurwaarder verder ging. "U wordt aangeklaagd voor het stelen van een horloge van Ephraim Weedon op 11 december in het Theatre Royal. Hoe pleit je?"

"Niet schuldig."

Daarmee nam Ephraim Weedon zijn plaats in de getuigenbank in, die weinig meer was dan een verhoogd platform in de ruimte vóór de tafel van de griffier. Een man in het zwarte pak ging de getuigenhok binnen, gelegen aan de andere kant van de kamer, vlakbij de jurybank. Toen alle spelers op hun plaats zaten, vroeg rechter Domville aan Weedon: 'Wat is de waarde van je horloge?'

"Twaalf pond."

'En hebt u het horloge in dezelfde vorm teruggekregen als waarin u het achterliet?'

"Ja." Hij wees naar de man in de getuigenruimte en zei toen: 'De agent William Taylor heeft het horloge teruggegeven.'

"Goed. Leg alstublieft uit hoe dit allemaal tot stand is gekomen", verzocht de rechter.

Daarmee vertelde Weedon dat hij het stuk As You Like It had verlaten, en vervolgens hoe Joseph tegen hem aan liep terwijl hij het horloge optilde. Weedon besepte onmiddellijk dat er een misdaad was gepleegd en riep toen om hulp: 'Hou hem tegen, dief...'

Na de getuigenis van de aanklager sprak William Taylor over dezelfde gebeurtenis, met slechts kleine variaties. Jozef had geen andere verdediging dan te zeggen dat hij spijt had van de schade die hij had veroorzaakt.

"Natuurlijk, het spijt iedereen als ze eenmaal betrappt zijn", antwoordde de naamloze rechter achter de bank. Het verhaal van Joseph was er een die de twee autoriteiten meerdere keren hoorden tijdens elke sessie in Old Bailey. De jongen wist dat hij gestraft zou worden; hij hoopte alleen maar dat hem weinig lichamelijk letsel zou overkomen. Zonder veel nadenken oordeelde de jury hem schuldig, en rechter Domville veroordeelde hem tot zeven jaar transport naar Australië. Hij was niet zo ontevreden over het vonnis als de meeste mensen zouden zijn, want hij verlangde naar avontuur.

De juryleden en jury maakten korte metten met de meeste processen die die dag werden gepresenteerd. Negentien van de twintig verdachten werden beschuldigd van diefstal. Alleen James Maxey had een geweldsmisdrijf gepleegd. Terwijl hij in de gevangenis zat, deed de misdadiger alsof hij de kop van een adder zou bijten, maar in werkelijkheid had hij niet meer moed dan zijn vrouw en stiefdochter te vergiftigen. Maar voor de rechtbank is moord moord. Dus binnen vijftien minuten achtte de jury Maxey schuldig en de rechter gaf hem de aanbevolen straf: de dood.

Terwijl Maxey polsboeien kreeg, riep de gerechtsdeurwaarder de volgende beklaagde: 'Dinah Smith, sta op en kijk naar je aanklager.' Dee kwam omhoog van de bank van de gevangene en ging vervolgens de box van de beklaagde binnen, waar de spiegel boven de bank bungeldea weerkaatste het zonlicht rechtstreeks in haar ogen. Terwijl ze twee keer snel achter elkaar niesde, deed haar lichaam er alles aan om het licht te ontwijken.

'Hou jezelf in bedwang,' eiste de rechter.

Dee ging op een plek zitten waar het licht het minste ongemak veroorzaakte. Toen vervolgde de gerechtsdeurwaarder: 'U wordt aangeklaagd omdat u op 23 december op een misdrijf een overjas van Hannah Denhous hebt gestolen. Hoe pleit u?'

"Schuldig."

'Besef je wel dat ik geen keus heb bij het opleggen van een straf als je zo'n pleidooi indient?' vroeg de rechter.

'Eerlijk gezegd heb ik ook geen keus. Ik heb de jas gepakt zodat ik het warm kon krijgen, en ik zou het zo weer doen,' gaf Dee trots toe.

De jury keek toe terwijl rechter Domville zowel de door de wet vereiste straf uitsprak, maar tegelijkertijd zijn eigen vooringenomenheid in het vonnis opnam en de ernst van de straf verminderde. "Dinah Smith, ik veroordeel je tot een 'binnenshuis geslagen' met in totaal tien zweepslagen." Zelfs met het verminderen van de wimpers kreunden alle vrouwen in de rechtszaal bij het idee van een pak slaag met ontbloot bovenlijf.

Na het proces tegen Dee begon Noah de resterende zaken samen te voegen tot één verhaal. Hoewel de details van het wie, wat en waar van de misdaad verschillend waren, waren de uitkomsten bij elke misdaad grotendeels hetzelfde. Er werd iets gestolen, iemand hield de dief tegen en nu ging iemand de crimineel straffen.

Het interessantste proces vond plaats vlak voor dat van Simons, en het voorzag de hele kamer, behalve de aanklager in de zaak, van een broodnodige pauze van de verhalen over kwaad en ongeluk.

Op 27 december kwamen drie jonge vrienden-Katharine Fitzgerald, Ruby Ann Marr en Mary Egduurb-Bluck's Boutique binnen. Alle drie kochten en betaalden ze binnen een minuut na elkaar een lint. De eigenaar, Benjamin Bluck, flirtte met Katharine door haar te vertellen dat ze mooi genoeg was om te trouwen. Katharine rolde met haar ogen naar haar vrienden terwijl de drie giechelden bij het idee om met zo'n slet te trouwen.

Ruby betaalde toen voor haar lintje en Bluck zei: 'Als je ooit een slaappleats nodig hebt, kan ik er een voor je vinden.'

"Ben je niet aardig?" antwoordde ze sarcastisch terwijl ze naar haar vrienden knipoogde. Dit alles ging door als een spelletje 'humor de Casanova' totdat Mary haar lintje betaalde, waarna Bluck gemeen werd.

Terwijl Bluck Mary haar wisselgeld overhandigde, pakte hij haar hand en riep toen:
'Waarom stelen jullie meiden van mij?'

'Laat me los, oude man! Je lijdt aan waanvoorstellingen.'

Daarmee begon Bluck te schreeuwen als een banshee. 'Nee, niemand van jullie heeft mij voor het lint betaald.'

'Hou daarmee op! Je bent een schurk!'

Voordat een van de vrouwen uit de winkel kon ontsnappen, stopte Davis, de agent, hun uitgang. Nadat Davis de vier tot bedaren had gebracht, luisterde hij naar hun verhalen. Hoewel de drie vrouwen hetzelfde verhaal vertelden en de winkeleigenaar de reputatie van wellust had, geloofde de agent het verhaal van de winkeleigenaar, omdat-nou ja, omdat de anderen meisjes waren.

Dus gingen ze naar Newgate, waar de magistraat geen medelijden met de drie had. Om de een of andere reden plaatste de sleutelmaker hen in hun eigen cel in Newgate en liet hen nooit toe in het 'dagverblijf'. Hun proces was uniek omdat rechter Domville op de hoogte was van Bluck. De rechter had ervaringen uit het verleden met de valse beschuldigingen van Bluck, en hij was niet van plan zijn rechtbank opnieuw te laten misleiden. Hij droeg de jury op om de vrouwen onschuldig te verklaren, en toen de jury deed wat hem was opgedragen, beval hij hen vrij te laten.

Als laatste uitspraak in de zaak veroordeelde de rechter Bluck tot het betalen van alle gerechtskosten, de kosten voor de huisvesting van de vrouwen in Newgate, en een aanzienlijke boete wegens liegen. De vrouwen ontvingen niets anders dan hun vrijheid.

Toen de drie vrouwen de rechtszaal verlieten, werd Simons opgeroepen om verslag uit te brengen over zijn misdaad. Zijn daad van wetteloosheid liet zien dat hij zowel dom als wreed was. De aanklager, Franklin Paxton, legde uit dat hij zijn enige zwarte schaap had gevonden, geslacht tussen een veld met witte schapen. De wreedheid van de moord speelde door in de hoofden van iedereen die luisterde.

Paxton beschreef de vondst van poten, ingewanden en andere delen verspreid over het weiland. Vervolgens volgde hij de bloeddruppels naar de tuin van Simons, waar hij de kop van het schaap op een paal vond. De gruwelijke aanblik maakte het duidelijk voor de boer die de misdaad had begaan, terwijl de met bloed besmeurde man op een steenworp afstand van hem stond. Terwijl hij Simons confronteerde, riep de boer: 'Dat is de kop van mijn schaap.'

"Wil je het terug?"

'Nee, ik wil je hoofd op die paal,' zei hij terwijl hij Simons tegen de grond sloeg.

Na enkele minuten van vuistgevechten en nog meer tijd om het bloed van hun gezichten te vegen, stopte agent Hugh Petherick hun vechtpartij door hen beiden te arresteren. Eenmaal in het kantoor van de magistraat werd de crimineel gevangen gezet en werd Paxton naar huis gestuurd.

Het enige verschil tussen Simons' diefstal en alle andere diefstallen die die dag werden berecht, op één na, was de straf. Zonder enige twijfel kondigde rechter Domville aan dat de dood Simons gerechtigheid zou zijn.

Terwijl wolken de middagzon verduisterden, reflecteerde de spiegel boven de doos van de beklaagde niet langer het licht op de doosgezicht van de gevangene. Dit was het enige dat Henry die dag gemakkelijk afging. Toen de deurwaarder zijn naam riep, bleef hij gewoon zitten.

'Ik zei: Henry Freeman, sta op en ga de confrontatie aan met uw aanklager,' schreeuwde de gerechtsdeurwaarder. Jozef duwde zijn neef naar voren. Langzaam ging Henry de box van de beklaagde binnen. Hij richtte zijn blik op Joseph die onder hem in het verblijf van de veroordeelde zat. 'Je wordt aangeklaagd voor het op 28 december in het Theatre Royal stelen van een horloge van Laurence Brand. Hoe pleit je?'

Hendrik bleef stil.

"Hoe pleit je?" vroeg de deurwaarder. Nog steeds stil, begon Henry te trillen omdat hij in het middelpunt van de belangstelling stond.

'Je moet pleiten,' zei rechter Domville.

Henry opende zijn mond, maar er kwam niets uit. "Kun je praten?" vroeg de rechter.

Henry piepte, maar er werd geen woord geuit. Geïrriteerd vervolgde de rechter: 'Je zult niet van je misdaad worden verlost door te zwijgen.' Hij wachtte op een reactie van Henry, maar het enige dat zich voordeed was een plas urine aan de voeten van de jongen.

'Dit is je laatste kans, jongen, spreek of word schuldig bevonden!'

In de rechtszaal viel een stilte die brulde van spanning. Uiteindelijk zei rechter Domville: 'Je hebt mij geen keus gelaten. Henry Freeman, ik bevind je schuldig aan de misdaad van misdadig stelen. Ik veroordeel je ter dood.' Met deze proclamatie viel Henry onmiddellijk flauw, dus rende Joseph naar de zijde van zijn neef. De oudere Freeman hielp de jongen overeind en vroeg: 'Edelachtbare, mag ik gehoord worden?'

'Dat mag, als je een reden kunt ophelderen waarom ik mijn vonnis niet handhaaf.'

'Dat kan ik, Edelachtbare.'

'Spreek dan.'

'Henry is mijn neef. Het is de angst die hem de mond snoert. Wij zijn geboren uit vissers van het platteland. Een jaar geleden zijn onze ouders, samen met een aantal broers en zussen, omgekomen bij een bootongeluk.'

"Hoe spreekt deze tragedie tot het heden?"

'Ik zou bij dat ongeluk zijn omgekomen als Henry mij niet had gered.' Hij wachtte even op een reactie van de rechter, maar die kwam niet, dus ging Joseph verder. "Toen de boot zonk, stootte ik mijn hoofd ergens tegen, waardoor ik bewusteloos raakte." Opnieuw een pauze en opnieuw stilte. 'Ik weet niet zeker hoe Henry mij in veiligheid heeft kunnen brengen, maar dat is gelukt. Meneer, als Henry er niet was geweest, zou ik bij de Schepper zijn, en Henry zou nooit een zakkenroller zijn geworden-want ik was het die hem die vaardigheid heeft geleerd.'

'Je eerlijkheid is verfrissend. Dus wat moet ik met de overgebleven Freeman-clan doen?'

Joseph voelde de behoefte om stil te blijven terwijl de rechter over hun situatie nadacht. De vraag zelf was retorisch, want rechter Domville wist precies wat hij wilde doen. 'Jullie zijn allebei schuldig, maar gezien jullie omstandigheden zou jullie straf jullie de mogelijkheid moeten geven om te hervormen.' Vervolgens pauzeerde hij even en stelde een vraag: 'Heb jij het vermogen om jezelf te verbeteren?'

"Ja meneer, dat doen we."

'En ga jij eraan werken om eerlijke burgers te worden?'

'Edelachtbare, ik beloof dat ik onze daden uit het verleden zal herstellen.'

"Hoe?"

'Nou, je bent me al aan het vervoeren. Als we allebei samen vervoerd worden, zal ik het op mij nemen om Henry op een ethische manier op te voeden. We zullen hard werken voor Engeland bij het opbouwen van de nieuwe wereld in Australië.'

'Door mijn wantrouwen tegenover veroordeelden vraag ik me af of ik op uw woord kan vertrouwen.'

"Hoe kan ik je dat verzekeren?" vroeg Jozef.

'Ik denk niet dat je dat kunt, want alleen je toekomstige daden zullen mij de waarheid van je woorden laten zien.'

'Misschien kunnen acties uit het verleden je helpen beslissen.'

"Verklaar uzelf", eiste de rechter.

"Toen Henry een peuter was, leerde hij eerst achteruit lopen. Waarom weet niemand, maar ruim een jaar lang bewoog hij zich voor het grootste deel in omgekeerde volgorde door de wereld. De familie was er eigenlijk aan gewend geraakt dat hij dit deed toen hij op een dag tijdens een wandeling plotseling zowel mijzelf als zijn zusje Emily tegen de grond duwde. Toen ik op de grond sloeg, hoorde ik overal om ons heen een neerstortend geluid. Ik draaide me naar Henry toe en zag hoe een enorme boomtak op slechts enkele centimeters van zijn voeten kwam te rusten. Henry heeft ons die dag gered. Bovendien heeft hij na dat incident nooit veel tijd achteruit gelopen."

'Het lijkt erop dat je Henry bij je moet hebben, alleen maar om in leven te blijven', merkte de rechter op terwijl de rechtszaal giechelde.

'Dat is waarschijnlijk waar, meneer. Als u Henry ter dood veroordeelt, doe dan alstublieft hetzelfde voor mij.'

De rechter staaarde naar Joseph en stelde vast dat het hem ernst was. Hij wist dat deze verklaring waanzin was, maar gaf Joseph niet de schuld van het vertellen of de ridderlijkheid die in het concept schuilde. 'Op elke andere dag zou ik dat waarschijnlijk ook doen, maar vandaag heeft Australië arbeiders nodig, dus veroordeel ik jullie allebei tot levenslang transport. Als een van jullie ooit naar Engeland terugkeert, worden jullie opgehangen. Maak ik mezelf verstaanbaar?'

'Ja, Edelachtbare, dank u,' zei Joseph.

'Je kunt me bedanken door je woord te houden.'

"Ja, natuurlijk, meneer." Daarmee keerden de twee jongens terug naar hun zitplaatsen.

'Zie jij je jongere zelf ergens?' vroeg Scrooge.

'Nee, maar ik herinner me dat ik in een aparte getuigenkamer werd vastgehouden. Ik heb echter nooit een getuigenis afgelegd,' antwoordde Marley.

"Waarom?"

"Ik zat waiurenlang in die koude, muffe kamer zitten. Eigenlijk de hele dag. Toen de zon onderging, ging ik weg, omdat ik dacht dat de beproevingen voor die dag voorbij waren", legt Marley uit.

"Waarom heb je het niet gevraagd?"

'Ik kon niemand vinden om het te vragen.'

'En zelfs als je zou hebben getuigd,' zweeg Scrooge even en vervolgde, 'dan had je waarschijnlijk gelogen, toch?'

Marley zuchtte lang en langzaam en antwoordde toen: 'Waarschijnlijk.'

Scrooge gebaarde naar Flora die naast hen op de publieke tribune zat. 'Helaas mag ze geen getuigenis afleggen', zei hij.

"Ze beschikt sowieso niet over de feiten van de zaak."

De activiteit in de rechtszaal stroomde van beweging terwijl de verschillende griffiers, advocaten en rechters de benodigde documentatie verzamelden uit de vele vonnissen die gedurende de dag waren uitgesproken. Toen hij op de hoogte was, zei rechter Domville: 'Deurdeurwaarder, bel de volgende beklaagde.'

'Noah Marley, sta op en kijk naar je aanklager,' riep de deurwaarder. Zonder aarzeling liep Noah naar de box van de beklaagde.

Terwijl hij roerloos bleef staan, vervolgde de gerechtsdeurwaarder: 'U wordt aangeklaagd wegens het op misdadige wijze stelen van 112 pond uit de supermarkt van Pressey en Barclay op 24 december. Hoe pleit je?'

"Niet schuldig."

Noah keek toe terwijl zijn oude baas, Bartholomew Pressey, de getuigenbank binnenkwam. Een ronde man, gekleed in een zwart gewaad en cape, kwam op Pressey af. Bij elke stap wiebelde de buik van de advocaat heen en weer, terwijl zijn lange witte pruik bij elke stap naar voren flopte. Door de zwaai van de man kreeg je de indruk dat er een gorilla losliep in de rechtszaal. 'Ben jij de eigenaar van de kruidenierswinkel van Pressey en Barclay?' vroeg de advocaat.

"Ik ben."

'En is Barclay in deze rechtszaal?'

"Nee, hij is met pensioen."

'Dus omdat u de enige eigenaar van de supermarkt bent, moet u de rechtbank op de hoogte stellen van de diefstal die in uw bedrijf heeft plaatsgevonden.'

'Noah werkte al vier jaar voor mij en ik vond dat het tijd was om hem de activiteiten op kerstavond toe te vertrouwen', begon Pressey.

'Waarom vertrouwde je hem?' vroeg de advocaat.

"Hij leek me de perfecte werker: altijd op tijd, goed met mensen, en ik dacht eerlijk."

"Hij is eerlijk!" schreeuwde de geest Marley.

Scrooge keek naar Marley en zei toen: "Dit zal moeilijk voor je worden. Je kunt niets veranderen, dus kalmeer jezelf voor je eigen bestwil."

Marley keek boos naar Scrooge en liep toen geluidloos naast Noah in de box van de beklaagde. Scrooge was verrast dat Marley hem had verlaten, maar begreep dat hij dicht bij zijn broer wilde zijn.

De heer Pressey vervolgde het verhaal van de ontmoeting met Noah bij de bank, het ontdekken van het vermiste geld en het arresteren van zijn klerk. Er zat weinig meer in het verhaal dan dat. 'Het breekt mijn hart dat Noah zich op deze manier tegen mij keert. Voordat dit gebeurde, beschouwde ik hem als bijna een derde zoon', zei hij ter afsluiting van zijn verhaal over de gebeurtenis.

Op dat moment vroeg Pressey's advocaat aan Noah: 'Is er iets dat je kunt zeggen dat de feiten van de gebeurtenis zal veranderen?'

'Ik heb het geld niet aangenomen. Het moet uit de tas zijn gevallen toen ik na sluitingstijd naar de bank liep.'

'Laat me dit nu eens uitzoeken: het geld 'viel uit de zak'. Hoe?'

"De grond was ijskoud en twee keer viel ik onderweg."

'Heb jij de intelligentie gehad om na elke val in de zak te kijken?'

"Nee."

'Waarom denk je dan dat het geld uit de zak is gevallen?'

'Omdat het er niet was toen ik het ging deponeren.'

'En daar zit het probleem. Je wilt dat we geloven dat je de waarheid spreekt, maar je liegt, nietwaar? Jij bent het die het geld heeft gestolen, en niet een of andere fantoomvoetganger. Zijn dat niet de feiten?'

'Nee, ik heb het geld gestolen,' brulde Marley de geest met zo'n kracht dat de pruik van de advocaat van zijn voorhoofd afgleed.

Terwijl de advocaat zijn haarstuk recht trok, vroeg hij: 'Wel, meneer Marley, heeft u het geld wel of niet gestolen?'

Terwijl Noach zijn hoofd 'nee' schudde, sprak zijn onzichtbare broer het woord: 'Ja.'

'Spreek uw mond,' beval de rechter.

"Ja, ja, ja, ik heb het gedaan," riep het spook.

Een hete stoom van woede stroomde uit het lichaam van de geest toen Noah zei: 'Dat zou ik meneer Pressey niet hebben aangedaan. Hij vertelde me dat hij mij tot zijn manager zou aanstellen, en die mogelijkheid zou ik niet hebben geschaad.'

"Dus je hebt niet alleen je loonsverhoging verpest, maar je hebt hem ook vernietigd. Klopt dat niet?"

"Nee, jij pompeuze klootzak." Marley keek naar Scrooge en voegde eraan toe: 'Hoe kan ik dit voor Noah veranderen?'

'Jacob, je weet dat niets wat je doet, zal veranderen wat er in het verleden is gebeurd,' riep Scrooge naar Marley.

De rest van het proces ging zoals verwacht door en Noah werd schuldig bevonden. Zijn vonnis was enigszins verrassend, maar werd in werkelijkheid verwacht door iedereen die op de hoogte was van gerechtelijke procedures. 'U bent ter dood veroordeeld,' kondigde rechter Domville aan. Vanaf het balkon hoorde men Flora huilen.

Er werden onmiddellijk polsboeien om Noah gedaan. Terwijl hij naar de gevangenenbank liep, stond Henry op en ging naast hem staan. De jongen omhelsde Noah zo emotioneel dat rechter Domville hem onderbrak hun moment. 'Daar zal in Newgate tijd voor zijn. Alle gevangenen moeten blijven zitten.' Terwijl Henry naast Noah ging zitten, strekte Noah zijn arm uit over de schouders van de jongen.

Terwijl het resterende proces aan de gang was, ontstond er opschudding in de jurybank. Het leek alsof de meeste van de twaalf mannen stonden te popelen om klaar te zijn met de sessie. De hele dag was van 's morgens tot 's avonds verstreken, zonder ook maar één moment van rust. De mannen klaagden dat ze moe en hongerig waren. Toch wilden ze vooral tijd doorbrengen op het toilet.

Rechter Domville bracht de twaalf tot bedaren door hen te vertellen dat iedereen zich in dezelfde situatie bevond, en vervolgde vervolgens het laatste proces. De jury oordeelde de man vrijwel onmiddellijk schuldig aan diefstal, en de rechter kondigde vervoer aan als straf. Daarmee werd de sessie beëindigd en verlieten allen behalve Scrooge en Marley de kamer.

"Wat nu?" vroeg Scrooge.

'De tragedie voltrekt zich', antwoordde Marley.

'Dus we gaan een grotere ontbering tegemoet dan dit?' zei Scrooge, gebarend naar een nu lege rechtszaal.

"Dit is een kerk vergeleken met onze uiteindelijke bestemming."

Met die gedachte werd Scrooge stil en volgde Marley naar de volgende dag.

Terwijl de gevangenen het dagverblijf binnenscharrelden, heerste er een algemene melancholie in de ruimte. Vrienden kwamen bij elkaar om elkaar te troosten over hun zinnen. Joseph was de enige uitschieter. Vrolijk sprak hij met Henry over het grote avontuur dat ze zouden beleven.

Henry barstte uit: 'Ik zou liever opgehangen worden dan op een andere boot te gaan!' Door de uitbarsting werd het stil in de kamer.

Er viel een traan in de hoek van Josephs oog toen hij zei: 'Ik ben ook bang voor het water, Henry. Niets maakt me meer bang.'

'Ik ga niet met je mee, Jozef.'

"Wat ga je doen?"

"Nou..."

"Ga je ontsnappen?"

Zonder aarzeling riep Henry uit: 'Ja, ik ben jong. Ik kan ontsnappen terwijl we naar het schip lopen, en niemand zal weten dat ik geen gewone jongen ben.'

'Henry, iedereen zal het weten, want je zult zowel been-als polsijzers dragen,' zei Joseph.

"Verdomde onzin!"

'Kijk, Henry, jij bent moediger dan wie dan ook die ik ken. We kunnen dit samen doen,' zei Joseph terwijl hij op Henry's ooghoogte hurkte. "Kijk mij aan."

Henry sloeg met tegenzin zijn ogen op naar die van zijn neef en fluisterde toen: 'Ik ben bang.'

'Dat ben ik ook. Ik gedraag me gewoon alsof ik moed heb, maar jij, jij hebt een moed die ik nooit zal kunnen evenaren.'

'Ja, Henry, jij bent de uitzondering hier,' zei Dee. 'Mijn lieve cherub, luister naar me-jij hebt de kracht om te vliegen. Je hoeft alleen maar te leren hoe je je vleugels moet bewegen.'

Terwijl Henry naar het verweerde gezicht van de Afrikaanse vrouw uit Amerika keek, zwaaide de deur van het dagverblijf open. De turnkey kondigde aan: "Dinah Smith."

'Ja,' antwoordde Dee.

"Volg mij."

Zonder een pauze volgde Dee de man de kamer uit. Terwijl ze zich een weg baanden door de vochtige gangen van de gevangenis, begon Dee kalmerende ademhalingen in te ademen. Tegen de tijd dat de deur van de zweepkamer voldoende geopend was om haar te ontvangen, had ze haar mentale focus in een gebedsvolle staat gebracht.

Eenmaal in de zweepkamer maakte een man met een kap Dee vast aan de boeien aan de muur, trok haar shirt uit en zei: 'Je bent veroordeeld tot in totaal tien zweepslagen.' Hij keek haar recht in het gezicht en vervolgde: 'Voor wat ik je vandaag in deze kamer zal schenken, zul je niet met een ander spreken. Je moet stilte gebruiken om jezelf, mij en degenen die in de toekomst naar deze kamer worden gebracht, te beschermen. Begrijp je dat?'

Dee was ongetwijfeld verbijsterd, maar schudde bevestigend haar hoofd toen ze antwoordde: 'Ik zal het geheim van deze kamer bewaren tot aan mijn dood.'

Tevreden zei de man met de kap: 'Maak je dan klaar voor de riem.' Hij telde elke stap terwijl hij naar een plek vlak achter Dee liep. Voordat ze het besepte, knipte de man met de zweep. De ongelooide huid maakte een duidelijke dubbele scheur toen hij in contact kwam met Dee's vlees. Ze bleef bewegingloos terwijl het bloed uit de verse wonden begon te druppelen.

Snel achter elkaar liet de man de zweep nog vier keer knallen en bleef toen staan. Dee vroeg zich af waarom de man alleen maar met zijn zweep over haar rug leek te wrijven. Bij elke knal van de zweep voelde ze een luchtstroom op haar rug, maar niet de diepe steek van contact. Na de eerste vijf zweepslagen begon de man met de zweep te slaan in de open ruimte bij Dee. Toen er nog vijf extra luchtslagen klonken, stopte hij, liep naar Dee toe en zei: 'Wanneer ga je hierover praten?'

"Bij de dood."

Daarmee liep de man met Dee naar de toonbank, die de merktekens op haar rug optelde. Nadat het vereiste aantal open wonden was geteld, mocht Dee haar shirt aantrekken. Ze hoopte dat ze teruggebracht zou worden naar het dagverblijf, zodat ze afscheid kon nemen van de anderen, maar de turnkey bracht haar naar de hoofdingang.

Toen Dee de gevangenis verliet, vroeg ze zich af hoe vijf zweepslagen tien snijwonden opleverden. Ze bleef niet bij de verbijstering stilstaan, want de belofte van stilte tot aan de dood zorgde ervoor dat ze de hele geseling gewoon uit haar gedachten liet verdwijnen.. In plaats daarvan glimlachte ze bij het besef dat de vrijheid weer van haar was.

Noah wachtte bij de bezoekersshok op zijn broer toen Dee hem passeerde. 'Dee, Dee,' riep hij naar haar.

Ze stopte halverwege de stap en liep naar Noah toe. 'Goed, ik wilde afscheid van je nemen,' zei ze.

"Ben je gestraft?"

'Ja,' struikelde ze door de rest van haar antwoord heen. 'Tien zweepslagen. Dat is niet te veel.'

"Dus wat ga je nu doen?"

'Daar is geen antwoord op.'

"Hier, neem dit." Hij overhandigde haar de laatste cent van zijn cent.

"Nee, vandaag heb ik alleen mijn vrijheid nodig." Daarmee gaf ze Noah zijn geld terug, streek zachtjes met haar hand over zijn wang en begon toen afstand te scheppen tussen haarzelf en de gevangenis.

In een poging warm te blijven, stuiterde Noah van voet tot voet. Eindelijk, na dertig minuten, arriveerde Jacob. Terwijl Noah zijn jongere broer de gevangenis zag naderen, groeide zijn woede uit tot een storm. 'Waarom heb je niet getuigd tijdens mijn proces?'

"Ik was daar de hele dag, maar..."

'Je excuses interesseren me niet. Jouw onverschilligheid heeft mij de dood opgeleverd.'

Jacob was geschokt door de verklaring van zijn broer. Hij vreesde dat zijn misdaad aan het licht was gekomen en bijna bezweek onder zijn innerlijke schuldgevoelens. Terwijl hij zijn mond opende om te bekennen, kwam Noah tussenbeide door te zeggen: 'Je moet dit oplossen. Ik zou niet hoeven te sterven voor iets dat ik niet heb gedaan.'

'De minister van Binnenlandse Zaken zal morgen uw doodvonnis herzien, en ik zal erbij zijn', verzekerde Jacob.

'Ik heb je nu meer nodig dan ik ooit iemand nodig heb gehad sinds mijn geboorte.'

'Ik zal hem ervan overtuigen dat u clementie moet krijgen.'

'Ik weet dat je het zult proberen. Wanneer is deze beoordeling gepland?'

'In de middag. Het begint om drie uur,' zei Jacob.

'Voordat je vertrekt, zou ik graag willen dat je me morgen extra eten en een fles rum brengt.'

"Ben je een feestje aan het plannen?"

'Ja, en ik moet die dingen morgen hebben. Kun je ze brengen?' vroeg Noah.

"Ik zal hier rond de middag zijn, is dat snel genoeg?" antwoordde Jakob.

"Ja."

Nadat Noah was teruggekeerd naar het dagverblijf, vroeg Henry: 'Heb je Dee gezien? Ik heb op haar gewacht, maar ze is niet teruggekomen.' De hoge toon in zijn toon onderstreepte de bezorgdheid op zijn gezicht.

'Ze is vrijgelaten. Ik heb haar zien vertrekken,' verzekerde Noah.

"Was ze bloederig?"

'Nee, nee, de kroon is niet gevuld met wilden.'

"Ik zal haar missen."

'Ik weet dat je dat zult doen.'

Henry fluisterde toen in Noah's oor: 'Ze doet me aan Josephs moeder denken. Ik denk dat ik tante Arleen meer mis dan wie dan ook.'

'In deze wereld, Henry, kunnen mensen geweldige dingen doen als maar één persoon erin gelooft. Je hebt twee mensen die geloven in elke stap die je gaat zetten.'

"Echt, wie?"

'Jozef en-ik.' Henry sloeg zijn armen om Noahs middel en legde toen een ogenblik zijn hoofd tegen de borst van zijn vriend.

'Maak het daar kapot', riep de sleutel.

Toen de duisternis de gevangenis inhaalde, waren alle gevangenen, behalve de transportgevangenen en veroordeelden, gestraft en vervolgens vrijgelaten. Het dagverblijf voelde verlaten.

Vrijdagochtend was Noah depressief. Terwijl hij in de bezoekersskooi op zijn broer wachtte, dacht hij na over de verschillende gebeurtenissen sinds Kerstmis. Het ging hem te boven om zich het waarom van zijn situatie af te vragen. In plaats daarvan ging zijn geest naar de toekomst door zich te concentreren op het beschermen van Flora. In de gevangenis kon hij weinig doen om haar te helpen. Haar veilig houden baarde hem meer zorgen dan de dood, en persoonlijk uitsterven maakte hem bang. Hij wist dat hij haar geen veiligheid kon beloven, dus deed hij wat mensen zonder hoop doen: hij bad.

'Sorry dat ik te laat ben, ik had wat problemen om het extra eten voor je te krijgen,' zei Jacob.

Noach beëindigde zijn gebed en opende toen zijn ogen. Voor hem stonden twee armen die een tas vasthielden. 'Heb je geen enkel probleem gehad met het kopen van de rum?'

Jacob gluurde rond in de tas en zei toen: 'Er is rum op straat. Drinken is het enige wat mensen tegenwoordig doen. Het weer zorgt ervoor dat iedereen in winterslaap gaat met sterke drank.' Terwijl Jacob de verschillende soorten voedsel aan Noah overhandigde, voegde hij eraan toe: 'Er is mij verteld dat de geachte Addington een eerlijke minister van Binnenlandse Zaken is.'

'Is hij eerlijk genoeg om mij gratie te verlenen?'

"Dat weet ik niet, maar als hij overtuigd kan worden, zal ik hem overtuigen."

'Als je hem overhaalt, kom dan terug en vertel het mij,' verzocht Noah.

'Jij bent de eerste die het weet.' De broers draaiden zich om om weg te gaan, maar in een nabeschouwing draaide Noach zich om en riep naar Jacob: 'Ik hou van je.' Jakob deed gewoon alsof hij de woorden van zijn broer niet had gehoord. Binnen een uur ging de jongere Marley het kantoor van de minister van Binnenlandse Zaken binnen.

Jacob wachtte stilletjes aan het hoofd van de geachte Addington, terwijl de minister van Binnenlandse Zaken doorging met schrijven. Tenslotte schraapte Jacob zijn keel. 'Ja, ja, ik weet dat je er bent', zei de edelman. Toen hij klaar was met nadenken, plaatste minister van Binnenlandse Zaken Addington zijn ganzenveer terug in de inktpot en hief vervolgens zijn hoofd op om de jongen voor hem te zien staan. "Kan ik je helpen?"

"Ik ben hier om te pleiten voor clementie in de zaak van mijn broer."

"En jouw broer?" vroeg de ambtenaar.

'Noah Marley. Hij is veroordeeld voor diefstal, maar hij heeft de misdaad niet begaan.'

De huissecretariaRy keek nog eens naar het papier dat hij aan het schrijven was en zei toen: 'Ik heb dat elke dag van mannen gehoord dat ik eerder geneigd ben te geloven dan jij.' Daarmee pakte hij zijn pen en begon opnieuw te schrijven.

'Ik heb het geld gevonden en heb het meegenomen. Ik wil het teruggeven aan de supermarkt van Pressey en Barclay. Dan kun je mijn broer laten gaan.'

"Wacht, wacht, wacht, zo werkt gerechtigheid niet."

"Waarom niet?" vroeg Jakob.

'Omdat er een misdaad is gepleegd en er een oordeel is geveld. Je kunt het onrecht niet rechtzetten door simpelweg het geld terug te betalen', zei de geachte Addington.

'Waarom niet? Het misdrijf was het afpakken van geld, dus waarom kan de terugbetaling het verkeerde handelen niet ophelderen?'

'Omdat, beste kerel, er sinds de misdaad andere kosten zijn ontstaan.'

"Dan betaal ik die kosten ook."

'Waarom bent u niet vóór het proces naar buiten gekomen?'

'Zodra ik het geld had gevonden, ging ik de dag vóór het proces naar rechter Domville, maar ik kon hem niet beschikbaar vinden.'

'En waarom zweeg je toen tijdens het proces?'

Jacob beantwoordde elke vraag die de minister van Binnenlandse Zaken had over de reden voor zijn vertraging in actie. 'Oké, laat me de dossiers van de rechtbank onderzoeken.' Daarop vielen beide mannen stil terwijl de edelman het rapport over Noachs zaak las. Ten slotte keek de geachte Addington naar Jacob en zei: 'Ik ben niet geneigd uw broer vrij te laten. Zijn misdaad rechtvaardigt straf.'

'Maar hij vertelde de waarheid. Het geld viel uit zijn tas toen hij viel. Ik heb het geld opgehaald bij de jongen die het op de grond vond.'

De minister van Binnenlandse Zaken bestudeerde Jacob en zei toen: 'Ik geloof je niet. Je zou dat geld nooit van een heilige hebben teruggekregen, laat staan van een gewone burger.'

'Je moet Noach laten gaan.'

"Waarom?"

"Zijn vrouw krijgt een baby."

"Dat is nog steeds geen reden om zijn vonnis terug te draaien."

Scrooge keek naar de geest Marley en zei toen: 'Ik dacht dat je niet wist dat Flora zwanger was.'

'Dat wist ik toen nog niet. Ik zei dat alleen maar in de hoop dat het invloed op hem zou hebben,' zei de geest.

"Ik zal je alles betalen wat je wilt", zei de jonge Marley.

Addington bestrafte het aanbod van Jacob door zijn vrijheid te bedreigen. "Wil je je bij je broer voegen?"

'Als hij daardoor wordt vrijgelaten, ja, breng mij dan naar de gevangenis.'

'Er zit meer achter dan je zegt. Waarom ben je bereid de plaats van je broer in te nemen?'

'Hij heeft mijn leven gered. Ik ben het hem verschuldigd,' antwoordde de jonge Jacob.

'Dat is weer een leugen, nietwaar?' vroeg Scrooge.

De geest zuchtte en gaf toen toe: 'Ik zou elke leugen hebben verteld om Noah vrijgelaten te krijgen.'

'En toch was het vertellen van de waarheid geen optie?' Scrooge wachtte op het antwoord van Marley, maar hij wist dat er geen zou komen.

'Ik zal je elke shilling geven die ik bezit, plus de plaats van Noah in de gevangenis innemen, als je hem wilt vrijlaten,' smeekte de jonge Marley terwijl hij het geld aan de minister van Binnenlandse Zaken overhandigde.

'Nou, ophangen is een te zware straf voor je broer, dus ik zal zijn straf verlagen.' Snel schreef de man wat cijfers op een vel papier en telde vervolgens het exacte bedrag dat nodig was om Noachs schuld af te betalen. 'Ik zal je broer vrijlaten voor de tijd die hij heeft uitgezeten. Ik heb alleen genoeg geld nodig om Pressey weer gezond te maken en om de kosten van Noachs opsluiting te dekken.' Addington gaf vervolgens de rest van het geld terug aan Jacob en waarschuwde hem: 'Als je me ooit nog een keer probeert om te kopen, zal ik je een jaar gevangen zetten.'

'Zoals het hoort,' zei Jacob.

De geachte Addington kreunde bij de lovende woorden van Jacob, nam zijn veer in de ene hand en wuifde Jacob vervolgens met de andere hand weg. 'Je hebt gedaan waarvoor je kwam, dus ga weg.'

Met enthousiasme rende Jacob het gebouw uit en rende vervolgens de verschillende blokken naar de gevangenis. Het verbaasde hem niet dat de bezoeken waren verstreken, maar hij was zo opgewonden dat hij daar bleef staan totdat de duisternis hem dwong te vertrekken.

Terwijl Jacob naar huis floot, zette Noach het feesttasje op tafel en zei toen: 'Haal jullie kopjes tevoorschijn, jongens.' Terwijl hij de fles rum op het aanrecht zette, voegde hij eraan toe: 'Vanavond vieren we feest, want morgen is het afscheid.'

Joseph keek naar de fles en zei: 'Je broer moet je wel leuk vinden; dit is het goede spul.'

'Ik neem aan van wel,' antwoordde Noah, terwijl hij een brood en een stuk kaas voor de fles plaatste. Henry likte zijn lippen bij het zien van het eten. "Klaar voor een banket?" vroeg Noah, terwijl hij op de stoel naast hem klopte.

Henry ging zitten en vroeg toen: 'Krijg ik net zoveel als jij?'

"Nee..." antwoordde Noah.

Henry fronste zijn wenkbrauwen en zei toen: 'Dat is in orde, ik ben kleiner dan jij. Ik eet niet zoveel.'

'Je hebt niet gewacht tot ik klaar was, Henry. Ik ga je meer geven dan ik. Je zult de extra energie nodig hebben voor de wandeling naar het schip.' Daarmee scheurde Noah het brood in drie redelijk gelijke maten. Het proces werd herhaald met de kaas, behalve dat de stukken helemaal niet even groot waren. Noah overhandigde Henry de grootste stukken van beide. De jongen giechelde van plezier terwijl hij hard op de kaas beet.

'Hier is de jouwe, Joseph,' zei hij terwijl hij de jongen zijn deel overhandigde. Joseph zette zijn kopje op tafel terwijl hij tegenover zijn vrienden zat. Noah schonk vervolgens ieder een half kopje rum in.

Henry had het te druk met het verslinden van de kaas om zelfs maar naar het kopje voor hem te kijken. Joseph dronk het drankje naar binnen. Toen hij klaar was, hield hij het kopje voor zich uit en vroeg: 'Alstublieft, meneer, mag ik er nog een paar van hebben?'

'Je moet rustig aan doen,' zei Noah terwijl hij nog een half kopje inschonk.

'Tuurlijk. Hoe is de kaas, Henry?'

'Uhm,' was het enige wat de jongen kon horen.

De drie propten zich vol tot alle kaas op was en er alleen nog stukjes brood overbleven. Henry legde zijn stukje brood voor Noach neer en zei: 'Kijk naar mijn buik.' Hij tilde zijn shirt op, wreef over zijn buik en voegde eraan toe: 'Het is nog nooit zo vol geweest.'

'Ik ben blij dat ik je een primeur kon geven. Ben je klaar voor een toast?'

"Heb je een roostervork?" vroeg Hendrik.

'Niet dat soort toast, maar dit soort toast,' zei Noah terwijl hij zijn kopje omhoog hief. Jozef volgde Noachs voorbeeld en tilde zijn drankje op. Samen keken ze naar Henry, die bijna het laatste eten inademde en vervolgens met zijn kopje tegen de anderen rammelde. 'Jullie hebben deze ervaring voor mij draaglijk gemaakt, en ik zal jullie missen. Laten we dus op Australië drinken.'

'Oké, moge Australië naar Duitsland verhuizen', zei Henry.

'Daar ga ik niet op proosten. Het slaat nergens op,' sneerde Joseph.

'Daarom is het waarschijnlijk een goede toast, Joseph. Zoals jij van die rum geniet, zul je je over een halfuur helemaal geen toast meer herinneren,' zei Noah terwijl hij zijn kopje naar de anderen schoof.

'Goed, moge Duitsland naar Australië verhuizen.' Zonder een pauze rammelde Joseph met zijn kopjes met de anderen en dronk toen.

'Nee, nee, stop. Dat is niet de toast. Ik wil dat Australië naar Duitsland verhuist.'

'Henry, je hebt dit nog niet door. Als Australië naar Duitsland verhuist, waar gaat Duitsland dan heen?'

"Oh ja, ik denk dat Duitsland naar Australië moet verhuizen."

'Dat is het, dezelfde toast,' zei Joseph, terwijl hij met zijn kopje tegen de anderen klikte.

Samen dronken ze, en Henry begon onmiddellijk te hoesten. "Oh my, dit spul is verschrikkelijk."

"Met rum moet je drinken totdat je het lekker vindt", zei Joseph.

'Dat gaat niet gebeuren,' zei Henry terwijl hij de rest van zijn vloeistof in Josephs kopje goot. Toen ging hij heen en vulde zijn kopje met water.

Noah keerde terug naar de tafel en vroeg: 'Dus morgen is de grote dag?'

'Ik hoor het morgen. Ja, morgen,' antwoordde Joseph.

'Ik zeg je, Joseph, dat je morgen niet meer kunt bewegen, laat staan acht kilometer naar Woolwich kunt trekken, als je niet langzamer gaat rijden.'

'Noah, ik weet dat je gelijk hebt, maar dat kan me niet schelen. Wanneer kan ik weer feesten in deze prachtige gevangenis?' vroeg hij.

Samen brachten ze een toast uit op bijna alles. Het eten was op, maar de jongens bleven vol van de drank. 'Ik proost op Noah,' zei Joseph. Zonder te wachten op het gerinkel van de kopjes dronk hij de zijne leeg en boerde toen. Henry giechelde terwijl hij zijn eigen bijna stille boer liet horen, waarop Joseph nog een geluid liet horen. Toen liet Henry, iets luider dan de eerste keer, een echte oprisping horen.

Deze uitwisseling van maaggebulder tussen de neven en nichten ging door totdat Noah diep ademhaalde en toen een oprisping liet horen die de hele kamer hoorde. Henry giechelde toen Jozef jaloers naar Noah keek. Ze werden allemaal stil, staarden elkaar aan en barstten toen in lachen uit. Noah vocht tegen de tranen van humor en vroeg: 'Zijn jullie altijd zo competitief geweest?'

'Alleen als we aan het concurreren zijn,' antwoordde Joseph.

Noah lachte zo hard dat hij van de bank viel. De schok op Henry's gezicht zorgde ervoor dat Joseph in actie kwam. Hij ging naar Noah en hielp hem overeind: 'Ben je gewond?'

'Joseph, je bent een genot om mee te drinken,' zei Noah.

'En jij dacht dat ik te veel dronk.'

Terwijl ze weer aan tafel gingen zitten, zei Noah: 'Ik denk dat de zwaartekracht krachtiger is als je dronken bent, wie weet?' Nadat hij zijn kalmte had herwonnen, voegde hij eraan toe: 'Vertel me eens, wat is het meest competitieve dat jullie ooit hebben gedaan?'

Er viel een stilte over de drie terwijl de neven elkaar aankeken op zoek naar een antwoord. Toen kwam er een glimlach over Joseph toen hij zei: 'Nou, dat moet de dag zijn dat Henry en ik aan het vissen waren op de rivier de Adur.'

Noah glimlachte toen Joseph zich voorbereidde op de details. 'Nee, vertel hem daar niet over,' riep Henry.

'Hier, neem een slok van mijn drankje. Het zal je verlegenheid verzachten,' bood Joseph aan. Henry pakte zijn kopje en nam een slok. Hoestend zei hij: 'Misschien kan ik wel aan die onzin wennen.'

'Nou, verdomde Henry, doe dat aardsap weg en sluit je aan bij de mannen,' zei Noah.

Henry dronk het water op en Noah schonk hem een kleine hoeveelheid rum in terwijl Joseph het verhaal vertelde. "We gooiden allebei tegelijkertijd onze lijnen uit en meteen voelde ik een krachtige ruk. Ik riep uit: 'Henry, ik heb er een'. En hij schreeuwde terug: 'Ik ook.'" Joseph nam nog een slok drank en ging toen verder. "We worstelden om onze vangsten. Eerst dacht ik dat ik de mijne naar de boot trok, toen de vis plotseling hard tegen mijn lijn trok. Toen gilde Henry: 'Ik denk dat ik hem bijna te pakken heb.'"

'Ik heb niet gegild,' protesteerde Henry.

'Verdomd als je dat niet wasopgewonden. Hoe dan ook, dit duurde enkele minuten, waarbij we allebei succes verklaarden met onze vangst, waarna het gevecht voortduurde.

'Dus, heb je goed gegeten die avond?' vroeg Noah.

"Nou, dat heb ik gedaan," antwoordde Jozef.

'Ik heb ook gegeten. Je hebt het met mij gedeeld', aldus Henry.

"Nou, dat was het minste wat ik kon doen."

'Dus wat is er met Henry's vis gebeurd?' vroeg Noah.

"We trokken en trokken zonder veel succes. Toen besloot ik dat ik de vis zou binnenhalen of mijn hengel zou breken. Ik rukte zo hard dat Henry een duik in de rivier nam."

'Wat heb je gedaan, de boot laten schommelen of zoiets?' vroeg Noah zich af.

'Het is iets. Toen ik de vis eindelijk binnenhaalde, zag ik dat mijn haak aan de staart van het beest was bevestigd, maar dat er nog een tweede haak, Henry's haak, in zijn bek zat.

Noah schudde zijn hoofd en lachte toen: 'Had je enig idee dat dit gebeurde?'

"Waarom zou ik? Wie haakt een vis in de staart?"

'Jij duidelijk,' antwoordde Henry een beetje geïrriteerd.

'Dus, Henry, je neef hier heeft je totaal vernederd. Kun jij zijn verhaal beter vertellen?' vroeg Noah.

'Ik heb een nog betere,' antwoordde Henry. Zonder aarzeling sprong hij in zijn verhaal. "Ongeveer twee jaar geleden waren we aan het vissen, maar het was een meer-ik weet niet meer welke."

'Jullie vissen veel,' zei Noah.

'Nou, wij komen uit Brighthelmston. Wat kunnen we daar nog meer doen?' zei Joseph.

'Ik ben aan het praten,' klaagde Henry. Hij wachtte op stilte en vervolgde toen: 'Jimmy...'

"Wie is Jimmy?" vroeg Noach.

'Dat was mijn oudere broer,' antwoordde Henry terwijl hij opnieuw wachtte tot er stilte zou overgaan. 'We hadden de hele dag gevist en Jimmy had nog geen enkele vis gevangen. Hij bleef maar zeggen dat het water slecht was, maar Joseph en ik trokken het naar binnen als een sifon.'

'Ah, Jimmy, er is een jongen die er een hekel aan had om te verliezen bij alles wat hij als een wedstrijd beschouwde,' voegde Joseph eraan toe.

'Hoe dan ook, Jimmy wilde verhuizen, maar wij niet. Dus gooide hij zijn lijn zo ver mogelijk uit, maar hij raakte verstrikt in een boomtak aan de overkant van het meer.'

Noach glimlachte al toen hij zei: 'Een meertje?'

Henry knikte en vervolgde: 'We wilden de lijn niet verliezen, dus volgden we het touw naar de boomtak. Ondertussen trok Jimmy aan de lijn, in de hoop dat deze vrij zou komen. Dat gebeurde niet, dus nu zitten we onder deze enorme boom en proberen we erachter te komen welke tak precies de haak had gevangen.' Henry wachtte even op commentaar, maar er kwam geen commentaar, dus ging hij verder. 'Uiteindelijk kon Joseph de locatie traceren en begon op te springen in de hoop de tak te kunnen grijpen, en dat deed hij. Dus daar staat hij, terwijl hij een voet van de boot zwaait en probeert het touw los te maken, toen er een slang op zijn rug viel.'

"Was het een adder?" vroeg Noach.

'Dat dacht ik al,' antwoordde Jozef.

'Joseph, anders zou je hier niet zijn,' hield Henry vol.

'En toch ben ik dat, dus het moet een gladde slang zijn geweest,' zei Joseph.

'Ik betwijfel het. Ze zijn allebei zeldzaam en voorzichtig,' beweerde Noah.

'Ik weet het niet,' zei Henry. 'Het was maar een slang. Hoe dan ook, Joseph schreeuwde als een baby...'

"Dat deed ik niet."

'Voor we het wisten, viel hij van de tak in het meer. De slang maakte een uitgang terwijl Joseph bleef schreeuwen: 'Het gaat mij doden, het gaat mij doden...'"

'Dat was bijna zo.'

"Ik denk het niet." Henry zweeg even en maakte toen zijn verhaal af. 'Joseph kwam naar de oppervlakte terwijl hij een takje omhoog hield en schreeuwde: 'Ik snap het.' Jimmy schudde alleen maar zijn hoofd en vroeg toen: 'Heb je altijd slecht zicht?'"

'Ik had water in mijn ogen,' klaagde Joseph.

Terwijl de drie mokken toostten op goede visverhalen, vroeg Noah: 'Waar is Jimmy nu?'

Joseph keek naar Henry, en terwijl de tranen in zijn ogen begonnen te verschijnen, antwoordde hij: 'Hij stierf samen met de rest van onze familie.'

'Ik heb hem sindsdien één keer gezien,' zei Henry.

'Nee, Henry, je zag net iemand die op hem leek. Je wilde hem zien."

'Joseph, vertel me niet wat ik zag! Bovendien was het een droom en Jimmy kwam naar mij toe."

"Het is in orde. Ik geloof je, Hendrik. Wat deed je broer in de droom?" vroeg Noah.

"De lucht had een andere kleur, geen blauw zoals het onze. Het was een beetje oranje en groen."

'Dat maakt bruin,' zei Joseph.

'Het was niet bruin. Het leek op wervelende sinaasappels en groen. Waarom geloof je mij niet?" vroeg hij aan Joseph.

'Ik geloof je, Henry,' antwoordde Noah.

'Maar mijn eigen neef niet,' zei hij, terwijl hij Joseph boos aankeek.

'Hij is gewoon dronken. Hij weet dat je de waarheid spreekt. Heeft Jimmy iets tegen je gezegd?" vroeg Noah in een poging het gesprek op gang te brengen.

' 'Nee, maar ik begreep hem. De lichtstralen aan de horizon vormden een halo om hem heen. Zijn haar glansde van kleur, alsof het uit een andere wereld kwam. Hij keek mij aan en draaide zich toen om naar de ondergaande zon. Jimmy wilde de zonsondergang tegemoet lopen."

'Was er iets dat hem tegenhield?' vroeg Noach.

'Ik-ik voelde zijn zorgen om mij.' Er viel een traan van Noahs kin terwijl Henry doorging. "Ik zwaaide naar hem. Hij draaide zich om en begon de oranje gloed tegemoet te rennen. Ik zag hem wegglijpen en ik huilde, maar ik was niet langer bang om zonder hem te zijn."

'Dat was mooi', shelp Joseph terwijl hij zijn drankje opslokte en liet toen onmiddellijk zijn hoofd op tafel vallen.

'Het lijkt erop dat hij weg is,' zei Noah, terwijl hij zijn hoofd naar Joseph gebaarde.

'Hij leeft in de wereld van de overledenen,' antwoordde Henry. Hij nam een slok uit zijn kopje, slikte moeizaam en zei toen: 'Dit spul is in orde, denk ik. Noah, wat is jouw visverhaal?'

'Nou, ik heb nooit het genoegen gehad om in de buurt van een goede visplek te wonen, maar ik heb wel een watergaren.' Hij zweeg even en vervolgde: 'Toen ik een jaar of twaalf was en Jacob negen, waren we aan het zwemmen. Eigenlijk probeerden we onszelf alleen maar af te koelen van de hete zon. Hoe dan ook, we kwamen een grote reeks platte rotsen tegen die ongeveer een centimeter onder het wateroppervlak lagen. De groep van drie of vier rotsen lag perfect op één lijn, zodat de een de ander voortzette. Samen creëerden ze een lichte helling.' Noah haalde diep adem en vervolgde het verhaal. 'Jacob ging, nog steeds geheel gekleed, aan de bovenkant van de steenformatie zitten en zette zich af. Hij gleed helemaal de rots af.'

"Dat klinkt leuk."

"Dat was het ook, en dat was ook het probleem."

"Hoe kan plezier een probleem zijn?"

"We gleden allebei ruim een uur van de rots af. Toen we de drukte beu waren, gingen we naar huis. Toen merkte ik dat Jacob de zitting van zijn broek versleten had. Ik kon zijn billen al van een blok verderop zien", lachte Noah.

Scrooge keek naar Marley's achterkant en vroeg toen: 'Het lijkt erop dat je hersteld bent. Ben je gekrast?'

"Een beetje, maar meestal kon ik een week lang nauwelijks lopen", antwoordde de geest.

"Dat klinkt pijnlijk," zei Scrooge.

"Dat was de leukste dag van mijn leven", zei Marley.

'Heb je het je broer verteld?' vroeg Hendrik.

"Het kwaad was al geschied. Ik zag geen enkele reden om op zijn naaktheid te wijzen. Natuurlijk merkte mama het zodra hij het huis binnenkwam, maar zij vond het ook vermakelijk", antwoordde Noah.

De twee keken elkaar aan en hielden toen tegelijkertijd van het lachen. 'Uhhh,' kreunde Joseph, terwijl hij nauwelijks zijn hoofd optilde en het vervolgens weer op tafel liet vallen.

'We zullen vandaag niets meer van hem horen,' zei Noah. Hij legde zijn arm over Henry's schouder en vroeg toen: 'Kan ik met je over iets belangrijks praten?'

Henry nam een grote slok rum, zette zijn mok op tafel en zei toen: 'Oké, ik ben dronken. Waar hebben we het over?'

'Joseph denkt dat hij een groots avontuur gaat beleven, maar Engeland zal jullie allebei aan het werk zetten. Er zullen problemen zijn.'

"Zal er niets goeds zijn aan Australië?"

'Natuurlijk zal dat zo zijn. Jij zult bij Joseph zijn, en ik weet zeker dat er een paar goede visplekken zullen zijn.'

"Noach?" Henry stond op van de bank, legde zijn handen om Noahs oor en fluisterde toen: 'Ik ga niet naar Australië.'

'Besef je wel dat je morgen in de ijzers zit?'

'Ja, maar ik heb het door. Houd me in de gaten.' Daarmee ademde Henry zoveel lucht in als zijn lichaam kon bevatten, en zijn maag pulde terwijl hij dertig tellen wachtte. Met een zucht liet hij de adem ontsnappen. "Als de turnkey de ijzers aanzet, ga ik mijn polsen en enkels enorm maken door mijn adem in te houden. Hierdoor worden ze lossen als ik gewoon normaal ademhaal. Ik kan later uit de ijzers glijden."

'Ik moet je dit geven, Henry, je geest is een denkinstrument. Er is echter één probleem: de kant-en-klare sleutel zal je maag niet aan banden leggen.'

"Dat weet ik."

'Je kunt het proberen, en ik hoop dat het werkt, maar...'

'Ik weet het-ik weet dat de handen en voeten geen lucht vasthouden', zei Henry.

'Dat is een vreemd biologisch feit, Henry. Is de reden dat je niet wilt gaan de manier waarop je familie is gestorven?'

'Ik denk het wel, en het is zo koud. Waarom doen ze dit nu?'

"Ik kan het je niet met zekerheid zeggen, maar het is een lange reis. Misschien werkt het seizoen later voor hen."

'Ik ga nog steeds ontsnappen, als ik kan.'

"Ga waar je hart je naartoe stuurt, maar je lijkt een bedachtzaam persoon te zijn. Dus vertel me eens, hoe versterk je jezelf?"

Henry antwoordde niet snel. In plaats daarvan zei hij: 'Ik denk niet dat ik uw vraag begrijp.'

"Nou, stel je voor dat je de strijd aangaat tegen de grootste vijand van Engeland..."

'Frankrijk,' onderbrak Henry.

'Ja, ja, Frankrijk. Dus hoe zou je je voorbereiden op een gevecht met Napoleon? Zou je bidden, of een wapen slijpen, misschien zelfs zwaardoefeningen doen? Hoe vind je de kracht in jezelf om problemen het hoofd te bieden?'

Zonder aarzeling antwoordde Henry: 'Ik zing.'

Noah keek de jongen in het gezicht en zei toen: 'Waarom ben ik niet verrast? Dat klinkt geweldig-tenminste in mijn wereld is dat zo. Dus, zing jij liedjes die ik zou kennen?'

"Soms. Maar meestal verzin ik liedjes."

"Zing iets voor me."

Henry pauzeerde even voordat hij een ronde van "The Beggars Chorus" begon. Hij zong de opbeurende melodie met de lieve meisjesstem. Noah keek hem vol ontzag aan terwijl de jongen elke noot perfect aansloeg. Toen hij klaar was, zei Noah: 'Dat is uitstekend. Jij hebt een talent, Henry, en ik heb een idee.'

"Moet ik nog steeds naar Australië?"

'Als je weg kunt komen, doe het dan, maar als Engeland je te pakken krijgt, danZe zullen je ophangen.'

"Dus ik moet gewoon maandenlang bang zijn?"

'Wanneer je bang bent, begin dan te zingen. Terwijl je naar de boot loopt, zing wat je kracht geeft in de strijd, want Henry, je gaat oorlog voeren met je grootste angst: de oceaan. Je hebt dus je krachtigste wapen nodig: je stem.'

'Wat als iemand niet wil dat ik zing?'

'Doe het toch. Je zult niemand pijn doen.'

'Maar iedereen is groter dan ik. Ze zouden mij pijn kunnen doen.'

"Dat zou waar kunnen zijn. Er zijn slechte mensen in de buurt,' zei hij, terwijl hij zijn hoofd naar Maxey gebaarde. 'Hou dan op, of verzin misschien een vleiend liedje over de man die jouw stilte wil.'

"Vleiend?"

'Weet je, zing over hoe slim of knap de man is, maar maak hem niet belachelijk. Als je dat doet, zal hij je beslist over de rand van het schip gooien.'

"Daar ben ik bang voor."

'Je kunt dit, Henry, jij bent de sterke. Op een dag zal Joseph je volgen, dus je moet nu leren hoe je je angsten en sterke punten kunt beheersen.'

'Denk je dat Jozef mij zal volgen?'

'Dat doet hij al, maar controleer nooit iemand anders, maar begeleid hem.' Noah zweeg even en voegde er toen vol overtuiging aan toe: 'Jij bent de Sampson van het lied. Wees onbevreesd bij elk vers, en je kracht zal alleen maar groeien.'

"Ik wist niet dat muziek zo krachtig was."

'Muziek is altijd een van de geestesverzachters van de mensheid geweest. Je hebt de mogelijkheid gekregen om het te gebruiken.'

'Dank je, Noah, ik ga op die boot stappen, denk ik.'

"Blijf gewoon zingen, ook al is het alleen voor jezelf."

Daarmee omhelsde Henry Noah en zei: 'Ik wou dat je kon komen.'

"Mijn liefde voor jou is ook gegroeid."

De deur van het dagverblijf zwaaide open toen de sleutel op de deur brulde: 'Oké, het is tijd voor je slaapafsluiting.'

'Wat, hè,' kreunde Joseph.

'Het is goed om te weten dat je nog ademt,' zei Noah terwijl hij achter Joseph stapte en hem overeind hielp. 'Henry, pak jij zijn andere arm,' zei hij, terwijl hij Josephs linkerarm over zijn schouders sloeg.

Samen liepen de drie naar de deur, maar toen Noah bij de middenstijl van de kamer linksaf ging en Henry rechtsaf ging, ging Joseph met zijn hoofd tegen de paal aan. 'Neem me niet kwalijk, meneer, maar u moet uitkijken waar u heen gaat,' zei Joseph tegen de paal.

'Hij zal dit waarschijnlijk morgen voelen.'

**** Staaf Vijf ****

Sluiers van verdriet

De ochtend kwam te snel voor de drie die nog steeds duizelig waren van de drank. Toen ze het dagverblijf binnenkwamen, begonnen de sleutelklare personen onmiddellijk de te vervoeren goederen van de anderen te scheiden. Joseph sloeg Noah op de schouder terwijl hij zich naar de zijkant van de transportwagens begaf. Henry omhelsde Noah, keek hem aan en zei toen: 'Ik zal ons gesprek herinneren.'

Terwijl de sleutel de jongen van Noah wegtrok, rukte hij zich los van het beest, begon een deuntje te neuriën en liep toen naar de sleutel die Jozef vastketende. Daar wachtte hij tot zijn ijzers waren vastgezet. Toen ze allemaal klaar waren om te reizen, gaf de sleutel de opdracht aan de groep om elkaar in één rij te volgen. Joseph en Henry verlieten de kamer zonder zich om te draaien om Noahs afscheidszwaai te zien. Binnen enkele minuten was de heldere toon van een hoge stem al zingend op straat te horen.

Terwijl de muziek vervaagde, kwamen er nieuwe sleutels in de dagkamer. Ze marcheerden met de overgebleven gevangenen naar de Newgate Chapel. Dit was de zondagsroutine, maar Noah was geschokt toen de bewaker hem dwong aan een tafel te gaan zitten waar een kist op stond. Alle ter dood veroordeelden werden rond de ziekelijke vertoning geplaatst. Simons tilde zijn hoofd nooit van de tafel, terwijl Maxey zijn handen nooit van zijn kruis haalde. In slecht gezelschap staarde Noah alleen maar naar de schurken aan de andere kant van de kist, terwijl de gewone man begon te schreeuwen over de verschrikkingen van de hel. "Bekeer u, bekeer u voordat het te laat is."

Terwijl de kapelaan de gevangenen bleef kleineren, begon Maxey naar Noah te spugen. Er kwamen met regelmaat klodders kwijl op Noahs kleding terecht. Noah zonk zo laag als hij kon op de bank en schopte toen met de hele kracht van zijn been naar Maxey, maar hij slaagde er alleen in om met zo'n kracht op de tafel te bonzen dat de kist op en neer stuiterde. Onmiddellijk sloeg een sleutel op Noah's linkeroor, merkte

toen dat het speeksel aan Noah's shirt bleef kleven, en zonder na te denken sloeg hij Maxey met zijn stok zo hard dat er bloed uit zijn mond spoot, snel achter elkaar gevolgd door een tand.

Het twee uur durende evenement ging door zonder verdere opschudding vanuit de veroordeelde kerkbank. Hetzelfde kon niet gezegd worden van de gewone gevangenen, want zij werden onrustig bij elke afkeurende kreet van de predikant. Eén gevangene schreeuwde dat de gewone man een adder moest kussen, een andere wilde dat de kapelaan arsenicum opzuigde, en een derde plaste gewoon in de hoek van de kamer.

Na de dienst werden degenen die op de veroordeelde kerkbank zaten elk naar hun eigen kamer gebracht waar ze hun laatste dag in eenzaamheid doorbrachten. Verlaten aan zijn eigen gedachten bracht Noah zijn tijd door met nadenken. Het besef van zijn naderende dood veroorzaakte eerst een verwarrende kalmte, daarna deed een verontrustende angst hem trillen. Alleen met zijn indrukken bleef Noahterug te keren naar overpeinzingen van Flora. Kon hij maar voor de laatste keer in haar liefde gehouden worden. Terwijl hij in haar herinneringen bleef hangen, kwam de gewone man van de dienst zijn kamer binnen.

Noah wierp de man slechts een blik toe, terwijl de dominee aan de andere kant van de bank zat. 'Ik ben hier om je bekentenis te horen.'

'Bedoel je niet dat hij zijn tragedie moet verkopen?' riep Marley terwijl hij toekeek hoe zijn broer stil bleef liggen. Scrooge keek naar zijn vriend, maar ook hij zweeg.

'Vertel eens, Noah, hoe ben je aan dit einde gekomen?' vroeg de gewone. Noah besteedde geen aandacht aan de vraag van de man. In plaats daarvan keek hij recht naar de plek waar Marley en Scrooge stonden, wees naar hun lege ruimte en zei toen: 'Vraag het ze maar.'

De predikant keek naar de leegte en vroeg toen: 'Wie?' Hij wachtte op een antwoord, maar er volgde geen antwoord, dus vervolgde hij: 'Ik ben hier om u van de last van uw misdaad te verlossen.' Opnieuw pauzeerde hij voordat hij naast Noah stapte. Hij legde zijn hand op Noachs schouder en zei: 'Vertel me je verhaal, zodat je de vrijheid hebt om het achter je te laten.'

Ten slotte keek Noach op naar de geestelijkheid en zei toen: 'Ik zal je alles vertellen als je ervoor zorgt dat ik morgen mijn vrouw zie voordat ik wordt opgehangen.'

"Zo werkt dit niet."

"Ga dan weg."

De man legde zijn hand op Noachs onderarm en smeekte toen: 'Laat me je helpen voordat het te laat is.'

'Zeg tegen de sleutel dat hij me morgenochtend vroeg naar de bezoekersruimte moet brengen. Alleen zo kun je mijn verhaal verkopen.' Daarmee trok hij zijn arm uit de greep van de man.

De gewone man stond op, liep naar de deur en vroeg aan de man die op wacht stond: 'Wilt u hier zijn om deze gevangene aan de beul voor te stellen?'

'Dat zal ik doen,' antwoordde de sleutelfiguur.

'Zou het mogelijk zijn om hem vóór het evenement in de bezoekersruimte toe te laten?'

De bewaker wierp een diepe blik op de dominee en zei toen: 'Alleen als u mij 30 procent van uw verhaal uit zijn verhaal geeft.'

De koude ogen van de gewone man keken door de bewaker terwijl hij fluisterde: 'Over een week zal ik het met je afrekenen.'

'Dan zal ik hem bij het eerste licht overal heen laten gaan, maar dan vrij.'

Daarop keerde de predikant terug naar Noach om zijn verhaal op te halen. Noah gehoorzaamde met de grootste leugen van zijn leven. Hij hield het binnen het bereik

van de diefstal, maar werkte het uit met een verhaal over plannen om Pressey te ondermijnen, zodat hij niet alleen het geld kon stelen, maar ook met de winkel zelf kon onderduiken.

Blij dat hij een geldmaker had, liet de gewone man Noah aan zijn lot over.

DE JONGE JACOB stond op voor de zon, en door de opwindning van het goede nieuws was hij nauwelijks aangekleed voordat hij naar de gevangenis begon te rennen. De ijskoude lucht verbrandde zijn longen, maar toch duwde hij het gevoel opzij. Hij zou worden gezien als de held van Noach. Hij vond die gedachte leuk, maar wilde vooral dat zijn broer werd vrijgelaten, zodat er een einde kon komen aan deze nachtmerrie.

Terwijl hij af en toe pauzeerde om op adem te komen, werd de glimlach op zijn gezicht dieper. Het zou hem niet verbazen als de minister van Binnenlandse Zaken Noah al had vrijgelaten. In gedachten stelde hij zich voor dat Noah op hem wachtte aan de vrije kant van de bezoekersshok. Zijn sprint naar het hek vertraagde toen hij het geluid van een gehuil hoorde, en stopte toen helemaal terwijl hij probeerde de locatie van de commotie te identificeren. Zijn oren spitsten zich op de toon van het geschreeuw dat alleen vrouwelijk kon zijn, en opnieuw versnelde hij zijn pas.

Scrooge en Marley keken toe toen de gevangenis voor de jonge Jacob in zicht kwam. Van een afstand zag Jacob een onherkenbare massa figuren op de grond gehurkt. De kreten van angst vulden elke centimeter geluid in de omgeving. Jacob concentreerde zich op het tafereel, realiseerde zich de gruwel die voor hem lag en rende toen naar Flora toe.

Op een hoopje zat Flora, bedekt met Noachs bloed. Terwijl ze schreeuwde om haar levenloze echtgenoot vast te houden, bedekte de verspreiding van zijn bloed alle delen van haar kleding. Jacob stopte zonder fysiek contact. Vol ongeloof nam hij het tafereel voor zich in zich op. Noah zakte op de grond, maar zijn linkerpols zat nog steeds vast aan een scherpe weerhaak aan een van de gevangenistralies. Terwijl zijn arm bungelde, zorgde het gewicht van zijn lichaam ervoor dat de haak dieper werd. Bij elke beweging die Flora maakte, spoot er bloed uit de wond.

Uiteindelijk legde Jacob zijn hand op Flora's rug en zei: 'We hebben hulp nodig.'

'Nee, het is te...' Tranen vervingen het einde van haar zin.

'Bewaker, bewaker,' riep Jacob.

Terwijl de sleutel in de richting van de verwarring rende, probeerde Jacob Flora overeind te tillen, maar ze verzette zich. Ingezakt in Noachs bloed bleef Flora ontroostbaar. De sleutelfiguur voelde Noah voor het leven, waarvan alle aanwezigen konden zien dat hij hem had verlaten. De bewaker probeerde vervolgens zijn pols los te maken, maar de weerhaak hield hem stevig vast. Met een krachtige ruk rukte de sleutelfiguur Noachs arm los van het gevangenishek. Noah viel onmiddellijk in de tuin, waar zijn bloed bleef ophopen.

Zonder te herkennen dat er nog andere Marleys aanwezig waren, begon de sleutelfiguur Noah naar de deur te slepen.

'Nee, wacht. Waar breng je hem heen?' vroeg Jakob.

'Hij is van ons,' beweerde de gevangenbewaarder.

'Hoe krijgen we hem terug voor de begrafenis?'

'Begraaf hem met je gedachten.' Daarmee werd Noach de gevangenis binnengesleept.

'Wat doet mij datEn?" schreeuwde Jacob. Maar er viel niets meer uit te leggen aan beide rouwende familieleden.

Jacob stond daar maar, zonder te weten wat zijn volgende actie zou zijn. Voor hem huilde zijn radeloze schoonzus, en in hem verschroeide een pijn die hij nog nooit eerder

had gevoeld. Hoe had hij dit in vredesnaam kunnen laten gebeuren? Langzaam kreeg hij Flora overeind en hielp haar vervolgens elke stap te zetten die nodig was om thuis te komen.

Toen Flora eenmaal binnen was, weg van de nieuwsgierige blikken op straat, liet Jacob haar zus Joan komen. Terwijl hij op haar komst wachtte, werd het kalmeren van zijn schoonzus de taak van Jacob, maar dat mislukte. Zelfs toen Joan arriveerde, bleven de tranen haar zus domineren. Joan deed niets om Flora's verdriet een halt toe te roepen. In plaats daarvan concentreerde ze zich op het opruimen van Flora. De jurk die ze droeg werd onmiddellijk verbrand. Met schone kleding kwam er een onaangename stilte van Flora; ze huilde nog steeds, maar in stilte met een gejammer.

Zodra hij kon, liet Jacob Flora over aan de zorg van haar zus en rende vervolgens terug naar de gevangenis. Hij was nu bebloed, maar dat kon hem niets schelen, want hij moest Noachs lichaam ophalen om begraven te worden. Hij probeerde de hoofdingang van Newgate, maar die was op slot, dus klopte hij zo hard als hij kon. Uiteindelijk opende een sleutelbediende de deur, keek naar de bebloede man en zei toen: "Wij zijn niet het St. Bartholomeusziekenhuis. Wij zijn een gevangenis. Ga daarheen voor hulp."

Toen de man de deur wilde sluiten, stak Jacob zijn been door de opening, duwde de deur wijd open en zei: 'Ik ben hier om het lichaam van mijn broer op te halen.'

"En jouw broer?"

"Noa Marley."

'O, de zelfmoord. Kom met mij mee.' De man liep met Jacob mee naar het kantoor van de magistraat.

De directeur schreef in een dagboek en keek niet eens naar Jacob toen hij zei: 'Wat wil je?'

'Mijn broer is vandaag overleden en ik wil zijn lichaam begraven.'

Daarmee stopte de magistraat zijn pen in de inktpot, keek op naar Jacob en vroeg: 'Je broer is...?'

"Noa Marley."

De magistraat schudde wat papieren op zijn bureau en pakte toen het document dat betrekking had op de dood van Noach. 'Hier staat dat hij zelfmoord heeft gepleegd. Je kunt hem niet hebben. Nu ben ik bezig. Ga op weg.'

'Waarom kan ik hem niet meenemen voor de begrafenis?'

"Alle gevangenen die zijn gemarkeerd voor ophanging worden eigendom van het College van Artsen. Ik neem aan dat je broer op dit moment wordt ontleed."

'Maar niemand gaf hiervoor toestemming', zei Jacob.

Daarop liet de directeur een lach horen die door het hele gebied galmde. 'Toestemming, toestemming-het spijt me zo dat we uw wensen over het hoofd hebben gezien. Je broer werd veroordeeld tot de ophanging.' Hij zweeg even, schudde een paar papieren op zijn bureau en las er een voor. 'Het doodvonnis van Noah Marley is ingetrokken. Hij moet onmiddellijk worden vrijgelaten.' Ondertekend door de minister van Binnenlandse Zaken, geachte Henry Addington." De magistraat keek op van de krant en zei: "Ik denk dat ik gewoon geen tijd heb gehad om dit bevel uit te vaardigen."

Jacob wilde vragen hoe lang de bestelling al op zijn bureau lag, maar bedacht zich. Hij eiste echter: 'Ik wil mijn broer.'

'En ik wil je in de gevangenis stoppen. Dus wie denk je dat zijn wens als eerste zal vervullen?'

'Wanneer kan ik zijn stoffelijk overschot van het College krijgen?'

'Wees gerust, je wilt ze niet. Denk aan je broer in het beste licht dat je kunt. Houd je begrafenis als je wilt, maar er zal geen lichaam zijn.'

'Dit is geen gerechtigheid,' riep Jacob.

'Nee, nee, het is de wet. Nogmaals, meneer Marley, als u uw vrijheid wilt behouden, ga dan nu weg. Ik zal het je niet nog een keer vertellen.'

Jacob geloofde de directeur op zijn woord en verliet de gevangenis. Terwijl de sleutel de gevangenisdeur achter Jacob op slot deed, werd zijn aandacht, door het gebrul van een juichende menigte, gedwongen toe te kijken hoe zowel James Maxey als Nathan Simons zich in hun lot stortten.

Urenlang dwaalde hij zonder richting door de met sneeuw bedekte straten van Londen. Mensen staarden naar zijn met bloed bedekte pak, maar niemand deed een poging om zijn situatie te begrijpen. Toen hij eindelijk thuiskwam, was het enige dat hij deed voordat hij in bed viel, zijn kleding verbranden.

De volgende ochtend kreeg Jacob de angst om Flora te moeten vertellen dat Noach niet zou terugkeren voor de begrafenis. Hij stampte met zijn voeten terwijl hij van zijn slaapkamer naar de keuken liep. Hij sloeg met zijn vuist op het aanrecht terwijl hij een karig ontbijt voor zichzelf klaarmaakte. En toen sloeg hij de deur zo hard als hij kon dicht toen hij zijn huis verliet. Zijn woede nam iets af met elke stap die hij in de richting van Flora zette.

Joan deed open voordat Jacob tijd had om aan te kloppen. Ze legde haar vinger op haar lippen en fluisterde toen: 'Flora slaapt nog.'

Jacob kwam de gang binnen en zei toen: 'Ik heb haar nieuws te vertellen.'

"Niet vandaag. Ze heeft een slapeloze nacht gehad..."

'Dit kan niet wachten-tenzij je haar wilt vertellen dat Noah niet naar ons teruggestuurd zal worden omdat...'

'Nee, nee, dat moet je haar vertellen.' Ze liepen naar Flora's deur, klopten aan en openden de deur net ver genoeg zodat Joan haar zus kon vertellen dat Jacob haar moest spreken.

Flora trok haar badjas aan, veegde de tranen van haar wangen en ging toen de gang binnen waar Jacob wachtte. Ze staarde alleen maar met lege ogen naar Jacob koudflapte wat hij dacht dat een geruststellende leugen was: 'Noach is al begraven. Onze dienst zal zonder zijn lichaam moeten worden uitgevoerd.'

Flora viel op de grond, waardoor zowel Joan als Jacob naar haar slappe lichaam snelden. Samen tilden ze haar rechtop. Jacob, in een poging haar te steunen, sloeg zijn arm om haar middel en zei toen: 'Samen komen we hier doorheen.'

'Samen. Samen? Waar was u tijdens het proces? U hebt hem laten veroordelen.'

"Nee, ik was erbij, ze hebben nooit gebeld..."

'Hou op met liegen. Je was er nooit.'

Jacob zei niets, omdat het in werkelijkheid leek alsof hij nooit bij het proces was geweest, want hij vertrok zonder getuigenis af te leggen. Terwijl hij zag hoe deze medelevende vrouw verpletterd werd door de gebeurtenissen die hij had veroorzaakt, begreep Jacob voor het eerst de totaliteit van zijn misdaad. Zijn diefstal vernietigde zijn familie.

"Ik wil dat je weggaat."

"Kan ik je op geen enkele manier helpen?"

'Jacob, je bent egoïstisch en koud. Ga weg voordat je mijn huis bevriest.'

Daarmee begeleidde Joan Jacob naar de deur. Hij vroeg haar of ze naar haar eigen huis zou terugkeren. 'Ja, zowel Flora als ik gaan naar mijn huis aan French Alley.'

'Uw aanmoediging zal troost bieden. Beschouw mij als mijn plicht om te helpen.' Toen Jacob wegging, riep hij naar Flora: 'Ik zal morgen bij je kijken.'

Jacob liep naar de dichtstbijzijnde herberg, ging in de hoek zitten en dronk van dag tot nacht.

DE TEMPERATUUR BEvroor Flora's wimpers terwijl de tranen ongecontroleerd naar boven kwamen. Bij elke knipoog hadden haar ogen moeite om de wimpers uit elkaar te trekken. Voor haar draaiden de wielen van een lege lijkwagen. Ze volgde de wagen alleen, want niemand deed mee aan dit ritueel. Toen de lijkwagen aan zijn klim naar de begraafplaats begon, versnelde hij. Flora versnelde haar pas. Ze had moeite om de vaart van de lijkwagen bij te houden en riep: 'Nee, nee, stop!' De dodenwagen verdween uit haar zicht.

'Flora, Flora-word wakker, Flora,' zei Joan terwijl ze haar zus door elkaar schudde.

"Eh? Wat..." Er verscheen een verbijsterde blik op Flora's gezicht.

'Je had een nachtmerrie,' zei Joan.

'Gaan we dan Noach begraven?'

'Nee, hij is weg, lieverd.'

"Dan was het geen nachtmerrie, maar de realiteit." Flora viel terug op haar kussen waar ze de hele dag sliep.

Jacob controleerde Flora elke dag, en elke dag stuurde Joan hem weg. 'Ze slaapt nog. Het zal enige tijd duren voordat ze hersteld is. Geef haar de tijd.'

Met dezelfde gebeurtenis van dagelijkse afwijzing liep Jacob naar dezelfde herberg, ging in dezelfde hoek zitten en dronk tot hij dronken was.

'Is dat alles wat je hebt gedaan tijdens je verlof van het telhuis: drinken?' vroeg Scrooge, fronsend naar zijn vriend.

"Grotendeels."

Nadat zich drie dagen lang dezelfde ongemakkelijke gebeurtenis had afgespeeld, vroeg Scrooge aan Marley: 'Waarom blijven we hier hangen?'

"Omdat er nog een reeks gebeurtenissen is waarvan je niet eens weet dat ze ooit hebben plaatsgevonden."

"Waarom is het zo geheim?"

'Ik schaamde me te veel om het je te vertellen,' zei Marley.

"Dus waarom nu?"

'Omdat het misschien belangrijker is dan de ondergang van Noach.'

'Heb je Flora iets aangedaan?' vroeg Scrooge.

'Ik heb haar man vermoord.'

'Maar dat is al gebeurd. Opnieuw vraag ik: waarom blijven we hier hangen? Waarom helpen we Noah niet?'

'Ik probeer je te vertellen dat Flora het verhaal van Noah is. Wat er met haar gebeurt, kan niet van Noah worden afgetrokken.'

"Hun situaties worden gecombineerd, alsof uit twee één komt?" vroeg Scrooge.

'Precies, er is hier maar één missie. Wees geduldig. Ik zal je leven snel genoeg in gevaar brengen,' zei Marley met een lafhartige maar speelse glimlach.

Er gingen meer dagen voorbij terwijl Scrooge en Marley toekeken hoe de jonge Jacob zich verdoofd dronk. Scrooge begon vragen te stellen waarmee een gesprek de tijd beter kon doden.

'Wat dacht je, helemaal alleen in de hoek daar?' vroeg Scrooge aan Marley terwijl hij naar de jonge Jacob gebaarde.

'Wie zei dat ik aan het nadenken was?'

Scrooge zweeg even en voerde het gesprek vervolgens in een andere richting. 'Jacob, ik weet dat je mijn vragen niet altijd graag beantwoordt, maar ik zou graag willen dat je een vraag beantwoordt die ik je al een keer heb gesteld.'

'En ik heb niet geantwoord?' vroeg Marley.

"Je was bot in je vaagheid," antwoordde Scrooge.

'Als ik kan, zal ik proberen al uw vragen te beantwoorden.'

"Waarom zijn de geest en de ziel niet hetzelfde?" vroeg Scrooge.

'O, die vraag nog een keer. Wel, het is een vraag die de moeite waard is om te beantwoorden, als ik kan.' Marley pauzeerde even om zijn woorden zorgvuldig te kiezen en zei toen: 'De geest en de ziel zijn verschillend, aangezien de geest nooit bestaat zonder de ziel.'

'Dus de ziel is belangrijker dan de geest?'

'Nou, niet in de strikte zin van het woord,' antwoordde Marley.

"Goed, vertel me dan wat de ziel is," vroeg Scrooge.

"De ziel is rechtstreeks verbonden met de schepper-het Oneindige Bewustzijn."

"Oneindig Bewustzijn, wat is dat?"

"Voor mensen is het de schepper van het bestaan, maar het zorgt vooral voor liefde", antwoordde Marley.

'Liefde, dat is slechts een gevoel, een abstractie,' zei Scrooge.

"Nee, liefde is de fysieke energie die vervat zit in acceptatie."

"Aanvaarding?"

"Aanvaarding wordt pas bereikt nadat de geest zijn schadelijke aardse handelingen heeft getransformeerd. Dat is waar ik nu naartoe werk", aldus Marley.

'Dus onze verbinding met de ziel, of het Oneindige Bewustzijn, verloopt via liefde?'

'Het Oneindige Bewustzijn wordt geassocieerd met elke gedachte die zowel goed als slecht wordt geacht. Je hebt echter gelijk als je denkt dat liefde de energie is die wordt gedeeld tussen de ziel en de geest.'

"Dus als de ziel liefde is, wat is dan de geest?" vroeg Scrooge.

'Onze geest is de kracht die ieder van ons door onze dagen op aarde drijft. Geesten zijn de dragers van zowel de sterke als de zwakke punten die we allemaal met ons meedragen.'

'Jacob, de term 'Oneindig Bewustzijn' klinkt als een lastige naam voor God.'

'Ebenezer, als je God ziet als een oude man op een troon die de waarde van dode mensen beoordeelt, nee, dan is de ziel zoveel meer dan dat. Het beoordelen van dode mensen is niet het werk van het Oneindige Bewustzijn.'

Scrooge dacht hier even over na en vroeg toen: 'Wie oordeelt over de doden?'

'Bij de dood kent ieder mens zijn waarde. Het enige oordeel komt van de geest tot de geest.'

'Jacob, ik ben nog meer in de war dan vóór het begin van dit gesprek. Hebben mensen zowel een ziel als een geest?'

'Je hebt geesten, Ebenezer. Het Oneindige Bewustzijn draagt de ziel.' Marley aarzelde en voegde eraan toe: 'Elke baby wordt geboren met een geest eraan vast die uit het Oneindige Bewustzijn komt. Die geest is liefde zonder voorwaarden.'

'Dus de ziel is liefde?'

"De ziel is alles-liefde, gelach, uitvindingen en zelfs vernietiging, maar voor de Mogrified Spirit is het vooral acceptatie."

"Je laat het klinken alsof iemand Acceptatie kan aanraken en vasthouden."

'Het is tastbaar. Ik ben ermee overladen, net als de meesten die het begin van hun onsterfelijkheid op het eiland Transmogrify doorbrengen.'

"Dus wat haalt het Oneindige Bewustzijn uit zijn relatie met mensen?"

"Liefde," antwoordde Marley.

"Wat? Als het Oneindige Bewustzijn op zichzelf liefde is, waarom heeft het dan onze liefde nodig?"

"Om zijn werk te volbrengen," antwoordde Marley.

"Het is het werk van..."

"Herkomst."

"O, leg dat eens uit," vroeg Scrooge.

'De herkomst is makkelijk. Het is eenvoudigweg de creatie van nieuwe universums.'

'En hoe is de mens nodig?' vroeg Scrooge.

'De ziel breidt voortdurend haar kosmos uit. Dat maakt dat nieuwe werelden onze ervaringen nodig hebben. Natuurlijk geeft de schepper aan al zijn creaties de adem van zijn liefde, maar hij kan het niet de moeite geven die de mens moet overwinnen om te overleven. Wanneer menselijke liefde wordt teruggegeven aan het Oneindige Bewustzijn door het proces van Transmogrificatie, bevat die liefde, of Acceptatie, de lessen die zijn geleerd tijdens het leven van het individu. Deze menselijke avonturen worden aan nieuwe samenlevingen gegeven. Onze aardse strijd is nodig voor de ziel. Want onze herinneringen versterken nieuwe werelden door geleefde ervaringen voort te brengen."

"Nou, die gedachte had ik niet verwacht," zei Scrooge. Vervolgens voegde hij eraan toe: 'Dus het gaat allemaal om door mensen geleerde kennis?'

"Een ongemakkelijke manier om te zeggen dat, hoe waardevol het verzamelen van kennis die we ook hebben geleerd door participatie, dat voor ons de waarde lijkt te zijn."

'Krijgen mensen iets anders dan een kort leven uit deze regeling?'

"Een Mogrified Spirit krijgt een eeuwig bestaan. Is dat niet genoeg?"

'Ik oordeel niet. Ik vraag het alleen maar," antwoordde Scrooge, en vroeg toen: "Zal ik mij mijn menselijke ervaringen herinneren na Acceptatie?"

"Ja, zonder jouw herinneringen is jouw menselijkheid niet toegankelijk. Alle gereinigde geesten blijven voor altijd bestaan,' antwoordde Marley, en vroeg toen: 'Dus nogmaals: is het bestaan niet genoeg?'

'Zeker, een gelukkig bestaan, zelfs een saai bestaan. Maar een bestaan zoals dat van Noach de laatste weken-nee, nee, dat is niet genoeg," hield Scrooge vol.

'De laatste drie weken van Noah waren niet het totaal van zijn leven. En toch begrijp ik uw klacht."

"Dus wat maakt deze pijn goed?" vroeg Scrooge.

Marley stapte naast Scrooge, hief zijn hand op naar de borst van zijn vriend en zei toen: "Ik heb geen toestemming gekregen om je dit te laten zien, maar ik ga het toch doen. Sta stil."

"Wacht, wat ga je doen..."

Voordat er nog een gedachte kon worden geuit, reikte Marley in Scrooge's borst, plaatste zachtjes zijn handpalm op zijn hart en begon toen te gloeien. Terwijl het gelige licht sterker werd, sloot Scrooge zijn ogen voor de kracht van Marley's aanraking. "Slechts de kleinste hoeveelheid kan ik je geven," zei Marley terwijl hij zijn hand van Scrooge's borst trok.

Als de snaren van een inactieve marionet werd Scrooge slap. Marley probeerde hem te steunen terwijl hij zijn kalmte herwon. 'Waarom ben je gestopt? Ik heb nog nooit een vreugde gevoeld die mijn hart deed trillen van razernij. Doe dat nog eens.'

"Ik kreeg er de eerste keer geen toestemming voor."

"Jacob, wat was dat?" vroeg Scrooge.

"Mijn geest van hebzucht is acceptatie."

'Krijg je problemen als je mij wat geeft?' Toen voegde hij eraan toe: 'Vertel me eens, Jacob, hoe heb je dat geleerd?'

'Nee, ik verkeer niet in gevaar. De vreugde van de ziel wordt door iedere pasgeborene bij de geboorte gevoeld. We hebben allebei altijd het vermogen gehad om de kracht van de ziel te voelen. De liefdesessentie is een van de geesten die elke baby ontvangt van het Oneindige Bewustzijn.'

'Een van de geesten. Hoeveel geesten heeft een mens?'

"Er zijn er minstens drie bij de geboorte", antwoordde Marley.

'Welke andere geesten heeft een mens, afgezien van de geest van de ziel?' vroeg Scrooge.

'Van hun vader en moeder. Dat is wat het basiskind vormt.'

"Je bedoelt dat er basis-of beginnersbaby's zijn," zei Scrooge, en vroeg toen: "Zijn er ook gevorderde baby's?"

"Zo wordt het niet beoordeeld, maar de meeste baby's worden met andere geesten geboren."

"Zoals wat?"

"De beenhandicap van Timothy Cratchit was een geest die bij zijn geboorte in hem opkwam. Andere mensen ontvangen geesten van genialiteit. Er zijn allerlei soorten geesten. Sommige zouden we goed en andere slecht noemen, maar elk draagt bij aan het creëren van de persoonlijkheid van het individu. In wezen combineren geesten zich binnen een persoon om hun zelfkracht te creëren."

"Hoeveel geesten heb ik?" vroeg Scrooge.

"Nu of toen je geboren werd?"

"Is er een verschil?"

"Zeer zeker. Ieder persoon voegt geesten toe als hij of zij nieuwe focus krijgt. Ze laten ook sterke drank vallen als ze niet langer worden gebruikt. De drie basisgeesten kunnen echter nooit uit de persoon worden verwijderd", legt Marley uit.

"Mensen die vreselijke dingen doen, verliezen nooit de liefdesgeest van het Oneindige Bewustzijn?"

"Nooit."

"Dat geloof ik niet. Ik denk dat er mensen zijn geweest die helemaal geen spirituele verbinding met liefde hebben."

"De verbinding kan verbrokken zijn, maar nooit verbroken, tenzij het individu zelf de verbinding verbreekt", aldus Marley. "Het Oneindige Bewustzijn verbreekt nooit de relatie", voegde hij eraan toe.

"Brenken mensen zich vaak los van het Oneindige Bewustzijn?"

'Ja, maar zelfs dan is nog niet alles verloren. Het wordt echter uiterst moeilijk om zo'n Geestesbreuk te overwinnen.'

"Succes velen?" vroeg Scrooge.

'De meeste doen dat uiteindelijk,' antwoordde Marley.

"Waarom moet iemand toestemming hebben om de liefde van de ziel te gebruiken?"

'Wat toestemming betreft, dat was het verkeerde woord. Maar acceptatie is te sterk om langdurig op een levend persoon te worden uitgeoefend. De energie moet worden gefilterd, zodat het niet het proces van Instant Transmogrificatie in gang zal zetten, wat een tragedie zou zijn als ik daarmee zou beginnen.'

"Zou het mij doden?"

"Zeer zeker."

"Dus wat is Instant Transmogrificatie?"

'Ebenezer, ik ben het beu om het uit te leggen. We zullen de krater binnenkort zien.'

'Oké, maar nog één vraag,' zweeg Scrooge even en ging toen verder. 'Jacob, zijn al je geesten nu bij je, of spreek ik slechts met één van je geesten? Bovendien heb je nooit antwoord gegeven op de vraag hoeveel sterke drank ik heb.'

"Dat zijn twee vragen." Marley pauzeerde even om de nadruk te leggen en ging toen verder. 'Wat betreft de vraag die ik over het hoofd heb gezien: je hebt vijf geesten, Ebenezer. Wat de geest betreft die je voor je ziet: ik kom uit de afgrond van Final Transmogrify. Al mijn andere geesten zijn geëvolueerd naar Acceptatie en verblijven nu bij het Oneindige Bewustzijn. Alleen de geest die je voor je ziet, werkt nog steeds aan dat doel.'

Terwijl Scrooge over de realiteit van Marley nadacht, stond de jonge Jacob op van zijn tafel en strompelde naar huis. Scrooge vroeg: 'Hoeveel dagen hebben we nog om te zien hoe jij jezelf stom drinkt?'

'Morgen is de laatste dag. Daarna zullen de evenementen binnen enkele dagen eindigen', aldus Marley.

'Waarom hebben we eigenlijk gewacht? Waarom springen we niet gewoon op de dag?' vroeg Scrooge.

'Dat pakte niet zo goed uit toen ik je meenam naar 1854. Ik schoot dat jaar te ver. Het maakte mij bewusteloos. Ik zou nooit in beweging zijn gekomen als ik niet had gevoeld dat je tegen me aan werd geduwd.'

'Ja, dat was onaangenaam, want als de Geest van Kerstmis die nog moet komen mij niet had gered-nou, dan zou ik op de kasseien van Londen zijn geweest,' zei Scrooge.

Een ogenblik verbaasde Marley zich over de verklaring van Ebenezer en zei toen zijn volgende gedachte: 'Bereid je voor, Ebenezer. Flora's verhaal zal niet prettig zijn.'

'Wanneer is dit allemaal prettig geweest?' vroeg Scrooge.

De volgende dag begon net als de afgelopen dagen: de jonge Jacob werd door Flora weggestuurd, ging toen naar dezelfde herberg, ging aan dezelfde tafel zitten en dronk tot hij dronken was.

'Dit is zeker onze laatste dag waarop we je jongere zelf zien wentelen in zelfmedelijden?' vroeg Scrooge.

"Ja, morgen veranderen de dingen weer."

'Dus, Jacob, ik vroeg me iets persoonlijks af.'

Marley keek naar zijn vriend en antwoordde toen: 'Natuurlijk. Wat kun je op dit moment anders doen dan je afvragen?' Hij zweeg even en vroeg toen: 'Dus, oude vriend, waar denk je vandaag aan?'

'Is er een specifieke reden waarom je mij nodig hebt om je te helpen met deze taak?'

'Ik dacht dat je het al wist. Ik heb je nodig om me te helpen Noah te redden.'

"Ja, dat weet ik wel, maar waarom ik?"

'Je maakt mij onbevreesd, Ebenezer. Zonder jouw levende verbinding met het Oneindige Bewustzijn heeft mijn spirituele verbinding niet de kracht om Noah te bevrijden. Geloof me, ik heb het geprobeerd. Het is mijn taak van outreach. Acceptatie zal buiten mijn bereik liggen totdat Noah het als eerste bereikt.'

'Dat verklaart niet waarom je mij nodig hebt.'

'Omdat ik niemand anders heb, Ebenezer. Je werd mijn broer na de dood van Noah. Ik wil je niet in gevaar brengen en toch heb ik je hulp nodig.'

'Je blijft me vertellen dat ik in gevaar zal zijn, maar ik begrijp niet waarom ik in grotere problemen zal komen dan jij,' zei Scrooge.

'Je zult kwetsbaar zijn voor elk kwaadaardig hart dat maar al te graag opnieuw een ademend mens zou willen vermoorden.'

'En als ik vermoord word?'

'Dan ben je dood,' antwoordde Marley.

"Zal ik geen bescherming hebben?"

'Ik ken er geen. Maar we zijn nog niet in Transmogrify gestapt, en de keuze is aan jou om dit gevaar af te wijzen.'

'Ik heb alle valkuilen in mijn leven overleefd. Ik zal Transmogrify niet uit de weg gaan als het je zonder hulp achterlaat, broeder.'

'Ik zal je altijd beschermen, Ebenezer, met het bestaan van mijn geest, als dat nodig is.'

'Dan zullen de twee broers de derde redden,' zei Scrooge.

"Of we nu succesvol zijn of niet, je hebt mij al gered", zei Marley.

Met een verbaasde blik keek Scrooge naar zijn vriend. "Wanneer heb ik je gered?"

‘Jij hebt de meeste van mijn hebzuchtige incidenten gerepareerd. Ik zou uiteindelijk zijn bevrijd door mijn Taak van Outreach, maar jij hebt mijn vrijlating naar de ziel bespoedigd, waar deze nu verblijft in Acceptatie. Je hebt mij gered, Ebenezer, door de focus van ons bedrijf te veranderen."

De twee spraken die dag over veel onderwerpen. Toen de schemering het licht overnam, strompelde de jonge Jacob naar huis en viel toen net binnen de deur flauw. Daar bleef hij tot de ochtend.

De volgende dag was moeilijk om te beginnen; gekreun veroorzaakt door een kater vertraagde zijn wandeling naar Flora. Hij kwam die dag laat aan, omdat hij het nauwelijks de moeite waard vond om nog te gaan. De verrassing in Flora's stem deed hem echter uit zijn dronkenschap opschrikken. ‘Ze gaan me alles afpakken,’ snikte ze.

Verward antwoordde Jakob: ‘Dat kan niet waar zijn. Wat is er precies gebeurd waardoor je op dit idee komt?"

"Gisteren kwam er een man van de rechtbank. Hij zei dat ze maandag een hoorzitting zullen houden om de geestelijke gezondheid van Noah op het moment van zijn zelfmoord te bepalen."

‘Daar heb ik eerder van gehoord. Dat is normaal”, zei de jonge Jacob.

"Is het normaal om iemands familie zonder enige middelen achter te laten?" vroeg Flora.

"Ik zal met je meegaan. Samen zullen we dit stoppen."

"Zullen we?"

'Ja, deze keer zal ik er voor je zijn,' verzekerde Jacob.

Flora bestudeerde Jacobs ogen. Terwijl ze in hun blauwheid staarde, hoopte ze Noahs passie om haar te verdedigen te herkennen. Dat beeld verscheen nooit, maar al snel beseftte ze dat de broer van haar man het enige was dat haar ter bescherming overbleef. 'Zorg dat je er maandagochtend om acht uur bent. We gaan samen naar de hoorzitting.'

'Ik zal hier vroeg zijn', zei de jonge Jacob.

Jacob verliet Flora voor zijn bar. Hij kocht zijn drankje, liep naar zijn tafel in de hoek, zette het drankje op tafel en keek toen alleen maar naar de lege stoel. Daar stond hij verstijfd van luiheid, terwijl zijn gedachten door verschillende plannen dwaalden om Flora te beschermen. Hij keek lang naar zijn drankje, draaide zich toen om en verliet de herberg.

De enige gezegende gebeurtenis van de dag was dat de temperatuur eindelijk boven het vriespunt kwam. Terwijl Jacob door de straten van Londen dwaalde, werd hij snel tot stilstand gebracht toen zijn paarden, Shadow en Smoke, een kar langs hem heen trokken. Hij keek alleen maar toe hoe zijn vroegere metgezellen zijn zicht verlieten. Hij was benieuwd waarom er voor trekdieren zo'n dure stamboom werd gebruikt. Hij bleef echter niet bij deze gedachte stilstaan, want hun toekomst was niet langer de zijne.

Terwijl de jonge Jacob door de straten zwierf, volgden Marley en Scrooge hem vlak achter hem. 'Nou, we hoeven vandaag tenminste niet te zien hoe je jongere zelf elk grammetje van je wezen dronken maakt,' merkte Scrooge op.

"Maar morgen moeten we nog doorkomen, dus wie weet wat ik met een nieuwe dag ga doen."

'Nou, weet je, Jakob. Herinnert u zich die zondag niet meer?' vroeg Scrooge.

"Ik weet het nog. Ik wou dat ik deze hele periode kon vergeten", gaf Marley toe.

"Laten we dan eens kijken wat er gebeurt." Daarmee gingen ze verder naar de volgende dag en keken toe hoe Jacob opnieuw door Flora werd afgewezen. De twee geesten volgden de jonge Marley terwijl hij de herberg omzeilde.

Terwijl de jonge Jacob doelloos door de met ijs bedekte straten dwaalde, stelde Scrooge een vraag. "Waarom is liefde sterker dan haat?"

Marley bestudeerde Scrooge's gezicht aandachtig, op zoek naar enig teken waarom hij deze vraag stelde. Ten slotte beantwoordde hij de vraag. "Het is niet de haat, maar de angst die bijna gelijk is aan de liefde."

"Dus wat is sterker: liefde of angst?"

'Uiteindelijk is liefde sterker, omdat het de kracht van mededogen in zich draagt', antwoordde Marley.

'En toch houdt angst niet ook hartstocht in?'

"Ja, passie, maar geen mededogen."

'Dus angst is waardeloos?' vroeg Scrooge.

'Nee, de samenleving werkt door zowel liefde als angst-zoals de meeste mensen doen-en toch zijn er mensen die hun geest maar op één manier ontwikkelen,' antwoordde Marley.

"Hoe wordt dit toegepast?"

'Nou, Ebenezer, zulke mensen handelen altijd met mededogen als ze...geesten zijn van liefde, en anderen creëren alleen chaos als angst de overhand heeft."

'In zekere zin lijken de dingen gelijk te zijn-liefde en angst dus. Het enige verschil zit in het gebruik?"

'Ze zijn niet gelijk. Ze hebben allebei macht, ja, maar mensen kunnen niet bestaan zonder liefde. Ze vervagen. Terwijl angst alleen gunstig is als je voor een wolf wegrent. Angst kan een mens redden, maar zal hem nooit verbeteren."

Scrooge nam het concept in zich op en antwoordde toen: 'Voor mij lijkt in leven blijven van cruciaal belang voor het bestaan. Wie heeft er verbetering nodig als het leven zelf wordt uitgedaagd?"

'Dat is een terecht punt, maar toch...' Marley pauzeerde even voordat hij zei: 'Ik ben misschien dood, maar ik besta nog steeds. Angst kan essentieel zijn als je in gevaar bent, maar denk er eens over na, Ebenezer, wanneer werd je voor het laatst bedreigd?'

Scrooge dacht hierover na, maar zei niets, want zijn grootste angst was die van verlies en gebrek geweest, en niet die van gevaar. Even later vervolgde Marley: 'En kan er dan weer een grotere uitdaging zijn dan een uitdaging die het hart bindt, zodat vooruitgang waarschijnlijk wordt?'

'Ik heb het gevoel dat we op twee verschillende manieren denken. Jij, met een abstract verlangen naar sociale vooruitgang, en ik, met een meer praktische visie op hoe de samenleving eigenlijk werkt."

'Nee, het is allemaal één visie, maar dit gesprek is simplistisch, in die zin dat de dualiteit van angst en liefde de benen zijn waarop de mensheid staat. En toch zijn voor het Oneindige Bewustzijn beide denkwijzen hetzelfde. Er bestaat geen relatieve dualiteit binnen de schepper", legt Marley uit.

'Dus het Oneindige Bewustzijn heeft geen opties? Toont dat niet een gebrek aan creativiteit bij de maker?"

"Nogmaals, als je de schepper van alles bent, bestaan alle opties, omdat jij ze hebt gemaakt, en wat 'creativiteit' betreft, er is geen groter werk dan het Oneindige Bewustzijn doet dan het creëren van nieuwe werelden. Dit vereist een intense focus van verbeelding, maar alleen gereinigde liefde is behulpzaam bij de stabilisatie van nieuwe planeten. Het feit dat de samenleving op aarde de meest slopende vorm van Spirit Breakage heeft ontwikkeld, maakt de verschijningen die de klim uit de krater voltooien tot de meest gewaardeerde liefde in het universum. Er is meer vraag naar kossacceptatie die uit de krater komt dan naar goud."

"Wat is precies de Spirit Breakage die de aarde zo bijzonder maakt?" vroeg Scrooge.

'Als ik het je gewoon zou vertellen, zou je het niet helemaal begrijpen. We zullen echter langs de krater van de gescheiden geesten gaan, waar je zult zien waarom de Coss zo belangrijk zijn voor het oneindige bewustzijn.

Scrooge vervolgde zijn vragen: 'Dus de mensheid moet door moeilijkheden heen gaan om van waarde te kunnen zijn voor de ziel?'

"Precies."

'Dat is gewoon kwaadaardig, Jacob.'

'Ebenezer, het is de essentie van onze waarde. En het gaat over de werking van het universum.' Marley pauzeerde even om zijn vriend even de tijd te geven om te reageren. Vervolgens vervolgde hij: 'Een zuivere menselijke geest bij de dood heeft weinig nut voor de ziel. Gelukkig is het niet mogelijk om zonder onvolkomenheden aan de keten van de aarde te ontsnappen. Zelfs baby's sterven met tekortkomingen.'

"Zijn er andere planeten waar liefde wordt verzameld?"

"Ja, zoals ik al zei, dit is de innerlijke werking van alle planeten en de weg van de schepper. Het Oneindige Bewustzijn verzamelt echter ook: wijze gedachten, inventiviteit, sociaal nuttige methoden en nog veel, veel meer. Maar dat wordt

verzameld via planeten die dergelijke eigenschappen hebben geperfectioneerd. De aarde heeft slechts één eigenschap die van waarde is voor de ziel."

'Dus de aarde heeft uiteindelijk de beste liefde, omdat ze de slechtste gewoonten heeft?' vroeg Ebenezer.

'Dat klinkt als een oxymoron, maar het is de waarheid. Maar om je een beter beeld te geven: er is een andere planeet waar moord de samenleving domineert. Niemand ouder dan vijf jaar sterft zonder eerst een moordenaar te zijn geworden, maar toch is de ergste overtreding op aarde schadelijker.'

'Hoe kan iets schadelijker zijn dan moord?' vroeg Scrooge.

'Omdat mensen zich doelbewust afscheiden van het Oneindige Bewustzijn. Door een dergelijke vervreemding blijft het individu zonder enige hulp van de ziel achter. Hun transmogrificatieproces is moeilijk.'

"Scheiding? Vervreemding? Dus de persoon wordt weggegooid?"

'Het individu is niet in de steek gelaten, maar heeft zich vrijelijk afgescheiden door zijn aardse daden. Deze geestesbreuk maakt het moeilijker om gereinigd te worden vanwege het isolement. Ze krijgen van niemand hulp.' Marley wachtte op een reactie van Scrooge en zei toen: 'Nou, ik denk dat Apruto ze soms ophaalt.'

Hierop is wel antwoord gekomen. 'Dus ze krijgen wel hulp?'

"Nee, ze staan er nog steeds alleen voor, maar zelfs dan komen de meeste geesten in de krater terecht in Acceptance", legt Marley uit.

'Dus een aardse geestesbreuk is erger dan moord?'

'Degenen die door hun actie in de krater terecht zijn gekomen, zijn dat wel, maar niet degenen in de poel.'

Scrooge had tientallen vragen, maar Marley onderbrak hem toen de schemering over de dag viel. De jonge Jacob liep zijn huis binnen zonder ook maar één van zijn problemen te hebben opgelost. Een ongemakkelijke nacht van slaap zorgde ervoor dat hij niettemin graag Flora wilde verdedigen. Hij eenkwam een half uur te vroeg bij haar thuis aan. Terwijl hij wachtte tot Flora haar jas aantrok, vroeg Jacob aan haar zus: 'Dus je gaat morgen naar jouw huis verhuizen?'

"Ja, na deze hoorzitting zullen we de stap zetten."

'Zelfs als ze het eigendom van Noah wordt nagelaten?'

'Ja, ze zal ongeacht de uitkomst van vandaag een permanente verblijfplaats nodig hebben,' antwoordde Joan.

Flora kwam de hal binnen, keek naar Jacob en vroeg toen: 'Mag ik iets bewaren?'

"Je lichaam."

Terwijl de tranen over Flora's wang stroomden, beseftte Jacob het gebrek aan hoop dat zijn antwoord bood. Omdat hij haar dag niet wilde saboteren, probeerde Jacob zijn verklaring te corrigeren. 'Ik zal er alles aan doen om ervoor te zorgen dat je alles kunt houden, zelfs het geld dat jij en Noah hebben opgeborgen om een huis te kopen.'

'Zonder de kost zal dat geld niet blijven bestaan. Behalve ons spaargeld heb ik geen manier om te overleven.' Er verscheen een gespannen glimlach om haar lippen toen ze samen naar Old Bailey liepen. De rechtszaal die ze binnengingen was kleiner dan die waar het proces tegen Noah plaatsvond. Boven de burgers zaten vijf rechters. Voor Flora's hoorzitting zouden deze vijf mannen tevens als jury optreden.

De rechter op de middelste stoel voerde het grootste deel van het woord. 'Bel de eerste beklagde.'

'Flora Marley, maak alstublieft uw aanwezigheid kenbaar.' Daarmee gingen zowel Flora als Jacob de getuigenbank binnen. De rechter wees naar Jakob en vroeg: 'Wie bent u?'

"Ik ben de broer van Noah Marley."

"Is uw eigendom in het geding?"

'Nee. Ik ben hier om mijn schoonzus te helpen.'

"Laten we dan doorgaan." De rechter haalde diep adem voordat hij verklaarde: "We zijn hier vandaag om de geestelijke gezondheid van Noah Marley vast te stellen, die op 17 januari zelfmoord pleegde, nog geen uur voordat hij zou worden opgehangen." Hij keek naar de getuigenbank om er zeker van te zijn dat er geen protest was en hervatte vervolgens zijn oordeel. "Omdat Noah Marley zelfmoord pleegde om de schaamte van de ophanging te ontlopen, heeft de rechtbank geen andere keuze dan een vonnis uit te spreken van felo de se."

"NEE! Kunnen we niet praten?" schreeuwde de jonge Jacob.

Een beetje geschokt door de uitbarsting kalmeerde de rechter Jacob door simpelweg te zeggen: 'Laat me uitpraten!' Alles werd stil in de kamer. De magistraat keek naar de andere rechters voordat hij verder ging: 'Dit vonnis is bepaald en is de juiste. Want om zelfmoord te plegen om aan het doodvonnis te ontsnappen, is een vonnis van felo de se vereist. Hierbij wordt van u verwacht dat u alle eigendommen van Noah Marley aan de Kroon verspeelt.'

"NEE!" Jacob en Flora schreeuwden tegelijk.

De blik van de rechter drong door tot de beklagden: 'Wat weet u dat dit feit verandert?'

Jacob keek naar Flora en antwoordde toen: 'Flora is zwanger. Ben je bereid een baby te verarmen?'

'Het lijkt erop dat jij die leugen naar buiten brengt wanneer het jou uitkomt,' zei Scrooge.

"Het werkt", was het enige wat Marley antwoordde.

De vijf rechters beraadslaagden in stilte voordat de hoofdmagistraat sprak: 'Dat is belangrijk nieuws. Omdat we degenen zonder schuld niet straffen, hebben we ons vonnis gewijzigd in non-compos mentis. Je mag de bezittingen van Noah Marley behouden.' Daarmee ging de hoorzitting verder naar de volgende beklagde toen Flora en Jacob de kamer verlieten.

Toen Flora weg was uit de drukte van de rechtszaal wendde ze zich tot Jacob, omhelsde hem en zei toen: 'Bedankt, maar hoe wist je dat?'

"Weet je wat?"

"Dat ik een kind ga krijgen."

Geschokt door het nieuws staarde de jongere Jacob haar alleen maar aan. Eerst naar haar buik, dan naar haar gezicht, en dan weer naar een doordringende blik in haar middel. De grootste grijns overviel de jonge Jacob toen hij zei: 'Ik zal je van begin tot eind helpen, Flora. Het zal je kind aan niets ontbreken.'

'Gewoon een vader,' antwoordde ze. De laatste dag van januari was net zo koud als alle andere dagen van de maand, maar geen van beiden merkte het extreme weer nog op. Ze liepen zwijgend naar huis.

DE VOLGENDE DAG opende Flora de deur voor een ademloze Jacob. Van opwinding flapte hij eruit: 'Er is een Frost Fair aan de Theems, wil je gaan?'

"Niet vandaag."

Jacob keek haar aan en vroeg, bezorgd over haar lichamelijke welzijn: 'Heeft u last van de baby?'

'Het is geen probleem, Jacob, het is gewoon het proces.'

"Hoe kan ik helpen?"

'Laat mij maar met mijn ziekte over; misschien kunnen we morgen gaan.'

Daarmee vertrok Jacob, maar toen hij de volgende dag terugkwam, was Flora's toestand niet verbeterd. Hij kwam langs bij een dokter die hem ooit een gebroken arm had gegeven. Jacob vroeg of er een behandeling bestond tegen zwangerschapsziekte.

"We noemen het nu ochtendmisselijkheid."

"Kan het geholpen worden?"

"Verzachtende voeding, gemberthee is voor velen nuttig. Voor de meesten helpt een wandeling in de frisse lucht."

Nadat hij de dokter had bedankt, vroeg hij zich de hele dag af waar hij gember kon kopen zonder naar de supermarkt van Pressey en Barclay te hoeven gaan. Uiteindelijk vond hij de Honey Lane Market waar hij gember kon kopen.

Terwijl hij naar huis liep, bracht de gedachte om oom te worden een glimlach op zijn gezicht. Het zou een van zijn laatste uitingen van geluk zijn.

DE VOLGENDE DAG bracht Jacob Flora de gember en vertelde haar eroverde andere remedies voor haar ziekte, maar ze was nog steeds te ziek om naar de Frost Fair te reizen. Toen Jacob vertrok, besloot hij dat als Flora de volgende dag niet zou gaan, hij alleen zou gaan. Hij had sinds zijn kindertijd geen Frost Fair meer gezien en wilde het evenement niet missen.

Scrooge en Marley keken toe terwijl de jonge Jacob door de koude straten dwaalde. 'Ik wou dat we niet hoefden te wachten gedurende de dagen dat er niets gebeurt,' zei Scrooge.

'De meesten zijn beter in het verspringen van de tijd dan ik. Het kan ons geen kwaad nog eens te wachten, Ebenezer.'

"Mag ik je een vraag stellen?"

'Ik verwacht niet minder van jou,' antwoordde Marley. Vervolgens voegde hij eraan toe: 'Ebenezer, je hoeft nooit meer te vragen of je een vraag mag stellen. Stel gewoon je vraag, en ik zal proberen niet te bot of vaag te zijn met mijn antwoord.'

'Ik wil niet dat je in de problemen komt en iets zegt wat je niet zou moeten doen.'

"Maak je daar geen zorgen over. Een vraag kan altijd beantwoord worden, ook al wordt het antwoord niet begrepen."

'Dus geen enkel onderwerp is verboden?' vroeg Scrooge.

'Geen. Dat betekent niet dat ik op elke vraag een antwoord heb, maar je kunt het wel vragen.'

'Dan heb ik een grote nieuwsgierigheid naar degene die jij het Oneindige Bewustzijn noemt.'

"Er is geen levend mens die niet nadenkt over de schepper", zei Marley.

"Maar waarom heeft het zo'n ongemakkelijke naam?"

"Het Oneindige Bewustzijn is geen naam, maar meer een identificatie van het doel ervan."

'Maar waarom noemen we het dan niet bij een naam?' vroeg Scrooge zich af.

"Mensen worden niet geboren met het vermogen om de naam ervan waar te nemen." Terwijl Scrooge's gezicht een verbijsterde blik vertoonde, vervolgde Marley: 'We hebben gewoon niet het oor dat de lettergrepen kan ontcijferen.'

'Wie heeft het fysieke vermogen om de naam van het Oneindige Bewustzijn te horen?'

"Dat is ontwikkeld door een evolutie naar vrede. Samenlevingen die verder gaan dan de beproevingen van de dagelijkse activiteiten brengen uiteindelijk mensen ter wereld met meer opmerkbare zintuigen." Marley zweeg even en vroeg toen: 'Bovendien, Ebenezer, hoe zou het kennen van een naam voordelen toevoegen aan de menselijke conditie?'

'Het lijkt gewoon afstandelijk en afstandelijk als je niet de mogelijkheid krijgt om de naam van de ziel te kennen. Ben je het daar niet mee eens?'

"Nee, daar ben ik het niet mee eens. Is het afstandelijk om een vis geen poten te geven? Is het afstandelijk om van vogels te eisen dat ze alleen maar lopen? We zijn wie we op dit moment zijn, en het is een zegen, met of zonder woorden, titels of namen."

'Jacob, je wordt weer een beetje vaag.'

"Als de waarheid op dit moment niet bekend kan worden, dan komt dat omdat ze vaag is."

"Wil het Oneindige Bewustzijn dat mensen slecht zijn, zodat het betere ervaringen kan verzamelen?" vroeg Scrooge.

"Nou, vanuit menselijk perspectief lijkt dat misschien wel zo. De ervaringen die we tegenkomen zijn echter meestal het product van onze sociale omgeving. Onze samenleving wordt nooit rechtstreeks door het Oneindige Bewustzijn verstoord. In plaats daarvan wordt er invloed uitgeoefend op de individuen zelf."

"Dus het antwoord is...?"

"Nee. Het Oneindige Bewustzijn heeft één doel voor de mensheid, en dat heeft te maken met het feit dat mensen hun meest welwillende zelf worden. De schepper zou geen enkel voordeel behalen door de kwaadaardige identiteit van het individu aan te moedigen. Het zijn oplossingen die nieuwe werelden nodig hebben van de mensheid, niet controverse."

"Jacob, heb je ooit het Oneindige Bewustzijn ontmoet?"

"Nee."

"Zul je ooit het Oneindige Bewustzijn ontmoeten?"

"Niet direct."

"Heeft iemand ooit rechtstreeks kennis gemaakt met het Oneindige Bewustzijn?"

"Ik ken niemand."

'Dus als niemand ooit het Oneindige Bewustzijn ontmoet, hoe weet je dan zeker dat het bestaat?'

"Ik kan alleen maar zeggen dat ik heb geprofiteerd van de acceptatiebuien boven de Pool."

'Dus het Oneindige Bewustzijn is slechts een douche?'

"Binnen Transmogrify misschien. Toch is de maker mysterieuzer dan Acceptance."

'Dus je hebt deze mysterieuze schepper nog nooit ontmoet, maar je denkt dat je het weet-hoe?'

'Zoals ik al eerder zei, ik heb de invloed ervan ondervonden, net als jij, Ebenezer.'
Marley nam toen de controle over de dag over: "De ochtend komt eraan. Het is tijd om te gaan."

NIET ALLEEN bracht de ochtend een pauze in het weer, maar hij bracht ook een verwachting van plezier voor Jacob. Terwijl hij de hoek bij Joans huis omsloeg, hoopte hij dat Flora zich goed genoeg zou voelen om met hem mee te gaan naar de Frost Fair. Hij had haar aanwezigheid niet verwacht, maar geloofde dat ze van het uitje zou genieten, dus terwijl hij op de deur klopte, plande hij een tegenargument als ze zijn aanbod zou weigeren.

Joan beantwoordde de klop en zei, zonder te zien wie er aan de andere kant van de deur was: 'Kom binnen, Jacob. Flora wacht op je.'

Toen Jacob de foyer binnenkwam, zag je Flora een grote doos in haar canvas tas schuiven. Hij legde zijn hand op Flora's schouder en vroeg toen: 'Wat ben je aan het doen?'

'Ik ga dit op de Frost Fair verkopen,' zei ze terwijl ze Jacob de inhoud van de tas liet zien.

'Maar dat is de muziekdoos die Noah je heeft gegeven.'

'Ja, maar de baby heeft het geld harder nodig dan de muziek.'

'Doe dit niet. Ik was bij Noah toen hij je cadeau kocht. Het maakte hem opgewonden toen hij dacht: over je vreugde.'

"Maar ik ben niet gelukkig, en alleen al de gedachte dat ik vrolijk moet zijn... het brengt me verdriet."

"Kan ik niets zeggen?" vroeg Jakob.

'Je kunt alles zeggen, maar ik heb besloten.' Ze zweeg even en vroeg toen: 'Jacob, kun je me helpen met mijn jas?'

Hij pakte haar jas, hield hem voor zich uit zodat Flora gemakkelijk haar armen in de mouwen kon steken en zei toen: 'Het is al een maand niet zo warm geweest, maar misschien heb je wel handschoenen en een hoed nodig, zodat je je geen zorgen hoeft te maken over de kou.' Flora was het daarmee eens, en al snel waren ze allebei gekleed voor de gebeurtenissen van de dag.

Terwijl ze naar Blackfriars Bridge liepen, vulde de stilte tussen de twee de leegte met geluiden van anderen die zich door hun normale donderdagochtendtaken heen haastten.

Marley keek toe terwijl zijn jongere zelf Flora rondleidde door Snow Hill en vervolgens naar New Bridge Street. De twee passeerden de overdekte winkels op de Fleet Market voordat er één woord tussen hen was gesproken. Toen de straat uitkwam in een brede laan, zei Jacob tegen Flora: 'Ik zal jou en de baby steunen.'

"Dat is het minste wat je kunt doen," mompelde Scrooge.

Marley wist dat hij die opmerking verdiende. Toch werd er geen opmerking gemaakt terwijl hij bleef kijken.

'Jacob, jij bent niet verantwoordelijk voor mij,' zei Flora.

'Ja-ja, dat denk ik wel. Ik had meer kunnen doen om Noah te bevrijden, maar toch was ik bang.'

"Bang? Bang voor wat?"

Jacob beantwoordde de vraag niet, maar herhaalde in plaats daarvan zijn plan. 'Ik zal voor je zorgen. Daarom hoef je de muziekdoos niet te verkopen.'

'Misschien accepteer ik je hulp niet.'

Jacob was geschokt, want het was nooit bij hem opgekomen dat geld zou worden afgewezen. 'Ik wil er niets voor terug. Ik heb geen controle over jou of het kind, maar ik weet dat als ik mezelf ooit als een eervol persoon wil beschouwen, ik je moet helpen.'

'Nogmaals, Jacob, dit lijkt allemaal over jou te gaan.'

'Het lijkt misschien zo, en misschien is dat tot op zekere hoogte ook zo, maar eigenlijk ben jij het waar ik me het meest zorgen over maak.'

Flora keek naar Jacob, grijnsde voorzichtig en keek toen toe hoe de bezienswaardigheden van de kermis in zicht kwamen. Terwijl ze boven op de brug stonden, observeerden de twee de commotie onder hen. Allerlei ijsbrokken vormden een barrière van stagnatie tussen de Londense en de Blackfriars-brug. Een paar dozijn

tenten huisvestten verschillende bedrijven. Alles, van vrouwen met ontbloot bovenlijf die de mannen boeiden, tot jonge jongens die kegelen speelden in een poging hun favoriete meisje te charmeren, vulden de activiteiten van de dag. Gelach, drankjes en de geur van geroosterd vlees doordrongen de hele kermis.

Jacob en Flora begonnen hun afdaling via de gebogen trap naar de aanlegsteiger. Ongeveer halverwege de trap eiste een waterman dat er een vergoeding moest worden betaald, waarop Jacob vroeg: "Wat bedoel je? Moet ik je twee pence betalen om te slagen?"

'Dat is redelijk. Ik heb de leiding over dit dok. Ik moet nog steeds de kost verdienen, ook al kan ik je nu niet naar de overkant brengen.'

'Geen werk, geen geld,' hield Jacob vol.

"Daar." De schipper wees naar de andere kant van de Theems en vervolgde: 'Je betaalt het dubbele bedrag.'

'Een pence, of een pond, ik betaal je niets,' zei Jacob terwijl hij Flora's hand pakte. Ze liepen allebei verder naar de overloop, terwijl de waterman hen volgde, vastbesloten zijn betaling te ontvangen.

'Als je mij niet betaalt, zal ik het de anderen vertellen, en dan zul je hier geen moment van rust hebben.'

Jacob keek de veerman in het gezicht en gaf toen toe. 'Hier, neem het,' zei hij, terwijl hij een twee pence in de hand van de man duwde.

"Jullie zijn met twee."

'Druk hier niet op,' antwoordde Jacob toen de woede hem overviel. De man beseftte dat hij zoveel mogelijk had gewonnen en liet hen zonder verdere tussenkomst passeren.

Toen ze het ijs betreden, begonnen de klokken van de St. Paul's Cathedral het uur te luiden. Het geluid van elke slag galmde door het hele gebied. Toen Jacob een tweede stap op het ijs zette, kwam een geblinddoekte jongen tegen hem aan. Door de kracht van zijn duw gleed Flora uit, maar ze liet pas de tas met de muziekdoos vallen voordat ze haar evenwicht kon herwinnen. Andere kinderen die het spel speelden, plaagden de geblinddoekte jongen terwijl ze zijn greep ontweken. Niemand besteedde enige aandacht aan Jacob of Flora. De groep kinderen trok snel weg van de nieuwkomers. Jacob schudde alleen maar afkeurend zijn hoofd. Hij opende zijn mond om hen te bekritisieren, maar stopte halverwege zijn toespraak.

Terwijl de twee zich tussen de menigte begaven, rende een klein meisje op een schaap langs hen heen. Jongleurs, zwaardslikkers en magiërs oefenden hun talenten terwijl de menigte enthousiaste toeschouwers elke verbazing toejuichte. Flora begon Jacob mee te trekken in de richting van twee tenten waar algemene koopwaar werd verkocht. "Misschien kopen deze mensen mijn muziekdoos", zei ze. Toen ze de met rook gevulde kamer binnengingen, kregen ze van de eigenaar te horen dat hij alleen maar verkocht en niet kocht.

Niet ontmoedigd trok Flora Jacob mee naar de tweede ondernemingstent, waar de eigenaar vriendelijk opmerkte over het buitengewone vakmanschap in haar speeldoos. Maar ook daar vond geen verkoop plaats.

Toen Flora de tent van de koopman verliet, zijkwam neus tegen de slurf aan met een logge olifant. Het beest zwaaide heen en weer terwijl de eigenaar hem over het ijs leidde. Een menigte jongeren volgde het enorme wezen terwijl het zich een weg baande langs de Blackfriars-brug.

Terwijl de stoet over de sneeuw vertrappelde, klonk er plotseling een schreeuw door het hele gebied. "Het kraakt het ijs!" Daarmee zorgde de verstrooiing van voeten weg van het dier ervoor dat het gebied leeg was voor alle anderen behalve de olifant. Zelfs de eigenaar sprong tijdelijk weg. Er dook die dag echter geen enkele olifant door het ijs. Toen de olifant eindelijk de kermis verliet, nam de spanning van het gevaar al snel af.

Jacob leidde Flora langs de verschillende tenten met alcohol en voedsel totdat ze bij een enorm vuur kwamen waar een schaap werd geroosterd. Een jonge man riep naar de menigte: 'Verwarm jezelf aan de vlammen, ruik de geneugten van het gekookte vlees, bereid je voor op het lekkerste schapenvlees, en dat alles voor slechts zes cent.'

Jacob vroeg aan de man: 'Krijg je voor zes pence een deel van het vlees?'

'Nee, dat kost twee cent extra.'

"Eh, het is verrassend dat mensen bereid zijn te betalen om alleen maar te kijken."

De man schudde instemmend zijn hoofd, maar herhaalde alleen zijn kreet tegen de aanwezigen. "Verwarm jezelf aan de vlammen..."

Jacob en Flora gingen verder. Binnen een stap legde Flora de reden voor het betalen van de zes pence uit. 'Jacob, zie je niet dat zij voor het feest betalen en niet voor het vlees?'

Jacob dacht erover na en stemde toen toe. 'Dat klinkt misschien logisch, maar uit de woorden van de verkoper klonk het als een verwachting van het vlees.'

'Dat ook, maar de kookdag valt misschien niet binnen ieders tijdslimiet. Velen willen misschien alleen de tijd besteden die nodig is om op te warmen.'

"Maar toch zou ik voor die prijs wel een stukje vlees willen."

'Dat zou leuk zijn,' beaamde Flora.

Terwijl ze door het midden van de Theems liepen, passeerden ze verschillende drukpersen die gepersonaliseerde kaarten van de gebeurtenis maakten. Over de schouder van een klant las Flora de tekst van een onlangs gekochte kaart. "Dit werd gedrukt op de rivier de Theems, op donderdag 3 februari 1814, tegenover de Queenhithe-trap." Ze vroeg zich af hoeveel van deze kaarten daadwerkelijk in handen van de volgende generatie zouden komen.

Jacob gaf niets om de kaarten en verplaatste Flora snel voorbij de persen totdat hij bij twee door mensen aangedreven schommels kwam, de Sky Lark en High Flyer. Beiden

hadden zitplaatsen voor vier personen, maar de Hoogvlieger was meer dan dertig centimeter groter dan de andere, dus dat is de stoel die Jacob betaalde om op te rijden.

In eerste instantie was Flora niet bereid mee te rijden omdat ze vreesde dat ze er ziek van zou worden, maar Jacob haalde de schommelduwer over om te stoppen bij de eerste kennisgeving van Flora's ongemak. Met de zekerheid dat ze er snel uit zou komen, ging ze de schommel in en voelde al snel hoe de schommel schommelde. De twee gingen steeds hoger en hoger, totdat Flora 'langzamer' riep, waartoe de man zich verplichtte. Dit was voor Jacob aanleiding om te zeggen: 'We zullen hem een goede fooi moeten geven.'

Flora glimlachte naar haar zwager en zei toen: 'Je doet me soms aan Noach denken. Ik ben blij dat je er bent, Jacob.'

'Wat een goede vrouw,' fluisterde Marley, terwijl de jonge Jacob zwijgend de andere kant op keek.

'Waar dacht je aan toen ze dat zei?' vroeg Scrooge.

'Ik dacht: ik huilde van binnen. Die woorden brachten de waarheid naar voren dat ik Noah nooit meer zou zien.'

"Het lijkt altijd bij jou terug te komen, Jacob," antwoordde Scrooge.

'Natuurlijk, Ebenezer, voor wie kan ik nog meer spreken?'

Toen Flora en Jacob de schommel verlieten, rolde een kegelbal over Jacobs voet. Hij pakte de houten bal op, gooide hem terug naar de speler en zei toen: 'Misschien zal je volgende worp wel een pin of twee raken.' Flora moest hierom giechelen, want ook zij vond dat de dronken man wat oefening nodig had. Maar voordat de concurrent kon reageren barstte de omgeving los met een kreet van een man die een kind achtervolgde. "Hou hem tegen, hij heeft mijn portemonnee gestolen!"

Terwijl de twee hen voorbij renden, zette een grote man zijn enorme voet in het pad van de vluchtende jongen. De jongen viel hard op het ijs terwijl de volgende op hem sprong. Noch Flora noch Jacob bleven in de buurt om de uitkomst te bekijken, maar gingen er allebei van uit dat de portemonnee was teruggevonden.

Terwijl ze zich een weg baanden langs het midden van de Theems, werden ze benaderd door een man die pijlen droeg. 'Win een halve kroon als je in de roos kunt schieten. Slechts twee pence per pijl.'

Jacob keek naar Flora en zei: 'Vroeger was ik een heel goede schutter.'

"Ja, maar ben je nog steeds?" vroeg Flora.

Jacob schudde bevestigend zijn hoofd terwijl hij de man zes pence gaf voor drie pijlen. Flora keek toe hoe hij mikte en schoot toen de pijl richting de baal hooi waaraan een doelwit was bevestigd. Gelukkig raakte hij het doel, maar geen van de cirkels. 'Je kunt het nog steeds doen,' zei de man die de pijlen verkocht.

Terwijl Jacob zich in evenwicht bracht voor het volgende schot, tikte een man Flora op de schouder. Toen ze zich omdraaide, herkende Flora onmiddellijk de man uit de algemene handelstent die haar muziekdoos had bewonderd. Ze glimlachte naar hem, net zoals hij naar haar deed. Wijzend naar de lange heerman achter hen zei hij: 'Deze kerel is op zoek naar een leuk cadeau om aan zijn pasgeboren zoon te geven.' Hij zweeg even toen Flora en de man elkaar erkenden. De winkelier vervolgde: 'Ik dacht dat jouw muziekdoos het mooiste item is dat ik vandaag heb gezien. Ben je nog steeds geïnteresseerd in verkopen?'

Zonder aarzeling antwoordde Flora: 'Ja, als ik maar de helft kan krijgen van wat het waard is.' Daarmee opende ze de doos en de pinnen op het stuur begonnen de oud-Engelse melodie te spelen.

'O, dat is heerlijk,' zei Edward, de man die achter de koopman stond.

De koopman riep uit: 'Precies zoals ik zei. Nou, laat mij de deal aan jou overlaten.' Daarmee wendde hij zich naar zijn zaken, maar voordat hij kon vertrekken schudde de man hem de hand en gebruikte het gebaar om een pond in zijn handpalm te deponeren.

Edward richtte zijn aandacht op Flora en zei: 'Mijn naam is Edward Albright. Wat zou je voor de doos willen hebben?'

'Ik weet zeker dat hij nieuw vijfenzeventig pond waard zou zijn.'

'Mogelijk. Is uw prijs dan vijfendertig pond?'

Flora kon nauwelijks praten. Herinneringen kwamen in beweging toen ze zich een beetje van hem afwendde. Ze boog haar hoofd om haar tranen niet te laten zien en hilde totdat het vocht van haar kin begon te druppelen.

Edward wachtte op haar antwoord en vroeg toen: 'Wil je echt verkopen?' Langzaam knikte ze bevestigend met haar hoofd, maar voordat ze kon uiten dat ze het aanbod aanvaardde, deed Edward een nieuw aanbod. 'Ik geef je vijfenveertig pond. Deze doos is toch zeker negentig pond waard, ben je het daar mee eens?' Daarmee stapte hij naar voren om het geld aan te bieden, maar in plaats daarvan kwam hij in het voetverkeer terecht. Flora draaide snel haar hoofd naar Edward en wierp de laatste traan van haar wang. Ze pakte zijn arm vast en deed er alles aan om hem te helpen de kracht van de stroom van de menigte te weerstaan. Terwijl de twee zichzelf in evenwicht hielden, begonnen ze langzaam met de menigte mee te bewegen. Ten slotte herhaalde Edward zichzelf: 'Wil je echt verkopen?'

'Ja, dank u. Ik weet zeker dat uw zoon de muziek geweldig zal vinden.'

'Ik heb een tekening van hem. Wil je die zien?'

"Dat zou heerlijk zijn."

Ze begonnen langzaam met de menigte door het midden van de Theems te bewegen. Edward haalde de afbeelding uit zijn portemonnee en hield hem vervolgens aan Flora voor. Ze nam het papier van de man aan en werd begroet met een lachend kind van nog maar een paar maanden oud. "Hij is vrolijk. Het is ook een mooie tekening."

"Ik ben de kunstenaar."

Flora glimlachte naar de man en zei toen: 'Nou, het is nog steeds een goede tekening.' Daarop vroeg ze: 'Wat is de naam van uw zoon?'

"Gilbert, Gilbert Jacob Albright."

'Ik heb de mijne, Jacob, hij is hier.' Ze draaide zich om om hem de boogschietwedstrijd te laten zien, maar ze waren nu te ver weg om het evenement te kunnen zien. 'O, we zijn afgedwaald. Ik moet naar hem terug,' zei Flora.

"Natuurlijk." Daarmee ronden de twee hun transactie af en gingen uit elkaar. Toen Flora terugkeerde naar de boogschietwedstrijd, realiseerde ze zich dat Jacob niet gevonden kon worden. Nieuwe mannen schoten de baal. Het enige bekende gezicht was dat van de pijlenverkoper. Ze benaderde hem en vroeg naar Jacob.

'Hij is vijf minuten geleden vertrokken. Kijk eens rond. Ik betwifel of hij ver is gegaan.' Toen Flora zich omdraaide om weg te gaan, voegde de man eraan toe: 'Het slechtste schot van de hele dag. Hij had meer kans om te winnen in zijn slaap.'

Flora doorzocht het gebied, maar Jacob was verdwenen. Ze vroeg zich af of zijn verlangen naar de drank hem in een van de vele dranktenten had getrokken. Na een halfuur gaf ze het zoeken op en begon naar huis te lopen.

"Waar was je?" vroeg Scrooge.

"Waar denk je dat ik was?"

'Ik ken uw mysteries niet.'

'Ik was op zoek naar Flora. Ik ging naar de muziek-en dansboot. Het viel me op dat ze daar misschien heen was gegaan om haar muziekdoo's te verkopen,' antwoordde Marley.

'Waarom zou ze daarheen gaan, denk je?'

"Omdat het muziekliefhebbers zijn." Marley wees vervolgens naar Flora die naar de Blackfriars-brug liep en zei: 'We moeten haar volgen.'

'Maar we hebben je jongere zelf gevolgd.'

'Vandaag niet. Mijn oog is altijd op haar gericht geweest.' Daarmee begon Marley richting Flora te lopen, en Scrooge schaduwde zijn vriend.

Toen Flora de koperplaatdrukkers naderde, gleed ze uit op een stuk ijs en viel achterover. Haar rug raakte de grond met zo'n kracht dat het leven in haar in beweging kwam. Ze pakte haar buik vast en kwam langzaam overeind. Flora tilde haar tas op en keek naar de vijfenveertig pond die los in de buidel lag. Herinneringen aan haar leven met Noah combineerden elke emotie tot een overweldigende verwoesting. Terwijl de tranen Flora's zicht begonnen te vertroebelen, klonk er verdriet.

Doelloos sjokkend door verse sneeuw bleef ze staan bij het 'Gevaar! Dun ijs!' teken, en snelde vervolgens met de snelheid van een vos richting de crisis. Haar angst beheerste elke gedachte terwijl ze schreeuwde: 'Ik wil dood!' Voordat er enige behoefte aan zelfbehoud kon optreden, schopte de baby terwijl het ijs plaats maakte voor haar verderfelijke verlangen.

In de verte hoorde men Jacobs gedempte stem roepen: 'Flora, Flora, waar ben je?'

"We moeten haar redden," riep Scrooge.

'Als we dat maar konden,' antwoordde Marley.

'Waarom heb je mij dit niet verteld?toen het gebeurde?'

"Mijn verdriet kon mijn schuldgevoel niet onder ogen zien." Marley liet zijn hoofd hangen terwijl hij zei: 'We moeten nu terug naar 1854.'

'Wacht, ik dacht dat we Noah gingen helpen.'

'Tijdreizen en het eiland Transmogrify liggen niet op hetzelfde pad, Ebenezer. De navigatie naar het hiernamaals vereist dat de Bewustzijnsverplaatsing in het heden plaatsvindt.' Dat gezegd hebbende, begon Marley ze langzaam terug te brengen naar 1854. Ze arriveerden op Sackville 15 binnen enkele ogenblikken nadat ze voor het eerst waren vertrokken. Scrooge besepte dat het nog steeds Kerstavond was, want de straten waren gevuld met kerstliederen. Net als Scrooge's eerste avontuur in het verleden, meer dan tien jaar geleden, was deze nieuwste reis ook ervaren buiten de voorwaartse beweging van de tijd.

**** Staaf Zes ****

Het hiernamaals binnengaan

Terwijl hij naast Scrooge's inmiddels gedoofde haard stond, zei Marley: 'Ik weet dat ik je al over het gevaar van Transmogrify heb verteld, maar dit zal je laatste kans zijn om af te zien van die richting.' Hij haalde diep adem en vroeg toen: 'Wil je doorgaan?'

'Ja, ik heb wel enige angst, maar... nou ja, laten we gewoon doorgaan.'

Marley maakte een flesje los dat tussen de kettingen van zijn hart zat. Hij overhandigde zijn vriend de container met vloeistof en zei toen: 'Je zult dit drankje moeten drinken.'

Scrooge verwijderde de kurk en dronk het elixer. Onmiddellijk begon hij te hoesten.
"Wat is dit?"

'Vergif,' zei Marley, en voegde er snel aan toe: 'Alleen de doden kunnen Transmogrify binnenkomen.'

'Jacob, toen je zei dat ik in gevaar verkeerde, had ik geen idee dat jij de gevaarlijke zou zijn.' Daarmee deed Scrooge alle moeite om de inhoud van de vloeistof uit te braken, maar het drankje werkte met een snelheid die niet te stoppen was.

Terwijl Scrooge in zijn stoel zakte, probeerde Marley hem gerust te stellen: 'Vertrouw me.' Hij tikte op zijn borst en zei: 'Ik heb het tegengif, Ebenezer, je zult niet sterven.' Nu Scrooge de dood nadert, neemt Marley zijn vriend mee naar het eiland Transmogrify.

Ineengezakt bij de ingang nam de vitaliteit van Scrooge af tot nauwelijks merkbaar. In paniek deed Jacob er alles aan om tussen de ketenen van zijn hart de fles met het tegengif van het gif te plukken. Hoe hij het ook probeerde, Fire Twirlers hielden het flesje veilig binnen de beperkingen. Alleen met volharding viel het schip uiteindelijk uit de ketting en ging vervolgens rechtstreeks door Marley's handpalm. De fles raakte de ingestorte Ebenezer op het achterhoofd. Marley greep het flesje vast voordat het de grond kon raken, maar de container bleek moeilijk onder controle te houden. Elke keer dat Marley dacht dat hij de fles vast had, begon deze door zijn veerachtige lichaam te glijpen.

'Waarom is deze dode nog niet met verstrengeling begonnen?' vroeg Teint.

Marley deed geen moeite om de bewakers van Transmogrify onder ogen te zien. In plaats daarvan haastte hij zich met Scrooge. "Ik heb hier wat problemen." Het was nooit bij Marley opgekomen dat Scrooge het tegengif niet zou kunnen drinken. Terwijl Scrooge naar lucht begon te happen, probeerde Marley de levensreddende vloeistof naar de lippen van zijn vriend te brengen. Scrooge klemde alleen maar zijn mond steviger op elkaar, wat zijn worsteling om adem te halen verergerde.

Wanhopig om Scrooge in leven te houden, beet Marley het topje van al zijn linkshandige vingers af. Terwijl de vingerbeentjes tot buiten de huid reikten, legde Marley zijn vijf vingers bij elkaar zodat ze een klein platform vormden. Marley

balanceerde het flesje op het vlakke oppervlak van zijn gecombineerde vingerbotten en hoopte dat het flesje niet door zijn hand zou vallen voordat hij het medicijn in Scrooge kon krijgen. Met zijn tanden verwijderde hij de kurk van het tegengif.

Zoals gevreesd begon het flesje door Marley's vingers te stromen. Worstelend slaagde hij er uiteindelijk in de uitstekende botten zo te verdraaien dat de fles net genoeg werd afgeremd, zodat deze niet door zijn hand viel. Marley beseftte dat zijn greep op de fles van korte duur zou zijn, reikte in Scrooge's borst en liet de vloeistof rechtstreeks in zijn maag vallen.

Het platform van Teint en Apurto was tot op anderhalve meter van de Londenaren gedaald toen Scrooge zich begon te roeren. 'Waarom is deze dode nog niet met verstrengeling begonnen?' herhaalde Teint.

Scrooge opende zijn ogen voor de schittering van een schijnwerper die zijn zicht verblindde. Naast hem stond Marley's vervaagde gestalte. Voor hen hing een platform opgehangen aan wat niets leek. Bovenop het podium stonden twee kleurloze vormen. Teint, de engel wiens baken van licht het vermogen had om zowel de emoties van het hart te doordringen als het gezichtsvermogen van het oog te verduisteren, stond stralend voor Marley en Scrooge.

'Jacob Marley, waarom is deze dode nog niet met verstrengeling begonnen?' vroeg Teint. Marley negeerde opnieuw de vraag van het lichtwezen. In plaats daarvan hielp hij Scrooge overeind.

Naast Teint stond een dier dat ongeveer de grootte en vorm had van een hond. Toch leken de markeringen dichterbij die van een tijger. De korte bruinachtige vacht van het wezen benadrukte de zwarte strepen. Terwijl het hondachtige dier zich om en door Teints licht heen kronkelde, begonnen de markeringen op zijn achterste uiteinde de straling te absorberen. Toen de strepen van het beest begonnen te gloeien, sloeg Teint hem op de borst en beval toen: 'Apurto, hier, nu.' Daarop ging het dier op zijn achterpoten staan, hield zichzelf in evenwicht met zijn staart en wreef toen met de bovenkant van zijn kop tegen de wang van zijn metgezel. Apurto liet zich weer overeind vallen en sloot zich bij Teint aan in zijn bezorgdheid om de twee voor hen.

'Jacob Marley, je hebt een levend persoon meegenomen. Waarom?' vroeg Teint.

'Ik heb de hulp van Ebenezer nodig om Noah Marley te bevrijden.'

'Ik kan dit niet toestaan. Je weet dat hij gewond kan raken. Hij kan je broer niet redden als hij zijn eigen leven verliest.'

'Ik zal hem beschermen,' verzekerde Marley.

"Hoe?"

"We zullen de Road Of Phantoms bewandelen en nooit naar de Corridor stijgen. Voor extra veiligheid zullen we de Road niet verlaten. Ik zal mezelf aanbieden voor Instant Transmogrification als Ebenezer gewond raakt", zei Marley.

"Onmiddellijke Transmogrificatie is niet iets waar je mee kunt onderhandelen. Je kunt er op elk moment voor kiezen om je Transmogrificatie te voltooien, maar je kunt het gebruik ervan niet manipuleren. Dus, wil je nu Instant Transmogrificatie ondergaan?" vroeg Teint.

"Nee, nee!" schreeuwde Marley. 'Ik wil gewoon akkoord gaan met elke straf die nodig is als ik Ebenezer niet kan beschermen.'

'Een straf? Er bestaat geen straf die groot genoeg is om de verwonding te genezen die aan een levende wordt toegebracht. Het is niet toegestaan om straf te willen na een vermijdbare verwonding. Nee, hij moet teruggaan.'

'Mijn leven is toch bijna voorbij. Ik ben niet bang voor het einde,' zei Scrooge. Na een korte pauze voegde hij eraan toe: 'Ik wil Jacob helpen. Ik ben hier op eigen verzoek.'

Zowel Teint als Apurto richtten hun aandacht op Scrooge. Teints blik voelde als een uitdaging voor Scrooge toen de poortwachter zei: 'Bewijs mij dat je het niet-bestaan verwelkomt.'

"Zal ik na mijn dood niet hier in Transmogrify zijn?" vroeg Scrooge.

'Nee, Ebenezer Scrooge, als je sterft in Transmogrify, zul je nooit bestaan hebben.'

Geschokt vroeg Scrooge: "Wat zal er met mij gebeuren?"

"De tijd op aarde zal zich aanpassen aan jouw verwijdering uit het tijdrecord", legt Teint uit.

"Verwijdering?"

"Alle aspecten van jou zullen worden verwijderd."

Na een stilte waarin alleen de geluiden van Transmogrify te horen waren, verbrak Scrooge eindelijk de gespreksstilte: 'Ik wil Jacob helpen.'

Apurto, de beheerder van Transmogrify, sprong van het platform. Nadat hij de potentiële indringer had benaderd, snoof Apurto elke centimeter van Scrooge op. Uiteindelijk geeuwde het beest alleen maar. De aanblik van scherpe tanden deed Scrooge schrikken. Nooit had hij een wezen meegemaakt waarvan de kaak achter het oor scharnierde. Het idee dat Apurto hem doormidden zou kunnen bijten, zorgde ervoor dat Scrooge terugdeinsde voor zijn mond.

Teint sloeg opnieuw op de borst en beval: 'Apurto, hier, nu.' Nadat hij Scrooge's ontmoeting met zijn huisdier had gadegeslagen, zei Teint: 'Je moed heeft je in de steek gelaten. Je aardse angsten zullen je verraden in Transmogrify.' Toen Apurto terugkeerde naar het platform, vervolgde Teint: 'Transmogrify heeft je hulp niet echt nodig. Je moet terug...'

'Wacht, de transmogrificatie van een veroordeelde onschuldige staat op het spel,' riep Marley.

Teint stopte de beweging die Scrooge naar de levenden zou hebben teruggebracht en vroeg: 'Veroordeelde Onschuldige? Is er geen kans op Transmogrificatie zonder de hulp van deze aardgebundene?'

'Misschien binnen een millennium.'

'Je verklaring is overdreven. Niemand gaat zo lang door in Transmogrify. Waarom denk je dat de Condemned Innocent-geest van Noah Marley geen Mogrified Spirit zal worden?' vroeg Teint.

'Hij werd gestraft voor een misdaad die hij niet had begaan. Bovendien pleegde hij zelfmoord', antwoordde Marley.

'Waarom denk je dat hij zelfmoord heeft gepleegd? Hij heeft nooit in de Poel gewoond.'

'De directeur van Newgate zei dat hij zelfmoord heeft gepleegd.'

'Aha, ja, de directeur. Hij verblijft nu in de Velden Van Destructieve Dwanghandelingen vanwege zijn luiheid. De waarheid was bekend onder de sleutelfiguren dat Noah was vermoord.'

De schok van Noahs ware dood bracht Marley tot zwijgen. Teint tilde zijn arm op en naast hun verhoogde platform verscheen een beeld. Terwijl hij zijn arm liet zakken, begon het tafereel van Noahs laatste momenten op aarde zich te openbaren. Op het scherm met bewegende beelden keken Marley en Scrooge toe terwijl Noah naar het bezoekershek van Newgate liep. Terwijl hij wachtte tot Flora arriveerde, kon men zien hoe James Maxey de rest van zijn geld aan de sleuteloverdracht overhandigde. Terwijl de bewaker het geld in zijn zak stak, draaide hij zich om en liep naar binnen.

Maxey benaderde Noah onopgemerkt. Eenmaal achter hem stak hij Noahs hoofd in het metalen hekwerk. De kracht van de duw sloeg Noah bewusteloos. Terwijl Noah naast het hek lag, hief Maxey de arm van zijn prooi op en sleepte hem over de volle lengte van zijn maat over een van de scherpste weerhaken. Terwijl Maxey Noah vermoordde, fluisterde hij in zijn oor: 'Kleine vissen worden opgegeten door grote vissen.' De moordenaar stapte uit het spuitende bloed en liet Noah aan zijn pols bungelen. Toen hij

de gevangenis binnenkwam, glimlachte Maxey, want hij wist dat Noah eerder zou sterven dan hij.

'Dus jij denkt dat deze gebeurtenis een veroordeelde onschuldige in Noah heeft gecreëerd?' vroeg Teint.

'Misschien vooravondn twee," antwoordde Marley.

'Dat zou alleen gebeuren als Noah verantwoordelijk zou zijn voor meerdere doden. Hij is niet eens schuldig aan zijn eigen dood.'

"Zijn vrouw Flora stierf een paar weken na hem. Haar dood kan ook een invloed hebben op de geest van Noah', zei Marley.

'In werkelijkheid ligt de verantwoordelijkheid voor hun beider dood bij jou, Jacob Marley. Het is Flora die in de Poel woont, niet Noah. Jouw realiteit is een leugen geweest.' Marley sloeg zijn ogen neer terwijl Teint uitlegde: 'Noah Marley bracht inderdaad een geest van Veroordeelde Onschuldigen voort, maar het lijkt erop dat hij vooruitgang boekt zoals verwacht, want hij is onlangs van de Pit Of Anger naar de Afgrond gegaan. Hij zal zijn Transmogrificatie zelf afmaken. Maar Flora, ze slaapt te lang.'

Verrast door Flora's stagnatie binnen Transmogrify, vroeg Marley: 'Bedoel je dat ze nog steeds in de Pool slaapt?'

'Ja, Flora slaapt ook al is ze bespoten met Coss Acceptance.' Teint voegde eraan toe: 'Ze verzet zich nog steeds tegen het ontwaken.'

'Is Coss-acceptatie niet de garantie voor het veroorzaken van verstrikking?'

"Voor de meesten, maar sommigen kunnen pas in beweging worden gebracht als andere aspecten van hun dood zijn rechtgezet", aldus Teint.

Marley ging ervan uit dat Flora's winterslaap in de Pool Of Broken Spirits zijn schuld was. Het enige dat hij zeker wist, was dat Noah de Transmogrificatie nooit zou voltooien zonder Flora. Toen bood hij aan: 'We zullen zowel Flora als Noah redden.'

"Zullen we?" vroeg Scrooge.

'Ik dacht dat Noah jouw focus was,' zei Teint.

"Ik dacht hetzelfde," beaamde Scrooge.

"Noah is mijn taak van outreach", antwoordde Marley. Vervolgens voegde hij eraan toe: 'Flora is onze hulp misschien meer waard dan Noah.'

"Alle geesten zijn hulp waard, zelfs degenen die de banden met het Oneindige Bewustzijn hebben verbroken, worden geholpen door de mechanismen van hun Mog", zei Teint.

"Teint, laat me alsjeblieft het antwoord zien dat je nodig hebt", vroeg een timide Marley.

'Slim, Jakob. Ik kan dit probleem niet oplossen; de gevaren zijn talrijk. Mogelijk brengt elke minuut problemen met zich mee die een einde kunnen maken aan Ebenezer.'

'Als ik mezelf niet kan aanbieden voor Onmiddellijke Transmogrificatie als ik faal, of gevaarlijke geesten kan vermijden door alleen de Weg te reizen, of zelfs Scrooge met mijn eigen geest kan camoufleren als dat nodig is, dan denk ik niet dat ik hem kan beschermen.'

'Camouflage... camouflage,' mompelde Teint terwijl hij de rest van zijn gedachten in stilte verhulde.

'Ik ben bedreven geworden in...' en het volgende moment veranderde Marley zijn uiterlijk in dat van Scrooge.

Teint glimlachte terwijl hij naar de dubbele beelden keek van Scrooge die voor hem stond. De engel sprak toen over een waarheid waar Marley geen rekening mee had gehouden. 'Het kan het beste zijn als je de gedaante aanneemt van een entiteit waar geesten bang voor zijn, en niet verandert in degene op wie ze willen jagen.'

Marley dacht een paar ogenblikken na over deze realiteit voordat ook hij grijsde. Zijn frustratie over het onvermogen om een oplossing te vinden om Scrooge te beschermen beheerste echter zijn gedachten. Toen mogelijke antwoorden zich in zijn hoofd kruisten, werd hij onmiddellijk gedwongen zijn aandacht opnieuw te richten op de resterende ketens die zijn hart aan zijn beproeving bonden. Zonder waarschuwing begonnen de kettingen vonken te spuwen.

"Jacob Marley, waarom heb je een Fire Twirler uit Transmogrify verwijderd?" vroeg Teint.

Hij haalde een bijna opgebruikte Fire Twirler tussen de binnenruimte van een ketting vandaan, hield hem naar Teint en zei: 'Ik kan deze elke gewenste actie laten uitvoeren.' Marley keek naar de nauwelijks ronddraaiende vuurbal en voegde eraan toe: 'Deze niet. Het brandde zichzelf uit voordat ik het kon gebruiken, maar ik heb er nog vier.'

"Waarom heb je Fire Twirlers verwijderd?"

"Omdat ze een lichamelijke toevoegen aan alles waar ze op gericht zijn." Vervolgens wachtte hij op een reactie van de engel, maar Teint bleef stil, dus ging Marley verder. 'Ik heb er al een gebruikt om Noah te helpen verwarmen terwijl hij in de gevangenis zat. Mijn vier overgebleven Vuurtwirlers zullen worden gebruikt om Ebenezer tegen kwaad te beschermen.' Hij zweeg opnieuw en hoorde alleen een stilte die hem zorgen baarde. 'Ik zal ze alleen gebruiken ter hulp van Ebenezer.' Nog steeds keek Teint Marley alleen maar boos aan. 'Ik kan ze terugbrengen naar de Velden Van Destructieve Dwanghandelingen als we er voorbij komen, als je dat liever hebt.'

Teint zei ten slotte: 'Je hebt de voortgang van een geest vertraagd door hun Vuurtwirler gevangen te nemen.'

"Nee, nee, ik vang ze pas als ze de Road Of Phantoms zijn binnengegaan. Ze kunnen die overtreding niet overleven. Ik doe ze een plezier door ze als energiebron te gebruiken."

"Nee, dat is niet het doel van een Fire Twirler. Je vertraagt de transmogrificatie van een individu als je zijn energie in de val lokt. Vuurtwirlers mogen niet door andere geesten worden gebruikt.' Geïrriteerd door Marley's gebrek aan verantwoordelijkheid vroeg Teint: 'Weet je dat vuurtwirlers het zijn die dwangmatige geesten creëren, zodat ze hun destructieve gewoonten kunnen loslaten?'

"Tot op zekere hoogte," antwoordde Marley.

'Nou, laat me je kennis verbreden,' zei Teint met een vleugje sarcasme. "Als een Fire Twirler in de val zit, gaat de geest die hem heeft gemaakt in de standby-modus totdat hij wordt teruggestuurd of verteerd. Jacob, je hebt de vooruitgang van de geesten vertraagd."

'Maar allemaal spirthet is de verovering van Fire Twirlers."

"Zeg niet 'alles' als het maar een paar zijn die Fire Twirlers manipuleren."

'Deze Vuurtwirlers zijn de enige manier waarop ik de veiligheid van Ebenezer kan garanderen.' Marley voegde eraan toe: 'Met Fire Twirlers kan ik elke aanval afweren.'

Teint overwoog alle aspecten van Marley's plan voordat hij zei: 'Ik zal je toestaan om met Ebenezer naar binnen te gaan, maar alleen als je op de Weg blijft, weg van andere geesten en de Fire Twirlers bewaart die kunnen worden gebruikt wanneer Ebenezer, en niet jijzelf, in een levensbedreigende situatie.'

'Ebenezer zal mijn enige zorg zijn.' Marley fluisterde toen tegen Scrooge: 'Laten we gaan voordat hij van gedachten verandert.'

Toen ze achter het platform van Teint stapten, verlichtte een verlichtingsgordijn de scène die zich afspeelde in Transmogrify. De lucht boven Marley en Scrooge veranderde van zwart in kobaltblauw en maakte onmiddellijk honderden geesten zichtbaar die van en naar Transmogrify reisden. Marley wees naar de groep en zei toen: 'De taak van outreach houdt ons allemaal bezig.'

Terwijl geesten over hen heen gingen, vroeg Scrooge: 'Waarom staan ze boven ons?'

"De weg is te gevaarlijk voor geesten, vooral in de buurt van de Crater Of Severed Spirits. De meeste fantomen reizen door de Corridor, maar jij en ik, Ebenezer, moeten op de Weg blijven. Dat is onze afspraak met Teint."

Toen ze het diepblauwe gebied binnengingen, gromde Apurto naar hen. Bij hun eerste stap binnen Transmogrify werd de lucht lichter, maar slechts een beetje. Vóór hen waren de geluiden van geesten aan het werk te horen. De activiteiten van de vijf Upper Mogs waren wel te horen, maar vanaf de ingang niet te zien. Toen Marley zijn eerste stap naar Transmogrify zette, verdween de tweede ketting die aan zijn hart was bevestigd, en daarmee viel een Fire Twirler. Terwijl het zich losdraaide van zijn ontvoerder, zei Marley: 'Je kunt maar beter veilig blijven, Ebenezer, ik heb er nog maar drie over.' Marley zwaaide naar Scrooge om hem te volgen en voegde eraan toe: 'Misschien ben je veilig zonder een vierde.'

Scrooge zette zijn tweede stap in Transmogrify, de ernst van het hiernamaals drukte op hem. "JACOB, ik kan niet ademen."

"Ik was bang..."

"Ik verbrand, wat is deze plek?"

"Ik had niet verwacht..."

"Doe iets!" vroeg Scrooge.

Terwijl Scrooge zichzelf in een foetushouding trok, hurkte Marley naast zijn achterwerk. Hij omhelsde zijn hijgende vriend en omhelsde hem zo diep dat zijn spookachtigheid zich vermengde met Scrooge's vlees. Toen de twee wezens niet meer van elkaar te onderscheiden waren, begon Scrooge oppervlakkig adem te halen, waarbij het zweet elke porie van zijn lichaam vulde. Op zijn knieën gaand zei Scrooge: "Als ik niet afkoel, zal ik ontbranden."

Marley verwijderde een van de Fire Twirlers tussen de ketting van zijn hart. De kleine energievlam draaide met zo'n snelheid rond dat de vlammen alle kanten op schoten. Met het visioen van een gletsjer in zijn hoofd hield Marley de Fire Twirler naast zijn skelet. Nu dit mentale beeld de controle had over de Fire Twirler, veranderde Marley's structuur in ijs. De kou verminderde zijn mobiliteit. Hoewel hij stijf was, wierp Marley zich over Scrooge heen. Langzaam herleefde Scrooge van de dubbele aanval van Transmogrify's zwaartekracht en hitte.

'We zullen op korte afstand van elkaar moeten blijven, anders zal de zwaartekracht je opnieuw verpletteren. Met de hitte leer je omgaan.'

"Waarom is er hier zo'n intense druk?" vroeg Scrooge.

'Na de dood is het vermogen om fysiek te voelen vrijwel afwezig. De noodzaak om onze zintuigen waar te nemen is echter vereist voor ons werk richting acceptatie. Zonder een versterkte zwaartekracht zou geen enkele geest de Transmogrificatie kunnen voltooien.'

"En de hitte, waarom is het zo heet?"

"Dat had ik niet verwacht. Warmte heeft gewoon geen invloed op de meeste geesten, dus ik wist niet hoe ik er plannen voor moest maken. Waarom ik er niet aan heb gedacht, weet ik niet, omdat het logisch is dat Transmogrify hot zou zijn. Iedere ruimte heeft zijn eigen energiebron, waarbij uiteraard warmte ontstaat. Zodra we de heuvel daar beklimmen, zullen de vonken duidelijk worden." Marley wees naar de top van de heuvel vóór hen.

Scrooge kwam net op tijd weer op de been om de chaos te begroeten van een zwevend hoofd dat in zijn nek beet. "Wat is dit voor gekkenhuis?" riep Scrooge uit, terwijl hij het

gewonde gebied vastpakte. Maar voordat er enige verklaring kon worden gegeven, viel een ander hoofd Scrooge aan.

Met spoed rende Marley langs Scrooge terwijl hij schreeuwde: 'Snel, volg mij, Ebenezer.' Zonder na te denken schoot Marley zo ver vooruit dat Scrooge merkte dat hij bevrijd was van hun gedeelde zwaartekrachtsveld.

Terwijl Scrooge op zijn knieën viel, greep hij zijn borst vast. Piepend fluisterde hij het woord: 'Stop.'

Marley lette niet op de uitspraak van zijn vriend. In plaats daarvan concentreerde hij zich op het wegslaan van de naderende hoofden.

"Help mij," riep Scrooge terwijl hij zich overgaf aan de troepen die hem aanvielen.

Marley draaide zich om en zag zijn vriend roerloos op de weg liggen. Scrooge racete naar hem terug en begon weer tot leven te komen zodra Marley hun gedeelde zwaartekrachtsveld weer betrad. Aan Scrooge's nek zaten de tanden van het hoofd van een geest. De kop zelf leek niet beschikbaar te zijn voor hermontage. Dus pakte Marley voorzichtig baan de andere kant van de tanden, en trok ze toen net genoeg uit elkaar om Scrooge vrij te laten. Terwijl hij Scrooge overeind hielp, beval hij: 'Volg mij.' Marley begon naar het centrum van Transmogryfy te rennen. 'Rennen, Ebenezer, en blijf mij deze keer bij.'

'Waarom rennen we naar de hoofden?' schreeuwde Scrooge.

"Het is de enige manier om te ontsnappen."

De enige ontsnapping waarvan Scrooge dacht dat ze erbij betrokken waren, was het opgeven van hun goede zintuigen. In paniek renden de twee naar de heuveltop. Met elke stap bleven de uiteengereten hoofden Scrooge's vlees aanvallen. Toen ze de top van de heuvel naderden, won de weg enkele meters afstand. Toen twintig voet dertig werd, verving Scrooge zijn angst door frustratie. Hij greep het hoofd dat momenteel werd aangevallen en gooide het met zo'n kracht op de grond dat het niet één keer, maar herhaaldelijk stuiterde. De ongelukkige schedel bereikte bij elke rebound nieuwe

hoogten. Scrooge rende langs de afgebogen schedel, op jacht naar Marley's zwaartekracht.

Op de top van de heuvel stopte Marley abrupt. Scrooge rende dwars door hem heen terwijl verschillende hoofden over de top van de heuvel vlogen. Zich realiserend dat hij spoedig uit de zwaartekracht van Marley zou zijn, wendde Scrooge zich naar zijn vriend, boog zich voorover en zei: 'Ik heb nog nooit in mijn hele leven zo snel bewogen.' Hij liet lucht in en uit zijn longen stromen en vroeg: 'Waarom zijn we gestopt?'

"Is het niet duidelijk?"

Scrooge dacht na over de vraag en antwoordde toen: 'Niet voor mij.'

'De hoofden, kijk,' zei hij naar boven wijzend, 'ze geven niet langer om jou, Ebenezer.'

Scrooge keek toe terwijl een paar hoofden slechts een paar meter boven zijn ogen vlogen. Hij kwam op adem, wees over Marley's schouder en vroeg toen: 'Wat is Apurto aan het doen?'

Marley draaide zich om en keek naar de poort aan de voorkant. Samen keken de twee vrienden toe hoe Apurto zijn staart gebruikte om zijn vermogen om tweemaal zo groot te stuiteren te versterken. Op zijn top pakte Apurto een van de hoofden van de geest en plaatste die voorzichtig in zijn buidelbuidel. Terwijl Apurto zijn buidel vulde met uiteengereten schedels, legde Marley uit: 'Die felle bijters zaten nooit achter jou aan, Ebenezer.'

'Je had mij voor de gek kunnen houden.'

'Ze wilden alleen maar ontsnappen aan Transmogryfy. Apurto neemt ze gevangen, omdat het zijn taak is.'

'Ik begrijp het niet. Hoe bestaan zulke schedels überhaupt?' vroeg Scrooge.

"Ze zijn wat er wordt geproduceerd wanneer er een Coss Acceptance-release is."

"Waarom?"

"Niemand in de krater krijgt enige hulp, noch van het Oneindige Bewustzijn, noch van andere geesten", zei Marley.

"Ik begrijp nog steeds niet waarom het Oneindige Bewustzijn degenen in de Krater in de steek laat."

'Ebenezer, het is precies het tegenovergestelde. Degenen in de krater hebben het Oneindige Bewustzijn verlaten.'

Apurto pakte nog een hoofd terwijl Scrooge vroeg: 'Dus wat Apurto doet, helpt?'

'Ja, Apurto probeert die geesten te redden. Telkens wanneer een groep Coss Acceptatie bereikt, trekt de kracht van hun vrijlating de geesten die het dichtst bij hen staan uit elkaar. Apurto geeft alleen de onderdelen terug, zodat de geesten weer heel kunnen worden gemaakt.'

Scrooge is geschokt door deze realiteit. "De redding van sommigen leidt tot de vernietiging van anderen?"

"Het is de mechanica van de krater."

"Het lijkt wreed."

"De moeilijkheid om te bestaan zonder de invloed van het Oneindige Bewustzijn is niet wreed, het is ondraaglijk." Scrooge kromp ineen bij de gedachte terwijl Marley naar de ingang wees en zei toen: 'Binnenkort gaat Apurto de hoofden terugbrengen naar de krater. De meesten van hen zullen zich weer in elkaar zetten met hun andere ledematen.'

'De meeste van hen?'

"Sommigen zullen verloren gaan als hun hoofd of ruggengraat niet wordt hersteld. Anders zal zelfs Coss zonder ledematen uiteindelijk Transmogrificatie bereiken."

"Kijk!" Scrooge schreeuwde terwijl hij naar Apurto wees. 'Hij heeft net een hoofd ingeslikt!'

"Zijn buidel heeft geen ruimte meer", legde Marley uit.

"Dus..."

'Nou, hij kan ze toch niet uit Transmogrify laten ontsnappen?'

'Dus hij eet ze op?'

"Dat is beter dan een stel zwervende hoofden die door het universum reizen."

'Niet tegen de individuele hoofden.'

'Ebenezer, elke geest creëert zijn eigen pijn. Ze hadden een keuze in het leven, maar toch hebben allen in de Krater zich bereidwillig autoriteiten toegeëigend die alleen tot het Oneindige Bewustzijn behoren.'

Terwijl Apurto zich op de grond liet zakken, bleef zijn buidel op het oppervlak van de weg liggen. De bewaarder van Transmogrify begon met zijn buik te slepen en kwam op hen af. De massa van een tiental hoofden in zijn buidel vertraagde zijn reis. Terwijl hij hen passeerde op zoek naar het teruggeven van de schedels, beklommen Scrooge en Marley uiteindelijk de heuvel met uitzicht op Transmogrify.

Marley keek uit naar Scrooge's reactie. Het gebrul van Transmogryfy was te horen vanaf de ingang, maar de schittering was niet waarneembaar. Terwijl ze de heuvel beklommen, werden ze geconfronteerd met een explosie van blauwachtig licht. Scrooge stopte midden in de rit toen zijn mond openviel. Direct voor hen stonden honderden bomen die de drie putten van de Plains Of Violence omringden. Vanaf de ingang van elke put strekten zich talloze dozen met één kamer uit. Elk bevatte een geest, soms twee, afhankelijk van de voortgang van de geest die werd gehuisvest in de Contemplatiekamer. Rondom de drie putten lag het Forest Of Burning Trees. Hoewel bosbranden in Londen vrijwel ongehoord zijn, realiseerde Scrooge zich onmiddellijk dat deze uitbarsting van vlammen buiten zijn bekende realiteit lag. Hij zag hoe elke boom alleen vanuit het midden van de stam verbrandde, en alle bladeren, takken en schors ongerept bleven. Scrooge wees naar de vlakten. Hij twijfelde aan zijn visie, maar uitte zijn verbijstering slechts met één woord: "Waarom...?"

Marley voelde zijn verwarring en zei: 'Het Bos van de Brandende Bomen drijft de Pits aan.'

'Het lijkt erop dat de vlammen geen hout verbruiken?'

"Het Oneindige Bewustzijn levert de brandstof. Het bos is slechts de methode voor krachtoverdracht, maar niet de feitelijke energie zelf."

"Waarom...?" vroeg de verwarde Scrooge.

"Mijn beste gok, en het is slechts een gok, is dat degenen die een Kamer bezetten al hun persoonlijke energie nodig hebben om hun Transmogryficatie te voltooien."

"Waarom?"

'Er zitten een paar slechte karakters in, Ebenezer,' zei Marley, en ging toen verder. "Gewelddadige daden lossen zichzelf niet op in de loop van de tijd, ze blijven voortwoekeren. Ik heb het gevoel dat de Task Of Outreach alleen is opgericht om degenen in de Plains te helpen. De Kamers zien er kalm en georganiseerd uit, maar één ding dat ik uit persoonlijke ervaring weet, is dat de Kamers hard werken."

'Als het Oneindige Bewustzijn de vlakten aandrijft, wie beheert dan dat gebied?' vroeg Scrooge, wijzend op de cyclus van hebzucht.

"De meeste Mogs zijn zo opgezet dat de geesten zelf de kracht genereren die nodig is voor het gebied."

"Waarom moet er überhaupt enige vorm van energiekraft zijn?" vroeg Scrooge zich af.

"Ik kan maar twee redenen bedenken. Ten eerste lijkt het erop dat er veel energie wordt gestoken in het behouden van de zwaartekracht die we nodig hebben binnen Transmogryfy."

'Is dit zodat geesten zichzelf weer als fysieke wezens kunnen ervaren?'

'Ja, net genoeg om de acties van hun eigen leven waar te nemen.'

"En de tweede reden?" vroeg Scrooge.

"Elke spirit wordt voorzien van de voorwaarden die ze nodig hebben om hun Tasks Of Outreach te vormen, zodat ze uiteindelijk een Mogrified Spirit kunnen worden. Transformatie naar Acceptatie kost enorm veel energie."

"De meeste Mogs wekken hun eigen energie op? Hoe doen ze dat?"

'Iedereen heeft zijn eigen weg. Zelfs in de Pool Of Broken Spirits genereren degenen die slapen nog steeds de kracht van het gebied door de tranen die ze vergieten. Maar binnen de Plains Of Violence en in de Abyss levert het Oneindige Bewustzijn alle energie.'

"Waarom levert het Oneindige Bewustzijn niet alle energie voor alles?" vroeg Scrooge.

'Dat kan niet,' antwoordde Marley terwijl hij naar de Plains Of Violence liep.

Scrooge versnelde zijn pas en vroeg: 'Ik dacht dat het Oneindige Bewustzijn alles kon.'

'Niet als de stropdas is doorgeknipt.'

"Ik begrijp het niet."

'Ebenezer, wat doe je als iemand je verraadt?' Scrooge had geen onmiddellijk antwoord, dus ging Marley verder. "Het is moeilijk voor een individu om de verbinding met het Oneindige Bewustzijn te verbreken. Niettemin veroordelen degenen die anderen verminken terwijl ze zichzelf misleiden door te denken dat zij de macht van het Oneindige Bewustzijn achter hun daad hebben, uiteindelijk hun eigen geest tot de Krater. Opnieuw pauzeerde hij even en beëindigde zijn gedachte met: "Degenen in de Krater lijden het meest binnen Transmogify."

'De krater-waar komen de bijtende hoofden vandaan?'

"De hoofden zouden nooit bestaan als het Oneindige Bewustzijn mensen met een Geestesbreuk direct zou kunnen helpen," antwoordde Marley.

'Zijn degenen in de krater de enigen die hun eigen Oneindige Bewustzijnsverbinding hebben verbroken?'

'Bedoel je een geestesbreuk?'

"Ja, het lijkt erop dat je het zo noemt," antwoordde Scrooge.

'Degenen die zelfmoord plegen, verbreken ook de band met het Oneindige Bewustzijn. Ik denk dat het een klap in het gezicht is om het kostbaarste geschenk van het Oneindige Bewustzijn af te wijzen: het leven.'

'Maar lijden ze niet zoveel als degenen in de krater?' vroeg Scrooge.

"Ze slapen en maken pas verbinding met hun lijden als ze wakker worden."

"Klinkt absoluut als iets dat ik moet zien om te geloven."

'Dat is de manier van Transmogrify, Ebenezer.'

Toen Scrooge de focus van het hele gebied kreeg, realiseerde hij zich dat er zover hij kon zien een omgeving van commotie heerste. Aan de linkerkant lagen de Plains Of Violence met hun vlamme bomen, maar aan de overkant domineerden het knarsende geluid en de vonken van metaal op steen het tafereel. Het botverpletterende geluid veroorzaakte een woeste spanning terwijl geesten eindeloos rond een ijzeren schijf ploeterden. Terwijl het metaal over de vuursteen schraapte, vlamden er vonken in alle richtingen. Maar ongeacht de commotie concentreerden de zwoegende geesten zich alleen op het object in het midden van hun platform: de Gouden Kroon van Hebzucht.

Marley wees naar het draaiende wiel en zei toen: 'Daar veranderde mijn geest van hebzucht.'

'Moet ik in die cirkel rondschuiven?' vroeg Scrooge.

'Niet tenzij je je manier van doen weer verandert.' Marley zei toen tegen Scrooge: 'Wij houden ons niet bezig meth de hebzuchtige. We moeten ervoor zorgen dat Noah naar de Abyss Of Final Transmogrify is getransporteerd. Volg mij.' Marley versnelde zijn pas naar de Pit of Anger, waar Noah's geest oorspronkelijk naartoe was gestuurd.

Hoewel Jacob Marley lang na zijn broer was gestorven, had zijn transformatie uit de put van oneerlijkheid in de vlakke plaatsgevonden voordat Noah de problemen kon oplossen van zowel valselyk beschuldigd te zijn van diefstal als vervolgens op wrede wijze vermoord te zijn. Noah's Condemned Innocent-geest worstelde met de pijn en woede die door beide acties werden veroorzaakt.

'Ik hoop dat Teint gelijk had toen hij zei dat Noah in de afgrond zat.'

'Ik neem aan dat Teint het wel weet,' zei Scrooge.

'Natuurlijk heb je gelijk, maar we gaan langs de Pit, dus ik wil het even zeker weten.'

"Vertrouwen maar verifiëren?"

"Dat onderstreept de noodzaak."

Met het overweldigende gebrul van het knarsen aan de Cyclus, veroorzaakte het contrast van een oorverdovende stilte afkomstig van de Plains Of Violence een onheilspellende wanhoop bij Scrooge. Zelfs de gedempte geluiden uit het Forest Of Burning Trees versterkten het gevoel van ontbering.

Van de drie Pits was die van Noah de eerste op de weg. De twee keken toe hoe de deur van de Contemplatiekamer die het dichtst bij de Pit Of Anger lag openging. Er stapte een geest uit. De volgende stap van de geest werd rechtstreeks de Put in gemaakt, waarna hij onmiddellijk uit het zicht verdween.

"Waar is de geest gebleven?" vroeg Scrooge.

"Het is al in de afgrond." Toen Marley de verwarring van Ebenezer zag, voegde hij eraan toe: 'De Pit is weinig meer dan de poort. Het werk vindt plaats in de Contemplatiekamers,' zei Marley, wijzend naar de nu lege Kamer. 'Kijk.'

Ze observeerden de Contemplatiekamer terwijl deze verdween. De doos is gewoon verdwenen. De volgende kamer in de rij verschoof naar de ingang van Pit Of Anger. Zonder een moment te verspillen ging de geest uit die kamer de put binnen en verdween vervolgens uit het zicht toen hij in de afgrond aankwam.

Het proces waarbij geesten hun isolatiekamer verlaten om vervolgens naar een gebied te worden vervoerd dat onheilspellend de afgrond wordt genoemd, herhaalde zich voortdurend. Terwijl Marley en Scrooge de stroom geesten door de Mog zagen stromen, leek één Kamer vast te lopen toen er geen geest de deur verliet. Alle actie stopte in de Pit Of Anger totdat de hele Kamer omhoog begon te komen en vervolgens wegzweefde.

"Waar gaat het heen?" vroeg Scrooge.

'De geest in die Kamer heeft zijn taak van outreach niet voltooid voordat hij bij de Pit arriveerde.'

"Dus waar gaat het heen?" vroeg Scrooge opnieuw.

"Aan de achterkant van de rij."

"Dat lijkt niet eerlijk, dat het helemaal opnieuw moet beginnen."

'Het doel van de Contemplatiekamer kan niet worden ontkend. Zonder taak wordt geen enkele geest binnen Transmogryfy ooit in de afgrond toegelaten. Behalve...'

'Jacob, zwijg nu niet.'

"Dit is bijna te veel informatie voor je, maar de Coss gaat rechtstreeks naar Acceptatie. Ze brengen geen tijd door in de afgrond."

"Ja, mijn vriend, dat betekent niets voor mij," antwoordde Scrooge.

'Mijn woorden zouden jou nooit zo'n beeld als de krater kunnen uitleggen, Ebenezer.' Op dat moment beseftte Marley dat Noah afwezig was op de vlakten, voegde hij eraan toe. 'Teint had gelijk; tijd om naar de afgrond te trekken.'

"Hoe lang zal dat duren?"

"Misschien maanden."

Geschokt probeerde Scrooge een vraag te stellen, maar geen enkele stelde zich voor, dus staarde hij alleen maar naar Marley in de hoop dat hij zijn verwarring zou opmerken. 'Maak je geen zorgen, Ebenezer. Het hangt van de bevolking van Transmogrify af hoe lang het ons zal kosten om over de Weg te reizen.'

"Bevolking?"

"Natuurlijk, Transmogrify is kleiner geworden sinds het einde van de kruistochten."

"Krimpen?"

"De meeste Mogs hebben een constante stroom van geesten, misschien slechts een kleine groei naarmate de bevolking van de aarde groeit."

"Waarom is er dan ooit een verandering in omvang binnen Transmogrify?"

"De krater en de put van fysieke schade hebben een onnatuurlijke invloed op de dimensies van Transmogrify."

'Jacob, dat verklaart niets.'

'Geef mij dit antwoord, Ebenezer: produceert oorlog meer doden in een sneller tijdsbestek dan er zonder oorlog zouden zijn ontstaan?'

'De logica zou dat dicteren.'

'Volgens mij, Ebenezer, zijn er slechts twee redenen voor oorlog. Eén om het territorium uit te breiden, en twee om de mentaliteit te veranderen.'

'Dus de krater is de plek waar krijgers naartoe gaan?'

'Krijgers brengen hun leven na de dood vaker door in een Kamer. Maar het hangt af van hun motieven. De krater is waar mensen naartoe worden gestuurd die anderen doden terwijl ze denken dat het Oneindige Bewustzijn wil dat ze dat doen. Die arme krater breidt zich uit en trekt samen als mensen schade toebrengen door geestelijke onwetendheid. Elke heilige oorlog brengt een verandering in de omvang van Transmogryf met zich mee', legt Marley uit.

'Heilige oorlogen, er is al een hele tijd geen oorlog meer geweest.'

'Maar we zijn net over de heksenprocessen heen. In die periode zijn er een aantal functionarissen en flikkerdragers aan de krater toegevoegd.'

'Dus het zijn niet alleen maar heilige oorlogen?'

'Denk je dat één persoon verbrand zou zijn als de kerk er niet was geweest?' vroeg Marley, maar wachtte niet op antwoord. 'Nee, Ebenezer, de enige reden waarom een geest zijn tijd doorbrengt in de krater van Severed SpiriDat komt omdat ze anderen schade toebrengen terwijl ze dachten dat ze het werk van het Oneindige Bewustzijn deden.' Marley wachtte even om op een antwoord te wachten, maar toen er geen antwoord kwam, vervolgde hij: 'En die fout van tegenstrijdige passies zal uiteindelijk een deel van hen vernietigen.' Marley haalde diep adem en eindigde toen met: 'Dus wie wordt er uiteindelijk meer geschaad dan: het slachtoffer of de dader?'

Scrooge beseftte dat Marley retorisch was en geen antwoord wilde, dus bleef hij zijn vriend gewoon volgen. Toen de twee de Pit Of Physical Harm passeerden, ving Marley een glimp op van James Maxey. De moordenaar zat in de vijfde kamer vanaf de ingang. In zijn Contemplatiekamer bereidde Maxey zich in stilte voor op de Pit. Zijn uitdrukking had de harde trekken van zijn aardse gezicht verloren. Toch herkende Marley de kenmerken van de crimineel. Marley reikte naar zijn borst en pakte een Fire Twirler,

bracht hem naar voren en kondigde aan: 'Ik ga hem naar de achterkant van de rij sturen.'

'Wacht, Jacob, we hebben er nog maar twee, en jij hebt Teint beloofd...'

"Maxey zal de Transmogrificatie niet vóór Noach verwezenlijken."

'Maar Noah ligt Maxey al voor. Is hij niet al in de afgrond?' vroeg Scrooge.

"Ja."

'Laat het dan maar, Jakob. Maxey gaat niet eerst Transmogrificatie bereiken.'

'En ik keek er zo naar uit om dertig jaar aan zijn ellendige wachten toe te voegen,' zei Marley, terwijl hij de Vuurtwirlers weer tussen zijn ketenen plaatste.

'Denk je dat Teint je zou hebben tegengehouden?'

'Nee, het is waarschijnlijker dat ik teruggestuurd zou zijn naar de Pit Of Anger.' Hij zweeg even en voegde eraan toe: 'Bedankt dat je met rede hebt gesproken, Ebenezer.'

Scrooge glimlachte en in een poging Marley te troosten, streek hij zijn hand door de schouder van de geest.

Toen de twee de Cyclus van Hebzucht passeerden, was Scrooge blij dat hij geen tijd hoefde te besteden aan het rondlopen van de cirkel. Hij vroeg zich af in welke Mogs hij zou terechtkomen zodra zijn verstricking was bereikt-dat wil zeggen of hij kon ontsnappen aan de vernietiging van levende bezoekers door Transmogrify. Terwijl hij bezig was de Cyclus te passeren, keek Scrooge toe hoe een van de geesten zijn hoofd van de gouden kroon in het midden afwendde en vervolgens onmiddellijk verdween.

"Heb je dat gezien?"

"Wat?" vroeg Marley.

Opgewonden wees Scrooge naar de cirkel terwijl hij zei: 'Er is zojuist iemand omgekomen uit de Cyclus.'

'Het zijn geen mensen meer, en ze zijn ook niet verdwenen. Ze zijn net doorgedaan naar de Abyss Of Final Transmogryfy. Maak je geen zorgen, Ebenezer, het gaat goed met ze.'

Terwijl ze aan hun linkerkant de stille Pits passeerden, en de Cyclus aan hun rechterkant wegschuurde, voelde Scrooge het plonsen van water op zijn kleding. Net voorbij de Plains Of Violence bevond zich een smal maar langdurig gebied met hevige regen. Marley naderde de bron van het vocht en zei tegen Scrooge: 'Blijf weg van de regens van de duisternis.'

"Waarom?"

'Niemand weet waar de regen voor dient, maar dat water zal je verbranden.'

"Verbranden? Hoe kan regen branden?"

'Ik weet het niet, Ebenezer. Het enige dat ik weet is dat geesten er bang voor zijn. Het gerucht gaat dat de Rains worden gebruikt om Fire Twirlers uit de Plains Of Violence te houden.'

Scrooge veegde de vloeistof weg die op zijn kleding was gevallen en zei toen: 'Het lijkt mij gewoon water.'

"Raak het niet meer aan!"

'Jacob, ik heb je nog nooit zo geanimeerd gezien.'

'Het enige dat ik weet is dat dingen vernietigt. Laat het met rust.'

Ze passeerden de Rains Of Darkness aan de linkerkant zonder schade. De twee bleven lopen terwijl ze zagen hoe nieuwe geesten arriveerden bij de Cyclus van Hebzucht. Terwijl een zestal aankomsten zich in hun nieuwe realiteit vestigden, laaiden vonken, als het gebrul van een draak, over de weg. Geschokt door de overtreding sprong Scrooge instinctief uit de vlammen. Zijn poging om de brandwond te vermijden resulteerde er alleen in dat hij van de weg gleed. Onmiddellijk verzwoegen door de vuurpijlen van de Hebzucht, riep Scrooge uit: 'Jacob...' Maar voordat hij zijn behoefte kon uiten, liet hij zich vallen.

Marley pakte Scrooge's vurige kleren. De ingestorte mens bleef stil liggen toen de vonken Marley binnendrongen in plaats van Scrooge, en de vuurstroom omringde de twee. Terwijl Marley de vlammen in zich opnam, begon Scrooge af te koelen. Met een kracht die bijna menselijk was, trok Marley Scrooge terug naar de Weg, waar ze allebei instortten.

Scrooge kreunde terwijl hij bijna verlamd lag door de verzengende hitte. Herstel van het slaande vonken bleef voor de twee ongrijpbaar. Marley, hoewel minder getroffen door de vlammen, rolde zich om in zijn poging om te herstellen. Hijgend en puffend lag Scrooge plat op zijn rug. Roerloos liggend zag hij de geesten boven hem door de Corridor Of Phantoms bewegen.

De stroom door de Corridor was constant terwijl geesten zich van en naar Transmogrify bewogen, elk op zijn eigen missie. Terwijl Scrooge degenen observeerde die boven hem reisden, kwam het plotseling bij hem op dat niemand in kettingen was gewikkeld. Scrooge dacht na over deze realiteit, dus terwijl hij naar boven wees, vroeg hij: 'Waarom is geen van deze geesten gevangen in de ketenen van hun daden?'

"Ketens binden geesten vast aan Transmogrify wanneer ze het gebied verlaten. Ze zijn nooit nodig binnen de Mogs."

'O, kijk eens naar die geest,' zei Scrooge, wijzend naar een geest zonder benen. Voordat Marley Scrooge kon waarschuwen om niet de aandacht op zichzelf te vestigen, richtte de pootloze geest zijn aandacht op de twee die op de Weg lagen.

'Nu heb je het gedaan,' zei Marley.

Het volgende moment positioneerde de geest zich direct boven Scrooge. De geest krabbelde overeind en eiste van hem: 'Wie ben jij en waarom leef je?'

Scrooge noemde snel zijn naam, maar had geen antwoord op de tweede vraag. Marley probeerde de tussenpersoon voor Scrooge te zijn, maar de pootloze geest wilde niets met Marley te maken hebben. Het spook bleef gefixeerd op Scrooge. 'Kan een geest geen eigen plek hebben zonder dat jouw soort binnendringt?'

'Ik wens je geen kwaad. Ik ben hier op verzoek van mijn vriend Jacob.'" Scrooge wees naar Marley en voegde eraan toe: "Teint heeft mijn deelname goedgekeurd."

'Teint zou nooit zo'n goedkeuring geven', hield de geest vol.

'Dat is waar, maar Ebenezer is hier om mijn broer Noah te helpen redden, die een veroordeelde onschuldige is,' legde Marley uit.

De gehandicapte geest kalmeerde terwijl zijn blik zich op Scrooge concentreerde. Zijn woede veranderde in bezorgdheid toen hij bekende: 'Ik ben ook een veroordeelde onschuldige. Moeilijk...' Zijn gedachten aan menselijke overtreding verdwenen terwijl hij zich de crisis herinnerde waarin zijn geest van de Veroordeelde Onschuldige werd gevormd. Er ontwikkelde zich een traan toen hij dacht aan de pijn van het afsnijden van zijn beide benen. De opnieuw bezochte angst om achtergelaten te worden om te sterven in een plas van zijn bloed verzachtte de houding van de geest jegens Scrooge. 'Ben je hier om een Veroordeelde Onschuldige te helpen?'

"Ja," antwoordde Marley.

'Dan keur ik het goed. Je kunt doorgaan." Daarmee dreef de geest terug naar de Corridor.

"Dat was vreemd," merkte Scrooge op.

'Je hebt geluk dat je niet uit Transmogrify bent gedwongen. Elke geest kan dat van je eisen, dus kijk niet meer omhoog,' beval Marley.

'Waarom ontbraken er lichaamsdelen van die geest?'

"Geesten mogen de fysieke vorm gebruiken waarvan ze denken dat ze die nodig hebben om een Mogrified Spirit te worden."

"Maar waarom zou iemand ervoor kiezen om zonder benen te gaan?" vroeg Scrooge.

'Ebenezer, soms stel je onmogelijke vragen.'

"Nou...?"

'Denk je echt dat ik het antwoord op die vraag weet? De reden is persoonlijk voor die geest, dus ik heb natuurlijk geen kennis van hun grondgedachte. Uw vraag kan niet worden beantwoord-althans niet door mij.' Marley zweeg even en instrueerde toen: 'Als u nu hersteld bent van de vonken, laten we dan verder gaan.'

Nog geen tien stappen voorbij de Rains Of Darkness wees Marley naar een pad dat volledig uit geestenledematen bestond. "Laten we de Dam oversteken."

Scrooge staarde naar het verwarde pad en observeerde de interacties tussen de losse benen en armen van geesten. Terwijl de hand van de ene geest het been van een andere geest vastpakte, samen met duizenden anderen die hetzelfde deden, vormden ze een pad van bewegende maar stabiele ledematen.

"Mijn beter oordeel..."

'Geen reden om dat binnen te halen. Volg mij maar, Ebenezer.'

'Maar de Weg-Teint zei...'

"Elke kans die ik krijg, omzeil ik de Crater Of Severed Spirits. Dat doen we allemaal. Dus volg mij gewoon."

'Maar ik heb zoveel over de krater gehoord. Ik wil het niet omzeilen.'

"Geloof me, dat doe je."

"Wat een teleurstelling."

'Wij zijn hier niet op vakantie. Kom op, Ebenezer, voordat er meer Coss Acceptance wordt uitgebracht, samen met een stroom nieuwe hoofden.'

Scrooge stond bij de ingang van de Dam der Verbroken Delen, gefixeerd op de duizenden gevouwen handen. Het vasthouden en loslaten van zoveel vuisten creëerde een visuele dans van vingers. Terwijl aanhangsels voortdurend verschoven, zette Marley een stap de Dam op. Tentakels van verwarde klauwen grepen naar zijn huid, maar hij bleef ongedeerd. 'Zie je, ze zijn machteloos,' verzekerde Marley Scrooge.

Getroost door het vertrouwen van zijn vriend volgde Scrooge Marley naar de Dam. De eerste stap was vreemd solide voor Scrooge. Bij de tweede stap stak een hand zijn hand uit en greep naar het vlees van zijn been. Scrooge voelde een tintelend gevoel naast zijn botten, maar het skelet ging door hem heen. Elke stap bracht nieuwe handen met zich mee die zich vastpakten en vervolgens door Scrooge gingen. Hij was bijna halverwege de Dam toen twee handen hem tegelijkertijd aan weerszijden van zijn been vastgrepen. De twee klauwen ontmoetten elkaar in het midden van Scrooge's been,

verenigden de vingers rond zijn scheenbeen en hielden hem vast op de locatie. 'Jacob, Jacob, ze hebben mij!'

Verrast pakte Marley een van de handen vast. De twee skeletten hadden Scrooge met zo'n boeiende greep omsingeld dat de botten van de geest zich niet hoefden te verdedigen tegen de nieuwsgierige druk van Marley, want ze hadden zich tot één stevig bot rond Scrooge's enkel gevormd. Terwijl de twee zwoegden om Scrooge's vrijheid te bereiken, reikte een ander paar handen in zijn andere been, waardoor het eveneens vastzat aan de Dam. Zwaaiend als een boom in de wind schreeuwde Scrooge van angst. Terwijl Marley zich omdraaide, kantelde en al het mogelijke deed om de aanhangsels van de geest los te maken, begon Scrooge naar beneden getrokken te worden.

Net toen zijn knieën verdwenen in het gaas van bdegenen, Apurto verscheen. Zonder waarschuwing verscheurde het beest de hand die het hardst aan Scrooge trok. Het bevrijden van de spanning van de neerwaartse trekkracht zorgde ervoor dat de overige ledematen hun greep op hem losmaakten. Terwijl Apurto's kaken zich stevig om elke beledigende hand klemde, werd de greep van de geest op Scrooge tot nul gereduceerd. Nadat hij de mens had bevrijd, pakte Apurto de zitting van Scrooge's broek vast en trok hem vervolgens terug naar de Weg.

Eenmaal veilig keken zowel Scrooge als Marley naar het beest en zeiden: 'Dank je.'

Apurto gromde alleen maar: 'Yhaah-ae. Yhaah-ae!'

'Ik denk niet dat hij je leuk vindt,' zei Scrooge.

'Ik betwijfel of hij ons allebei leuk vindt,' antwoordde Marley.

Terwijl de conciërge naar de Crater Of Severed Spirits snelde om de verzamelde ledematen neer te leggen, volgden Marley en Scrooge langzaam. Ze passeerden hectares aan geestelijke aanhangsels binnen de Dam van losgekoppelde delen. De meesten waren voortdurend aan het verschuiven in een poging iets vast te pakken. Omdat de Dam vijf keer breder was dan lang, zorgde hij ervoor dat het paar urenlang kon gapen terwijl ze verder liepen naar de krater.

Onzeker over wat de Weg vervolgens zou brengen, besloot Scrooge met opzet achter Marley aan te gaan. Marley voelde zijn ongemak en probeerde zijn vriend gerust te stellen. 'Ik zal je beschermen, Ebenezer.' Vervolgens voegde hij eraan toe: 'Onthoud dat degenen binnenin niemand schade kunnen berokkenen die over de Weg reist.'

'Aan de binnenkant-binnenkant van wat? Jacob, ik zou nu tussen vingers en tenen begraven liggen als Apurto me niet had gered. Waarom heb je me in dat gevaar gebracht?'

Marley haalde alleen maar zijn schouders op en zei: 'Ik zal het beter doen bij jou, Ebenezer.' Hij wachtte op een reactie, maar die kwam niet, dus veranderde Marley van onderwerp. 'Binnenkort zul je de top van de krater zien.'

'Jacob, waarom zou zo'n plek, met een bijnaam als de krater, een hoogtepunt hebben?'

'Ebenezer, dit is geen belangrijk gesprek.'

"Waarom niet?"

'Omdat het zich snel zal openbaren. Wees geduldig,' verzekerde Marley.

'Is acceptatie dan belangrijk genoeg om over te praten?'

'Acceptatie is waar het bij deze plek om draait, dus waar denk je aan?' Marley zweeg even en wachtte toen op een antwoord.

"Op aarde heeft liefde geen fysieke eigenschappen, maar jij zegt dat acceptatie fysiek is. En acceptatie is liefde, toch?"

"Acceptatie combineert zowel de gereinigde menselijke ervaring als de liefdesenergie."

'Geen van deze dingen heeft ook maar een beetje materiële inhoud. Dus mijn vraag is: hoe kan acceptatie enige fysieke eigenschappen bezitten?" vroeg Scrooge.

"Zoals je al weet, heeft Transmogrify een zwaartekracht die alles samendrukt. Dat geldt zelfs voor de liefdesenergie van Acceptatie."

"Dus buiten Transmogrify..."

"Het verspreidt zich zodat de fysieke eigenschappen ervan niet langer detecteerbaar zijn. Alle woorden en concepten bevatten echter energie", aldus Marley.

"Energie kan niet worden gezien of aangeraakt. Het is niet fysiek," hield Scrooge vol.

'En toch doet het fysiek werk. Dus, Ebenezer, hoe kan iets dat niet fysiek is, fysiek presteren?"

Scrooge dacht in stilte na terwijl ze verder liepen naar de opkomende witte gloed aan de horizon. Plotseling vroeg hij: 'Jacob, is er een plek waar acceptatie daadwerkelijk een vaste substantie wordt?'

"Ebenezer, ik heb niet eens het vermogen om de naam van het Oneindige Bewustzijn te horen of te begrijpen, hoe zou ik dat ooit kunnen weten?" Hij dacht snel over het idee na en voegde eraan toe: 'Het is een interessant idee-stel je voor dat je op een rots van liefde zit-ik neem aan dat zelfs de moeilijkste mensen zouden verzachten bij zo'n contact.'

'Denk je dat dit de problemen van de wereld zou oplossen?'

'Je bedoelt dat het in plaats van de bloedige code van Engeland gewoon de met bloed besmeurde code zou worden?'

Ebenezer lachte bij de gedachte. "Het lijkt erop dat onze cultuur geworteld is in geweld."

"Gedwongen conformiteit zonder empathie is de voornaamste schade die de samenleving toebrengt aan het individu."

'Dus een steen van liefde verandert misschien niets?' vroeg Scrooge.

'Jazeker, voor de mensen die ermee in contact komen. Maar voor de menigte die zich alleen langs het pad begeeft dat wordt gecontroleerd door de sociale orde, vindt verandering helaas alleen plaats als krachtige mensen aandringen op aanpassingen.' Marley pauzeerde even en ging toen verder. 'Verandering is niet altijd gunstig, Ebenezer. Afhankelijk van het individu dat de druk uitoefent, kan verandering de zaken binnen de samenleving verergeren.'

Scrooge wees naar de horizon en riep toen uit: 'De witte gloed wordt oranje!'

"Verdomme!" schreeuwde Marley, terwijl ze bovenop Scrooge sprong. Toen de twee op de Weg in elkaar zakten, ging er een beweging over Marley heen. Terwijl een golf warme lucht langs hen heen snelde, was boven hen het gekletter van tegen elkaar botsende geestenbeenderen te horen. Terwijl de ledematen in de Dam der Losgekoppelde Onderdelen vielen, baanden schedels zich een weg naar de ingang. Al die tijd beschermde Marley Scrooge tegen de zwerm bijtende hoofden.

Toen de beweging van de wind niet langer voelbaar was, liet Marley Scrooge staan. Voordat hij helemaal verticaal was, tilde Scrooge zijn neus op, ademde een stroom lucht in en vroeg toen: 'Ruik ik rozen?'

Marley keek Scrooge aan alsof hij een gek was en antwoordde toen: 'Nee, Coss Acceptance heeft altijd de vage geur van vers gebakken brood.'

"Dat is geen eten dat ik ruik, dat is een bloem," hield Scrooge vol.

'Ik zeg je, je bent gek. Coss Acceptance heeft de beste geur die ik ooit heb ervaren.'

"Ja-rozen."

De twee keken elkaar aan, snoof in onenigheid en lieten toen het onderwerp vallen. "Ik denk dat ik nu meer kan zien dan alleen de bovenkant van de krater," zei Scrooge, wijzend naar de beweging van iriserende vloeistof en fladderende vleugels op de top. Marley versnelde gewoon zijn tempo.

Na een paar uur verscheen, zonder enige waarschuwing, de krater van de gescheiden geesten zojuist voor Scrooge. Alsof er mist optrok, werd de beweging van de krater zichtbaar. Marley had de drukte van de krater al sinds de Dam gadeslagen. Omdat Scrooge echter geen bekende referenties had, moest hij wachten tot zijn geest de beelden had ingehaald voordat zijn begrip mogelijk werd.

Scrooge voelde de hitte van de krater lang voordat hij de woede kon zien van de geesten die erin worstelden. Hij kwam tot stilstand toen de bel die de krater bevatte, de klim van elke geest langs de muren van kwarts en magneetsteen overdreef. De ondoordringbare textuur van de insluitingsmuur van de krater leek op water in die zin dat het voortdurend in beweging was, maar toch een lichte vergroting had, en hoewel de dynamiek in actie transparant bleef.

Terwijl Scrooge's visie zich concentreerde op het glinsterende membraan dat de krater bevatte, braakte een opstijgende Kos Baabel over de hele zijkant van de bedekkende schede. Scrooge sprong achteruit toen de vloeistof in de krater druppelde.

'Niets dan Coss Acceptatie kan de muur van de krater binnendringen.' Marley zweeg even, wees naar een klodder Baabel die zich aan de barrière vastklampte en voegde eraan toe: 'Je moet maar blij zijn dat je dat spul niet hoeft te ruiken.'

"Ik dacht dat het naar rozen rook", merkte Scrooge op.

'Je verwacht Baabel met Coss Acceptance.' Marley wees naar de verzameling Coss die zich bovenaan de omheining had verzameld en zei toen: 'Baabel, vrijgelaten uit de meer volwassen Coss bovenaan, heeft een aangename geur, maar die jonge Coss heeft ons zojuist gedoopt met iets dat dichterbij mest dan bij parfum lijkt.'

Verward vroeg Scrooge: "Waarom spuwen ze iets?"

'Ebenezer, kun je tot op de bodem van de krater kijken?'

Scrooge knee zijn ogen tot spleetjes terwijl hij in de diepten van de krater tuurde. De verschillende bewegingen van activiteit vertraagden zijn waarneming van de kloof. Terwijl zijn blik langs de duizenden geesten ging die de muren onder hem beklommen, fixeerte hij zich op het diepste punt in het midden van de krater. Nieuw aangekomen geesten die in de vlammen neerstortten, domineerden zijn zicht. 'Het is een inferno daar beneden.'

"Zonder de stinkende Baabel zou de hele krater een vlammenzee zijn", legt Marley uit. Vervolgens voegde hij eraan toe: 'Over het algemeen heeft vuur geen invloed op een geest, maar daar beneden,' zei hij wijzend op de brand, 'kan het pijn doen.'

"Waarom denk je dat?" vroeg Scrooge.

Marley, in gedachten verzonken, zei alleen maar: 'We moeten snel langs deze plek lopen. Stop met staren en blijf lopen.'

Scrooge ging langzamer rijden. Bij elke stap stopte zijn verliefdheid op nieuwe indrukken zijn benen. Tussen de vlammen bij de loopgraaf van de krater worstelden geesten die langs elkaar heen probeerden te komen, waarbij ze allemaal over elkaar heen klommen. Het Meer der Vlammen dat rond de bodem van de krater cirkelde, verminderde alleen zijn vuur-en hevelbeweging toen Baabel werd vrijgelaten. Want op dat moment zou de wervelende brand tijdelijk worden gesmoord. Maar dat was maar voor korte tijd, want terwijl de geesten hun klim over het kwarts en de magneetsteen die de krater bedekten voortzetten, staken vonken opnieuw de poel van de vernederende Baabel in brand.

Toen een nieuw aangekomen geest eenmaal voorbij het Lake Of Flames was getrokken en de zijkant van de krater beklom, werd hun ervaring er een van zwoegen naar de rand waar de transformatie in een Coss plaatsvond. Hoewel de reis langs de zijkanten van de krater voor elke geest zowel verschrikkingen als ontwaken inhield, was het doel om hun idee te erkennen en vervolgens om te zetten in hun idee dat zij zelf het

Oneindige Bewustzijn waren in een verlangen om in alliantie te staan met het feitelijke plan van herkomst van het Oneindige Bewustzijn.

Gebombardeerd worden met de chaotische beweging van geesten in de krater zorgde ervoor dat Scrooge zijn focus verloor. De verwarring van onbekende activiteiten bracht hem tot stilstand. Marley concentreerde zich ergens anders en realiseerde zich niet dat Scrooge was gestopt met lopen. Toen hij de schreeuw van zijn vriend hoorde, draaide hij zich om en vond Scrooge opnieuw ineengezakt op de Weg. Toen hij bij hem terugkeerde, legde hij doelbewust uit: 'Ebenezer-jij-moet-dicht bij mij blijven!'

Zichzelf op zijn knieën duwend, antwoordde Scrooge: 'Beweeg dan niet zo snel.'

'We hebben een groot gebied te bereizen, Ebenezer. Als je denkt dat de krater enorm is, en dat is zo,' zei Marley terwijl hij zijn arm over de uitgestrektheid van de plek zwaaide, 'dan zullen de Velden van Destructieve Dwang je shockeren.' Hij grijnsde en voegde er toen sluw aan toe: 'Die Mog zou groter kunnen zijn dan de hele aarde.'

'Nee, dat is het niet, Jacob,' zei Scrooge, Half glimlachend.

Marley klemde zijn vingers om Scrooge's bovenarmen en hielp hem met een snelle ruk overeind.

"Wat zie ik allemaal?" vroeg Scrooge, terwijl hij dezelfde armzwaai over de krater uitvoerde die Marley zojuist had voltooid.

Marley begreep de waarheid dat Scrooge gefascineerd was. Toen hij naar de chaos van de krater keek, realiseerde hij zich dat hij zijn vriend pas langs de weg zou kunnen verplaatsen als hij Ebenezer ouderwets naar de krater liet staren.

Scrooge keek zwijgend toe terwijl Marley de emoties op het gezicht van zijn vriend zag veranderen naarmate er nieuwe acties plaatsvonden. Voor de vrienden worstelde een geest op niet meer dan tien meter afstand van hen. Scrooge raakte gebiologeerd door de angst in de geest die probeerde een positie bovenop de rand te verwerven. De geest zwoegde, net als duizenden anderen, die probeerden de taak te volbrengen om de heuvelrug te beklimmen waar hun transformatie in een Coss zou plaatsvinden.

Ten slotte hief de geest, met zijn rug naar het vastgeklonken paar toeschouwers, langzaam hun armen loodrecht op hun lichaam. De beweging stopte toen de armen van het spook zich ontwikkelden tot meerdere vleugels, elk bedekt met zwarte veren. Scrooge's mond, die zich al in een gapende toestand bevond, viel wijd open toen de bevestiging van elke vleugel aan het lichaam open knipperde. Uit elk van de ogen stroomde een waterval van licht.

De metamorfose van geest naar Coss bereikte zijn voltooiing toen een enorme hoeveelheid Baabel uit de snavel van het vogelachtige wezen dat nu voor hen stond, vloog. Het transformerende individu bleef de vettige Baabel overgeven. Bij elke uitwerping steeg de Coss hoger in het midden van de krater. Uiteindelijk begon een gefladder van vleugels het wezen naar de verzamelde verzameling Coss te dragen die zich bij de kruin van de ingesloten krater had verzameld.

'Kijk, Jacob,' schreeuwde Scrooge terwijl hij naar een misvormde Coss wees. Het wezen draaide rondjes terwijl het vocht om een opwaartse lift te creëren. De draaiende bewegingen van het beest zorgden ervoor dat Scrooge zijn ogen sloot in een poging te voorkomen dat een misselijkheid zijn maag zou overheersen.

'Je zou voor die Coss moeten juichen.'

"Waarom?"

"Ze hebben al één vrijlating van de Coss overleefd-en zo te zien zijn niet al hun ledematen teruggekeerd naar de krater."

'Denk je dat dit een van de hoofden is die mij heeft gebeten?'

'Nee. De schedels worden teruggebracht naar het Meer der Vlammen. Hun klim naar de rand begint opnieuw, maar pas nadat voldoende van hun botten weer met elkaar zijn verbonden. De hoofden die je hebben aangevallen, sluiten nog steeds aan bij lichaamsdelen.'

"Dat is gewoon niet eerlijk," klaagde Scrooge.

'Ebenezer, je weet dat de krater niet over eerlijkheid gaat. Hij is gemaakt zodat een geest zich kon ontwikkelen zonder enige hulp van buitenaf.'

"Het lijkt een buitensporige last dat voor sommigen die bijna klaar zijn met het transmogrificatieproces, ze uiteindelijk uiteengereten worden door andere ontsnappende Coss."

Marley zwaaide zijn arm over de uitgestrektheid van de krater en zei toen: 'Niets daarbinnen is met kwade bedoelingen gemaakt.'

Scrooge kreunde terwijl hij naar het nog steeds spartelende wezen wees en vroeg toen: 'Is alles goed met Coss?'

"Het zal waarschijnlijk uiteindelijk de gelukkigste Coss-acceptatie zijn die uit die groep voortkomt", zei Marley, wijzend naar de groep verbonden Coss aan de top.

Ze keken toe hoe honderden wezens met zwarte vleugels zich een weg baanden in de opkomende menigte Coss. De beweging van de beweging betoverde het paar, maar Scrooge concentreerde zich alleen op de gewonde.

Met doelbewuste zorg naderde de gehandicapte Coss de ineengestrengelde massa veren en ogen. Elke duw naar boven door de kreupele werd beantwoord door een krachtigere groep die naar beneden werd geduwd. Het samengeklonterde netwerk van geesten bewoog als met één ademhaling. Terwijl hij onder de menigte ronddraaide, bleef de pas getransformeerde Coss volharden.

'Die Coss zal van uitputting bezwijken,' maakte Scrooge zich zorgen.

'Kijk maar,' instrueerde Marley. De twee volgden de dans van de onhandige die probeerde erbij te horen, maar alleen Marley was voorbereid op wat daarna kwam.

Want zoals Scrooge had voorspeld begon de Coss zonder waarschuwing terug te vallen richting het Meer der Vlammen.

"Nee!" schreeuwde Scrooge. 'We moeten...' Maar voordat het volgende woord werd geroepen, maakten twee Coss zich los van het collectief en kelderden vervolgens naar het niveau van hun afdalende metgezel. Terwijl ze hun val vertraagden tot bijna stilstand, raakten de twee veren in contact met het gekwelde wezen. Samen klommen de drie terug in de verzamelde hoop Coss aan de top van de krater.

De stroom van nieuwe Coss in de horde fascineerde Scrooge terwijl het karnen van zwarten, grijzen en blanken de massa in een wervelende storm veranderde. Al die tijd regende Baabel neer op de worstelende geesten die de muren beklommen. 'Ik neem aan dat twee van de armen waarmee je op de Dam vastzat, afkomstig waren van die kreupele Coss,' zei Marley, in een poging zijn grijns te verbergen.

"Die gedachte kwam ook bij mij op." Scrooge glimlachte terug.

Samen zagen ze hoe Baabel over de klimgeesten spetterde. Scrooge vroeg zich af waarom sommige geesten vuur leken te hebbengepulseerd door de vloeistof, terwijl anderen het met opzet over zichzelf wreven. Voor die geesten bleek het een tonicum te zijn, waarbij de zelf de klimmer energie gaf.

"Waarom zijn er zulke tegengestelde reacties op Baabel?"

"Het is de geur en het doel van de vloeistof."

'Doel... het lijkt erop dat het de Coss alleen maar helpt om op de vlucht te blijven,' zei Scrooge.

"Het houdt de krater zelfvoorzienend."

"Ik dacht dat het de magneetstenen en kwarts waren die dat doen."

'Nee, die drijven de krater aan, die op zijn beurt wordt geëlektrificeerd wanneer de klimmende geesten de vonken creëren die hun beperkte gebied in stand houden.' Marley wees naar degenen die langs de zijkanten van de omheining klauterden en zei toen: 'Die arme geesten hebben hun liefdesband verloren. Terwijl ze klimmen terwijl ze aan hun misdaden denken, aanvaarden ze de verantwoordelijkheid voor hun daden, niet in hun hoofd-wat gemakkelijk is-maar in hun hart. Dat is hun enige weg naar acceptatie. Ze krijgen niet het voorrecht om een taak van outreach uit te voeren, zodat daden uit het verleden kunnen worden hersteld. Alle transformatie vindt plaats in dat gat,' zei hij, terwijl hij opnieuw zijn arm over de krater zwaaide.

'Ja, maar die Baabel is nog steeds een mysterie,' zei Scrooge, wijzend naar de stortbui die voor hem lag. 'Waarom houden sommige geesten van Baabel, terwijl anderen er een afkeer van hebben?'

'Ik zei het je al: het is de geur, Ebenezer.'

"Het ruikt naar rozen, waarom zou iemand daar ooit een hekel aan hebben?"

'In werkelijkheid produceert een nieuw gevormde Coss Baabel die dichterbij de geur van echt braaksel ligt dan bij rozen, Ebenezer.' Scrooge krabde alleen maar op zijn hoofd terwijl Marley doorging. 'Zie je de Coss bovenaan de top?'

Scrooge spande zich in om zich op de wervelende verzameling geesten te concentreren. "Helemaal bovenaan?"

'Ja, vertel me wat je ziet,' instrueerde Marley.

Terwijl hij zich inspande om visuele verduidelijking te krijgen, zei Scrooge ten slotte vol vertrouwen: 'Er is daarboven alleen maar een wit licht.'

"Kijk eens beter, zie je veren?"

Scrooge bestudeerde de iriserende stroom. 'Veren? Nee, geen veren, maar toch lijkt dat witte licht uit alle kleuren te bestaan.'

"En toch blijft het wit", zei Marley.

Scrooge vroeg zijn vriend: 'Welke kleur moet het zijn?'

"Alle kleuren, gecombineerd, creëren een troebel grijs, niet wit, Ebenezer."

'Ik volg je punt niet. Moet ik grijs zien?'

Langzaam legde Marley uit: 'De magie van dat kleurenspeel zit niet in de kleur, maar in het licht. Het is echter Baabel die de krater gezond houdt.'

'Je bedoelt het spul dat naar rozen ruikt?'

Marley wees naar de kolkende klodder stralende gloed en legde vervolgens uit: 'Baabel is een dynamische substantie.' Scrooge keek alleen maar toe terwijl Marley met zijn arm heen en weer zwaaide om zijn woorden te benadrukken: 'De zwartgevederde Coss spuit een olieachtige, vreselijke vloeistof uit, maar als ze opstaan en zich in de groep beginnen te comprimeren, veranderen hun kleur, veren en Baabel in Coss Acceptance. Uiteindelijk komen degenen aan de top met uitbraken.'

Scrooge's ogen werden groot terwijl hij verbijsterd zijn hoofd schudde. 'Kokken ze zichzelf?' vroeg hij, starend naar de voortdurende regen van Baabel.

"Nou, het wordt uiteindelijk meer een gestage druppel van hun essentie." Marley wees naar de top en ging verder. 'Die Coss zijn al getransformeerd in Acceptatie. Binnenkort zullen ze het plafond van de krater oplossen, en dan zullen ze allemaal naar de Abyss Of Final Transmogrify vliegen waar Coss Acceptance wordt verzameld.'

'Zelfs de zwartgevederde?'

"Wanneer de top wordt doorbroken, worden allen bekeerd."

'Is dat het moment waarop de hoofden aanvallen?' vroeg Scrooge.

'Ja, dat is het ongelukkige mechanisme van het moeten overleven en veranderen zonder hulp. Hoewel er met opzet geen schade is aangericht in de krater, Ebenezer, is dit de enige Mog waar niet alle geesten Acceptatie zullen worden. Sommigen zullen verloren gaan.'

Marley pauzeerde even om de reactie van Scrooge te bekijken en wees toen diep in de krater terwijl hij schreeuwde: 'Kijk, Ebenezer! Is dat niet koningin Catherine de' Medici?' Onder hen zat een nogal huiselijke vrouw te zwoegen, gekleed in een lange jurk die alles bedekte, behalve haar handen en gezicht. Met elke stoot naar boven staken de vonken die ze creëerde haar jurk in brand, maar werden overgoten door de frisse stroom Baabel die vrijkwam door de zwartgevederde Coss.

'Ik zou haar niet kennen. De Fransen interesseren mij weinig, Jacob.'

'Ik ook niet, maar... ik weet dat zij het is,' riep Marley uit en vroeg toen: 'Heb je ooit Matthew Pepin ontmoet, de eigenaar van de stallen waar ik als kind voor werkte?'

"Ik heb nooit de eer gehad."

"Elke 23 augustus groef hij dit smerige beeld van haar uit, hing het aan de muur en gooide de hele dag paardenmest naar haar foto."

'Ik denk dat de Fransen wel interesse hadden in Matthew.'

'Hij is Frans,' zei Marley.

'Dus nogal extreem van hem om zo tegen de Franse koningin te zijn.'

'Nee, dat is het niet. Hij herbeleefde altijd het bloedbad op Sint-Bartholomeusdag, waar zij,' zei hij, wijzend naar de worstelende vrouw onder hen, 'zijn familie vermoordde tijdens de protestantse Hugenootse zuivering. Alleen de families die naar Engeland en Amerika vluchtten, overleefden. Als Matthew iets te zeggen heeft, zal het lang duren voordat ze zichzelf uit de krater bevrijdt-als ze dat ooit doet.

'Over Matthews gesproken, is dat niet Matthew Hopkins, de Witchfinder-generaal?' vroeg Scrooge, wijzend naar een andere arbeider in de krater.

"Zo is het ook. Englands eigen vrouwenfolteraar."

'Dat was zeker een periode waarin leugens de acties van de wereld beheersten', zei Scrooge.

'Ik hoop dat Apurto ooit zijn hoofd inslikt.'

'Brenden dit soort uitspraken jou schade toe, Jacob?' vroeg Scrooge.

'Bedoel je dat je nog een kwade wil wenst?'

'Wordt u voor die gedachte gestraft?'

'Straf, dat is zo'n menselijke reactie op afkeuring, Ebenezer.' Marley kalmeerde zichzelf en zei toen: 'Heb je genoeg gezien? Kunnen we nu naar de Chute gaan?'

'Ik weet niet zeker of ik daar klaar voor ben, maar laten we de Weg bewandelen.' Dat gezegd hebbende, gingen de twee opnieuw richting meer gevaar.

**** Staaf zeven ****

Zoveel gevaren

Terwijl de twee naar de Chute schuifelden, vroeg Marley: 'Wil je zien waarom je elke keer dat ik van je zijde wijk, op de grond valt?'

"Dat ga je toch niet nog een keer doen, hè?"

'Alleen als het moet.'

Scrooge dacht na over de woorden van zijn vriend. Hij wist dat Marley hem het juiste antwoord gaf, maar toch was hij er niet blij mee. Het idee dat hij door een onzichtbare kracht tegen de grond zou worden geduwd, zorgde ervoor dat hij Marley's onderzoek schuwde. "Jacob, ik denk niet dat het nuttig zou zijn om meer over Transmogrify te leren."

"Het zou ook niet schadelijk zijn."

Met een doordringende blik bestudeerde Scrooge de uitdrukking van Marley in de hoop de plaag in zijn verklaring te ontdekken. Marley van zijn kant bleef stoïcijns en serieus. 'Eerlijk gezegd, Ebenezer, als je mij niet vertrouwt, waarom ben je dan hier?'

'Nee, Jacob, dat is niet mijn voorzichtigheid. Je moet toegeven dat je mijn beperkingen niet altijd kent.'

'Het is moeilijk om al je zwakheden te onthouden. Ik wil je alleen iets fascinerends laten zien.'

"En het zal mij geen kwaad doen?"

"Niet eens een beetje."

Scrooge staarde Marley in de ogen, nog steeds op zoek naar een teken van bedrog, maar beseftte al snel dat een dergelijke uitdrukking vaag en moeilijk te identificeren zou zijn, dus vroeg hij: 'Zal het mij kwaad doen dit niet te weten?'

Marley bestudeerde Scrooge in de hoop zijn angst te begrijpen. Terwijl hij de frons op Scrooge's gezicht waarnam, begreep hij onmiddellijk de angst. De vernietiging binnen Transmogrify bedreigde het bestaan van Scrooge, en hij, Marley, was onzorgvuldig geweest. Er waren gevaren aanwezig, en toch waren het niet zijn gevaren, maar alleen die van Scrooge.

Nu hij zich vollediger bewust was van de angst van Scrooge, besloot Marley waakzaam te zijn in zijn bescherming van hem. 'Er is geen reden om mij te vertrouwen. Ik ben een dief, een leugenaar en een lafaard geweest. Het is pas door mijn dood dat mij deze genade voor verbetering werd gegeven. En toch is jouw waarheid op dit moment niet de mijne, want de jouwe is er een van dat je hier niet thuishoort. Ik ben nalatig geweest in mijn vermogen om jouw risico's te begrijpen, Ebenezer.' Marley zweeg even terwijl hij de belofte vormde die hij zou doen. 'Als ik op enig moment voel dat je vernietigd gaat worden, zal ik om mijn Onmiddellijke Transmogrificatie roepen, die mij zal verteren en je naar huis zal sturen.'

"Teint zei dat dit geen onderdeel kon zijn van mijn deelname aan Transmogrify."

'Nee, Teint zei dat als je gedood werd, ik je niet kon redden door als straf om Instant Transmogrificatie te vragen. Maar ik kan erom vragen vlak voordat je schade ondervindt, wat je zou moeten redden.'

Scrooge wist niet of zo'n manoeuvre zou werken, maar hij voelde de emotie in Marley's stem en maakte plaats voor zijn zelfvertrouwen. 'Laat me dan je fascinatie zien.'

"Het is gemakkelijk om te doen." Marley wees naar de krater en zei toen: 'Leg je vinger op de muur, maar slechts één seconde.'

Nog steeds voorzichtig naderde Scrooge de muur, staarde in de storm van activiteit in de krater en drukte toen snel de top van zijn rechterwijsvinger tegen het membraan. Spontaan begon hij te giechelen. Terwijl het lachen hem overviel, rukte Marley Scrooge's arm van de muur. 'Ik zei even.'

Huilend van het lachen dubbelde Scrooge terwijl hij een poging deed zijn kalmte te herwinnen. 'Slechts één seconde van deze verrukking-Jacob, je bent nog steeds een chagrijnige vrek.'

'Kijk nu eens wat je hebt gedaan,' zei Marley, wijzend naar het spoor dat Scrooge's vinger had achtergelaten.

Toen hij opstond, verwonderde Scrooge zich over de vele horizontale lijnen die nu in het membraan zichtbaar waren. Voor zichzelf telde hij hun aantal en vroeg toen: 'Heb ik alle zeven regels gelaten?'

'En het zal ook een tijdje duren voordat ze zijn ingevuld. Waarom je giechelt ontgaat mij, maar zie je wat je hebt gedaan? Begrijp je de betekenis achter de lijnen die je hebt gemaakt?'

Scrooge onderdrukte zijn lachen in een poging de vraag op te lossen, maar uiteindelijk zei hij alleen maar: 'Nee.'

'Kun je zien dat de krater sneller draait dan je ogen kunnen volgen?'

'Sneller dan ik kan zien?'

Scrooge verbaasde zich over het concept, zoals Marley uitlegde. "De krater draait met zo'n hoge snelheid dat er zuigkracht ontstaat in het Lake Of Flames." Marley zweeg even om Scrooge een praatje te geven om te antwoorden. Toen er geen reactie kwam, ging hij verder. "De cirkelvormige beweging versterkt de zwaartekracht van Transmogrify."

"Waarom heeft Transmogrify een sterkere zwaartekracht nodig?"

'Ik heb je al verteld waarom: het is zodat geesten weer kunnen voelen. In de Abyss ervaren geesten een intense fysieke sensatie,' antwoordde Marley.

'Jacob, kun je nu voelen?'

"Voel je wat?"

"Iets."

Marley dacht na over deze vraag voordat hij plotseling in zijn handen klapte en zei toen: 'Dat voelde ik wel. Het is echter anders. In plaats van de druk van mijn handpalmen tegen elkaar te voelen, voelde ik de botten in mijn handen langs elkaar heen bewegen. Het voelt meer als ergens tegenaan strijken, dan als een klap.'

'Dus je hebt meer zwaartekracht nodig om iets te voelen?'

'Dat doe ik, en ik neem aan dat andere geesten dat ook doen.'

'Ik dacht dat de zwaartekracht overal hetzelfde was,' zei Scrooge.

"Voor zover ik weet is zwaartekracht gewoon druk. Maar laat me je dit vragen: zou er enige zwaartekracht zijn als er geen atomen waren? Ik bedoel, dingen vallen; als er geen dingen waren, zou er dan nog steeds zwaartekracht zijn?"

'Dat ligt iets buiten mijn opleiding, Jacob. De vraag lijkt echter qua aard op de kip-en-ei-paradox te lijken.'

"Ja, inderdaad een paradox."

De twee gingen zwijgend door totdat Scrooge vroeg: 'Wat doet de krater draaien?'

Marley keek naar de top van de krater en zei toen, terwijl hij naar de Coss wees: 'Jawel.'

Scrooge bestudeerde de massieve vorm bovenaan de krater, maar kon geen andere beweging ontdekken dan die van Baabel die werd uitgebraakt. "Ik zie geen draaien."

'Ja, dat weet ik. Toen geesten over de Weg reisden, konden ze de rotatie niet zien. Dat veranderde allemaal toen de Corridor Of Phantoms was gecreëerd. Vanuit dat gezichtspunt,' wees Marley naar de Corridor met zijn massa's reizende geesten, legde hij vervolgens uit: 'Men kan niet anders dan de draaiende top zien. Coss Acceptance wervelt met kleuren die glinsteren.'

'Je zei dat de Corridor is gemaakt. Wie heeft de Corridor 'gecreëerd'?'

'Gedistilleerde dranken natuurlijk wel.' Marley zweeg even en verduidelijkte toen zijn antwoord. 'Eigenlijk zijn we gewoon gestopt met het gebruik van de Weg.'

"Waarom zou je dat doen?"

'Het woord is dat Apurto een pauze nodig had om voortdurend geesten uit de krater te moeten halen.' Marley glimlachte sluw en zei toen: 'Persoonlijk denk ik dat het meer uit eigenbelang was. Vóór de Corridor hadden we allemaal de ervaring dat een nieuwkomer ons uit de Chute duwde toen ze de krater binnengingen.'

'Dus het Oneindige Bewustzijn liet geesten gewoon veranderen, Transmogrify?'

"We worden geen hersenloze wezens bij de dood. Het Oneindige Bewustzijn geeft ons de vrije wil om onze situatie te beheersen."

"Waarom herontwerpt het Oneindige Bewustzijn niet gewoon de Chute?"

"Ik denk dat dit komt omdat menselijke uitdagingen van waarde zijn. Het Oneindige Bewustzijn heeft geen indicatie van wat iemands acties zullen zijn, en dat de kwaliteit van leven onvervangbaar is."

'Dat zou betekenen dat het Oneindige Bewustzijn geen idee heeft of ik vernietigd zal worden in Transmogrify, of zal terugkeren naar Londen,' zei Scrooge.

"Het kent alle mogelijkheden, maar niet de feitelijke gebeurtenis."

'Dus hij kent alleen het verleden en het heden, maar niet de toekomst?'

"De toekomst is gemakkelijk te overzien, maar onmogelijk vast te stellen voordat deze plaatsvindt", antwoordde Marley.

Scrooge herinnerde zich zijn eigen verandering van hart van jaren eerder; het had hem de tijd gegeven die nodig was om de dadel van zijn eigen grafsteen te schrobben. Hij voelde de waarheid van Marley's woorden, maar vroeg zich toch hardop af: 'Hoe kan iemand naar de toekomst kijken zonder deze ervaren te hebben?'

Toen Marley stopte, gaf hij zijn vriend de opdracht zich om te draaien.

Met dit bevel stopte Scrooge zijn voorwaartse beweging, maar staarde alleen naar Marley in plaats van zijn bevel op te volgen. 'Ik zal het je laten zien.' Langzaam draaide Scrooge zich om en keek in de richting waar ze vandaan kwamen. "Loop nu naar voren." Onmiddellijk begon Scrooge terug te lopen langs de Weg. "Nee, dat is achteruit gaan-loop vooruit terwijl je naar achteren kijkt."

Terwijl Scrooge Marley's verzoek inwilligde, riep hij uit: 'Ik ga struikelen.'

'Precies, maar voor de meeste mensen is reizen de favoriete manier van dagelijks leven. Met moeite lopen ze vooruit, terwijl ze voortdurend achterom kijken.'

'En de toekomst voorspellen?'

'Keer je nu om, Ebenezer.' Scrooge deed wat hem was opgedragen, terwijl Marley doorging. "Stop, kijk naar beneden en sluit dan je ogen." Terwijl Scrooge diep begon te ademen, zei Marley: 'Goed, ontspan bij elke ademhaling.' Scrooge concentreerde zich op zijn ademhaling terwijl Marley zijn begeleiding hervatte. "Denk nu na over een onderwerp waarvoor je een vraag hebt over de toekomst."

"Ik vraag me af wat mijn eigen dood is."

'Dat is voor de meeste mensen het belangrijkste probleem. Ga door met ademen. Voel met elke ademhaling de essentie van je verlangen om de toekomst te kennen.'

"Essentie van verlangen?"

'Hou op met denken, Ebenezer, begin met voelen.' Terwijl de twee midden op de Weg stil stonden, hield Marley rustig toezicht. "Als je je er klaar voor voelt, houd dan je ogen gesloten totdat je de opdracht krijgt, maar til toch je hoofd oprichting de horizon.' Scrooge deed wat hem werd opgedragen. 'Open nu langzaam je ogen, Ebenezer, en vertel me wat je ziet.'

"Fanny?" Scrooge voegde er toen aan toe: 'Ze ziet er gezond uit-en wenkt mij.' Het volgende moment riep hij: 'Ze vervaagt.'

"Ben je getroost?"

"Ik wil haar volgen."

'Is uw toekomst geruststellend voor u?'

"Hoe kan het zijn? Ik begrijp het niet."

'Jouw visie, Ebenezer, is de meest waarschijnlijke visie op de toekomst. Alle gebeurtenissen hebben slechts een potentieel karakter, want geen enkele toekomstvisie kan ooit worden ervaren op de manier waarop deze wordt gezien. In plaats daarvan wordt het gewoon het heden.' Marley aarzelde en eindigde toen met: 'Voor het grootste deel is de toekomst slechts een gewoonte.'

"Wat gebeurt er als er iets onvoorspelbaars gebeurt?"

Zonder na te denken over zijn kennis zei Marley: 'Er kan niets onvoorspelbaars gebeuren.'

'Jacob, dat voelt als een leugen.'

"Als het om voorspellingen gaat, leven we in een paradox: een onoplosbare puzzel waarbij alle mogelijkheden uiteindelijk in het moment samenvallen." Marley keek diep in Scrooge's ogen voordat hij verder ging. 'Ook al bestaan alle omstandigheden vóór een gebeurtenis, de enige constante voor alles is verandering. De optie die uiteindelijk de toekomst wordt, past zich het minst aan. Want meestal is dit het pad dat al wordt gevolgd. Hierdoor heeft het alleen de vereiste om het verleden en de toekomst in het heden te verstevigen."

"Dus met andere woorden, alles is haalbaar totdat... het... niet is?"

"En vanwege die tegenstrijdigheid van mogelijkheden die botsen met de werkelijkheid, geeft de vermenging tussen de twee ieder mens de mogelijkheid om zijn eigen lot te creëren."

Scrooge dacht na over Marley's verwarrende concept, maar in plaats van het in twijfel te trekken, veranderde hij van vraag. 'Als reizen naar de toekomst niet mogelijk is, wat gebeurde er dan toen ik hoorde over jouw misdaad tegen Noah, en jij me mee terugnam naar Londen?'

'De geest van Kerstmis die nog moet komen, heeft je bijna vermoord.'

"Nee, dat is niet gebeurd. Het heeft mij gered."

Marley's ogen werden groot van schrik terwijl hij door zijn uitleg stamelde. 'Ik... ik was me er niet van bewust.'

'Je was je nergens van bewust. Waarom was dat?'

'Weet je hoe je je hoofd ophief om de toekomst aan de horizon te bekijken?'

"Natuurlijk doe ik dat. Dat hebben wij gewoon gedaan."

"We deden hetzelfde in Londen, maar in plaats van naar de horizon te kijken, sprongen we ernaartoe." Marley pauzeerde even om zijn begrip te verzamelen en ging toen verder. "In zekere zin strekten we ons uit naar de toekomst, maar waar we terechtkwamen had voor dat moment nooit de uiteindelijke bestemming kunnen zijn. De toekomst moet altijd overgaan in het heden voordat deze wordt uitgekristalliseerd."

"Het is verwarrend," fluisterde Scrooge tegen zichzelf.

'Dat is vaak zo,' fluisterde Marley terug.

Terwijl ze de Road Of Phantoms vervolgden, was er in de verte een gebrul te horen dat met elke stap sterker werd, totdat het oorverdovender was dan dat van de hoogste waterval op aarde. Schreeuwend zei Marley tegen Scrooge: 'Ik heb nagedacht over de methode om je over de Chute te krijgen.'

"En jouw oplossing?" schreeuwde Scrooge.

Marley gedroeg zich alsof hij de vraag nooit had gehoord, maar verzekerde Scrooge in plaats daarvan: 'We zijn niet zo ver gekomen om door de Chute te worden afgewezen.'

'Dus hoeveel mogelijke uitkomsten zwerven er in je hoofd rond, Jacob?'

"Te veel."

De geluidsexplosie escaleerde. Samen naderden ze de Chute met hetzelfde respect dat alle geesten toonden voor het gevaar van de krater. Terwijl Marley en Scrooge de oorverdovende windvlaag naderden, keken beide vrienden toe hoe een nieuwe geest de diepten van de krater in schoot. Een tweede geest volgde de eerste naar het Lake Of Flames. Toen de vrienden de rand van de Chute naderden, kwam een derde geest bijna in botsing met Scrooge, die zich ook bij de anderen op de bodem voegde.

Ze zagen de drie geesten worstelen in hun nieuwe omgeving. Terwijl ze sloegen alsof de vlammen pijn deden en de Baabel dronken alsof ze door te verdrinken een einde konden maken aan hun ellende, glipten de drie uiteindelijk onder het oppervlak van de vlammen. Toen ze verdwenen, werden ze vervangen door meer gevestigde geesten. Allen streden om de vrijheid uit het vuur. Niemand zou dit bereiken vóór de volgende release van Coss Acceptance.

Scrooge schudde alleen maar zijn hoofd terwijl hij vroeg: "Hoe gaan we door deze ontploffing heen?" Zonder na te denken stak Scrooge zijn hand in de wind. Zijn stoot in het gebrul draaide hem om en gooide hem vervolgens, nu erg verward, op de Weg.

"Ebenezer!" Nadat Marley zichzelf ervan had verzekerd dat Scrooge geen schade had geleden, volgde er een uitbrander. 'Ebenezer, hoe kan ik je beschermen als je in gevaar bent?'

'Ik dacht niet na.'

Marley schudde teleurgesteld zijn hoofd terwijl hij verder ging. "Leg je hoofd weer op je schouders."

"Het is niet mijn hoofd dat pijn doet, maar mijn pols", zei hij terwijl hij ermee schudde.

'Ik moet je over deze kloof heen helpen, dus stop met het moeilijk maken.'

'Je hebt enorm veel schade aangericht, Jacob, en je noemt mij lastig?'

Marley onderdrukte zijn frustratie en vroeg toen: 'Hoe zou je voorbij de Chute komen, Ebenezer?'

"Met jouw plan?" "Ik denk niet dat het zal werken, maar ik kan niets beters bedenken. Laten we het dus proberen."

"Wat proberen?"

'Jij gaat over de Chute springen.'

"Nee, dat ben ik niet!"

'Het is maar anderhalve meter, en ik zal helpen.'

'Kun jij de laatste drie meter voor mij springen?'

'Je pas is langer dan dat, Ebenezer.' Marley aarzelde en instrueerde toen: 'Laat me je zo ver zien springen als je kunt.'

'Over die kracht heen?' ' zei hij, wijzend naar de Chute.

"Nee, nee, nee! Ga weg van de Chute en laat me dan zien wat je kunt doen. Spring niet in de Chute."

'Eigenlijk was ik niet van plan in de Chute te springen, ongeacht wat je me zei te doen.'

'Nou, oké, dat hebben we tenminste bedacht. Dus ga je gang en laat me zien hoe ver je kunt springen.'

Zonder waarschuwing wierp Scrooge zich naar voren. "Hmm, twee voet." Marley schudde zijn hoofd terwijl hij retorisch vroeg: 'Wat gaan we daarmee doen?'

'Jacob, waarom denk je hier nu pas over na?'

'Ebenezer, ik maak me hier zorgen over sinds...' Marley's stem stierf weg toen hij zich omdraaide om na te denken. De stilte overviel hen totdat Marley abrupt zijn armen recht in de lucht stak en toen riep: 'Ik heb het! Geef me je overjas, Ebenezer.'

Toen Scrooge zijn jas uittrok, werd hij onmiddellijk door de hitte overvallen: 'O jee, ik had dit ding al dagen geleden moeten weggooien.'

"Dagen geleden?" Marley herhaalde het en zei toen: 'We zijn nog geen uur geleden Transmogrify binnengekomen.'

'Je bent weer een bedrieger, Jacob.'

Geschrokken door de beschuldiging legde Jacob uit: 'O, tijd-ik blijf falen met de gedachte dat je nog steeds een bestaan van seconde tot seconde ervaart. Hier wordt de klok vervangen door alleen maar beweging. Transmogrify is meer een voortzetting van ervaring tot ervaring dan het constante tikken van een klok.'

'Dit alles maakt mij kwetsbaar, Jacob, en jij vergeet steeds mijn beperkingen.'

'Ik heb mijn overleving voor de jouwe beloofd. Als het zover komt, Ebenezer, zal ik, met troost, tot niets verdwijnen om jou te redden.'

Terwijl Scrooge Marley zijn overjas overhandigde, bevestigde hij de eed. 'Ik aanvaard uw verzekering en hoop dat deze nooit nodig zal zijn.'

Marley greep naar Scrooge's jas, maar die ging door zijn hand en viel toen op de Weg. 'Ik denk dat je een van de armen om mijn pols moet binden, zodat hij zichzelf kan vastgrijpen.'

Scrooge deed wat hem werd opgedragen en hoewel de jas door Marley heen begon te gaan, werd er, toen de knoop het bot raakte, voldoende substantie tussen hen gedeeld om de zwaartekracht een halt toe te roepen.

'Maak je geen zorgen, Ebenezer.' Daarmee vloog Marley recht omhoog terwijl Scrooge naar beneden zakte. Het volgende moment stond Marley aan de andere kant van de Chute. Terwijl Scrooge zichzelf overeind hees, instrueerde Marley: 'Ik ga je de jas toewerpen, maar houd hem vast aan mijn pols. Pak hem vast, dan zal ik je naar de overkant trekken.'

Voordat Scrooge het idee kon afwijzen, gooide Marley de jas over het ravijn, maar hij vloog gewoon terug naar hem toe. Probeer het zoals Marley deed, de overjas zou uit zichzelf nooit de Chute hinderen. "Wat gaan we doen?" schreeuwde Scrooge.

Zonder iets uit te leggen, reikte Marley naar zijn borst en trok toen twee van zijn ribben naar buiten. Terwijl hij voorover boog om de druk te verminderen die het gevolg was van het verlies van een deel van zijn structuur, bevestigde Marley de botten aan de onderkant van de overjas. Het gooien van de jas door de hevige wind maakte geen einde aan de terugslag op Marley. In plaats daarvan sloeg het met een kracht die een gil van het fantoom veroorzaakte. Marley liet zich niet afschrikken door de pijn van de klap in de rug en bleef het proberen totdat Scrooge uiteindelijk de bedekking te pakken kreeg.

De explosie van de wind op de jas dreef Marley naar de rand van de Chute. Hij stampde met zijn hakken tegen de weg en had moeite om overeind te blijven. Terwijl zijn locatie steeds veranderde, rukte Scrooge aan de jas. De kracht duwde Marley omhoog. Marley

verliet de veilige weg en riep: 'Ebenezer, laat niet los', en voegde eraan toe: 'Hou op met trekken.'

Scrooge verlichtte de druk. Marley weerstond de kracht van de Chute, maar had toch weinig kracht om zichzelf terug naar de Weg te werpen. Terwijl hij de storm doorstond, schreeuwde Scrooge: 'Ik ga je weer tegen de grond slaan.'

Voordat Marley kon reageren, hief Scrooge zijn arm op en trok hem met al zijn kracht naar beneden. Met een klap ging Marley op pad. Toen hij weer op de been was, riep hij: 'Ik ben het die jou naar de overkant moet trekken, Ebenezer, en niet andersom.'

De twee hielden stand tegen het aanzwellende geweld en verzamelden hun laatste energie. Zonder waarschuwing rukte Marley Scrooge halverwege de Chute in. Terwijl hij in de lucht zat, trok Scrooge zich terug op Marley's poging. Terwijl hij terugviel naar zijn kant van de Weg, dreef het omgekeerde momentum Marley, samen met Scrooge's jas, de krater in. Toen hij zijn vriend hoorde gillen tot in het Meer der Vlammen, verloor Scrooge de zwaartekracht van zijn metgezel. Hij tuimelde op de weg en bleef hulpeloos liggen.

De windstoot wierp Scrooge naar de opening. Hij rolde zich op tot een bal en sloeg tegen de muur van de krater. De kracht van de circulerende barrière achter hem stuwt voortleidde zijn lichaam naar de monding van de kloof. Omringd door de windvlaag kwam Scrooge van de grond en werd naar de Chute voortgestuwd. Instinctief greep hij naar iets stevigs. Terwijl zijn vingers over het oppervlak van de Weg gleden, had hij moeite om zichzelf veilig te stellen. De dreiging om in het gewelddadige gat te vliegen verhoogde Scrooge's angst. Met een stoot duwde hij zijn vingers in de hoek waar de muur en de weg de ingang van de krater raakten.

Verteerd door een intense focus kreeg Scrooge controle over zijn vingers, vervolgens zijn hand en vervolgens twee handen. De voortgang terug naar de Weg vertraagde, omdat de storm Scrooge in een horizontale positie over de Chute liet slingeren. De voortdurende windvlaag, hoewel zeer krachtig tegen een geest, kon op zichzelf het gewicht van Scrooge niet verdrijven. Zelfs toen had hij moeite om zijn grip te behouden. Meer nog dan de wind maakte hij zich zorgen over zijn eigen zweet. Toen hij voelde dat de druppels glijmiddel zijn greep losmaakten, begon zijn ademhaling moeizaam te gaan. Elke spier in zijn lichaam werkte om de situatie in stand te houden. Toch was de slip niet controleerbaar. Eerst begaf de tweede hand het, en toen pakte Apurto zijn enige pols vast.

Omdat hij alleen de tanden rond zijn hand zag, huilde Scrooge. Apurto, ongestoord door de paniek van de mens, beet nog harder en brak het vlees. Terwijl het bloed langs de kin van het beest sijpelde, stormde een nieuw aangekomen geest door Scrooge heen. De stuwkracht rukte Scrooge bijna los uit de greep van het wezen. Terwijl de bloedspatten voortduurden, werd Apurto's beet heviger. En toen, toen een tweede geest door de Chute schoot, rukte Apurto Scrooge terug naar de veiligheid van de Weg.

Scrooge pakte zijn pols vast in de hoop de bloedstroom onder controle te krijgen en kreunde toen Apurto in de krater sprong. Het had een seconde kunnen duren, of een jaar, maar binnen de tijd hoorde je hoe Apurto Marley uit de krater sleepte. Met elke stoot omhoog, uit de zuigkracht van het Lake Of Flames, verloor Marley het extra gewicht dat in de draaiende ruimte ontstond. Apurto snauwde naar hen beiden terwijl hij Marley weer op de Weg zette.

Terwijl hij aan de andere kant van de Chute stond dan Scrooge, begon er een afschuwelijke geur van Marley door te dringen. Toen Scrooge zijn evenwicht hervond, vroeg Marley aan Apurto om Scrooge over de spleet te helpen. Apurto leek te grijnzen en rende toen gewoon weg. Marley schreeuwde hem na: 'Jij ellendige kerel! Kom terug en help!'

'Je stinkt als een... nou ja, vertel me eens Jacob, wat is dat voor geur?'

'Het is Baabel, en onbelangrijk.'

'Je moet je reukvermogen verloren hebben bij de dood.'

Schreeuwend riep Marley zo hard als zijn stem doordrong: 'Hoe gaan we je overbrengen, Ebenezer?' Terwijl hij met zijn voeten stampte bij elk woord, voegde hij eraan toe: 'Er is-geen-reden waarom-dat vierpotige beest-ons niet zou kunnen helpen!'

'Er is altijd een reden,' zweefde een stem een paar meter boven hen.

Terwijl ze naar boven keken, keken de twee toe hoe een vertrouwde geest tussen de Corridor en de Weg fladderde. Zonder benen had de geest een gratie van beweging die wendbaarder was dan Marley of Scrooge. 'Wat zijn hier allemaal problemen?' vroeg de geest.

'Ebenezer is te oud om over de Chute te springen.'

"Ik zou liever 'oud' zijn dan dood, Jacob," weerlegde Scrooge.

'Kun je hem er niet overheen tillen?' vroeg de geest.

"Dat idee klopt niet eens", zei Marley.

De zwevende geest glimlachte en bood toen hulp aan. 'Ik denk dat ik hem over de Chute kan krijgen.'

"Echt, jij zonder benen kunt hem optillen?"

"Heb ik dat gezegd?"

Marley zweeg even en zei toen verontschuldigend: 'Alle hulp is welkom.'

'Ik heb een paar Corridorgenoten nodig om de barrière te creëren.' Daarmee schoot de geest terug in de stroom van entiteiten boven de Weg.

Er ging slechts een ogenblik voorbij voordat de gehandicapte geest terugkeerde met een tiental of meer metgezellen. Ze zweefden allemaal op veilige afstand van de Chute terwijl Scrooge toekeek hoe de parade boven hem zijn visuele ruimte in beslag nam. Zonder consensus begon de pootloze geest aanwijzingen te geven. 'Ik wil alle lange geesten bovenaan de brug hebben. De kortere zullen de ankers van de Weg vormen.'

'Ga jij een brug van geesten bouwen die boven de Chute uitsteekt?' vroeg Marley.

'Nee, dat zou te onstabiel zijn. Er is maar één zwakke geest nodig om zo'n constructie omver te werpen.'

"Dus wat bedoel je met 'brug'?" vroeg Scrooge.

'Onze brug gaat de eigen kracht van de Chute gebruiken om zichzelf te versterken.'

"Klinkt als magie."

'Het is beter om te kijken dan dat ik het uitleg,' antwoordde de geest terwijl hij zich omdraaide om de anderen te leiden. "Pak de hartketting van je metgezel om je grip te behouden." Terwijl aan weerszijden van de Chute een verzameling geesten stond, ging de gehandicapte verder. 'Catherine, je bent te lang om het anker van de Weg te zijn. Cora, jij zult Catherine ankeren.'

Catherine, met haar extra lange gestalte, lag op haar zij en keek naar de kracht van de Chute. Omdat alleen de bovenste helft van haar lichaam de windvlaag voelde, bewoog zich een tweede geest naast haar. Ook liggend op zijn kant keek de geest naar Catherine. Ze pakte de hartketting, waardoor een lijn ontstondked-structuur. Met slechts een voetverschil werd de borst van de geest hard naast Catherine's hoofd gedrukt.

Van beide kanten van de Chute begonnen geesten de verbidingsstructuur te bouwen. Elke nieuwe geest kroop op de rug van de eerder verbonden geest. Zelfs als je in een hoek van vijfenveertig graden naar de ontplofing van de Chute keek, kon de brullende kracht niet worden gestopt. Terwijl de twee zijden van de brug dichter bij elkaar kwamen, wapperden de meest blootgestelde geesten in de wind. Hun enige overleving uit de Chute was de greep van een ander deel van hun hartketen. Dat veranderde allemaal toen de laatste geest de twee partijen met elkaar verbond. Onmiddellijk drukte de kracht van de Chute hard op de structuur, waardoor de boog ervan werd versterkt.

Terwijl hij naast Scrooge zweefde, instrueerde de gehandicapte geest: 'Snel nu, ga achter het platform staan.'

Scrooge liep naar de rand van de Chute, keek neer op het gapende gat, zuchtte van angst en zei toen heel kalm: 'Zo ver kan ik nog steeds niet springen.'

Geschokt glimlachte de geest van de leider en heroverwoog vervolgens hun behoeften. Na niet meer dan een pauze informeerde het de overgebleven geesten: 'Fergus, Bess, Paul, we hebben nog steeds jullie hulp nodig.'

'Ik kan ook helpen,' zei Marley.

'Jacob, jij kunt het platform maken dat beide zijden van de Chute met elkaar verbindt. Zweef gewoon op je plaats achter de brug. Ga op je zij liggen en pak dan beide zijden van de Chute vast. We zullen je op zijn plaats vastpinnen.'

'Ebenezer is vlees. Hij zal dwars door mij heen gaan.'

'Daarom hoort hij hier niet', bromde de pootloze geest.

"Dat hebben we al meegemaakt. We hebben een substantieel platform nodig dan alleen ik", klaagde Marley.

'Dat weet ik. Fergus en Bess zullen je tegenhouden. Paul kan je versterkte dubbelganger zijn.'

Toen het plan was overgebracht, gingen de geesten naar hun plaats. Hoewel Marley groot genoeg was om de Chute te overspannen, was Paul dat niet. Terwijl hij beefde in een poging gehecht te blijven, kwam de gehandicapte geest naar binnen om het gat op te vullen. Nu alle geesten zich in het gebouw bevonden, viel Scrooge op zijn knieën. Toen hij over de formatie begon te kruipen, zorgde de zachte hobbel van de geesten ervoor dat Scrooge uitgleed.

'Val niet', beval de geest zonder benen.

Met elke beweging voorwaarts zonk Scrooge weg in de zachte geesten die hem overeind hielden. Alleen constante beweging hield hem boven de geesten. Toen hij de oversteek voltooide, maakte het hele bouwwerk plaats voor de explosieve kracht van de Chute.

Terwijl geesten alle kanten op vlogen, werd de pootloze geest in de krater geworpen. Het jammerende geluid van angst volgde het beeld van de verdwijnende helper. Zonder na te denken pakte Marley de laatste van zijn Fire Twirlers en lanceerde ze vervolgens allebei op de gehandicapte geest. Terwijl de een de geest miste, zette de andere Vuurtwirler de geest in vuur en vlam. Scrooge schreeuwde van afgrijzen. Marley trok, nadenkend, hard aan de Fire Twirlers. De geest werd vrijwel ongedeerd terug naar de Weg gesleept.

De hele groep bedankte elkaar toen ze hun eigen weg gingen, maar niemand was zo dankbaar als Marley. 'Je moed maakt me beschaamd. Mag ik de eer hebben je naam te kennen?'

'Nee, dat zul je niet kunnen vergeten,' antwoordde de gehandicapte geest.

'Ik herinner me trouwens nauwelijks iets. Dus waarom doet het er toe als je je naam vergeet?' vroeg Marley.

"Mijn naam bevat de kracht van vrijheid." Dat gezegd hebbende, keerden allen, behalve Marley en Scrooge, terug naar de Corridor.

'Ik hou van vrijheid,' schreeuwde Marley de geest na.

'Iedereen houdt van vrijheid, Jacob,' zei Scrooge. Toen vroeg hij: 'Waarom denk je dat die geest ons heeft geholpen?'

"Mijn gok is dat het zijn taak van Outreach is om te helpen binnen Transmogrify." Marley haalde diep adem en zei toen: 'Sommige geesten keren nooit meer terug naar

de aarde, ze werken gewoon aan de Mogs en de Corridor totdat ze acceptatie bereiken.'

'Denk je dat hij ons over de Chute zal helpen als we terugkomen?'

'Wie zei dat we via de krater zullen terugkeren?'

'Dus we komen niet via deze weg terug?'

Marley lachte hardop met een maniakaal gekakel voordat hij zei: 'We laten de Vuurtwirlers ons helpen.'

"Waarom hebben we ze deze keer niet gebruikt?"

'Daarvoor hield mijn hartketen er niet genoeg van.' Marley glimlachte en riep toen zonder pauze uit: 'Je druppelt bloed, Ebenezer!'

'Dit...' zei Scrooge, terwijl hij zijn pols aan Marley toonde. 'Apuerto moest me bijten om me te redden.'

"Alleen in Transmogrify..." sneerde Marley.

Scrooge schudde zijn hoofd heen en weer terwijl hij uitlegde: 'Apuerto trok me uit de Chute net op het moment dat ik op het punt stond mijn grip te verliezen.' Terwijl hij naar zijn met bloed doordrenkte hand keek, vervolgde hij: 'Het doet eigenlijk geen pijn.'

'Toch zou het jouw dood kunnen worden. We moeten snel de locatie bereiken van de volgende Coss Drenching.' Daarmee begon Marley zijn gang te versnellen tot langzaam rennen.

Terwijl Scrooge moeite had om hem bij te houden, riep hij uit: 'Jacob, waarom is dit nodig? Ik heb geen last van mijn pols.'

"Er zit een oplossende oplossing in je lichaam-ren als je kunt."

Terwijl de oude man en de geest zich naar de Drenching haastten, bleef de activiteit van de krater als een trein draaien.machine. Zowel de zwarte als de iriserende Baabel regenden voortdurend neer op het rusteloze gezelschap van geesten onder de Coss. Na minutenlang te hebben geracet, stopte Scrooge, draaide zich om en schreeuwde toen: 'Jacob, ik moet op adem komen.'

Toen Jacob zijn pas onderbrak, klonken er bezorgde woorden: 'Nee, Ebenezer! Je moet de normale pijn wegduwen en bewegen.'

"Het zijn mijn longen, niet mijn arm die pijn doen."

"Kijk naar je pols!"

Toen Scrooge deed wat hem was opgedragen, werd zijn mond wijd open van schrik. Aan zijn zijde onthulde hij een onherkenbaar aanhangsel. De wond bloedde niet meer en was nu bedekt met een zwart schuim. "Ah, wat is dit voor smerigheid?"

"Er is maar één manier om je te redden: vluchten."

Doodsbang liet Scrooge de troost van de pijn van zijn longen varen in de hoop dat zijn benen hem de verzorging konden geven die nodig was voor zijn pols. Hij begreep zijn eigen situatie niet, dus rende hij achter Marley aan met een energiestoot waarvan hij niet wist dat hij die bezat. Het borrelende schuim van de duisternis bereikte zijn arm. De aantasting van zijn vlees zorgde ervoor dat Scrooge op de grond viel terwijl de pijn hem overspoelde. Hij greep zijn hele rechterkant vast en rolde de weg op in de overtuiging dat druk de pijn zou kunnen verlichten. Dat gebeurde niet.

'Niet stoppen! We zijn bijna op de plaats van de Drenching,' brulde Marley terwijl hij aan zijn gevallen vriend trok. 'Geesten verzamelen zich. Ebenezer, als we de volgende Coss-release missen, sterf je! Kruip als het moet,' zei hij, wijzend naar de verzamelde geesten.

De mens in Scrooge vertoonde zwakheden, en bewegingen van bewegingen brachten hem slechts enkele centimeters. Trillend rolde Scrooge zich op tot een bal. Terwijl hij zijn zwartgeblakerde arm vasthield, voelde hij een duwtje in zijn nek. Hij draaide zich om om te begrijpen welke druk er werd uitgeoefend en schreeuwde tegen de gapende mond, druipend, druipend zwart schuim. Met een klap lanceerde Apurto Scrooge in de richting van de groep verzamelde geesten. "Jacob, Jacob, waar ben je gebleven?"

Scrooge timede elke uitval naar voren om de agressie van Apurto te ontwijken. Zodra de twee het gebied van Drenching binnengingen, liep Apurto naar Scrooge toe, ontblootte zijn tanden en veranderde vervolgens weer in Marley. De shapeshifter zakte uitgeput op de Weg neer. Toen het tweetal herstelde, schudde het gecombineerde geluid van kraken en suizen de grond.

Het gerommel van de vrijlating van de Coss werd pas minder nadat de iriserende stroom van acceptatie door de top van de krater brak. Toen de Coss bevrijd werden, doordrenkte een harmonie van muzikale stemmen binnen de groep de Acceptatie. De vloeistof barstte uit de krater en bewoog zich in massa naar de geesten op de Weg. Het bewegingsballet combineerde harmoniserende tonen met kleurrijke patronen, en vervolgens druppelden de dromerige wervelingen klodders stralende liefde in de menigte. Het weken bedekte alles.

De opwindung maakte zich van Marley meester. 'Ebenezer, spreid dit over je pols.' Daarmee overhandigde hij Scrooge een dikke klodder van de gloeiende Aanvaarding. Zonder kracht liet Scrooge de substantie tussen zijn vingers ontsnappen. Zorgvuldig verzamelde Marley de resterende Aanvaarding in de plooien van zijn hand. Toen het donzige materiaal begon te verdampen, sloeg Marley het zo hard als hij kon tegen Scrooge's verwonding.

"Verdomd!" kromp Scrooge ineen. Binnen een mum van tijd verteerde de glanzende massa de wond. "Ahhh...!" riep hij uit terwijl de uitbundigheid binnen de Aanvaarding zijn hart in zijn greep hield. De hartkloppingen veroorzaakten een gelukzalige spiertrekking, waardoor Scrooge van vreugde zijn ogen sloot. Zijn spieren trilden terwijl de Aanvaarding zijn pols herstelde en versterkte. Juichende tonen klonken uit elke porie

van Scrooge's huid. Omsloten door de muziek van Acceptance, tilde een doordringende drielink Scrooge weer op zijn voeten.

Terwijl geest en mens toekeken hoe de Coss Acceptatie bijna in de Poel van Gebroken Geesten viel, snakte Scrooge naar adem. Marley glimlachte terwijl hij zei: 'Dat doen ze elke keer.' Marley voelde Scrooge's blik en legde uit: 'De Poel is de laagste plek in de krater. Het is de plaats waar de Coss zich als groep afvlakken, zodat ze door kunnen gaan naar de afgrond.'

Terwijl hij de stroom van Coss Acceptatie over de Poel observeerde, werden Scrooge's ogen groot toen ze hun essentie rechtstreeks in het meer van slapende zelfmoordgeesten druppelden. Het vrijkomen van vloeistof zorgde ervoor dat de reizende massa tijdens de vlucht opsteeg. De opwaartse lift stabiliseerde hun glijden.

Terwijl de Koss-acceptatie als onweerswolken naar hun bestemming rolde, barstte de Poel van Gebroken Geesten los van activiteit, terwijl het vrijkomen van Acceptatie de Poel met een luminescentie overspoelde. Hoewel ze nog steeds grotendeels buiten het gezichtsveld waren, fascineerde de beweging bij de Poel Scrooge. Er klonken verschillende kleuren en muziektönen toen de geesten uit de Poel opstegen en vervolgens transformeerden in hun vele elementen van de geest.

De metamorfose van één geest in velen ontstond als vuurwerk en barstte open van opwinding. Geesten vlogen alle kanten op van Transmogrify. De meesten bleven in de vorm van de geest, maar anderen veranderden in Aanvaarding en volgden vervolgens de Koss naar de bodem van de Afgrond.

"Wat is daar aan de hand?"vroeg Scrooge, wijzend op de commotie.

"Ze gaan door verstrengeling."

'Is dat niet het proces dat bij overlijden wordt ingezet?'

'Ja, maar degenen in de Poel komen pas in de Verstrengeling als ze wakker worden.'

'Bedoel je dat ze, door zichzelf te doden, alleen maar een extra stap aan hun transmogrificatie hebben toegevoegd?'

"Wij zijn meestal onze eigen voornaamste vijand."

Scrooge krabde op zijn hoofd en vroeg toen: 'Waarom wordt het verstrengeling genoemd terwijl er daadwerkelijk een scheiding plaatsvindt?'

Marley zweeg even om de woorden te vinden die nodig waren voor de uitleg. "Geen enkel element van de geest van een individu kan gescheiden worden van de andere principes binnen de geest. Hoewel mijn geest van hebzucht nu Mogrified is, is deze geest die Noah schade toebracht nog steeds verbonden met die geest, ook al woont hij nu in het Oneindige Bewustzijn. We zijn nog steeds één."

Scrooge bleef nadenken. "Waarom begint dit spul voor mij logisch te worden?"

Marley grijnsde en veranderde toen van onderwerp. 'Door het tumult over je wond vergat ik bijna je deze te geven.' Marley overhandigde hem vier magneetstenen. 'Steek ze in je broekzakken.'

Scrooge rolde de stenen rond in zijn handpalm en vroeg toen: 'Waarom zijn ze gewichtloos, maar hebben ze toch een vorm?'

"Hier zijn de zaken anders. Alles in Transmogrify is spiritueel. Stop ze gewoon in je zakken."

Scrooge deed wat hem was opgedragen. De stenen vormden een uitstulping die buiten de stof duwde, maar toch in de zak bleef. Terwijl het tweetal verder ging richting de afgrond, ontstond er een welkome stilte.

Terwijl Marley naar de Poel bleef kijken, richtte Scrooge zijn blik weer op de Krater. De botten die door het loslaten van Coss Acceptance werden gescheiden, regenden neer op degenen die de muur beklommen. Terwijl Scrooge zag hoe de gefragmenteerde geesten zich hergroepeerden, begon de nieuwe Coss zich aan de top te verzamelen. Hoewel de laatste release van Acceptance nog in zicht was, realiseerde Scrooge zich

dat de krater een nieuwe impuls had gekregen. Hun strijd was voortdurend aan de gang, terwijl iedereen zich langs degenen die dichtbij hen stonden, duwde om een hogere locatie in de krater te verwerven.

Voorbij de horizon betrad de Coss Acceptance de afgrond van Final Transmogrify. Terwijl de stroom van straling naar het Oneindige Bewustzijn kelderde, barstten er stormen van blauwe bliksem los uit het gat. Bolten flitsten omhoog uit de afgrond, terwijl een gerommel van harmonieuze tonen door Transmogrify weergalmde.

Toen de flitsen eenmaal waren afgenomen, gingen Marley en Scrooge zwijgend verder. Boven hen stroomde de Gang van geesten, die zich bezighielden met Taken die bedoeld waren om niet alleen hun eigen bestaan te verbeteren, maar ook dat van het leven zelf.

Nu de activiteit bij de afgrond afnam, richtte Marley zijn aandacht weer op Scrooge, die in de krater staarde. "Het draait allemaal om valse zuiverheid daar beneden", zei Marley.

"Ik dacht dat het voor degenen was die zich opzettelijk hadden losgekoppeld van het Oneindige Bewustzijn."

'Ik betwijfel of ze hun scheiding 'met opzet' hebben gepland, maar vertel eens, Ebenezer, wat denk je dat hun daden motiveerde?'

Scrooge dacht na over de vraag voordat hij gedwee antwoordde: 'Macht?' Hij dacht er nog even over na en voegde er toen aan toe: 'Angst?'

'Liefde is verschrikkelijk,' zei Marley, terwijl hij zijn pas versnelde.

"Wacht, wat bedoel je daarmee?"

'Je hebt het gezegd, Ebenezer.'

'Nee... ik zei macht en angst. Jij noemde ze 'de verschrikkelijke liefdes'. Waarom?'

"Deze twee bieden de snelste methode om zich te scheiden van het Oneindige Bewustzijn." Marley pauzeerde even om de nadruk te leggen op het volgende punt. "Dat is een verschrikkelijke zaak."

"Ja, het is gemakkelijk te begrijpen hoe angst en de zoektocht naar macht vernietiging kunnen veroorzaken."

'Zelfvernietiging,' verduidelijkte Marley. "Degenen bij de Pool Of Broken Spirits handelen op een voor de hand liggende manier bij het uitvoeren van hun zelfvernietiging. Terwijl degenen in de krater zich niet bewust blijven van hun zelfvernietiging."

'Hebben ze die kennis nooit ontdekt?'

'Alleen bij de creatie van hun Coss.'

"Vóór die tijd?"

"Ze worstelen in arrogantie."

Toen ze het einde van de Crater Of Severed Spirits naderden, nam Scrooge voor de laatste keer de commotie op van het Lake Of Flames naar de top, en vroeg zich toen hardop af: 'Wat ik moeilijk begrijp is waarom ze elkaar niet helpen-zoals de groep uit de Corridor mij heeft geholpen?'

'Vertel me wat je daar beneden ziet, Ebenezer.'

"Overbevolking, overal vonken, een laaiend vuur op de bodem, voortdurend regenend braaksel, rivaliteit: het belichaamt absolute strijd."

'Mijn hemel, Ebenezer, vertel me wat je werkelijk denkt.' Glimlachend voegde Marley eraan toe: 'De krater absorbeert wat elke geest tijdens het leven heeft opgebouwd. Geen van hen creëerde compassie voor anderen. Dus hoe kunnen ze elkaar nu helpen?'

"Uit de behoefte aan zelfoverleving..."

'Zie jij iemand in de buurt van het Meer der Vlammen die zelfs maar de mensen in de buurt erkent?'

'Nee. Ze doen alsof ze blind zijn.'

'Misschien is dat de reden dat ze zoveel ogen krijgen als ze in Coss veranderen,' knipoogde Marley naar Scrooge en voegde eraan toe, 'zodat ze weer kunnen zien.'

'Is visie het enige wat ze missen?'

'Nee, de duisternis is het minste van hun gebreken. Al zouden ze daar wel iets aan kunnen doen. Waar ze mee in contact komen, zullen ze niet doen, want ieder leeft in totale isolatie van de anderen.'

'Isolatie-het-het loopt daar over van geesten.'

'Je hebt het over kwantiteit. Ik doel op hun karakter, dat geen empathie heeft.'

"Zelfs schildpadden draaien elkaar om als ze op hun rug worden gelegd", zei Scrooge.

'Als ze dat konden, weet ik zeker dat iedereen in de krater nu het liefst een schildpad zou willen zijn.'

Toen de twee de krater passeerden en hun aandacht op de Pool Of Broken Spirits richtten, konden drijvende geesten op het oppervlak worden gezien. Uit de Pool ontstonden metalen palen. Het enige waar Scrooge het beeld mee kon vergelijken was dat van een overstroomd bos na twaalf jaar onder water te hebben gestaan. Een overstroomd bos is echter een dood bos, maar toch bracht dit onverwoestbare bos leven op hun toppen. Niet altijd, maar vaak maakten de sintels van de flitsende bogen de sluimerende geesten in de Vijver wakker.

Scrooge concentreerde zich op één geest toen deze uit de Poel opsteeg. Een explosief licht bracht het individu vrij in zijn verschillende geesten. Zonder haast vloog elke bevrijde entiteit naar de Mog, waar het werk van het creëren van hun Task Of Outreach zou beginnen. Terwijl de twee de Weg vervolgden, werden er meer geesten wakker, verdeeld in hun essentie, en vervolgens voorbij de Poel verplaatst. De visuele dans van deze routine veroorzaakte golven in de Poel, wat ertoe leidde dat nieuwe geesten tot alertheid werden getrokken.

Eén geest trok de aandacht van Marley, want deze scheidde zich in vier verschillende geesten, één voor elke Mog. Terwijl een van de vier boven hen in de richting van de krater reisde, grijnsde Marley. 'Die geest had ongetwijfeld liever geslapen. Het gaat van het bed naar een doornenbos.'

Voordat Scrooge kon reageren, flitste een enorme groep bogen over het hele gebied van metalen staven, waardoor tientallen zelfvernietigde geesten ontwaakten. "Wat veroorzaakt de vonken?"

"Tranen."

Scrooge aarzelde voordat hij zei: 'Het zou nuttig zijn om dat uit te leggen, Jacob.'

'Heeft uw vriend, meneer Faraday, dit onderwerp niet ter sprake gebracht in een van zijn kerstlezingen?'

'Nou, Michael houdt helemaal van elektriciteit en vonken, maar hoe moet hij van deze Pool weten?'

"Alles binnen Transmogrify functioneert binnen een technische methode, zelfs de werking van de Pool."

"Maar tranen...?"

"Niet zomaar tranen, maar treurige tranen vullen de Poel."

'En de methode die deze tranen hebben om de vonken te creëren is...?'

"Zout."

'Als dat alles is wat nodig is, dan zou Michael dat waarschijnlijk geweten hebben,' gaf Scrooge toe.

De twee liepen en liepen en liepen terwijl de Poel voortdurend één geest in verschillende geesten veranderde. Na wat dagen leken, begon Scrooge zich af te vragen waarom zijn lichaamsfuncties nooit aandacht nodig hadden. Hij had nooit honger, was nooit moe en had zelfs geen bad nodig. Het was alsof tijd niet bestond en toch naar de toekomst leek te reizen.

Terwijl ze verder gingen, begon Scrooge naar de krater te kijken. Zo'n plek kon nauwelijks worden geloofd, maar plotseling kwam er een nieuwe waarheid in zijn hoofd en flapte hij eruit: 'Je hebt tegen Teint gelogen.'

"Heb ik dat gedaan?"

'Je zei dat je alleen een Fire Twirler zou gebruiken om mij te redden. Toch heb je de vrijheidshelper bij de Chute gered.'

"Ja, dat heb ik gedaan. Het probleem is echter niet dat ik Teint ben overgestoken, maar dat het mijn laatste paar Fire Twirlers waren."

Scrooge zweeg even voordat hij zei: 'Ik zou waarschijnlijk hetzelfde hebben gedaan. Uit reflex, als er geen andere reden is.'

"Zou je? Bij mij was het ook een reflex. Alleen wist ik ook dat de pootloze zonder Apurto niet eens naar het oppervlak van het meer zou kunnen stijgen. Hij zou vastzitten onder de Baabel van vlammen, en meerdere voeten zouden hem naar beneden hebben gedrukt. Er zou schade aan de geest aan die geest zijn toegebracht voordat Apurto hen naar de Weg had kunnen terugbrengen.' Vervolgens zei Marley, wijzend naar een locatie in de Vijver: 'Kijk, Ebenezer. Daar is Flora."

"Zullen we haar wakker maken?"

"Nee! Dat is niets voor ons, bovendien heeft ze een eigenaardig uiterlijk. Laten we haar gewoon laten slapen. Mijn taak is de redding van Noach."

'Een eigenaardige blik-wil je dit nader uitwerken?'

'Misschien later,' en daarmee werd Marley stil.

De reis rond het stuwmeer van dwarsliggers was lang en uiteindelijk saai. Toen ze halverwege de Poel waren, begonnen de Velden van Destructieve Compulsies in beeld te komen. Aan de rechterkant dobberden de sluimerende geesten in de Poel, terwijl je aan de linkerkant Vuurtwirlers in alle richtingen kon zien ronddwarrelen. Langs de weg, aan de kant van de Velden, stond een enkele rij bomen met pieken van vijf centimeter die op en neer langs de stam liepen. Dit woud van bijzondere bomen omhelsde de Weg zover het oog reikte.

Hoewel elke stam recht stond, zonder ook maar een spoor van een bocht, kon hetzelfde niet gezegd worden van de takken. Op ongeveer anderhalve meter boven de grond groeiden ze allemaal evenwijdig aan de weg. Ledematen van naburige bomen zijn met elkaar verweven, waardoor een netwerk van dichte groei ontstond. Beginnend op ooghoogte van Scrooge verdwijnt het verwarde hekket gebladerte strekte zich groter uit dan een neolithisch monument. Van onder de grens van ledematen keken zowel Marley als Scrooge toe terwijl duizenden Vuurtwirlers dansten en ronddraaiden in de Velden Van Destructieve Dwanghandelingen.

"We moeten de pieken vermijden."

'Jacob, we moeten de vlammen vermijden.'

'Nee, ik wil ze, maar die weerhaken...' zei Marley, wijzend naar een boomstam. "Ze zijn gevaarlijk."

'Natuurlijk, alles is hier gevaarlijk.' Scrooge glimlachte en voegde eraan toe: 'In ieder geval voor mij.' Ze grijnsden allemaal naar elkaar terwijl ze hun aandacht richtten op het enorme aantal kronkelende vlammen dat door het landschap in de Velden draaide.

Terwijl de Vuurtwirlers ronddraaiden en tegen hun eigen soort botsten, wonnen de grootste onder hen energie bij elke botsing, terwijl de kleinere in kracht en omvang afnamen. Het vertoon van dominantie leek wreed.

Scrooge hapte naar adem toen de botsing van drie Vuurtwirlers resulteerde in de totale vernietiging van de kleinste. 'Hebben ze zojuist een geest gedood?'

'Ik dacht dat je dit doorhad toen Teint en ik het hadden over het vangen van Fire Twirlers. Fire Twirlers zijn niet de geesten. Het zijn de energiegeesten die ze creëren om hen te helpen hun giftige gewoonten los te laten.'

'Zijn de geesten die deze woeste vlammen hebben gecreëerd, net als jij?'

'Ik neem aan van wel. Niemand binnen de andere Mogs heeft ooit naar een geest uit de Velden gekeken. We worden ons bewust van hen als individuen wanneer ze bij de Afgrond aankomen. Voor die tijd zijn die Vuurtwirlers hun enige bewijs van bestaan,' zei Marley, wijzend naar de massa vlammen die de Velden overspoelde.

'Hoe kan een geest zulke vuurpijlen creëren?'

"Het gerucht gaat dat ze zo gevangen zitten in hun dwang bij de dood dat ze niet meer in staat zijn hun hele fysieke zelf los te laten." Marley keek naar de draaiende velden en wees er vervolgens naar terwijl hij zei: 'Het lijkt erop dat die ene moeite had zijn verlangen om vuur te stichten te stoppen.' Samen keken ze toe hoe de Vuurtwirlers hoog oplaaide, vervolgens afnam, alleen maar hoger opvlamde dan voorheen en vervolgens fonkelde tot bijna niets.

'Volgens mij heb je zojuist een onmogelijkheid uitgesproken, Jacob. Hoe komt het dat een brandende spiraal de geest kan veranderen die hem heeft geschapen?'

'Nou, er zit onmiskenbaar heel veel fysieke energie in die dingen. Misschien is het hun manier om een Task Of Outreach te ontwikkelen. Het zijn allemaal geruchten, Ebenezer. Die geesten zijn een privéterrein, zelfs als ze naar de Abyss komen.'

'Ik denk nog steeds dat je het over een onmogelijkheid hebt.'

Marley keek om zich heen, zwaaide met zijn arm over zijn zicht en zei toen: 'Het bewijs van hun bestaan ligt voor je ogen. Hoe ze voor jou bestaan, ligt vervat in je geloofsstructuur.'

De voortgang van Marley en Scrooge langs de Weg bleef gestaag, ook al strekten de Velden zich bijna altijd uit. Individueel keken de twee naar de vlammenzee die door het terrein trok. De constante beweging van zinderende hitte veroorzaakte gerichte windstoten. De meeste Vuurtwirlers stonden boven de takkenbarrière van de boom. Er waren er echter ook die in zwakheid waren beland en bij elke omwenteling bleven krimpen.

De razernij betoverde Scrooge. Terwijl de krachttuitwisseling tussen botsende Vuurtwirlers fluctueerde, richtte hij zijn blik op de dominante vlam vóór hem. De vlamme spiraal draaide met uitzonderlijke snelheid rond en botste tegen een boom. Voordat Marley kon waarschuwen, blies de inslag van de Vuurtwirlers elke tak uit de boom.

Marley sprong bovenop Scrooge en dwong hem tegen de grond. Terwijl doornen door de geest schoten, bleef de mens onder hem ongedeerd, althans dat hoopte Marley. Toen de twee van elkaar gescheiden raakten, zonk de realiteit Marley. Onder hem lag

zijn vriend-roerloos. Marley schudde Scrooge door elkaar en vroeg verwoed: 'Waar ben je gewond?' Scrooge bewoog zich niet. "Ebenezer! Ik zie geen wond, waar ben je gewond?" Nog steeds bleef Scrooge stil.

Marley tilde Scrooge op zijn schoot en omhelsde zijn vriend terwijl hij huilde: 'Alles is mislukt, ik heb je vermoord.' En toch vertoonde Scrooge geen lichamelijk letsel.

Zonder Marley's detectie kwam Apurto achter de twee aan. Voordat de ontdekking kon worden gedaan, gromde Apurto in Marley's oor, wat een toenemende spanning in de geest veroorzaakte. De beheerder van Transmogryfy bleef grommen, maar Marley deinsde niet terug voor Scrooge. Marley duwde Apurto weg en wreef Scrooge in alertheid.

Terwijl Marley Scrooge weer overeind hielp, wachtte hij even voordat hij opnieuw vroeg: 'Waar ben je gewond?'

'Gewond? Ik denk dat jij mijn pijn was, Jacob. Je hebt me geduwd, nietwaar?'

'Ik heb je gered van de doornen van de boom.'

'Wie had ooit gedacht dat een geest iemand de dood in kon slaan?'

'Dus dat denk je dat ik deed. Was je dood?'

"Ik weet het niet meer," antwoordde Scrooge.

'Nou, de dood is het waard om herinnerd te worden, dus je was waarschijnlijk niet dood.'

De twee vervolgden hun weg en keken ondertussen naar miljoenen Vuurtwirlers die door de velden racen. De constante beweging van energieën die tegen bomen botsten,

veroorzaakten explosiespieken. Nu Scrooge zich bewust was van hun gevaar, werd hij bedreven in het vermijden ervan.

De stuwkracht van de projectielen richting de Weg was minimaal, aangezien het hun doel was om de Fire Twirlers van brandbare olie te voorzien. De brandstof uit de darts zorgde voor een snellere verbranding van de vlam. Hoewel het einde van een Fire Twirler niet het einde van de schadelijke gewoonte betekent, duidt het altijd op de vermindering van de energie die de gewoonte heeft gecreëerd. Om deze reden achtervolgen Fire Twirlers de doornen.

Marley keek met een speciale behoefte naar de Velden. Terwijl Fire Twirlers tegen de bomen sloegen, wachtte hij tot precies de juiste impact zou plaatsvinden. En toen gebeurden er twee bijna gelijktijdig. Een verzameling Vuurtwirlers sloegen elkaar met zo'n kracht dat twee van hen op de Weg werden geslingerd. Marley zette de achtervolging in.

'Ik heb nog nooit de uitdaging van twee tegelijk gehad. Ebenezer, raak ze niet aan, maar help me die ene in het nauw te drijven,' zei Marley, wijzend naar de Vuurtwirler die hij wilde vangen.

'Jacob, als ik het niet kan aanraken, waarom zou ik er dan überhaupt naar toe gaan?'

'Het kan je leven redden,' schreeuwde Marley.

Het spel van het vangen van Fire Twirlers was begonnen.

'De twee draaien tegengesteld aan elkaar. Blijf op hun achterste, Ebenezer.'

"Hoe is dat mogelijk als ze in tegengestelde richtingen draaien?"

'Laat die grote maar gaan.' Marley zweeg even en gaf toen opdracht aan Scrooge. 'Ga achter de kleinere Twirler staan. Ik denk dat ik hem tussen ons in kan klemmen.'

Scrooge had nog steeds geen idee hoe hij Marley kon helpen. De gegeven aanwijzingen boden geen bruikbare manier om de vurige dwang te overwinnen. Het beste wat hij kon doen, was gewoon spiegelen wat hij Marley zag doen. Toen hij naar rechts stapte, stapte Scrooge naar links. Een opwaartse armbeweging creëerde hetzelfde bij Scrooge. Hoewel het leek alsof er sprake was van coördinatie tussen hen, was dat niet het geval.

Marley greep naar de staart van het draaiende vuur. Terwijl hij de gloed door zijn spookachtige huid liet gaan, beheersten geest noch vlam de situatie. Tussen de twee ontwikkelde zich een tikkertje. Scrooge keek vooral toe terwijl Marley spartelde met de energie van de dwang van iemand anders. De komedie zat in hun ruzie zonder enig geschreeuw. Wat er gebeurde leek speels totdat Scrooge, zonder waarschuwing, een gil gaf terwijl hij naar de achterkant van zijn broek greep. Langs hem heen duwde de grotere Fire Twirler.

Terwijl Scrooge de schroeiing van zijn achterste controleerde, sloeg de agressieve Vuurtwirler tegen de zwakkere vlam. Zowel Marley als Scrooge lanceerden in tegengestelde richtingen. De kracht van de impact creëerde een afstand die hun gedeelde zwaartekracht destabiliseerde, en Scrooge viel opnieuw op de Weg.

Het volgende moment hielp Marley zijn vriend weer overeind. 'Kijk eens naar de grootte van dat ding, Ebenezer.' De nieuwe Fire Twirler draaide met tweemaal de snelheid en hoogte van beide Twirlers alleen. 'Ebenezer, laat hem je volgen, dan pak ik hem van achteren.'

Scrooge keek Marley verward aan. Waarom zou hij deze woede van vuur ertoe aanzetten hem te achtervolgen? 'Ik dacht dat je mij uit de gevarenzone moest houden.'

'Deze dingen gaan langzaam. Je kunt er sneller overheen gaan, Ebenezer.'

Na een moment van contemplatie begon Scrooge op en neer te springen, terwijl hij met zijn armen zwaaide en hilde als een schim van angst. De gigantische vlam begon de springerige mens te achtervolgen. Terwijl de Vuurtwirler aan kracht won, schreeuwde Scrooge: 'Ik denk dat hij mij kwaad wil doen.'

'Je moet hem herinneren aan de dwang die hij probeert te overwinnen,' schreeuwde Marley.

'Is dit dan de werkelijke geest?'

'Nee, natuurlijk niet; lijkt het op een persoon? Het is alleen de mentale energie die door de geest vrijkomt.'

'Ik begrijp gewoon niet waarom je er bestaanskenmerken aan geeft.'

'Om je de waarheid te zeggen: geesten in de Velden zijn zo ongrijpbaar dat niemand van ons ze begrijpt. Kun je hem dus gewoon in jouw richting laten gaan terwijl ik hem pak?' Daarmee gooide Marley zijn etherische structuur in de brand. Alsof hij de actie van Marley anticipeerde, veranderde de Vuurtwirlers van richting, zodat zijn staart nu in de richting van Marley draaide. Het vlammenwezen negeerde Scrooge terwijl het Marley woest verteerde.

Marley's hand vloog langs Scrooge's hoofd. Terwijl Marley's voet door de Vuurtwirlers werd weggeslingerd, vond Scrooge Apurto naast hem staan. 'Help mij, Ebenezer, voordat mijn bewustzijn op het punt wordt gezet,' riep Marley. Scrooge keek naar Apurto terwijl de conciërge naar hem staarde. Geen van beiden bewoog. Marley's spookachtige delen werden nog steeds uit de woedende spiraal geslingerd. Toen het linkerbeen door het lichaam van Apurto sloeg, reageerde het wezen door te rennen.

'Help mij, Ebenezer,' schreeuwde het nu eenzame, draaiende hoofd.

Terwijl Apurto het toneel ontvluchtte, bleef Scrooge verstijfd van passiviteit. "Leeft de vlam?"

Happend naar lucht piepte Marley: 'Alleen jij ademt hier, Ebenezer. Doe iets!' Terwijl de angst voor zijn ondergang Marley tot stilte bracht, cirkelde Scrooge rond het vuur op zoek naar enige zwakte. Uit angst dat Marley spoedig vernietigd zou worden, rende Scrooge door de vlam. Met de eerste stap, Scrooge hief zijn armen boven zijn schouders en pakte toen Marley's hoofd vast toen zijn tweede stap de hitte verliet. Samen vielen ze op de Weg.

Binnen enkele seconden waren alle vingers, behalve Marley's linkerpink, weer in elkaar gezet. Terwijl Marley zich naar de langzaam opstijgende Scrooge draaide, riep de geest: 'Je hebt je huid geworpen, Ebenezer.'

"Ik ben dol op mijn kleding."

'En ik dacht dat je alleen maar een deserteur was, maar dat je je aan het uitkleden was?'

'Ik ben ERG dol op mijn kleren, Jacob. Ik ben mijn jas al kwijt.' Terwijl Scrooge zijn bescheidenheid weer oppakte, voegde hij eraan toe: 'Dat verdomde ding heeft al een gat in mijn broek gebrand.'

Terwijl ze weer met z'n tweeën stonden, draaide Marley zich om naar de zwakkere Vuur Twirler en kondigde toen aan: 'Ik ga het halen.'

Voordat Scrooge een geluid kon maken, pakte Marley de staart van de Vuurtwirler vast, tilde hem in zijn handpalm en hevelde vervolgens de vlam door zijn arm naar de ketting die aan zijn hart was bevestigd. Daar bleef de natuurbrand liggen.

Zonder haast vervolgden de twee hun weg. Terwijl ze liepen, begon Marley naar Scrooge te staren en zei uiteindelijk: 'Je wenkbrauwen zijn verdwenen.'

Scrooge voelde de plek van zijn verschroeide wenkbrauwen, en toen hij begon te spreken, merkte hij Marley's ontbrekende vinger op. 'Je bent niet heel jezelf. Waar is je vinger?'

Neerslachtig zei Marley: 'Het is in de Point. Voor altijd verdwenen.'

'Wat is het punt, en waarom heb ik er nog niet eerder van gehoord?'

'Er is veel over Transmogrify dat je nooit zult weten, Ebenezer.' Toen hij in het bijzonder aan het Punt dacht, voegde Marley eraan toe: "Er is ook veel dat ik nooit zal weten. Maar wat het Punt van Zichtbaarheid betreft... nou ja, het is een wereld zonder ruimtelijke referenties."

'O, geweldig. Nu dat is opgehelderd... vertel me eens waarom je zo bang was dat je botten in de Point zouden worden gegooid?'

"Omdat Apurto ze niet kan redden. The Point is een ruimte met een unieke tijdsstroom. Apurto omzeilt altijd het gebied."

'We gaan het gebied ook omzeilen, toch?'

'Dat kunnen we niet, maar wees geduldig, mijn vriend.' Marley legde zijn hand op Ebenezers schouder en zei toen: 'Binnen enkele ogenblikken zullen we in dat rijk zijn.'

'Jacob, dat is geen troost.'

"Transmogrify is niet comfortabel."

"Dus ik heb het ontdekt."

De volgende paar stappen liepen ze in stilte, totdat Marley Scrooge de opdracht gaf 'zijn hand vast te houden'.

"Hoe is dat überhaupt mogelijk; jij bent geen vlees?"

'Je hebt gelijk. Ik ben het die je 'vlees' zal vasthouden, maar eerst wil ik dat je vastpakt aan wat mijn hand lijkt te zijn.'

Scrooge deed wat hem was opgedragen. De twee handen ontmoetten elkaar en gingen toch door elkaar heen zonder met de substantie in aanraking te komen. 'Nogmaals,' instrueerde Marley. En opnieuw duwden ze elkaar zonder succes door de handpalmen. 'Hier, houd dit vast,' zei Marley, terwijl hij Scrooge een gedeeltelijk ontplofte doorn van een van de bomen langs de Weg overhandigde.

De vijf centimeter lange punt leek op de vorm van een tovenaarschoed, maar was toch te klein om zelfs door een kabouter te dragen. Terwijl Scrooge het item uit Transmogryfy vastpakte, greep Marley zijn gesloten vuist vast. 'We zijn bij de Punt. Ik zal je begeleiden.'

"Ik zie geen punt... ik zie alleen de weg."

Bij de volgende stap werd Scrooge's zicht donker. 'Ik ben blind,' schreeuwde hij.

'Blijf nuchter, Ebenezer,' fluisterde Marley.

**** Staaf Acht ****

De confrontatie met verraad

Doodsbang, SCROOGE VERZWAKKEN. Instinctief wikkeld Marley zich om de mens heen. Hun gedeelde nabijheid werd sterker toen Marley fluisterde: 'Sluit je geest, Ebenezer.'

Scrooge verloor zijn greep op de doorn van de boom. Terwijl de piek viel, verstevigde Marley zijn greep op zijn vriend. Scrooge liet zich in Marley's omhelzing vallen en kalmeerde zijn paniek. De ritmische zwaai van de Point, die als één geheel stond, begon hun gecombineerde vorm te beheersen. Onzichtbare golven van een zwarte etherische stroom spoelden over hen heen. In een op en neer gaande cadans zwaaiden de twee met de beweging mee. Eerst groter uitrekken, dan dikker. Ze dobberden heen en weer, terwijl het wiebelen in de Point nooit afnam.

'Ebenezer, ben je kalm?'

"Als een baby die in slaap wordt gewiegd."

'Houd je hoofd erbij. We moeten contact houden. Mag ik ons verplaatsen?'

"Verplaats ons... waar ben ik? Nee, wacht, waar ben je?"

"In jou." Met dit besef schokte Scrooge stijf.

"Ebenezer-we MOETEN contact houden." Scrooge begreep het-zonder te weten waarom. 'We moeten het Punt bereiken.'

"Ik dacht dat dit het punt was," zei Scrooge.

"Alleen de ingang."

'Jacob, ik wil hier niet blijven.'

'Dat zul je... misschien. Sta me nu toe om te bewegen.'

"Doe wat je moet doen."

'Laat jezelf aan mij los, Ebenezer.' Scrooge kon dit bevel op geen enkele manier begrijpen, maar had ook geen zin om Marley tegen te houden. Langzaam kalmeerde en ontspande de invloed van de duisternis Scrooge, zodat Marley kon handelen. Spontaan begon Marley de benen van zijn metgezel onder controle te krijgen. De beweging was langzaam en werd beïnvloed door de bewegingsgolven in de duisternis. Zelfs de

duisternis in welke grot dan ook op aarde zou helderder hebben geleken dan de leegte van licht op de Punt.

Via het voordeel oVanuit eerdere ervaringen volgde Marley de pulserende echo's. Terwijl ze zich voortbewogen, gingen de golven die door de atmosfeer werden meegevoerd van een op en neer gaande beweging naar een heen en weer gaande beweging. Elke voorwaartse beenactie tilde hen iets van de weg. Marley had moeite om Scrooge in contact te houden met het oppervlak. Lopend op hun plaats, alsof ze in water waren, duwde de achterwaartse beweging van de golf hen ook enigszins naar beneden. Terwijl ze verder gingen, werden de schommelingen van de stijgende druk steeds heviger, waarna er licht uitbrak.

'We zijn op het punt van zichtbaarheid', kondigde Marley aan. Samen zweefden de twee boven de Weg.

Terwijl hij zijn ogen tegen het licht afschermdde, vroeg Scrooge: 'Waarom is de beweging gestopt?'

'Dat is niet het geval. Het is hier in het centrum samengekomen.'

Terwijl Scrooge verschillende keren met zijn ogen knipperde om aan het licht te wennen, vroeg hij: 'Wat bestuurt het?'

Marley wees en antwoordde toen: 'Het heiligdom van de onschuldigen.'

'Een nieuwe Mog?' vroeg Scrooge, terwijl hij de wijzende vinger van zijn vriend volgde naar een tunnel van licht, honderden meters vóór hen. De duisternis in de Point omringde alles, behalve het baken van licht dat door het donker prikte. Terwijl hij begon te spreken, klonk er gelach uit de tunnel. Verward vroeg hij: 'Verheugt het licht zich?'

"Dat binnenin het licht voortdurend gevierd wordt."

"Als het niet het licht zelf is, wat is dan de vreugde die ik hoor?"

'Voornamelijk kinderen,' antwoordde Marley.

"Grotendeels...?"

"Er zijn ook huisdieren en enkele planten in het opvangcentrum."

"Waarom is het gescheiden door duisternis?"

"The Sanctuary Of Innocents is de thuisbasis van geesten die nooit bezoedeld zijn. Ze hebben niet bestaan, en hebben ook nooit bestaan, in het rijk van de liefde."

Scrooge werd alert, waardoor Marley in hem verschoof. Verbijsterd zei hij: 'Ik dacht dat liefde de werkende kracht van onze soort is.'

"Het is voor degenen die volwassen worden, maar niet voor de kinderen die vóór de volwassenheid overlijden. Ze blijven bij de kracht van hun geboorte: vreugde."

"Is er een verschil tussen vreugde en liefde?"

"Het werk is anders."

"Wat is beter?"

'Beter? Het Oneindige Bewustzijn lijkt geen behoefte te hebben aan hiërarchie. De enige behoefte is die van de Herkomst.' Marley haalde diep adem en ging toen verder. 'Toch besef ik dat je de behoefte hebt, Ebenezer. Ik heb begrepen dat er drie energieën zijn die een krachtiger werk creëren dan liefde. Vreugde is daar één van. Maar dat betekent niet dat het beter is.'

"Baby's worden geboren met een hogere energie dan ze bij de dood zullen hebben?"

"Het lijkt erop dat mensen bij de geboorte een boost nodig hebben. De samenleving is hard... en vaak slecht van hart. Op volwassen leeftijd wordt een kind zich bewust van zijn werk binnen de kracht van liefde. Vóór de volwassenheid spelen ze in vreugde. Het is geen gemakkelijke taak om de meeste volwassenen een glimlach te bezorgen, maar kinderen bieden die dienst. Hun waarde is veel groter dan alleen maar regeneratie."

'Hoe weet je dit? Ben je in het Heiligdom geweest?'

"Niemand aan deze kant van de Weg kan dat doen, maar ze komen hier om opnieuw contact te maken met rouwende ouders."

"Heb je ze gezien?"

'Vaak. Kijk,' zei Marley, wijzend naar het midden van de brug. "Er komt nu een kind naar je toe."

Ze keken toe hoe de jongen onder hen door liep zonder zelfs maar hun aanwezigheid te erkennen. Terwijl het kind uit de duisternis van de Punt verdween, vroeg Scrooge: 'Waarom kunnen we niet naar het Heiligdom gaan?'

"Zoals ik al zei, het heeft een energie waarvan wij volwassenen zijn vergeten hoe we die moeten omarmen. Als jij en ik de brug naar het Heiligdom zouden bewandelen, zou de ruimte tussen beide Mogs bij elke stap groter worden. Het tegenovergestelde gebeurt wanneer een kind de Weg oversteekt; hun pas beslaat twee keer de afstand."

'Dat is waarschijnlijk goed... aangezien kinderen zo klein zijn. Maar wat is de methode van zo'n tegenstrijdige expansie?'

"Het zit vervat in de substantie van de duisternis."

"Waar zit de logica daarin?"

'Logica? Ebenezer, de mensheid leeft buiten de logica, en vaak ook buiten de waarheid, maar misschien zal deze merkwaardige substantie van duisternis en veranderlijke ruimte op een dag begrepen worden. Misschien... maar niet door ons beiden.'

Scrooge dacht na over Marley's vertraging in de Point. Terwijl zijn vlees verkilde door de kou van de duisternis, vroeg hij: 'Waarom blijven we hier hangen?'

Marley glimlachte toen hij antwoordde: 'Ebenezer, voel je het licht van de tunnel niet?'

'Het licht? Zal het mij verwarmen?'

Marley haalde diep adem, wat het leven simuleerde, en zei toen: 'Dit is mijn favoriete plek in Transmogrify.'

'Maar het is donker en... zo koud.'

"Temperatuur is voor mij van geen belang. The Point biedt een plek van rust. Een herstellende intimiteit omringt me hier. Het is de plek waar ik het beste kan reflecteren op mijn voortgang. Ik vind troost in de duisternis."

'Wordt er niet nagedacht binnen de Mog zelf?'

'De Taak van Outreach is daar gepland, maar kan moeilijk te verwezenlijken zijn zonder... herziening. Vooral voor de Veroordeelde Onschuldigen. Hun pad naar Acceptatie moet worden bijgestaan door andere geesten.' Marley zweeg even en eindigde toen met: 'Voor mij houdt de omhelzing op het Punt mij gefocust op mijn taak.'

'Dus The Point is jouw troost?'

"Mijn innerlijkekracht drijft."

Scrooge vroeg: 'Is het ooit te moeilijk voor je?'

"Wat moeilijk is, is dat ik mezelf ooit in deze situatie heb gebracht. Maar zelfs de moeilijkheden zijn een geschenk voor verbetering, Ebenezer."

"Je kunt nooit teveel cadeaus hebben."

"De waarheid is dat de meeste mensen niet genoeg geschenken ontvangen."

"Jacob, de meeste mensen willen geen 'moeilijke' cadeaus. Kunnen we nu vertrekken? De kou is mij te fris."

'Ik zou graag willen dat je de Burst ervaart voordat we weer de Weg opgaan. Denk je dat je nog een tijdje door kunt gaan?'

'The Burst... zal de opwinding hier ooit ophouden?'

'Voor jou... waarschijnlijk niet.'

'Als het veilig is... Nou, Jacob, zorg ervoor dat het gebeurt.'

"De Burst lijkt te worden veroorzaakt door de afstand tussen het Punt en het Heiligdom. Ik kan het niet zomaar laten gebeuren. Op het moment van de opwaartse windstoot vindt er binnen deze locatie een zekere rotatie plaats. Maar net als het tikken van een klok zal die omwenteling binnenkort plaatsvinden."

"Geef mij het warmer!"

‘Je weet wel dat ik zo koud ben als een steen, maar ik heb wel een Fire Twirler. Ik wilde het nog niet gebruiken, maar dat zal ik wel doen als je opgewarmd moet worden.’

Scrooge vroeg zich ook af of hij de Vuurtwirler aan hitte moest besteden. Terwijl zijn tanden klapperden, gaf hij eindelijk toestemming om de energievlam te verteren. Marley bezette dezelfde ruimte als Scrooge en verwijderde de Fire Twirler uit zijn hartketen. De vrijlating veroorzaakte een uitbarsting die een gat in Scrooge's shirt verbrandde. Roepend riep Scrooge uit: 'Verwarm me, kook me niet!'

"Je pijn is niet opzettelijk." Marley zweeg even voordat hij eraan toevoegde: 'Ik ben te dicht bij je om een beetje brandwonden te voorkomen.'

De Fire Twirler voegde zowel warmte als licht toe aan de hele omgeving. Terwijl Scrooge een vloedgolf van duisternis zag naderen, antwoordde hij: 'Ik betwijfel of ik dat zal doen...' maar voordat hij zijn gedachte kon voltooien, sloeg de Burst toe.

De doordringende "Zheeiop" van de golf dreef het paar recht omhoog uit het extreem donker en de ruimte erboven in. De reactie van de twee vertoonde tegenstrijdige passies. Marley was opgetogen over de rit, terwijl Scrooge het uitschreeuwde van angst. Terugdrijvend naar de Weg, verzekerde Marley Scrooge: 'Ik heb je veilig in mij. Vrees niet, Ebenezer.'

Terwijl ze naar beneden zweefden, wees Marley naar het Heiligdom der Onschuldigen en zei: 'Is dat geen reden tot ontzag?' Met een voorzichtigheid die de paniek benaderde van een lam dat een achtervolgde leeuw volgt, onderzocht Scrooge het schouwspel dat voor hem lag. Het licht van een zwakke uitstraling verscheen aan weerszijden van de duisternis. Terwijl hij staarde om de beelden voor zich te analyseren, kwamen de perifere halve manen van licht scherp in beeld. Zowel de rechter als de linker lichtstrook weerspiegelden de gloed van de ander. Terwijl Scrooge met Marley terug naar de Weg fladderde, besepte hij dat het licht van de Punt door deze twee gebogen vormen was gecreëerd. Hun gecombineerde glans verlichtte het gebied waar kinderen de Weg opkwamen... en geesten wachtten op de Burst.

Terwijl ze afdaalden, bekeek het paar het hele gebied onder hen. De Corridor Of Phantoms blokkeerde het visuele tafereel van de Road, maar zorgde toch voor een steeds wisselend vertoon van geesten die van en naar de Abyss reisden. Alle Mogs waren zichtbaar, waarbij de Plains Of Violence en de Abyss Of Final Transmogrify het verst uit het zicht waren. Scrooge snakte naar adem bij de uitgestrektheid van de

Velden Van Destructieve Dwanghandelingen. Hij vroeg zich af of de passage voorbij de miljoenen Vuurtwirlers langer zou duren dan de tijd zelf.

Ze keken samen terwijl de bliksem omhoog schoot en uit de afgrond kwam. De blauwe flitsen zorgden voor het licht in alle Mogs op één na. De halve manen aan elke kant van het Heiligdom der Onschuldigen straalden een verblindend geel licht uit dat alleen die Mog verlichtte. De kleuren blauw en geel gecombineerd in Scrooge's hart om het groene licht van sereniteit te creëren.

Tranen van vreugde overweldigden Scrooge. "Waarom ben ik zo blij?"

'Het zijn de kinderen. Licht draagt meer energie met zich mee dan alleen kleur en helderheid. Licht houdt ook emoties vast.'

"Nee, dat is niet zo."

"Natuurlijk wel. Vraag maar aan een parende vuurvlieg waarom hij met zijn staart staart."

'Jacob, ik heb nog nooit een vuurvliegje een woord tegen mij zien zeggen. Ik zal echter nadenken over het idee dat licht emoties kan vasthouden.'

De langzame terugval in de duisternis van de Point zorgde ervoor dat Scrooge wild met zijn ogen knipperde van verlangen naar zicht. Met zijn voeten weer op de Weg vroeg Scrooge: 'Kunnen we nu vertrekken?'

"Zonder uitstel." Maar voordat er een stap kon worden gezet, werd hun verbinding met elkaar vernietigd. Een Fire Twirler sloeg door Marley op zoek naar de snelste ontlading uit zijn vlam. Zowel de brand als Marley's greep op Scrooge gingen verloren. "Nee, nee, nee! Ik heb dit moeilijke geschenk niet nodig,' brulde Marley.

"Jakob, Jakob!"

'Sta je, Ebenezer?'

'Nee, ik ben kreupel. Vind mij!'

'Ik wist dat ik de Fire Twirler had moeten redden. Ik heb geen idee waar ik ben beland.'

'Je spreekt op een normaal niveau. Je moet dus in de buurt zijn.'

'Ik ga proberen de weg naar jou terug te horen, Ebenezer. Fluister zo zacht mogelijk, 'Ik ben hier', en herhaal dan elke paar seconden de uitspraak, maar dan iets luider.'

Scrooge deed wat hem gevraagd werd. De eerste twee vocalisaties hadden geen volume, maar bij de derde draaide Marley zich naar het geluid. De langzame versterking hielp hem de gevallen mens te lokaliseren. Beetje bij beetje bewoog Marley zich in de richting van Scrooge. 'Ik ben bijna bevroren', waren de laatste woorden die werden gesproken voordat de stilte alle beweging tussen hen stopte. Alleen het duistere geluid klonk. Bij elke golf was een laag 'zheeiep' te horen terwijl de stroom samenkwam op het punt.

'Ebenezer, Ebenezer! Beweeg-vecht tegen de kou!'

In een zwakke poging strekte Scrooge zijn armen uit. Marley draaide zich in cirkels om zijn ingestorte vriend te lokaliseren. Kreunend bleef Scrooge bewegen en schreeuwde toen zonder waarschuwing van de pijn: "Ik heb mezelf gewoon vastgezet met die doorn die je me gaf. Ik denk dat ik bloed."

Voordat Scrooge de pijn van de doorn volledig kon uiten, pakte Marley zijn shirt vast, en met de mentale kracht die zijn spieren te boven ging, tilde hij Scrooge weer op zijn voeten. Scrooge stond verstijfd toen Marley opnieuw de doorn vastpakte. Terwijl hij zowel de hand als de spijker vasthield, zei hij: "Er zijn 13 treden in de duisternis. Kun jij er eentje meenemen, Ebenezer?"

"Is er een optie?"

Grinnikend antwoordde Marley: "Dat is mijn oude vriend. De kou zal niet veranderen, dus begin met het bewegen van je benen. Ik zal je begeleiden."

'Nou, Jacob, ik weet zeker dat ik niet zonder jou uit deze ijskoude zwarte beweging kom.'

Onhandig liepen de twee stijf verder dan de koude duisternis van de Point. Terwijl het minuten duurde voordat de hitte van de Weg Scrooge binnensijpelde, keken ze allebei toe hoe Vuurtwirlers neerstortten rond de Velden Van Destructieve Dwanghandelingen.

'We moeten nog iets minder dan de helft van de velden passeren voordat we bij de afgrond aankomen,' informeerde Marley terwijl hij naar het verre gat wees. Scrooge keek toe hoe blauwe bliksemflitsen omhoog schoten en uit de holte kwamen. "Er wordt veel acceptatie gecreëerd in dat nest van vervulling."

Marley had gehoopt dat ze in stilte zouden reizen totdat hij de zes Twirlers had verzameld die zijn hartketen zou vasthouden, maar Scrooge was verontrust en had troost nodig. "Het is wreed een kind te nemen," mompelde Scrooge.

Marley staarde naar Scrooge en vroeg toen: 'Waar breng je een kind heen?'

'Van hun familie natuurlijk.'

"Ik begrijp het." Marley zweeg even, haalde diep adem en ademde toen uit met een zucht die zijn spookachtige gedaante uitputte. Hij stopte halverwege, schudde alleen maar zijn hoofd en zei toen: 'Dat verlies is emotioneel ongenaakbaar.'

"Als het 'ongenaakbaar' is, waarom gebeurt het dan? Jacob, waarom sterven de jongeren ooit?"

Marley kalmeerde zichzelf met opzet en zei toen: 'Dat was de vraag van Noah.' Scrooge keek toe terwijl zijn vriend worstelde om de volgende gedachte te vinden. Ten slotte

begon Marley het uit te leggen. "Het is mijn eerste herinnering aan Noah. Hij was amper leerplichtig, en ik... ik droeg nog babykleertjes."

'Het is moeilijk om je voor te stellen in babykleertjes.'

'Noah had een kat. Ik denk dat hij het gewoon 'Kat' noemde, maar het ontbreken van een naam heeft de toewijding die hij leek te voelen voor het wezen nooit verminderd.' Marley zweeg even en zei toen: 'Het was lente, mag ik denken, en de regen was non-stop, dus we waren binnen aan het spelen. Ik denk dat er brand was, maar dat weet ik niet zeker. Hoe dan ook, een pasgeboren slang kroop onder de deur door op zoek naar een droge plek waar hij niet zou verdrinken. Voordat hij zelfs maar helemaal binnenshuis was, sprong Cat erop en doodde hem in één snelle beweging.'

"Wat heb je gedaan?"

'Ik keek net naar Noah terwijl hij probeerde deze tien centimeter lange slang weer tot leven te wekken. Maar dat kon natuurlijk niet. Dus toen de zon vervolgens de wolken scheidde, had hij een begrafenis voor de slang en... hij hilde.'

'Maar dat deed je niet?'

'Het was een slang, Ebenezer. Geven mensen ooit om slangen?'

'Nou... Noah wel.'

'Nee... Noah gaf om de leeftijd... de jeugd van de slang. Daar heeft hij weken later nog over gesproken.'

'Dus de begrafenis was niet het einde van de zaak?'

"Het leek meer op het begin." Marley keek Scrooge recht aan en zei toen: 'Hij bleef heel lang dingen zeggen als: 'die slang had nooit geboren mogen worden', 'wat heeft die

slang ooit bereikt', en mijn minst favoriete opmerking: 'de enige ervaring die die slang had was er een van angst'. Noach had ongetwijfeld last van het gebrek aan de belofte van het leven om gewoon te mogen overleven. Hij kon niet begrijpen waarom de slang werd geboren en onmiddellijk werd gedood. Voor hem was dit chaos, barbarij en gewoon niet goed."

'Dat lijkt mij ook niet goed, Jacob.'

'De dood van een jongere... die dood gaat over wat hij achterlaat. Voor een broer of zus brengt het vaak voor het eerst de realiteit naar voren dat ook zij kwetsbaar zijn voor een soortgelijk verlies. Voor de liefhebbende ouders verscheurt het hun hart, waarna verandering wordt afgedwongen."

'Dus jij denkt dat dit gebeurt omdat ouders geen aanpassingen doorvoeren wanneer dat wel zou moeten?'

'Het lijkt misschien zo, maar nee, een kind sterft niet zodat iemand anders herzieningen gaat doorvoeren. Maar... gedwongen verandering komt wel degelijk voorna zo'n verlies." Marley zweeg even en eindigde toen met de woorden: "Sommige veranderingen zijn nuttig, vele zijn schadelijk, en soms... kunnen ze beide zijn."

'Hoe zit het met het kind? Hoe zit het met wat ze verloren hebben?'

'Dit is voor de mens moeilijk te begrijpen, maar het kind bestaat nog steeds en heeft nieuwe ervaringen. Ze verloren de ontmoeting met de Aarde, maar verblijven nog steeds in de lichamelijke van de schepping van het Oneindige Bewustzijn."

"Maar niets van dit alles verklaart de hardheid van de dood van een kind," klaagde Scrooge.

'Zoals ik al eerder zei: deze beproeving is emotioneel ongenaakbaar. Het verplettert het hart terwijl het de geest verdooft. Ik heb je geen ander antwoord te bieden, Ebenezer."

'Maar daar zit geen antwoord in. Het is alsof je zegt dat het zo is... omdat het zo is. Jouw antwoord is een ontsnapping uit het gesprek.'

'Ja, dat is zo,' zei Marley terwijl hij de staart van een Fire Twirler vastpakte en deze vervolgens in zijn hartketting overhevelde. Een hele tijd liep Scrooge zwijgend rond, terwijl hij zijn verontwaardiging liet toenemen, terwijl Marley gedachteloos elke Vuurtwirler die hun pad kruiste vastpakte en vervolgens veiligstelde.

Uiteindelijk barstte Scrooge los. "Als het een klap in het gezicht is om zelfmoord te plegen, is het dan niet een gelijke klap in het gezicht van de mensheid als een kind sterft en zijn potentieel verloren gaat?"

'Ebenezer, we zijn maar mieren die proberen de voeten te begrijpen die om ons heen bewegen.' Omdat hij zich realiseerde dat dit antwoord het probleem van zijn vriend niet zou oplossen, voegde hij eraan toe: "Geen mens zal echter ooit de geest van het Oneindige Bewustzijn kennen totdat hij zelf hetzelfde wordt als het Oneindige Bewustzijn."

Verbijsterd vroeg Scrooge: "Kan dat gebeuren?"

"Nou, laten we zeggen dat het idee mogelijk is." Marley schraapte zijn keel en voegde er snel aan toe: 'We komen allemaal voort uit de essentie van de schepping.'

Terwijl Marley even pauzeerde, vroeg Ebenezer: 'Is het Oneindige Bewustzijn niet de schepper?'

"Dat is mijn begrip."

"Hoe heeft het zichzelf gecreëerd?"

"Ik denk dat dat hetzelfde is als het kennen van de naam van het Oneindige Bewustzijn, terwijl wij mensen niet de oren hebben om het te horen." Scrooge staaarde naar Marley terwijl hij doorging met uitleggen. 'Er is een soortgelijk probleem bij het begrijpen hoe de

schepping is opgebouwd. Mensen, en vooral ik, Ebenezer, hebben niet de geest of ervaringen om het concept van het fysiek creëren van het zelf vanuit slechts een gedachte te begrijpen.

'Dat zou betekenen dat gedachten fysiek zijn. Daar zit geen logica in, Jacob.'

'En toch bestaat de fysieke wereld, Ebenezer. Het moest ergens beginnen.'

"Ik vraag me af of het Oneindige Bewustzijn überhaupt fysiek is... Misschien was het in staat de fysieke wereld te creëren omdat het geest is. Net zoals de kunstenaar die schildert nooit het canvas wordt."

"Wat een slimme gedachte, maar dat is alles, een mening zonder bewezen kennis."

'Je frustreert mij, Jacob.'

'Ons gebrek aan begrip is geen vijand. Het is slechts de beperking die ons het verlangen naar persoonlijke perfectie mogelijk maakt.'

'Dat is verwarrend. Dus we worden perfect als we transformeren in een... een stroop... genaamd Acceptatie?'

'Aanvaarding is niet het einde, Ebenezer.' Scrooge schudde slechts zijn hoofd heen en weer terwijl Marley zijn begrip verduidelijkte. "Er is meer. Raak gewend aan transformatie, want het houdt nooit echt op. Het pad voorbij acceptatie is echter voor de meesten te goed verlicht om te volgen."

"'Te goed verlicht'? Zelfs als ik mijn ogen sluit?"

'Kun jij navigeren zonder je ogen, Ebenezer?'

"Dus in essentie zijn alleen blinden in staat om meer te worden dan Acceptatie?"

'Vind de metafoor in dat begrip, Ebenezer, want de verlichting van het Oneindige Bewustzijn verblijft binnen die bijna onzichtbare, maar oververlichte route.'

"Humbug."

"En daarin schuilt de belangrijkste reden waarom de meeste mensen nooit een scheppende kracht worden: hun eigen twijfel."

Het irrelevante gesprek ging door terwijl de vrienden naar de Abyss Of Final Transmogrify liepen. Blauwe bliksem schoot herhaaldelijk de atmosfeer in. Voor Scrooge leek elke flits de Weg uitgestrekter te maken. Ten slotte maakte hij de opmerking: 'We maken geen enkele afstand tot die kloof.'

Marley dacht alleen maar bij zichzelf voordat hij zei: "Beweging zonder beweging, dat klinkt als een parlamentslid." Ze keken elkaar allebei aan, maar glimlachten alleen maar toen Marley een oplossing bedacht voor langzame benen. "Ik heb nooit een reden gehad om dit te proberen, maar..."

'Je gaat me shockeren, nietwaar?'

'Ik ga ons verhuizen.' Voordat Scrooge kon reageren, trok Marley een Fire Twirler uit zijn hartketen. 'Ik wil dat je in mijn ledematen stapt.'

"Libben? Boom?"

'Mijn ledematen, mijn aanhangsels... mijn ledematen... we moeten gecombineerd worden voordat ik dit kan gebruiken,' zei hij, terwijl hij de draaiende vlam optilde.

"Kun je mijn... ledematen niet betreden?"

"Ja, zal ik dat doen?"

"Waarom vraag je dat? Je hebt nog nooit..."

Marley drong zich tegen Scrooge's bouwwerk aan en plaatste vervolgens de Vuurtwirler onder hun gedeelde voeten. De draai dwong de twee onmiddellijk omhoog en vervolgens vooruit met een snelheid die ze nog nooit eerder hadden ervaren. Terwijl ze over de weg renden, schreeuwde Marleyd: "Sneller dan een paard."

"Sneller dan van een klif vallen. Jippie!" Scrooge huilde terwijl ze met een snelheid reisden die hen beviel. Terwijl een Fire Twirler zichzelf uitbrandde, trok Marley een andere uit zijn ketting, om zo hun voorwaartse beweging voort te zetten. Toen de zes vlammen eenmaal waren uitgeput, stopten ze. Marley vulde vervolgens de energie-uitbarstingen aan voordat hij verder de afgrond in ging. Deze activiteit herhaalde zich totdat ze allebei op de drempel van de enorme kloof stonden.

Toen ze de rand van de afgrond naderden, dwong Marley een zesde Vuurtwirler in zijn hartketen voordat hij aan Scrooge vroeg: 'Ben je klaar om te springen?'

Scrooge's mond viel open zonder zelfs maar een diepe zucht te slaken. Alsof het een teken was, en om het grootst mogelijke effect te bereiken, schoot er een bliksemschicht uit het gat naar boven. De kracht van de ontlading deed de fundering van de klif trillen. Terwijl Scrooge zichzelf in evenwicht bracht, vroeg hij: 'Waar is de bodem? Hoe kan ik de val overleven?'

'Met de stenen in je zakken.'

'Je hebt stenen als hersens, Jacob.'

'Ik heb geen hersenen meer, Ebenezer. Ik heb alleen maar gedachten.'

"Humbug."

"Is dat weer je nieuwe beste woord?"

"Humbug."

'Heb je de stenen nog die ik je heb gegeven?'

"Zie je hun tips?" ' zei Scrooge terwijl hij naar de formaties wees die buiten zijn zakken uitstaken.

'Goed, spring er nu in. De rotsen zullen je vertragen.'

'Ik heb er geen vertrouwen in...' Maar voordat Scrooge stand kon houden, wierp Marley zich in het lichaam van zijn vriend en liep met hem snel over de rand van de overhang.

De schreeuw van Scrooge was luider dan de volgende bliksemschicht. Terwijl hij versnelde naar een onbekende toekomst, begon zijn broek hoog om zijn lichaam te hangen. Scrooge trok aan zijn kruis in de hoop de druk te verlichten die de val op zijn geslachtsdeel uitoefende.

En toen... gebeurde het... hij ging langzamer rijden toen de aanblik van de afgrond scherp in beeld kwam. Golven van kleur kwamen samen bij Scrooge, terwijl er om hem heen een drijfvermogen ontstond. Veilig naar beneden drijvend schoot een bliksemschicht voorbij en vormde een patroon dat alle bewegingen in de afgrond omzeilde. Er bleef alleen een lading frisheid achter, zowel qua geur als tinteling, in de holle schacht. Terwijl de bliksem door de omringende ruimte bleef vonken en schieten, observeerde Scrooge de kleuren en kronkelende rondingen van de muren. De kleuren-allemaal met een metaalglazige glans-versterkten Scrooge's zicht. Glanzende muren van levendig geel, magenta, groen, blauw en lavendel hielpen zijn afdaling te verlichten. Scrooge voelde een stroom van waardigheid in de tinten, een glans van pracht.

Terwijl ze binnen een gecombineerde vorm afdreven, ging Scrooge uiteindelijk zo langzamer rijden dat Marley zich voldoende op zijn gemak voelde om zich van hem te scheiden. Marley liep buiten Scrooge en zag hoe zijn vriend naar beneden stortte.

Marley handelde alleen in de reactiemodus en dook onder Scrooge door, waarna hij het lichaam van zijn vriend door hem heen liet gaan. Terwijl de beweging de twee combineerde, greep Marley de vorm van Scrooge vast; toen, en pas toen, nam het gewicht van de mens af. 'Ik dacht dat het de magneetstenen waren die je afremden.' Marley wees naar de muren en voegde eraan toe: 'Je kunt die stenen niet hard genoeg gooien om zelfs maar contact te maken met deze omheining.'

'Wat bedoel je? Wat gebeurt er met de stenen?' vroeg Scrooge.

"Ze vallen maar een paar meter van de barrière af."

"Moet ik de mijne verwijderen?"

"Nee, laten we de uitslag niet op het spel zetten."

Terwijl ze naar beneden gingen, zweefde een overvloed aan geesten door de afgrond, die het gebied overspoelden met reflecties van pasteltinten die van hun lichamen glinsterden. Terwijl het bovenste gedeelte van Transmogrify een sombere sfeer uitstraalde, zo glinsterde het lagere gedeelte, de Abyss, van vrolijkheid. Elk geluid, elke luchtvlaag, elke beweging in de afgrond weerkaatste tegen de metalen muren en keerde vervolgens terug naar de oren in de vorm van muziektonen. Terwijl het paar diep in het gat viel, begon een ongedefinieerd, maar glorieus lied te weergalmen van opbeurende emoties.

Scrooge genoot van het verticaal varen; Ook al veroorzaakten de stenen in zijn zakken nog steeds een ongemakkelijke ruk, hij liet zich in de ergernis wentelen. Terwijl hij zijn ogen sloot, omringde de melodie van de muren zijn vorm. Tonen weerkaatsen op elk blootliggend huidoppervlak. Zijn handen, gehard door de jaren, voelden weinig. Maar o- de sensatie op het gezicht toen de trillende tonen contact maakten! Ze kriebelden allemaal als een veer terwijl ze over het oppervlak streken.

Terwijl een voortdurende storm van bliksemschichten naar de hemel flitste, raakte Scrooge geboeid door de vormen die onder hem opstegen. Er ontstond een verwarring van stijgende monolieten. Het complex combineerde de beelden van het gekleurde metaal met een systeem van structuren ontworpen voor specifieke doeleinden. Piramides met verschillende vormen en lay-outs vulden de hele basis van de afgrond.

Binnen de centrumconfiguratie ontstond het netwerk dat zich bezighield met het verzamelen van Acceptatie. De lay-out leek op die van een gekoppelde piramide die van onder naar boven stond met de top begraven. Aan de ene kant mondde de zuiverdere Coss Acceptance uit in een motief van meanders, dat vervolgens verdween in... het onbekende. Ondertussen gleed er een stroom van normale Acceptatie naar een aparte kamer binnen de gecombineerde piramide.

Scrooge volgde de verschillende kronkelende patronen van de Griekse sleutel van het ene gebouw naar het andere in de hoop de functie van elk gebouw te begrijpen. Behalve dat er geen gebouwen waren. Op twee na waren alle gebieden ofwel rechtszijdige ofwel omgekeerde piramides.

Een van de piramidegebieden overspoelde de hele locatie met activiteit terwijl geesten zich vermengden terwijl ze wachtten op hun beurt op de Walkway Of Transmogrify. Drie electrum-piramides, goud, zilver en koper, omringden een pad dat bestond uit twee lange horizontale kristallen. Elk kwartskristal had aan beide uiteinden punten die elkaar in het midden van de loopbrug ontmoetten. Zodra een geest zich direct boven beide punten bevond, convergeerde een explosie van energie uit de electrum-piramides in blauwe bliksem, die de geest vervolgens in acceptatie veranderde.

De festiviteiten op de Walkway, door hordes geesten, veroorzaakten een visuele verwarring die de geest duizelig maakte. Toch stonk het gebied naar enthousiasme voor de taak die voorhanden was: Mogrificatie. Terwijl een boeiend visioen van de Loopbrug voortduurde, merkte Scrooge een trap op die naar de Upper Mogs ging.

Elke metalen trede van de trap had een ander loopvlak en een andere maat stootbord. Scrooge verbaasde zich over dit verschil totdat hij besepte dat hun grootte door kleur leek te worden bepaald. De gouden treden waren het hoogst, maar de trede was zo smal dat zelfs een kindervoet alleen zijn tenen kon gebruiken om erop te lopen. Hierdoor kregen de smalle treden het uiterlijk van een ladder. Met elke progressieve kleur van de regenboog werd de stijging minder, naarmate het loopvlak breder werd. De lavendelkleurige treden vertoonden de breedste treden, maar waren toch zo klein van hoogte dat ze vlak leken-meer een helling dan een trede.

Een verzameling geesten zweefde het trappenhuis op en neer terwijl emoties van verrukking door het gebouw dansten. Wat de goede stemming veroorzaakte kon niet worden vastgesteld, maar wat het ook was, Scrooge bleef glimlachend achter.

Terwijl Marley en Scrooge naar de liefdesverzamelingsstructuur afdreven, dook er boven hen een wolk van Coss Acceptance op. Met een snelheid die ver boven de zwaartekracht lag, kwam de massa zo dichtbij dat Scrooge schreeuwde. Net toen hij de botsing met de liefdesenergie vreesde, verdeelde de vloeistof zich, stroomde vervolgens om hen heen en kwam uiteindelijk in de opvangbak terecht.

Druppels Acceptatie vlogen over het hele paar. De controle over hun afdaling verliet Marley toen de acceptatie van kracht werd. Giechelend en vervolgens lachend greep hij de rand van de verzamelpiramide vast. Hij liet Scrooge los door ze allebei op de hoek van de toren te plaatsen. Omdat de benen over de rand bungelden, kon het tweetal hun gelach niet onderdrukken. Er was hier geen humor, alleen de ongelooflijke lichtheid die de Acceptatie hen gaf, waardoor alles in een grapje veranderde.

Zittend op de hoek van het complex lachte Scrooge: 'Dat was een behoorlijke val.'

'Van overal behalve van genade,' grinnikte Marley.

Scrooge schudde slechts zijn hoofd en giechelde terug. "Dat heeft geen zin."

'Geloof me, Ebenezer, de meeste dingen kloppen niet.' Hij glimlachte en knipoogde naar zijn vriend terwijl hij eraan toevoegde: 'Het concept is de kietel.' Omdat hij zijn lachen niet kon bedwingen, viel Marley van het gebouw en viel vervolgens in de richting van de vijf hollen eronder. Voordat Scrooge getroffen werd door de scheiding, kwam Marley kakelend terug: 'Ben je nog steeds bij mij?' Marley keerde terug naar de rand van de hoek, keek naar Scrooge, pauzeerde even en vroeg toen: 'Kun je nauwelijks wachten om te sterven?'

Er klonk een nerveus gegiechel uit Scrooge toen hij antwoordde: 'En weer met jou opgescheept zitten. Ik zou liever leven.' Samen lachten ze, en lachten, en lachten om die gedachte.

Terwijl de druppels van Aanvaarding door hun huid werden opgenomen, begonnen zowel Marley als Scrooge hun gehuil te stillen. De levendigheid op de Loopbrug der Transmogrificatie eiste voortdurende aandacht, maar na enkele ogenblikken richtte Scrooge zijn blik naar de andere kant van de Afgrond.

Scrooge concentreerde zich op een enorme platina-arena en keek toe hoe een eenarmige geest zonder hoofd het Afscheidplatform betrad. Drie platina spaken staken horizontaal uit het platform. Ze stonden allemaal in een hoek van 45 graden ten opzichte van de anderen, waarbij het middelste dwarsstuk zowel de langste als de breedste van het trio was. Bovenop de drie platina staven bevonden zich gigantische horizontale kristallen punten. Aan de uiteinden van zowel de uiterst rechtse als uiterst linkse spaken bevond zich een extra verticale kwartspunt. Achter elk kristalpunt creëerde een rechtopstaande platina paal, gecombineerd met kwarts, een edelsteen die schitterde bij de geringste beweging. De middenspaak had deze functie niet; in plaats daarvan hing de horizontale kwartspunt over een omgekeerde piramidetrichter.

Scrooge zag de eenarmige geest zonder hoofd zo stil staan als een standbeeld bovenop het Platform. Ze observeerden allebei hoe het gebied zich begon te vullen met een gouden waas. De wolk, omsloten door zijn eigen onzichtbare structuur, vertroebelde hun zicht. "Sommigen denken dat mist het oneindige bewustzijn is."

'Het is moeilijk om je het Oneindige Bewuste voor te stellen. Het kan elke vorm van fysieke vorm zijn,' antwoordde Scrooge.

"De realiteit is dat je het gewoon niet als een wolk kunt voorstellen."

'Ja, dat lijkt te simplistisch. Dus vertel me, Jacob, waarom denken geesten dat mist het Oneindige Bewustzijn is?

"Omdat het Oneindige Bewustzijn persoonlijk de geest eert die dapper genoeg is om voorbij een hopeloze situatie te gaan." Marley keek toe hoe Scrooge's nieuwsgierigheid zich ontwikkelde en zei tegen hem: 'Zodra een geest zich binnen het Afscheidplatform van Onmiddellijke Transmogrificatie bevindt, worden ze opnieuw omringd door het licht van de liefde van het Oneindige Bewustzijn.'

'Redt het hen?'

"Nee, meestal is hun aanvaarding onzuiver, toch haalt het Oneindige Bewustzijn altijd het sterkste positieve uit de onvolmaakte geest. Die beste kwaliteit wordt dan als een gedachte opgenomen in de eigen individuele geest van het Oneindige Bewustzijn."

'Dus de waarheid is dat de Instant Transmogrified-geest ook voor altijd voortleeft? Wat is dan het doel van de krater?'

'Het is beter om te denken dat zo'n geest verdwenen is, maar wel herinnerd. Terwijl ik niet weg ben, maar toch nauwelijks herinnerd wordt, dus misschien is die geest daar beneden beter gesitueerd dan ik.' Marley legde zijn hand op Scrooge's schouder en legde toen uit: 'En wat de krater betreft, je weet wel dat die door menselijk handelen is ontstaan, nietwaar?'

"Het is nogal triest hoe de oncontroleerbare gebeurtenis van de vrijlating van Coss het hele bestaan van iemand anders kan vernietigen."

'Ik weet zeker dat het heel verdrietig voor die geest was toen hij besepte dat Apurto zijn hoofd opat. De krater is een compromisloze Mog.'

Terwijl de twee zaten te wachten, zonder enige indicatie van een dreiging, explodeerde het platform. Lichtscherven schoten door het gebied en lieten vonken op het paar achter. Marley schonk geen aandacht aan de sintels. Scrooge daarentegen deed zijn uiterste best om de fakkels te ontwijken. De poging was dapper, maar tevergeefs, want de vonken sloegen over hem heen. Zijn angst voor de vlammen was echter ongegrond, want toen ze op de huid terechtkwamen, hadden ze daar geen effect op. De vuurstorm, hoewel zichtbaar, was qua inhoud net zo spookachtig als Marley zelf.

Toen hij dit eenmaal besepte, kalmeerde Scrooge zichzelf en keek naar de lichtshow op het Platform. Toen de gouden waas optrok, waren er geen fantoomdelen meer zichtbaar. Er had een transformatie naar het middelste horizontale kristal plaatsgevonden en dit werd verwerkt. Er begon zich een dof grijs licht in dat kristal te vormen. Langzaam bewoog de gloed heen en weer in het kwarts en werd door beweging lichter en helderder. Eenmaal gereinigd stroomde de verlichte Aanvaarding uit de punt van het kristal en in de omgekeerde piramidetrichter. "Dat was een ongelukkige geest", zei Marley.

"Hoe weet je dat?"

'Nou, kijk... alleen de liefde van het Oneindige Bewustzijn werd verzameld', zei hij, wijzend naar de stroom van Acceptatie in het centrale kristal.

"Hoe weet je dat?"

"Als zelfs maar een beetje van de liefde van de persoon was verzameld, zou het in de twee buitenste kristallen zijn gestroomd en vervolgens in Acceptatie zijn omgezet", zei hij, wijzend naar de gecombineerde platina-en kwartsstaanders. 'Maar helaas, nu is die geest slechts een herinnering.'

Er volgde een lange stilte voordat Scrooge zei: 'Nou, het is tenminste een herinnering in de geest van de schepper.'

Marley keek zijdelings naar Scrooge, glimlachte en antwoordde toen: 'Dat is inderdaad iets... tenminste.'

Het hele gebied van de Abyss zoemde van activiteit toen de Walkway Of Transmogrification opnieuw het dominante beeld werd. Terwijl het tweetal op de rand zat, met de benen bungelend boven de piramide van Acceptatieverzameling, zag Scrooge geesten onder hem komen en gaan. Direct daaronder stonden vijf omgekeerde trechterpiramides, elk van een andere grootte, maar toch verbonden tot één structuur. De gestage stroom van geesten in elke doorgang droeg bij aan de drukte van de afgrond.

'Ben je uitgerust, Ebenezer?'

Scrooge dacht na over die vraag en vroeg toen: 'Moet ik moe zijn?'

Marley lachte alleen maar en antwoordde toen: "Nou... niet als je dat niet bent. Er ligt echter een hele opgave voor ons."

'Dus, met andere woorden, ik moet uitgerust zijn?'

"We zullen hiervoor waarschijnlijk allebei 'goed uitgerust' moeten zijn. Om dat hol binnen te drijven,' zei Marley, wijzend naar een van de grotere piramideopeningen, 'is alertheid nodig.'

'Dus Noah zit in dat gat?'

'Ja, hij zit in de Den Of Anger, of zoals jij het noemt-'dat gat'. Maar de tijd staat aan onze kant, omdat die niet bestaat. Dus we komen binnen als je er klaar voor bent."

'Mag ik beslissen?'

"Wij zullen naar uw woord handelen."

Scrooge lachte alleen maar. 'Je bent een mysterie, Jacob.'

"De meeste mensen zijn dat."

'En dat geldt uiteraard ook voor geesten.'

Samen keken ze alleen maar hoe de geesten om hen heen schuifelden. De actie op de Walkway was het meest diepgaand vanwege het periodieke gejuich van opgetogenheid dat bij elk sprankje blauwe bliksem vergezelde. Terwijl de ene geest transformeerde in Aanvaarding, stuiterde de volgende in de rij in afwachting van verheerlijking. Het proces verliep snel, want het duurde langer om de Walkway Of Transmogrification te betreden dan om Acceptatie te worden.

"Kijk, kijk, Jakob...het is de gehandicapte geest die ons heeft geholpen."

Terwijl ze het fantoom naar het midden van het dubbelpuntige kristallen pad zagen bewegen, vroeg Scrooge: 'Zal die geest zijn benen terugkrijgen bij de Mogrificatie?'

'Wat hij verloor was vlees. Wat hij terugkrijgt is in de geest, die al geperfectioneerd is.'

De drie electrum-piramides werden bekrachtigd. Terwijl de kracht zich binnen de monumenten opbouwde, keek de pootloze geest rechtstreeks naar Scrooge en Marley en sprak toen de woorden: 'Navalny Zelensky.' Binnen het volgende moment kwam de blauwe bliksem samen op de geest, die vervolgens Acceptatie werd.

'Wat betekent dat: Navalny Zelensky?' vroeg Scrooge.

'Ik denk dat het zijn naam zou kunnen zijn. Weet je nog dat hij in de Chute verklaarde dat we het nooit meer zouden kunnen vergeten als het eenmaal was gehoord?'

'Ja, dat herinner ik me, maar ik begreep niet waarom hij dat zei, want namen zijn altijd moeilijk voor me geweest om te onthouden. Maar ik zal zijn vrijgevigheid en de hulp die hij mij gaf nooit vergeten.'

'En toch was hij niet blij met jouw aanwezigheid hier.'

'Denk je dat zijn hulp alleen bedoeld was om mij sneller uit Transmogrify te krijgen?'

'Het is een gedachte, maar je mag zijn daad op geen enkel moment vervangen door zijn motief. De twee zijn met elkaar verbonden, maar nooit hetzelfde.'

"Wat is belangrijker?"

"Voor ons, die in vlees en bloed zijn geschapen... hebben daden consequenties."

Scrooge observeerde alle gebeurtenissen in de Abyss, terwijl Marley hem alleen maar toekeek. Geen van de andere geesten schonk de levende, of zijn spookachtige vriend, enige aandacht. In plaats daarvan hielden ze zich bezig met het werk van hun eigen Mogrificatie, terwijl ze de afgrond in en uit reisden terwijl ze werkten aan het herstellen van de schade die ze anderen hadden aangedaan. Dat is het makkelijke werk, want als

de Taak van Outreach eenmaal is gevormd, dan, en alleen dan, is de geest vereist om te bestaan binnen de pijn van het slachtofferschap. Na lang zitten zei Scrooge uiteindelijk: 'Als het aan mij ligt... dan ben ik er klaar voor.'

Met de instemming om verder te gaan, keerde Marley terug naar Scrooge's vorm, en liet vervolgens hun dubbele vorm van de rand glijden. Terwijl ze naar beneden liep, in de richting van de uiterst linkse omgekeerde piramide, gaf Marley commentaar op de Den direct onder hen. 'Blijf zo stil als een karkas, Ebenezer. We willen niet in het hol van destructieve dwanghandelingen terecht komen.'

Terwijl ze naar het hol afdreven waar Noach bestond, zei Scrooge: 'Het lijkt een beter hol dan het hol van woede waar Noah is.'

"In de Den Of Anger kun je de gevaren voelen. Maar binnen dat hol,' legde Marley uit, wijzend op de grootste omgekeerde piramide, 'kunnen de vreemdste gebeurtenissen een rondzwervende geest in de val lokken.'

'Ik wil hier nergens vast komen te zitten.'

'Geef dan maar aan mij toe als we verder gaan.'

"Ben ik dat niet al?"

'Denk niet terug voordat we in de Den zijn.'

Vormgebonden bewoog het paar zich langzaam naar het vierkante gat. Na andere geesten ging Marley de Den Of Anger binnen. Het kruispunt in de Den bracht de vrienden en hun licht over in een spiraal. Terwijl wervelingen van licht om hen heen draaiden, greep Marley Scrooge steviger vast. Van buitenaf leken de hollen kort; Eenmaal binnengekomen veroorzaakte een uitbreiding van de ruimte echter een neerwaartse val die groter was dan die van een berg.

Terwijl de twee ronddraaiden in hun lichtvlaag, bewogen minder dichte geesten langs de levende mens en zijn dode vriend. De gedeelde zwaartekracht of de magneetstenen hielpen de val van het paar te vertragen. Marley wilde niet testen welke, of beide, hen beïnvloedde. Hij was alleen maar dankbaar dat een langzamere draaiing zou helpen Scrooge's maag kalm te houden, zo kalm dat Scrooge in slaap viel. Marley manoeuvreerde Scrooge naar de punt van de Den, en toen gingen ze erdoorheen en in een grot die een gebied bedekte dat groter was dan dat van het hele oppervlak van Transmogryfy.

Scrooge's ogen barstten open en een verhelderende blindheid; de zonneschijn zou in vergelijking zwak blijken te zijn. Onmiddellijk ontstond er een kriebel in zijn neus, waarop hij met zo'n kracht niesde dat zijn ogen dichtknepen. Terwijl hij het intense licht door zijn oogleden filterde, keek Scrooge toe hoe spookachtige vormen om hem heen flitsten. Terwijl Scrooge zijn ogen nog strakker klemde, haalde Marley ze allebei weg van het licht van de trechter.

Langzaam opende Scrooge zijn ogen weer voor een massa geesten die om hen heen druk bezig waren. Het hele gebied leek groter dan dat van alle bovenste Mogs samen. Samen keken Marley en Scrooge toe hoe de geesten vanuit de vijf Mog-trechters de locatie binnenstroonden. Rivieren van bewegende geesten ontwikkelden zich, want elke trechter leek een onzichtbaar kanaal in de grot te creëren. 'Waarom moesten we via de Den Of Anger naar binnen gaan als alle Dens in dit enorme hol terechtkwamen?'

'Zie je een geest die zich buiten het pad van hun hol beweegt?' vroeg Marley.

Scrooge keek vanuit elke hoek voordat hij verklaarde: 'Nee, maar wat behoudt hun starheid?'

"De angst om bekeld te raken."

"Zou dat hen ertoe aanzetten om Instant Mogrification te vragen?"

'Zo'n val is het niet. Boven werkt een geest de acties uit hun leven uit om hun Task Of Outreach te creëren. Deze plaats ik Dat is niet zo eenvoudig.' Om de kwestie te benadrukken, strekte Marley zijn beide armen uit over het uitgestrekte deel van hun

visuele ruimte en legde vervolgens uit: 'Hier beneden gaat het over het onzichtbare, de gedachten en de slepende gevoelens.'

"Ik begrijp het nog steeds niet..."

"Begrijpen hoe wat er in de geest zit in de val kan lopen?"

'Hoe kan mijn geest gevangen raken? Dit is hier net een groot luchtland. Er zijn geen barrières-dus niets om door gevangen te zitten.'

Marley lachte zo hard dat hij nauwelijks kon reageren. Scrooge keek zijn vriend aandachtig aan en fronste toen hij beseftte dat hij bespot werd. Marley van zijn kant begon zijn histerie onder controle te houden door diep adem te halen. Langzaam kalmeerde hij genoeg zodat hij kon antwoorden. 'Vergeef me, oude vriend. Ik bedoel dit niet minachtend, maar de geest is van bewustzijn. Het verblijft overal en nergens in hetzelfde geval. De valstrikken hier zitten in de slepende gedachten van de geest.'

"Hoe kan dat een valstrik voor mij worden?"

"Omdat hun contemplatie niet op ons pad ligt; Als we het eenmaal te zien krijgen, identificeren we het ofwel als de onze, ofwel vinden we de gedachte van de geest... verfoeilijk. Beide uitersten kunnen een zodanige emotionele verwarring veroorzaken dat zelfidentificatie verstrikt raakt in de invloed van verliefdheid of afstoting. Vaak is het hier afkeer die boeit, maar niettemin houdt de resulterende verbijstering de buitenstaander in de val totdat hij het geleende denken herkent en vervolgens kalmeert.

Scrooge keek naar Marley en grijnsde toen kalm. 'Dat was zo verhelderend, Jacob.'

Marley knikte met zijn hoofd en antwoordde: 'Laat me een andere vergelijking proberen.' Hij sloot zijn ogen en gaf de beelden door aan zijn geest. 'Beschouw dit gebied als Londen en elk van de trechters daar is een laan in de stad.' Hij wachtte op een zorg of bevestiging van Scrooge, maar toen zijn vriend stil bleef, ging Marley verder. 'Als je naar een winkel moet, ga je niet de laan in die alleen op de begraafplaats uitkomt.'

'Ik wil buiten de begraafplaats blijven. Maar hoe kan dat een geest 'in de val lokken'? Als ik het was, zou ik gewoon terugkeren naar mijn punt van herkomst en dan de juiste weg inslaan."

'En daarin zit jouw blunder.'

"De fout is?"

'Omdraaien geeft je niet de mogelijkheid om terug te gaan. Deze routes gaan vooruit. Mijn geest van hebzucht heeft dat op de harde manier geleerd, tot aan de bijna opschorting van zijn Taak van Outreach, namelijk om jou te redden.' Scrooge knikte terwijl Marley verder ging. 'Toen ik dit gebied voor het eerst betrad, was ik zo opgewonden over de prestatie om voorbij de Cyclus van Hebzucht te komen, dat ik via de Hol van Lichamelijke Schade binnenkwam. En die twee Dens liggen niet eens bij elkaar in de buurt. Maar daar zat ik... op een plek die niet mijn zorg was. Toen ik het pad bewandelde, werd ik door een boze menigte gevangen in hun lijden."

"Hoe?"

"Ze leefden volgens een gedeelde leugen."

"Welke onwaarheid zou een hele groep kunnen beheersen?"

'Ebenezer, individuele naïviteit is een zwakte waar mensen met kwade bedoelingen zich op richten. De groep waarin ik terechtkwam, stormde over hoe een andere gemeenschap hen zou aanvallen, dus in plaats daarvan begonnen ze een oorlog tegen die onschuldige samenleving. Persoonlijk had ik hun opmars kunnen ontwijken om mij in hun denken te betrekken, maar het waren alleen al de aantallen van hen die een verenigde verleiding uitvoerden die mij in de val lieten lopen."

'Je was te zwak om hun invloed te bestrijden?'

'Geloof me, Ebenezer, iedereen is te zwak als sociale tirannie tot een mandaat wordt gemaakt.'

'Hoe lang duurde het voordat je ontsnapte?'

'Wat die groep deed, achtervolgt me nog steeds, en ik was niet eens de geest die persoonlijk in de val zat. Maar op uw specifieke vraag: misschien een tiental mensenjaren. Het kan geen eeuw geleden zijn, anders was je hier al bij me geweest.' Marley pauzeerde even om even na te denken. 'Maar het kunnen ook momenten zijn geweest, en het voelde gewoon als jaren. Zoals ik al eerder zei, de tijd verstrijkt hier zonder seconden.'

Scrooge schudde langzaam zijn hoofd heen en weer en vroeg toen, meer tegen zichzelf dan tegen Marley: 'Dus de menigte verzint leugens in de hoop waarheden tevoorschijn te toveren?'

"Net als wetgevers."

"En priesters."

"Ebenezer! Wil je naar Hades?"

"Is dat waar ik nu ben?"

Marley lachte alleen maar en zei: 'Gelukkig is het hiernamaals niet zo kleingeestig als de mythen van de eeuwigheid.'

Terwijl ze langs de Den's Lane reisden, volgde Scrooge de beweging van honderden geesten. Met grotten langs beide kanten van de route bracht elke blik dramatische activiteiten in zicht. Scrooge snakke naar adem toen dronken vakantiegangers Oliver Cromwells hoofd heen en weer gooiden. Bij elke stoot van de afgehakte schedel klonk het geschreeuw: 'Kerstmis is verboden. Ik zal je hiervoor laten onthoofden.' Het paniekerige geschreeuw van de dode heerser werd overweldigd door het gejuich dat uit

de rumoerige grot spuwde. Ronddansend dompelden de grotbewoners zich in drank, terwijl de mishandelde hersendoos als een vogel door de grot vloog. Scrooge vroeg zich af hoe het zou zijn om verstrikt te raken in de razernij van die grot en beefde toen van zijn eigen gedachten terwijl hij zijn pas langs de grot versnelde gebied.

Tegenover de hoofdwervende Den kon je een kleinere grot horen voordat je deze kon zien. Er klonk opschudding door het hele gebied: 'Ze is te onafhankelijk!' 'Ik zag haar een spreuk uitspreken!' "Ze vermoordt kinderen!" "Ze is een heks!" "Verbrand haar!" "Verbrand haar nu!"

Terwijl ze richting de vocale uitbarstingen liepen, vraagt Scrooge: 'Moeten ze niet in de Den Of Physical Harm zijn?'

"Degenen daarbinnen zitten gevangen in hun woede dat vrouwen onder controle moeten worden gehouden. Ze verblijven in een plaats van verbaal geweld, niet van fysieke schade."

"Vrouwen lijden elke dag lichamelijk letsel." Scrooge schudde zijn hoofd en vroeg toen: 'Is het niet een sociale traditie, zo ingeburgerd dat het correct lijkt, en zelfs gewenst door de meeste regeringen? Toch is er alleen deze grot in de Den Of Anger?'

"Vrouwenhaters worden gecontroleerd door minstens duizend grotten in de Den Of Physical Harm-één in elke taal, en tientallen in elke religie."

'Duizend? Ik dacht niet dat vrouwen zo onderdrukt werden!'

'Het is niet onze onderdrukking, Ebenezer, het is die van hen. Jij en ik, die met mannelijk gezag zijn geboren, kunnen nauwelijks sympathiseren, laat staan inleven in de ketenen die vrouwen bij de geboorte worden opgelegd.'

"Maar... zouden er zonder vrouwen überhaupt mannen zijn?"

Marley grinnikte alleen maar en zei toen: 'De aarde is vol tegenstrijdige omstandigheden. De waarheid en leugens waarin we leven bepalen onze realiteit, maar alleen liefde bevrijdt de een van de invloed van de ander.'

'Dat klinkt als een gezegde op een grafsteen. Jacob, denk je eigenlijk dat mensen bevrijd moeten worden van de invloed van de waarheid?'

"Zowel de waarheid als de leugens zijn abstract... net als een mening houden ze ons sterk, maar beide vertroebelen de realiteit."

"Wat is de werkelijkheid als het noch de waarheid, noch de leugen is?"

"De werkelijkheid bestaat alleen uit ervaringen, en die zijn ook abstract."

'Wacht daar eens mee, Jacob. De waarheid draagt de feiten, dus...'

'En toch verweeft een goede leugenaar ook altijd feiten in zijn bedrieglijke verhalen. Drie leugens en een waarheid brengen de geest vaak naar een punt van realisme.'

'Ik denk dat je je verstand hierover kwijt bent.'

"Halfverstand of niet, liefde, en niet de waarheid, is het bindende element van acceptatie", benadrukte Marley.

"Is liefde mogelijk binnen een onwaarheid?"

'Absoluut. Heb je ooit gehoord van de 'leugen om bestwil', waarbij het sparen van de gevoelens van iemand anders bedrog rechtvaardigt?'

'Iedereen weet dat dit slechts beleefdheden zijn.'

"Dat neemt het bedrog niet weg."

"Het voelt alsof de mensheid voortdurend in drijfzand loopt, hoe dan ook veroordeeld."

'Gered, wat er ook gebeurt; dat is de realiteit. Want het is geen drijfzand, maar buitensporige trots die de Mogrificatie vertraagt,' verbeterde Marley.

'Behalve degenen op het Afscheidplatform.'

'En zij hebben die keuze gemaakt, Ebenezer.'

"Keuzes zonder opties zijn geen keuzes."

Marley knikte instemmend met zijn hoofd. Terwijl ze voorbij de vrouwenhaters gingen, dacht Scrooge aan de moeder die hem het leven gaf, maar geen verzorging-en vervolgens aan de zuster, Fanny, die hem verzorging gaf, maar ook uit het leven werd gehaald, beide herinneringen aan vrouwen die zijn bestaan begonnen. Gedurende hun hele leven ontwikkelde de ontbering van hun heengaan zich tot een persoonlijke kracht voor Scrooge. Hij voelde altijd hun onzichtbare gezelschap, hun steun, maar nu werd hij er alleen maar verdrietig van, gebukt onder het verlies van hen.

Hoezeer de afgrond boven de hollen ook voor acceptatie zorgde, de feitelijke hollen speelden zich af in wrede verwoestingen. De volgende grot was minder hectisch, want er zaten maar twee geesten in, maar die twee... speelden een gemene wreedheid. En toch was dat niet de schok van de keukentafelscène. De angst om naar twee James Maxeys te kijken, de een ineengedoken terwijl de ander aanviel, hield Scrooge tegen.

James sloeg met zijn vuist op de tafel en schreeuwde toen in het gezicht van James: 'Denk je dat je een beetje nepper bent? Geef me de munt!' De ineenkrimpende James plaatste langzaam de valse munt op tafel, waarna de agressieve James de munt oppakte en vervolgens in het oor van de prooi fluisterde: 'Als je ooit nog eens op insectenjacht gaat zonder mijn goedkeuring, maak ik een einde aan je.' Terwijl hij naar de munt keek, voegde hij eraan toe: 'Deze munt is zijn metaal niet waard.' De boze

gooide het terug naar de tafel en trok zich terug, maar slechts voor een ogenblik. Het volgende moment maakte plaats voor een herhaling, maar deze keer draaiden de rollen van de twee James om. De onderdanige James veranderde in de agressor, terwijl de voorheen strijdlustige James zich voorbereidde om aangevallen te worden.

Scrooge staaarde naar Marley; Terwijl er een lichte grijns op het gezicht van zijn vriend ontstond, vroeg hij: 'Welke chaos zal hun actie genezen?'

"Gebrek aan empathie." Scrooge krabde op zijn hoofd terwijl Marley uitlegde: 'Er is geen grotere angst dan de angst die we in onszelf kunnen creëren.'

Scrooge begreep het verband niet. 'Dus ze willen de grootste verschrikkingen?'

"Emotie biedt altijd het perfecte potentieel voor actie."

"Nogmaals: wat is het voordeel van ultieme zelfterreur?"

"Om de rol van het slachtoffer te leren kennen." Marley merkte dat hij opnieuw tekortschoot in zijn uitleg, dus heroriënteerde hij zijn antwoord. 'Wat je hier ziet is een feitelijke gebeurtenis van woede waar James op doelde iemand die hij onder controle heeft. Vaak wordt het oorspronkelijke slachtoffer vervangen door een andere representatie van de boze geest.'

"Waarom?"

"Empathie. James, het slachtoffer, weet precies wat er in de hoofden van James, de onderdrukker, omgaat... en omdat iedereen elkaar kent, gaat wat op die tafel neerslaat niet over munten of nachtelijke diefstal.'

'Lijken zijn gedachten meer op wat hij met Noach deed?'

"Precies. Op dit moment vreest die timide James voor zijn leven."

'Kan er ooit een einde komen aan deze reeks gebeurtenissen?'

'Ja, natuurlijk, maar alleen als beide Jameses het erover eens zijn dat geen van beiden het slachtoffer of de aanvaller wil zijn.'

'Dat lijkt...' Scrooge struikelde om de gedachte te vinden, maar zei toen alleen maar: 'zwak.'

De twee reisden langs tientallen grotten voordat ze uiteindelijk voor die van Noah stonden. Doordrenkt van bloed aarzelde Noah nooit bij de slachtopdracht om de indringers in zijn grot te erkennen. Van de ene James Maxey tot de andere sloeg hij het hoofd van de slechterik tegen dezelfde Newgate-tralies die een einde hadden gemaakt aan zijn eigen wezen. Vervolgens duwde Noah, net als bij hem, een pols op een door gevangenen gemaakte weerhaak, waardoor het bloed buiten de grenzen van de grot spoot. Terwijl de ene Maxey doodkreunde, verscheen er een andere, waarop Noah de moord herhaalde. Binnen een mum van tijd bungelden er bijna een dozijn stervende Maxeys aan de tralies van de omheining. Bloed had de kleur van de grot.

Verbijzeld stortte Marley in elkaar. Terwijl hij aan de voeten van Scrooge lag, keerde elke ketting die hij ooit had gedragen terug. 'Het is de vloek,' mompelde hij.

'Jacob, jouw hachelijke situatie...' Scrooge's stem stierf weg toen hij zag hoe Marley zich in zijn boeien nestelde.

Terwijl iedereen tot rust kwam in hun persoonlijke crisis, barstte Marley's borst los. Elke ingesloten Fire Twirler explodeerde, wat resulteerde in zijn bevrijding uit de slavernij. Hij stond op en zei tegen Scrooge: 'Ga achteruit, Alito's vloek kent geen genade.'

'Je hebt Teint beloofd dat je de Vuurtwirlers zou gebruiken om mij te redden.'

'Ik help je. Kun je de Den zonder mij verlaten?' Marley wachtte even voordat hij opnieuw beval: 'Blijf nu terug-Noah zal onvoorspelbaar zijn.'

'Kan Noach genezen worden?'

'De vloek is de ontbering die veel veroordeelde onschuldigen aan hun onrecht bindt. Noah worstelt om zichzelf te bevrijden van de schaamte van het hof.'

'Dus de focus van Noah ligt niet op het willen vermoorden van James Maxey?'

'O, hij wil hem vermoorden, maar de drijvende kracht is het misbruik door de overheid dat ik hem heb aangedaan.'

'Dus waarom ben jij niet degene die wordt gedood?'

'Hij weet niets van mijn betrokkenheid. Toch helpt het hem misschien toch niet, want het is de controle van het koninkrijk die Noach aan zijn lot heeft gebonden. Alito's Curse is de zware hand van onrecht. Terwijl mijn verraad tegen hem mij beperkt, en niet hem.'

'Dus hoe maken we een einde aan de zware hand? Moeten we Alito confronteren?'

'Hij woont inderdaad in de krater, en de vloek binnen Transmogrify is verbonden aan zijn opsluiting daar... Niemand heeft echter al bijna twee eeuwen lang een blik op Alito geworpen.'

"Waarom?"

"Hij heeft zichzelf recht gedaan."

'Zelfrechtvaardigheid? Dat is mysterieus. Ik dacht dat alle geesten óf Acceptatie worden, óf ten onder gaan door Onmiddellijke Transmogrificatie.'

'Alito stierf na een bezoek aan zijn beste vriend, Matthew Hale, op een kerstdag eind 17e eeuw. Door zijn verstrengeling kwamen twee zelfgeschapen geesten vrij die naar de krater gingen. Ze waren allebei zo chagrijnig dat geen van beiden de ander toestond naar de rand te klimmen waar Coss werd gevormd.

'Hoe kan iemand twee geesten in dezelfde Mog hebben?'

"Arrogantie. Alito was zo brutaal dat hij twee verschillende rationalisaties en twee methoden creëerde om de onschuldigen schade te berokkenen, terwijl hij tegelijkertijd de autoriteit van de deugd van het Oneindige Bewustzijn claimde.

'Dus hij worstelt nu in de krater?'

"Elk van zijn geesten heeft de ander momenteel verstrikt op de bodem van het Lake Of Flames."

"Zal de een de ander ooit vrijlaten?"

Marley antwoordde met een vraag. "Heeft de oneindigheid een tijdslimiet?"

"Als er geen tijd is in Transmogryfy... dan is er geen oneindigheid."

'Je bent aan het leren, Ebenezer, maar laat het met rust. Deze kwesties zijn te ingewikkeld... en we hebben een taak.'

'Je zegt dat ik het moet laten liggen... waardoor ik er gewoon bovenop wil springen.'

'Ja, dat is goed aas voor een vis als jij,' grapte Marley.

'Dus wat moeten we doen om Noach te helpen?'

'Vertel hem de waarheid.' Marley staarde naar Scrooge en gaf toen toe: 'Ik wou dat je dit voor mij kon doen, maar hij moet mijn waarheid horen... van mij.'

'Zal dat de vloek van Alito genezen?'

'De vloek bindt hem nu, maar de waarheid verlicht wel het pad naar vrijheid. We moeten Noah helpen zijn trance te doorbreken. Alleen dan zal hij het licht van het pad kunnen zien.'

'Is de waarheid zo krachtig?'

'Alleen als er geen leugenachtige feiten in voorkomen.'

Marley benaderde Noah, maar er verscheen geen herkenning van zijn broer of zus. In plaats daarvan sloeg Noah zijn ogen op naar het tweetal dat voor hem stond en siste toen bloed op hen.

**** Staaf Negen ****

Stressvolle Deliverance

SCROOGE TERUGDEIST achteruit terwijl Noah bloed door Marley's spookachtige gedaante blies. Marley schreeuwde het uit van angst en smeekte: 'Ik hou van je.'

Noah siste zojuist weer een stortvloed aan bloed.

'Ik hou nog steeds van je,' hield Marley vol.

Maar nogmaals, het schimmige bloed van Noah stroomde door Marley.

Plat op zijn rug liggend fluisterde Scrooge: 'Liegende feiten.'

Marley draaide zich om naar zijn vriend en hield vol: 'Ik vertel de waarheid.'

'Misschien in je hoofd, spreek met je hart, Jacob.'

'Verdomd, ik ga helemaal niet praten.' Daarmee duwde Marley Maxey uit de greep van zijn broer en plaatste vervolgens zijn eigen arm in Noahs hand. Voordat iemand de situatie kon veranderen, sleepte Noah de pols van zijn broer over de weerhaak. Terwijl de rode vloeistof door het gebied spoot, reikte Marley over verschillende hekpalen heen en sleepte vervolgens zijn andere pols over een tweede weerhaak. Verspreid over de ruimte van meerdere staven bungelde Marley aan zijn kapotte polsen. Noah deed een stap achteruit.

"Met je hart," adviseerde Scrooge.

"Ik heb je dit aangedaan." Noah staarde alleen maar naar de broer die hij niet langer herkende. Met zijn kin op zijn borst rustend, riep Marley uit: 'Ik heb het geld gestolen, Noah-ik heb je dit aangedaan!'

Verward vroeg Noah alleen maar: 'Geld?'

'De winkel van Pressey en Barclay... Kerstavond. Ik heb je verraden, Noah.'

Zonder enige voorzichtigheid stak Noah zijn arm in de borst van zijn broer, greep de ketting die zijn hart gevangen hield en rukte het vervolgens woest los van de geest. Marley verdween onmiddellijk. Terwijl hij de ketting hoog hield, terwijl hij gilte als een dier, gooide Noah hem met opzet naar Scrooge. Nauwelijks het ijzer ontwijkend keek Scrooge toe hoe het vlak achter hem landde. Geschrokken sprong hij van het trillende metaal. Marley was nergens te bekennen.

"Verdomde onzin!" In alle richtingen kijkend, werd Scrooge door paniek overvallen, want Marley leek verdwenen te zijn. 'Jacob, laat mij niet in de steek!'

'Kalm je storm, Ebenezer,' zei Marley met zijn hand in zijn borst. 'Laat mij deze last aanpassen.' Hij ging naast Scrooge staan en voegde eraan toe: 'Dat was een beangstigende ervaring.'

"Het gaat niet goed, hè?"

'Tot zover mijn hart spreken,' kreunde Marley.

"Wil je wat nieuw advies?"

'Je laatste hielp niet echt, maar ik heb geen oplossingen. Dus natuurlijk, Ebenezer, hoe zou je Noah kunnen kalmeren?'

'Ik zou toestaan dat de gebeurtenissen vanaf de dood het vertellen van jouw waarheid dicteren.'

'De gebeurtenissen? Noah heeft de gebeurtenissen meegemaakt, Ebenezer. Waarom moet ik nog een keer door die deur gaan?'

'Omdat Noah vastzit binnen de drempel van die gebeurtenisdeur. Je moet hem erdoorheen trekken. Hij heeft jouw greep nodig-jouw begrip. Maar hij zal het alleen absorberen als het in zijn denkwijze wordt uitgesproken.'

"En als ik de woorden niet kan vinden die passen bij zijn 'mindset', dan...?"

'De sleutel om je broer te bereiken is door in zijn aanpak te stappen, want hij is daarin geworteld. Alleen dan kan Noah jouw feiten horen, Jacob. Alleen dan zal hij je gaan vertrouwen.'

"En weet je of dit 'nieuwe' advies een goed advies is?"

"Ooit de twijfelaar, en jouw remedie, Jacob, is...?"

Nadat hij over het idee had nagedacht, gaf de geest toe: 'Ik begrijp dat je suggestie bij een poging geen pijn zal doen, dus...' en zonder ook maar een moment te wachten bungelde Marley aan de haken met zijn gezicht naar Noah gericht. Terwijl zijn polsen een mist van grillig bloed door de Den spoot, tilde Marley zijn kin van zijn borst en brulde toen: 'Het bloedbad rond je levenloze lichaam, gecombineerd met Flora's gejammer...' Terwijl Marley naar woorden zocht, greep Noah hem bij de keel.

Noah wierp een woeste blik op Scrooge en concentreerde zich snel op Marley. Terwijl hij zijn jongere broer in zijn greep had, blies Noah in Jacobs gezicht: 'Ik hoorde dat jij dat veroorzaakt hebt.'

"Het was de ergste fout van mijn leven."

"NEE!" Noah schreeuwde, terwijl hij zijn greep op de nek van zijn broer verstevigde: 'Het was de ergste fout van MIJN leven!'

'Ik heb je eer verpletterd, Noah, in alle opzichten.'

"Je hebt MIJ verpletterd!" schreeuwde Noah terwijl hij zijn hoofd naar achteren, vervolgens opzij en ten slotte diep tegen het gezicht van zijn broer duwde. Grommend gromde hij: 'Eer, eer is het voorrecht van de aristocraten. Ik strijd voor gerechtigheid.'

'Gerechtigheid is voor de levenden, Noah. Wat jij hier doet, is alleen maar protesteren tegen je onrecht. Er zijn hier geen rechtbanken, advocaten of zelfs maar verdachten-behalve jijzelf.'

Noah duwde Marley diep in de tralies en pakte toen de hartketting van zijn broer vast. Terwijl hij het naar achteren trok, haakte hij het strijkijzer aan een derde weerhaak en zette zijn broer op zijn plaats tegen het hek.

Marley ontspande zich in de woede van zijn broer. Terwijl hij van de grond bungelde, sloeg hij zijn ogen op om die van Noah te ontmoeten. Vervolgens, starend in de woede van zijn broer, zei hij kalm: 'Er is geen verandering die een ander kan doen om jou weer gezond te maken.'

Noah liet zijn greep op Marley's nek los, brulde van woede en vertelde toen zijn waarheid. 'Je bent altijd waardeloos geweest, Jacob.'

'Je was het slachtoffer van iedereen, Noah.'

'Maar vooral die van jou.'

'Ja, ja, ik heb je vernietigd, maar toch ben jij het die jezelf moet redden.'

"Woorden... je spreekt woorden zonder betekenis."

'Luister dan naar deze woorden, Noach. Je verdient verlossing van deze verschrikking, maar je houdt je eraan vast.'

"Ik houd vast aan de kracht in mijn bestaan."

'En toch heeft dit hol ervoor gezorgd dat je je taak van outreach bent vergeten. Wat was dat?'

Noah pauzeerde even om zijn geheugen te doorzoeken en zei toen: 'Ik heb er nog nooit een gemaakt.'

'Nee, je bent hier... dus je hebt er een gemaakt. Weet je nog?"

"Ik wil wraak!"

'Dood mij dan tot in het oneindige, maar gerechtigheid zal voor jou nog steeds slechts een illusie zijn.' Marley wachtte op de gedachte van zijn broer, maar toen die niet werd aangeboden, benadrukte hij: 'Je moet je daders vrijlaten. Niet in hun voordeel, maar omdat jij verlossing verdient van hun daden."

"Ik verdien wraak!"

"Inderdaad. De grootste wraak die ik je kan bieden is het aanvragen van Instant Transmogrificatie. Misschien haal je enige voldoening uit mijn eliminatie, maar door zo'n actie zal gerechtigheid nog steeds niet jouw eigendom zijn."

Noah sloeg zijn hand voor Marley's mond. 'Zeg nog een gedachte, en ik zal je hartketting van je stelen. Dan zul je verdwalen in een vergetelheid waar Instant Transmogrification je nooit van kan redden."

Doodsbang bleef Marley zo stil als hij was... dood, terwijl Noah's ogen fonkelden door de schrik van het gezicht van zijn broer. Terwijl hij walgde van de weerspiegeling van zorgzaamheid die terugstaarde, werd Noah woedend. Terwijl hij agressief zijn hand over de mond van zijn broer drukte, reageerde Marley door de grijpende handpalm te kussen. Zonder enige vertraging rukte Noah de lippen van Marley's gezicht. Verbijsterd deinsde hij achteruit terwijl de trillende massa spookachtig vlees uit zijn hand verdampte. Marley bleef op zijn beurt stoïcijns.

Terwijl er tegelijkertijd een traan over de wangen van beide broers viel, viel Noah terug naar Marley. "Waarom heb je mij dit aangedaan?"

'Ik had het geld nodig om de partner van Ebenezer te worden,' zei hij met zijn hoofd naar Scrooge gericht.

Noach liep richting Scrooge. "Je hebt het geld gepakt?"

'Ik wist niet dat het van jou was.' Terwijl hij zich van Noach afwendde, voelde Scrooge de drang om te ontsnappen, maar waarheen?

'Dus jij hebt dit gedaan,' zei Noach, terwijl hij op Scrooge neerdaalde. Voordat Scrooge tot zijn verdediging kon spreken, viel Noach hem aan. Hij greep hem bij de keel en gooide Scrooge door de kamer, met spieren die doorgaans geen geest meer hadden. Scrooge raakte de muur van het hol en zonk langzaam op de grond. Voordat hij in een zittende positie kon komen, zat Noach weer op hem-deze keer met een verlangen om pijn te veroorzaken.

"Waarom ben je hier? Je verdient het leven niet.' Daarmee tilde hij Scrooge bij zijn nek van de grond. Scrooge spande al zijn spieren aan terwijl hij worstelde voor de vrijheid. Met wreedheid drukte Noach Scrooge's nek plat tegen de muur, waardoor hij het bewustzijn verloor. Terwijl Scrooge slap werd, duwde Noach alleen maar harder.

Marley bungelde aan het hek en probeerde zichzelf te bevrijden. Hij rukte elke pols van de haak en flapperde heen en weer terwijl de haak die zijn ketting vastbond, weigerde te buigen. "Noach, stop..."

Het volgende moment stond Apurto, alsof de bliksem de Den had ingeslagen, tussen Noach en Scrooge in. Tussen zijn kaken zwaaide Noach's onderarm, terwijl zijn vingers heen en weer bewogen met de bedoeling alles wat hij kon met woede te grijpen. Noach staarde naar de locatie van zijn nu ontbrekende arm. De schok ervan bracht de geest tot een emotionele ineenstorting. Terwijl hij zijn ogen sloot en vervolgens begon af te brokkelen, riep Marley uit: 'Blijf bij mij, Noach,' en toen instrueerde hij Apurto: 'Slik de arm van mijn broer niet in!'

Noach opende zijn ogen en zette meteen de achtervolging in op Apurto. "Geef het terug, jij monster." Noach rende slechts enkele centimeters achter het dier en greep het ontwikkende wezen vast, maar miste het.

Terwijl Noach Apurto bleef achtervolgen, riep Marley naar Scrooge: 'Ben je nog steeds bij mij, Ebenezer?'

Scrooge hield zichzelf in evenwicht en antwoordde toen: 'Goed genoeg, gezien de kracht van de aanval.'

'Haal me van deze haak af voordat Noah terugkomt.'

Een paar stappen naar voren doend, stond Scrooge voor zijn bungelende vriend. Terwijl Scrooge nadacht over de methode van Marley's vrijlating, liet Apurto uiteindelijk Noah's arm vallen. Aanvankelijk deed Scrooge wat ieder mens zou doen om een mens te bevrijden... hem gewoon over de weerhaak van het hek tillen. Marley was echter geen mens. Want toen Scrooge Marley's arm pakte, gingen zijn handen dwars door de geest. 'Pak de ketting,' instrueerde Marley.

'Bedoel je dat ik mijn hand in je borst stop?'

'Ebenezer, ik ben in je hele lichaam geweest. Reik gewoon snel naar binnen, voordat Noah terugkomt.'

Terwijl Scrooge met tegenzin de halfvaste ring vasthield die aan Marley's hart was bevestigd, greep Noah de schouder van de mens vast, en binnen het volgende moment veranderden ze alle drie. Marley liet zich los uit zijn slavernij, toen Scrooge zich losmaakte uit de dreigende greep, en Noah bleef maar verbijsterd staan... zich afvragend wie hij kwaad moest doen.

Behoedzaam wikkelde Marley zich om Noah heen. Nu de torso's met elkaar verweven waren, nam de woede van Noah af. Getroost door de kalmte van zijn broer, klampte Marley zich vast aan de sensatie van hun gedeelde ruimte. Marley absorbeerde de intensiteit in hun omhelzing en fluisterde in Noah's oor: 'Vertel me je taak van outreach.'

Noah spande de massavan zijn geest, maakte zich los uit de greep van zijn broer en zei toen: 'Flora... alleen Flora.'

"Dat is een taak die groot genoeg is." Marley zweeg even en vroeg toen: 'Ben je klaar om die taak uit te voeren, of wil je me liever nog een keer vermoorden?'

"Je verdient het," grijnsde Noah.

'Ik heb het wel verdiend,' beaamde Marley. 'Flora heeft ons echter nodig.'

'Ik heb jou niet nodig.' Noach wendde zich tot Scrooge en zei toen: 'Ik kies voor Ebenezer, maar jij, broertje, zal ik nooit vertrouwen.'

'Dan zal ik jullie twee volgen.'

"Nee, jij loopt voor ons uit."

De wederzijdse overeenstemming overviel de twee met stilte totdat Scrooge vroeg: 'Dus hoe verlaten we dit hol?'

"Wij verlaten het niet; het verlaat ons."

Scrooge fronste zijn voorhoofd in een poging erachter te komen wat dat betekende. In eerste instantie kwam de gedachte dat ze in een droom zaten. Hij vroeg zich af of wakker worden een optie was toen Marley zijn armen zo lang uitstreekte dat ze ze alle drie zouden omsluiten. Terwijl Marley's armen het trio tot één wezen bundelden, begon de Den donker te worden en samen werden ze van de grond getild. De stijgende beweging gaf niet het gevoel van zweven, maar het besef van vallen. Omhoog vielen ze met een snelheid die groter was dan het effect van de zwaartekracht.

Met een steeds donkerder wordende duisternis dan die op de Punt, begon Scrooge te beven. Terwijl hij beefde van angst, fluisterde Noah tegen hem: 'Je angst doet mij pijn.'

"Ebenezer, je hoeft nergens bang voor te zijn in Transmogrify. Apurto heeft dat bewezen", legt Marley uit.

"Apurto..." mompelde Scrooge, "ja..." Met dat inzicht ontspande hij zich voorzichtig.

Woedend naar boven vallend, werd de ketting van Marley's armen losgemaakt toen de drie begonnen te draaien. Strakker en strakker draaiden ze rond in hun steeds kleiner wordende ruimte. Als een maalstroom begon de cirkelvormige kracht het trio te verdraaien. Scrooge kreunde terwijl zijn vorm meer om zichzelf heen draaide dan zijn overlevingskansen toestonden. Terwijl hij ronddraaide, fluisterde Marley in Noah's oor: 'Er is niet genoeg ruimte voor ons drieën.' Noah negeerde zijn broer met een grom, dus zei Marley: 'We moeten allebei naar Scrooge verhuizen.'

"Doen we? Waarom?"

'Omdat ik hem in leven wil houden. Wil je helpen, of haat je me zo erg dat je Ebenezer laat omkomen?'

Zonder nog een moment te duren drong Noah diep in Scrooge, een opening achterlatend waar de armen van zijn broer voorheen de drie in één hadden omarmd. Marley volgde Noah naar Scrooge's lichaam.

Terwijl de geesten in Scrooge verdwenen, zette de menselijke vorm zijn verdraaiingen voort. Terwijl voeten en hoofd met verschillende snelheden ronddraaiden, schreeuwde Scrooge van de pijn toen hij flauwviel van de stress. Terwijl de drie met de snelheid van een draaikolk ronddraaiden, probeerden zowel Marley als Noah Scrooge's slappe lichaam onder controle te krijgen. Hun spiraalvormige beweging maakte een gat in de weg waardoor ze binnenkwamen. Scrooge, nu misvormd, stortte in.

Zonder hem zelfs maar aan te raken, wist Noah dat Scrooge dood was. Marley was bang voor de waarheid en deed er alles aan om zijn vriend weer tot leven te wekken, maar hij had geen macht. Scrooge lag verwrongen op de Weg terwijl het bloed uit zijn oren, neus en mond druppelde. Zijn open ogen staarden zonder focus naar zijn vrienden. Terwijl Marley Scrooge op zijn schoot trok, bezweek hij met snikken van verdriet aan zijn mislukking.

Terwijl hij hilde, merkte Marley nauwelijks Apurto's adem in zijn nek op. Rustig gromde het beest: 'Yhaah-ae. Yhaah-ae.'

De angst explodeerde bij Marley toen hij het verminkte lijk van zijn vriend pakte. 'Nee! Nooit! Ik zal niet toestaan dat je overwint, Ebenezer!'

"Ja-ah-ah! Ja-ah-ah-ee!" brulde Apurto, terwijl hij door Marley heen drong en zich toen op Scrooge's verpletterde vlees vestigde.

Marley viel Apurto aan. "Ik zei NOOIT!"

Terwijl de twee worstelden om de dode mens onder controle te krijgen, verloor Noah zijn focus en begon naar de Pool Of Broken Spirits te lopen. Gedesoriënteerd riep Marley naar Noah: 'We moeten redden...' De pauze in het gevecht gaf Apurto de geconcentreerde kracht om Marley van Scrooge weg te duwen.

Terwijl Marley uit het conflict rolde, liep Noah doelloos over de Weg terwijl Apurto op handen en voeten boven Scrooge stond. Apurto boog zijn rug en begon zijn maag in en uit te bewegen. De zuigkracht in zijn darmen dwong gal in zijn keel. Zonder waarschuwing spuugde Apurto op Scrooge de duistere Acceptatie uit die was ontstaan uit geconsumeerde Kraterschedels. De vloeistof stroomde in Scrooge's gezichtsopeningen. Terwijl vrolijke muziektonen boven de verdampende Aanvaarding zweefden, begon Scrooge te schokken, en toen begonnen de kwellingen.

Door heel Transmogrify klonk een martelend geschreeuw. Bij iedere bewegingsbeweging uitte Scrooge een ondraaglijke pijn. 'Laat het zo zijn,' hijgde hij tussen het gehuil door. Apurto bleef Aanvaarding over Scrooge uitbraken terwijl hij het wezen van hem af begon te duwen. "Deze pijn! Beest, laat me!"

Apurto stopte zijn uitbarstingen van acceptatie. Terwijl Scrooge zich heen en weer wiebelde om van het dier verlost te worden, zakte Apurto in elkaar. Vastgepind onder het beest was Scrooge's enige beschikbare beweging die van zijn oorverdovende paniek.

Terwijl Noach over de Weg bleef dwalen, zag Jacob hoe de twee in overlevingsmodus zaten. Langzaam, elk van Apurto's strepens ontwikkelde een gloed helderder dan licht. De kleinste strepen op zowel zijn schouders als staart begonnen de verlichting. Elke aangrenzende streep bleef daarna bijdragen aan de uitstraling. Binnen een oogwenk

was Apurto een massa heldere warmte. Dit bracht Scrooge tot rust, wat hem hielp zich te ontspannen tijdens de genezing.

Aanvankelijk werd de energie aan Scrooge opgedrongen, maar toen hij eenmaal beseftte wat het was, begon Scrooge de genezing uit Apurto te trekken. Toen de afvoer van energie Scrooge weer tot leven bracht, verzwakte Apurto. Terwijl Scrooge overeind begon te komen, keken hij en Marley toe hoe Apurto's lichaam dezelfde kronkels en verdraaiingen begon te vertonen die aan Scrooge een einde hadden gemaakt.

Zich over zijn overleden redder heen buigend, vroeg Scrooge: 'Waarom deed hij dit?'

'Ik ken de geest van een dier niet, Ebenezer, maar hij... was de verzorger.'

"Hoe kunnen we hem redden?"

Voordat de vraag kon worden opgelost, klonk er een oorverdovende klap door heel Transmogryfy. En toen klonk er een daverend bevel van Teint: 'Apurto, hier, nu.' De kracht binnen de richtlijn klonk zo luid dat de bomen binnen de Velden van Destructieve Dwanghandelingen hun stekels begonnen af te werpen. Terwijl de speren van de boom over de Weg vlogen, probeerden zowel Marley als Scrooge hun gevaar te ontwijken, terwijl Noah zich nergens van bewust leek te zijn.

Tientallen doornen schoten er allemaal in. Marley wist dat het eraan zat te komen, dus werkte alleen om Scrooge te beschermen, terwijl Noah alleen maar kreunde toen elke piek door hem heen vloog. Scrooge werd aangevallen door drie wapens van de boom, maar geen van hen deed hem kwaad. In plaats daarvan gingen ze erdoor alsof ook hij van geest was gemaakt.

"Waarom ben je niet bloederig?" vroeg Marley terwijl hij elke ingangs-en uitgangsopening inspecteerde die de spijkers maakten. Uit elk uitgangsgat druppelde één druppel bloed. Marley deed een stap achteruit van Scrooge, bekeek hem van top tot teen en verklaarde toen: 'Je bent nu anders.'

"Ik voel hetzelfde."

'Toch heeft je huid niet langer een vlezige kleur. Maar... maar... hij glanst met een paarsachtige tint.'

"Schijnt?"

"Ik denk dat het meer een lavendelkleur is."

'Mijn kleur doet er waarschijnlijk niet toe, maar Apurto's leven wel.' Toen de twee zich omdraaiden naar de plek waar het lijk op de weg zou moeten liggen, bleef er niets over. "Waar is hij heen gegaan?"

'Met Teint? Ik weet het niet, Ebenezer. Ik ben alleen maar blij dat hij je heeft gered.'

'Nee, ik ben niet blij met deze uitwisseling, Jacob.'

'Maar misschien is hij dat wel.'

'Had het de bedoeling kunnen zijn dat ik, terwijl ik hier was, uit alle kennis zou worden gewist?'

'Nou, je bent hier nog niet weg, en het lijkt erop dat Apurto in de toekomst niet voor je beschikbaar zal zijn. Dus misschien ben je bedoeld voor totale vernietiging. Maar ik laat het jou niet overkomen, Ebenezer.'

'Wat is jouw mening hierin, Jacob?'

Marley dacht na over de vraag en antwoordde toen: 'Ik heb er geen, maar ik ben vastbesloten mij aan mijn woord te houden.'

'Laten we dan gaan uitzoeken wat er met Noah aan de hand is.'

Terwijl ze liepen, overviel de stilte hun gedachten. Scrooge opende zijn mond om iets te zeggen, maar de mist in zijn geest kalmeerde zijn tong. Marley van zijn kant gaf zich over aan een gevoel van onbehagen. Hoewel de weg door de velden van destructieve dwang zo uitgestrekt leek, bijna bijna eindeloos, kon Marley Noah onmiddellijk lokaliseren.

Toen ze hem naderden, merkte Scrooge iets vreemds op. "Waarom beweegt hij niet?"

"Het lijkt erop dat Noah beweegt als de minutenwijzer van een klok, maar hij beweegt nog steeds", verzekerde Marley.

Terwijl ze dichterbij de bewegingloze Noah kwamen, donderde Marley: 'Dit is weer de vloek van Alito.'

'Ik dacht dat we Noah daarbuiten hadden in de Den.'

"We hebben de geest van zijn hersenen bevrijd, maar de geest van het hart... de kwelling ervan blijft hangen."

'Meer dan één geest?'

"In werkelijkheid onthullen de gedachten van het hart meer aan de hersenen dan de hersenen ooit aan het hart overbrengen." Terwijl hij even pauzeerde, om de nadruk te krijgen die nodig was voor wat hij vervolgens aan Scrooge moest vragen, zei Marley uiteindelijk: "Ik kan Noah niet alleen terugbrengen. Deze vloek gaat mijn krachten te boven, maar samen... wij samen... kunnen we het systeem van zijn geest opnieuw verbinden."

'Dus eindelijk heb je mij nodig?'

'Ebenezer, je hebt geen idee hoe waardevol je bent. Noah heeft je alleen nodig om hem wat meer van je waarde te geven.'

"Als ik daartoe in staat ben."

Bezorgd benaderden ze de vrijwel roerloze Noah. De volgende actie zou hem bevrijden, of hem terugsturen naar de Den. 'Ik wil dat jij, Ebenezer, de Acceptatie in de rug van Noah laat stromen terwijl ik hem naar ons moment breng.'

"Acceptatie? Ben ik dood?"

'Je lijkt veranderd, maar nee, je leeft nog, Ebenezer.'

"Hoe kan ik dan Acceptatie aan Noah bezorgen?"

"Dood en acceptatie zijn niet met elkaar verbonden via het transmogrificatieproces. Acceptatie wordt gecreëerd op basis van de beste menselijke kwaliteiten."

Scrooge schudde zijn hoofd heen en weer en mompelde: 'Apurto...', terwijl hij zich herinnerde dat hij zojuist doordrenkt was van Apurto's uitgebraakte Aanvaarding.

Marley voelde de verwarring van zijn vriend en verduidelijkte: 'Apurto's Acceptatie bestond niet uit vloeibare schedels. Zijn spray van Acceptatie was gecompriëerde genezing. Het lijkt erop dat zijn lichaam in staat was om de purificatie. Ik denk dat dat goed nieuws is voor degenen in de krater... maar alleen als ze niet al om onmiddellijke transmogrificatie hebben gevraagd.'

"Ik heb niet zulke lichamelijke krachten om mijn maaginhoud om te zetten in... genezing? Dus hoe kan ik acceptatie creëren?"

"Ebenezer, ieder wezen bezit het vermogen tot emotioneel ontwaken. Het is het geschenk van de schepper en de plicht van de mensheid."

"Verplichting?"

"In de ogen van het Oneindige Bewustzijn is het ontwaken van liefde door heilige ervaringen... onze enige vereiste." Marley zweeg even, staarde Scrooge in de ogen en vroeg toen: 'Van wie hou je het meest, Ebenezer?'

"Niemand."

'Natuurlijk hou je van. De kwaliteit zit in je persoonlijkheid.'

'Eerlijk gezegd, Jacob, ik hou niet van anderen.'

'Dit is voor mij een mysterie, Ebenezer. Verklaar je goede daden zonder liefde.'

'Ik hield van geld. Rijkdom was mijn waarde. Maar na je eerste bezoek op kerstavond was ik heel blij dat ik nog leefde.'

'Het is dus dankbaarheid in je geest, geen liefde. Perfect!'

"Perfect?"

"Liefde is de gemakkelijkste kwaliteit die mensen kunnen activeren, omdat het wordt doorgegeven van wezen naar wezen. Dankbaarheid is echter de kwaliteit, of energiekracht, die rechtstreeks van een persoon naar het Oneindige Bewustzijn gaat."

'Dit lijkt mij eigenlijk wel logisch, Jacob.'

"Vanwege deze kwaliteit heeft dankbaarheid een kracht die groter is dan die van liefde, maar het is niet zo formidabel als vreugde." Glimlachend naar Scrooge grapte Marley: 'Mijn vriend, het lijkt erop dat je bijna je tweede kindertijd hebt bereikt.'

Scrooge wilde grijnzen, maar het concept van een 'tweede kindertijd' zorgde voor een reflexieve frons. 'Ik vind het moeilijk om te begrijpen hoe een kinderlijke kracht Noah gaat redden.'

'Neem die last niet op je, Ebenezer. Wees gewoon dankbaar dat er een manier is.'

'Het lijkt erop dat ik daar goed in ben geworden... dankbaar zijn.'

'Ik wil dat je achter Noah staat.' Terwijl Scrooge deed wat hem was opgedragen, ging Marley verder. 'Leg je linkerhand op je eigen hart en strek dan de rechterarm uit, zodat deze bijna Noachs rug raakt.'

Scrooge deed wat hem werd opgedragen, en toen zei Marley: 'Sluit je ogen, Ebenezer. Laat je hoofd zakken. Vul nu je geest met de herinnering aan hoe het voelde om een tweede kans in het leven te krijgen. Streel en versterk die verwondering. Zodra het niet meer gestopt kan worden, laat de lading stromen.'

Terwijl Scrooge de sensatie van zijn gedachten naar zijn borst overbracht, kreeg een rilling van opwindende overhand. Met zijn ogen gesloten voelde hij een golf van warmte in zijn handpalm. Terwijl de energie die nodig was om Noah te versterken naar de rug van de geest begon te stromen, ging Jacob voor zijn broer staan. Abrupt veranderde hij in een vrouw die even lang en toch eleganter was als de gebroeders Marley.

'Je serafijnse triomf is gearriveerd, Noah.'

Noah hoorde de verklaring, maar erkende de gedachte niet. Scrooge voelde door gesloten ogen de warmte van zijn mentale concentratie die van zijn hand naar Noah stroomde. Het kloppende orgel van de geest vulde zich met dankbaarheid en begon al snel te gloeien. Maar in plaats van de hele denkstructuur te verlichten, begon de energie terug te kaatsen in Scrooge's handpalm.

'Duw harder, Ebenezer,' eiste de vrouw tegenover Noach. 'Het hart straalt, maar toch...' De onmannelijke stapte dichterbij Noach toe, plaatste zijn rechterhand op het midden van de roerloze borst en plaatste vervolgens de linkerhand op de bovenkant van Noachs hoofd. De vrouw sloot haar ogen en trok de linkerhand omhoog. Licht explodeerde in Noachs geest en verlichtte zijn hele wezen. Hij maakte echter geen beweging om de verandering van zijn lichaam te beseffen.

"Jij bent mijn eerstgeborene."

Met deze uitspraak hief Noah zijn hoofd op en fluisterde: 'Mama?'

"Open je ogen, mijn zoon." Noach gehoorzaamde zwijgend terwijl de matriarch verderging. 'Je hebt geleden, je lijdt nog steeds... en toch is je serafijnse triomf gearriveerd.'

"Sera... wat?" vroeg Noach.

"Het vermogen om je heilige erfenis te worden."

'Ik wil gerechtigheid,' brulde Noah.

"Er zijn hier geen magistraten." Terwijl Scrooge's kracht vrijelijk in de verstilde geest stroomde, ging de moeder-imitator door met uitleggen. 'Allen die de Weg bewandelen, verkrijgen herstel. Zelfs Alito's duogeest die zich op de bodem van de krater wentelt, zal uiteindelijk transformeren. Hij zal misschien nooit Acceptatie worden, maar zijn vloek zal verdwijnen zodra hij aan zijn zelfbeknelling kan ontsnappen.' Ze pauzeerde even om de nadruk te leggen en zei: 'Helaas lijkt er altijd een nieuw onrecht voor in de plaats te komen.'

Het enige dat Noach van de geest vóór hem hoorde, was het woord: "Nee." Hij boog zijn hoofd en begon te trillen. Terwijl de tranen van verdriet en verwarring begonnen te stromen, trokken zowel Marley, als de moedergeest, als Scrooge hun eigen emoties

naar binnen. Scrooge, die zijn hartsverbinding met Noach niet wilde verbreken, weerstond de verleiding om het verzamelde vocht uit zijn ogen te verwijderen.

De moeder probeerde het opnieuw uit te leggen: 'Als de natuur iemand schade toebrengt, kan de wet hem dan herstellen? Is voor de beet van een dier een oordeel van de rechter nodig? Nee, natuurlijk niet. Het is alleen de mens-tot-mens-verwonding die om 'gerechtigheid' schreeuwt. Hef je hoofd op, Noah, want de kracht van je remake zit binnenin.'

Noach begon te schreeuwen. Terwijl zijn droge tranen begonnen te druppelen, galmden de geluiden van zijn gejammer door de Weg.

Opnieuw stapte de moedergeest naast Noach, sloeg haar armen om hem heen, kustte hem op de lippen en moedigde toen aan: 'Ja, huil je twijfel aan jezelf weg, mijn zoon.'

Terwijl de twee zich aan hun omhelzing vastklampten, brak de energie van Scrooge's dankbaarheid eindelijk door Noachs wanhoop heen. Noah, nog steeds in de war, beantwoordde Marley's kus. Er vielen gedeelde tranen tussen hen, en toen verloor Jacob de controle over het moederbeeld. Net toen Jacob zich weer omdraaide, besepte Noach het bedrog en duwde zijn broer weg. 'Je bent geen moeder. Je bedrog is weer op mij afgekomen.'

Er ontstond een ongemakkelijke stilte tussen de drie toen Scrooge eindelijk de waarde besepte van zijn begrip over de strijd van de broer. Binnen de kracht van zijn nieuwe bewustzijn zei hij kalm: 'Nee, Noach, Jacob is zuiver van hart voor jouw verlossing.'

Woedend draaide Noah zich om om Scrooge te confronteren, maar toen hij eenmaal de mildheid in Scrooge's gedrag voelde, antwoordde hij alleen maar: 'Ik heb nog steeds pijn.'

Nu hij er zeker van was waarom Marley hem nodig had, sprak Scrooge zijn wijsheid uit. 'En dat kan altijd... maar het zal minder worden zodra je de kracht van de ervaring in je bestaan integreert.'

'Wat voor kracht is dat, Ebenezer?'

Zowel Noach als Jacob waren nieuwsgierig naar Scrooge's gedachten. Toch had Scrooge, die nu besepte wat hij waard was binnen Transmogrify, nog steeds moeite om de verstandigste woorden te vinden. 'Je hebt al een grens aan Jakob gesteld die je kracht zal geven, Noach.'

'Ik ken geen grens,' hield Noah vol.

'Toch ken ik de grens,' riep Marley uit. 'Noah, je hebt geëist dat ik voor je uit loop op de Weg. Ik weet niet zeker hoe dat je zal versterken, maar het moet wel.'

'Ik wil dat mijn verrader zichtbaar is.'

'Ja, het versterkt je zekerheid als je dat van Jacob eist. Maar dat is slechts één les die je nodig hebt om in je geest op te gaan', zei Scrooge.

"Wat zijn de anderen?"

'Ik weet niet zeker wat je nodig hebt, Noah, maar reflectie zal je helpen harmonie te brengen.'

"Het enige waar ik aan wil denken is Flora."

"Dat is ook mijn taak van Outreach", zei Marley.

'Blijf dan minstens een furlong voor ons, Jacob.'

'Dat zal ervoor zorgen dat Ebenezer zijn vermogen om op te staan zal verliezen.'

Noach concentreerde zich op zijn broer en beval toen langzaam: 'Ik zal zijn geestequalizer zijn. Ebenezer en ik blijven hier terwijl jullie de vereiste afstand tussen ons creëren. Ga nu weg, laffe broeder.'

Marley keek verschillende keren achterom terwijl hij één stadiën voorliep, en daarna twee stadiën voor zijn broer. Toen de afstand die Noach nodig had bereikt was, zei hij tegen Scrooge: 'Nu wil ik dat jij ook voor mij loopt.'

"Heb ik je kwaad gedaan?"

"Heb je?" vroeg Noah, maar voordat Scrooge kon antwoorden, voegde hij eraan toe: 'Nee, ik wil er alleen achter komen op welke afstand je kwetsbaar wordt.'

"O, dat is makkelijk," zei Scrooge terwijl hij naar een locatie liep, stopte om naar Noah te kijken en vervolgens nog een stap deed. Scrooge begon te verzwakken terwijl zijn knieën gebogen waren. Wankelend wiebelden zijn benen, maar in plaats van hem omver te werpen, verschoven ze totdat hij de controle terug had. Verbijsterd deed Scrooge nog drie stappen bij Noah vandaan, en toen hij rechtop bleef staan, vroeg hij: 'Weet je zeker dat ik nog leef?'

'Nou, je bent niet gestorven.'

'Troostend, Noah, troostend.'

De twee vreemdelingen, verbonden door een schurk, begonnen naar de Poel van Gebroken Geesten te lopen. Geen van beiden wist hoe ze het gewenste gesprek moesten beginnen. Terwijl ze zwijgend verder liepen, flapten de twee instemmend: 'Ben je hersteld?' Glimlachend en vervolgens lachend antwoordden ze allemaal: 'Misschien.' Dit woord in koor bracht tranen in hun gelach.

Nadat hij zijn lach had bedaard, zei Scrooge: 'Ik voel me goed genoeg om verder te gaan.'

'Ik... ik worstel nog steeds met een herinnering,' gaf Noah toe. Zuchtend ging hij verder met het uitleggen. 'Toen ik in mijn kamer was, op de Vlakke van Geweld, herhaalde dezelfde gebeurtenis uit mijn kindertijd zich honderden keren. Ik heb het nooit kunnen wegnemen, maar uiteindelijk heb ik het wel geabsorbeerd.'

'Was het een of andere slechtheid die u overkwam?'

'Nee, verre van dat. Het was gewoon een gebeurtenis die tot een gedachte leidde.' Terwijl hij even pauzeerde om opheldering te krijgen, bekende Noah uiteindelijk: 'Je zult dit dwaas denken, maar toen ik door een veld liep, stapte ik precies op de top van een enorme mierenhoop.'

Zonder het gesprek te willen onderdrukken, zei Scrooge: 'Ik vind dat niet uniek. Ik heb waarschijnlijk duizend mieren verpletterd zonder dat ik het wist.'

'Dat is een deel van het punt. Alle wezens doen schade zonder het te weten. Wat is voedsel anders dan de dood van iets?'

"Eh... ja... natuurlijk. Dus waarom hebben dode mieren je zo'n overpeinzing bezorgd?"

"Het was het lot, het toevallige lot van de mieren die werden gedood en verstrooid van buiten hun bestaan."

'Is dat hoe jij je eigen ondergang ziet?'

"Ja... en nee. Gebeurtenissen worden altijd veroorzaakt, maar zijn niet ALTIJD kwaadaardig. Dat is wat ik moest uitzoeken in de Kamer."

'Dus je vindt niet dat wat Jacob je heeft aangedaan hatelijk was?'

'Hij was slechts een mier die over de rand van de schoen van de wet rende. Ik zat daarentegen direct onder de schoen.'

'Ja, maar Jacob heeft de schoen naar de mierenhoop gebracht.'

"Het was echter de schoen die op mij stapte, niet Jacob. Mijn broer heeft schuldgevoelens, maar niet vanwege mijn daadwerkelijke dood."

'Dus uiteindelijk zul je hem vergeven?'

'Dat heb ik al gedaan,' zei Noah, terwijl hij even pauzeerde om zijn beslissing te benadrukken, 'maar ik zal hem nooit meer vertrouwen.'

"Ik weet ook niet of ik hem vertrouw."

"En toch ben je hier..."

Omdat hij niet wist hoe hij zijn situatie moest verdedigen, grapte Scrooge: 'Ik neem aan dat er vreemdere dingen zijn gebeurd.'

"Echt... wanneer?"

De vraag maakte een tijdelijk einde aan het gesprek, omdat Scrooge geen antwoord kon bedenken. Samen keken het tweetal hoe Marley het zwembad naderde. Terwijl de metalen palen die uit de Poel staken voortdurend vonken ontwaakten, ontwaakten meerdere geesten uit hun slaap. Marley begon over het zwembad te zweven. Hij zorgde er extra voor dat hij de opstijgende geesten, vonkende palen en het oppervlak van de met tranen gevulde poel ontweek.

'Noah, ik heb nagedacht over jouw verhaal over het trappen op de mieren, en ik ben ergens over in de war,' zei Scrooge.

Noach keek naar Scrooge en antwoordde toen: "Wel, dat kunnen we niet hebben. Bij Transmogryfy draait alles om het verkrijgen van persoonlijke verheldering. Dus, vertel me je hoofd-krabber, Ebenezer."

'Ik wil je ervaring niet kleineren, maar... ik begrijp niet waarom je het keer op keer opnieuw beleeft.' Scrooge zweeg even, haalde diep adem en zei toen: 'Ik bedoel, dingen die steeds maar weer in mijn geheugen spelen, zijn dramatisch... zo niet ronduit traumatisch.'

"Ja, dat is waar."

'Dus in welk opzicht was het traumatisch om op mieren te trappen? Ik bedoel, was je op blote voeten, of hebben ze je overspoeld?'

"Nee." Noach wilde de nasleep niet uitleggen, want het leek als schaamte in hem te blijven hangen.

Scrooge, die een spanning voelde, legde zachtjes zijn hand op Noachs etherische onderarm en zei toen: "Mijn nieuwsgierigheid heeft geen eer. Vergeef me dat ik het vraag."

"Nieuwsgierigheid heeft geen eer?" Noach zweeg even en zei toen: 'Nee, Ebenezer, alleen dingen die schade toebrengen, zijn zonder eer. Jouw nieuwsgierigheid is wijsheid.' Hij stopte zijn voorwaartse beweging, boog zijn hoofd en bekende toen: "Ik ging tekeer! Toen werd mijn geest van woede gecreëerd.' Noah begon met harde schokken te trillen. 'Ik veranderde... die mierenhoop... in een... kerkhof. Ik was woedend...."

"Noach, Noach! Stop! Ga niet door met je kwelling."

Noach bleef beven terwijl hij probeerde Scrooge te kalmeren met zijn onsamenvangende woorden. 'Dit is opgelost... maar achteraf gezien smelt het ijs nog meer.' Deze opmerking bracht Scrooge tot zwijgen, want de metafoor was eigenaardig. Terwijl de twee met tussenpozen bleven bewegen, kondigde Noah, na een aantal stappen, eindelijk aan: 'Mijn spanning neemt af.' Hij pauzeerde om emotionele kracht te

verwerven en bekende: 'Mijn geest van woede manifesteerde zich na die actie van woede. Maar gedachten over dieren ontwikkelden zich al eerder in mij.'

'Jacob vertelde me dat jouw kat de slang had gedood.'

'Het was de dood van die slang die mij aan het denken zette, en dacht, en dacht.'

'Jacob zei dat het je eigen sterfelijkheid voor je in beeld bracht.'

Noah lachte alleen maar terwijl hij het idee corrigeerde. 'Jacob zou dat denken. Hij houdt van dieren, maar... ik niet.' Terwijl hij naar zijn voeten keek terwijl ze over de weg liepen, onthulde hij: 'De dood van die slang deed me beseffen hoe onbelangrijk alle dieren zijn, zelfs mensen.'

"Mensen? Beschouwt u dat nu als een onwaarachtige conclusie?"

'Als dat zo was, zou ik dat doen, Ebenezer. Maar nee, ik had de zegeningen van een ander mens, mijn vrouw, die mij hielpen. Ik heb echter nooit het idee losgelaten dat al het leven onbelangrijk is.'

"Een beetje een paradox, nietwaar?"

"Paradoxen maken deel uit van de menselijke conditie... Ik denk dat mensen hier alleen zijn om te zien of we ermee om kunnen gaan... of misschien om te zien 'hoe' we ermee omgaan."

'Je maakt daar zeker een grapje over?'

"Alleen in de zin dat ik geen antwoorden heb op de sociale puzzels." Noah zweeg even en zei toen: 'Ik weet wel dat Flora's geest van vriendelijkheid mijn geest van woede verzachtte.' Noah schudde zijn hoofd heen en weer en concludeerde toen: 'Mijn kwaadaardige geest explodeerde echter van waanzin na de dood.'

Scrooge krabde op zijn achterhoofd en vroeg toen: 'Hebben mensen zowel positieve als negatieve geesten?'

'Natuurlijk, maar er zijn maar weinig mensen die alleen maar met een positieve geest sterven.' Noah keek uit over de naderende Poel van Gebroken Geesten en zei: 'Iedereen binnen TransmogriFY, maar vooral degenen die in de Poel slapen, bezitten geesten van waarde.'

"Hoe kunnen positieve geesten MogriFYen? Komen ze zelfs TransmogriFY binnen?"

"Ik heb nog nooit een reeds gezuiverde geest binnen TransmogriFY gezien. Bij mijn weten reist niemand hierheen."

Samen richtten ze hun aandacht op Marley, die druk bezig was de geesten te ontwijken die uit de Poel opstegen. Nadat hij zijn kalmte had hervonden, riep Noah aan de overkant van de Poel: 'Jacob, heb je Flora gevonden?'

Marley belde terug, maar vanaf de overkant van de weg, binnen de Dam van Disconnected Pkunsten, de geluiden van botsende ledematen dempten de woorden van zijn broer. Noah gebaarde zijn broer naar de rand van de Poel. "Heb je Flora gevonden?"

"Ze slaapt diep."

"Wat bedoel je?" vroeg Noah.

"Ja." Marley keerde terug naar de Road en voltooide Noahs gedachte. 'Coss Acceptatie heeft haar ingesloten.'

'We moeten haar redden. Snel, Jacob, we moeten haar naar de kust trekken.'

'De omkasting is al te groot geworden. Ik kan haar niet alleen verplaatsen.'

"Hoe kan ik je helpen?" vroeg Scrooge. "Met mijn vlezigheid ben ik waarschijnlijk de sterkste onder ons."

'Je zult ongetwijfeld kracht nodig hebben. De gevaren van de mechaniek van de Pool zullen echter al onze acties beperken.' Toen voegde Marley eraan toe, zonder zelfs maar adem te halen: 'En ik weet dat de Poel er ondiep uitziet, maar denk er niet aan om naar haar toe te waden.'

'Het lijkt wel een optie. Ik ben er vrij zeker van dat ik om de slapende mensen heen kan manoeuvreren.'

Marley wees naar het oppervlak van de Poel en waarschuwde: 'Als je ook maar één druppel van de vloeistof van de Poel op je huid krijgt, zal dat je hart breken, Ebenezer. En ik ga je niet eens vertellen over de schade die die palen kunnen veroorzaken als je in de Poel staat.'

De constante vonkenstraal verlichtte het zwembad. Terwijl de drie aan de rand stonden, knetterden explosieve bliksemschichten op het ritme van de botsende takken van de Dam. Terwijl geluiden zich om hen heen combineerden, creëerde het een echokamer van dissonantie.

Scrooge vroeg: 'Is er iets waarop we kunnen drijven?'

"Nou, Noah en ik kunnen gewoon zweven", zei Marley. 'Maar zelfs samen heeft onze massa weinig kracht. Toch is dit verschrikkelijk. We moeten Flora terughalen voordat er weer een Coss-vrijlating komt, die haar nog dieper in haar verdriet zal opsluiten.'

"Ik dacht dat Coss Acceptance het slapen doet herleven."

'Ja, maar alleen voor degenen die geesten in zich hebben die mogificatie nodig hebben.'

"Ik begrijp dit niet."

'Dit is de zeldzaamste gebeurtenis, Ebenezer. Want er is een zuiver hart voor nodig dat alleen geesten van waarde heeft ontwikkeld. Hoe uniek is dat op aarde?' Marley wachtte niet op een reactie voordat hij eraan toevoegde: 'Vaak leven mensen bijna engelachtige levens, maar toch hebben ze nog steeds Mogrificatie nodig. De geesten van mama en papa blijven meestal hangen, en de energiekrachten van de ouders zijn het moeilijkst te veranderen tijdens het leven.'

'Ik begrijp nog steeds niet waarom Flora zich in zo'n toestand bevindt.'

'Ze deed maar één ding tegen het Oneindige Bewustzijn... ze maakte een einde aan haar eigen leven, en combineerde dat met het leven in haar...' Marley boog zijn hoofd, want hij wist dat hij het was die het pad naar Flora's ondergang had gecreëerd. 'Flora had zoveel naastenliefde voor de zieken. Ze richtte een wijkorganisatie voor Wijze Vrouwen op. Ze was zelf op die manier begaafd, maar ze bracht tot stand wat zo over het hoofd werd gezien.' Marley hief zijn hoofd op, wees naar Flora's ingekapselde vorm in de Vijver en bekende: 'Als ik dit niet had veroorzaakt, zou Flora na de dood onmiddellijk naar het Oneindige Bewustzijn zijn gegaan. Haar minste geest was er een van moed, terwijl de grootste geest vrede uitstraalde.' Marley schreeuwde het uit: 'Maar ik heb die vrede verbrijzeld!'

Verbijsterd vroeg Scrooge kalm: 'Waarom heeft Coss Acceptance haar dan niet wakker gemaakt?'

'Het maakt het verdriet om haar dood alleen maar groter. Ze is zo begraven dat zelfs Coss Acceptance haar gebroken geest niet kan kalmeren. Elk element van haar dood zorgt ervoor dat ze gevangen zit in een herinneringslus. Het kraken van het ijs, het ijskoude water van de Theems en het schoppen in de baarmoeder weigeren haar te bevrijden.'

Zonder waarschuwing haalde een aanval van Coss de Pool in. Vonken uit de metalen palen veroorzaakten een zuigkracht die alleen kon worden overwonnen door het vrijkomen van Acceptatie. Terwijl de Kossen moesten overgeven, stegen ze weg uit de Poel. Zowel Marley als Scrooge begonnen te glimlachen vanuit de zwevende mist. Als de Aanvaarding Noah beïnvloedde, was dat niet waarneembaar, want hij bleef langs de

kustlijn lopen. Minstens een dozijn levenloze drijvers begonnen van het oppervlak van de Poel op te stijgen, elk opgesplitst in hun verschillende geesten, en vervolgens, zonder uitzondering, bewogen ze zich allemaal in de richting van de Mog van de behoefte van die geest. De aanvaarding van de Kos die op Flora neerdaalde, maakte de schil om haar heen alleen maar dikker.

"Dus laat mij dit tot je nemen," zei Scrooge, "haar goedheid in het leven kwam zo tragisch ten einde dat het de emotionele instandhouding van de doodsgebeurtenis zelf veroorzaakte? En dit is het deel dat ik nog steeds niet begrijp, het is het idee dat alleen een onschuldige niet zal reageren op Coss Acceptatie. Jacob, waarom is dat?"

'Denk eens aan haar dilemma, Ebenezer. Hier is dit prachtige wezen dat geteisterd wordt door haar omstandigheden. Haar laatste zet is haar slechtste zet... en wat doet ze terwijl ze stervende is?' Marley pauzeerde even voor het effect van de stilte en beantwoordde toen zijn eigen vraag: 'Ze geeft de schuld aan het Oneindige Bewustzijn.' Opnieuw viel er een stilte over Marley. Terwijl hij over de Poel uitkeek, legde hij ten slotte uit: 'Flora verwierp de opluchting die Acceptatie geeft. Alleen onze Taak van Outreach kan helpen... kan haar helpen.'

"Wat als we falen?"

"Noah zou zich nooit aanpassen."

"Dus hoe kunnen we zegevieren?"

"Ik ben zonder ideeën."

Noah stapte intussen Marley en Scrooge, en kondigde toen aan: 'Ik heb de methode.' Abrupt draaide hij zich om en wenkte hen toen: 'Volg mij!' Terwijl het drietal naar de rand van de Dam der Verbroken Delen liep, wiebelde een enorme hoeveelheid armen en benen... en dat was niet speels. Voeten schopten venijnig andere ledematen weg, terwijl armen de aanhangsels vastgrepen en ze vervolgens uit ieders zicht gooiden. De interactie was niets anders dan chaos. De hele scène veroorzaakte, anders dan alle andere in Transmogify, een angstaanjagende angst door Scrooge's gedaante.

'Scrooge, jij zult de kracht van de groep moeten zijn,' kondigde Noah aan.

'Ik ben daar ongeveer dertig jaar te laat mee, Noah, maar ik ben hier om te helpen.'

Noah glimlachte om Scrooge's warmte en plaagde toen: 'We zullen proberen je niet uit te buiten.'

'Wat kan ik doen? Ik heb ook wat kracht,' zei Marley.

Opnieuw glimlachte Noah, maar deze keer veranderde het in gekakel. "Babybroertje, je was misschien sterk toen je paardenmest aan het scheppen was, maar nu ruik je gewoon een beetje naar mest!"

Marley schudde zijn hoofd heen en weer. Hij wist dat hij dit soort intimidatie verdiende, maar het deed pijn. Hij vroeg zich af wat hij moest doen om een einde te maken aan de afwijzing van Noah. Contemplatie was echter niet de plicht van het moment, dus zuchtte hij eenvoudigweg en wachtte vervolgens op instructies.

'We moeten twintig, misschien dertig wapens verzamelen. Denk je dat je dat kunt, Ebenezer?'

'Nee. Dat denk ik niet.'

Verward vroeg Noah: 'Wil je helpen?'

'Zonder aarzeling hebben die klauwen me toch al een keer in de val gelokt. Als Apurto er niet was... ah Apurto...' Scrooge's stem stierf weg terwijl hij alleen maar naar adem hapte in een poging zijn angst onder woorden te brengen.

"Wil je het op z'n minst proberen?"

'Alleen als je bereid bent mij te redden als ik verstrikt raak.'

'Dank je, Ebenezer. Je kracht is nodig, want noch Jacob noch ik hebben de macht om er één los te maken, laat staan tientallen ledematen.' Noach legde zijn hand op Scrooge's schouder en gaf toen het bevel. 'Ik ga met je mee. Laten we eens kijken of we die spichtige projecties kunnen ontwijken.'

Toen ze samen van de weg stapten, schreeuwde Noah terug naar Marley: 'We zullen je de botten toegooien. Denk je dat je de integriteit hebt om ze op elkaar te stapelen?'

'Er komt geen element van eerlijkheid kijken bij het stapelen van iets, Noah,' zei Marley woedend.

Omdat hij wist dat zijn beschimpingen zijn kleine broertje hinderden, spotte Noah: 'Welnu, je zou in staat moeten zijn om verder te stapelen dan de hoogte van de krater... vooral omdat je niet dezelfde eer hebt als degenen die in het Meer der Vlammen wonen.'

Marley snoof alleen maar lucht toen zijn broer en beste vriend de Dam Of Disconnected Parts binnengingen. Zijn bezorgdheid over de situatie van zijn broer nam af met elke uiting van minachting die hij ontving. En toch stond hij zichzelf niet de redenering van een slachtoffer toe. Terwijl hij de twee in de botsing van ledematen zag stappen, vroeg hij zich af of zijn broer hem ooit nog als familie zou behandelen.

Noach liep voor Scrooge uit, om elk dreigend bouwwerk van het pad te schoppen. Terwijl Scrooge volgde, probeerden verkennende vingers zijn enkels vast te pakken. De aanraking veroorzaakte rillingen in hem, maar trok zonder enige hinder door naar zijn benen. 'Hier lijkt deze arm lang genoeg,' zei Noah, wijzend naar een buigende hand. Hij probeerde het van de stapel te trekken, maar net als ijs op straat kon de stabiliteit tussen spookachtige vormen niet worden gecreëerd.

Scrooge stapte voor Noah uit, greep de arm en bevrijdde hem met bijna geen moeite. "Wat moet ik nu doen?"

'Beweeg niet een beetje,' zei Noah terwijl hij het uiteinde in ontvangst nam en het vervolgens naar zijn broer gooide. Omdat ik de worp niet had verwacht, ging het bot dwars door Marley heen en raakte vervolgens een slaper in de Pool. 'Jacob, we doen dit niet zodat jij deze botten naar de bodem van het zwembad kunt zien zinken. Je hebt één taak, en dat kun je niet eens doen: Jacob Kol?'

'Noem me niet langer bij mijn middelste naam, en gooi NIET zomaar dingen naar me, Noah. Denk je dat je misschien zo verstandig zou kunnen zijn om mij eerst te waarschuwen?'

Met minachting voor zijn broer zei Noah: 'Misschien moet ik de Jacob maar laten vallen en jou voortaan Kol noemen.'

"Ik hou niet van deze ruzie," zei Scrooge.

"En die JONGEN vind ik niet leuk", zei Noah, wijzend naar zijn broer. Marley volhardde gewoon, zijn hart deed pijn, maar zijn geest begreep het.

Scrooge's woorden leken de spanning van de broers te stillen. De drie werkten zwijgend aan het verzamelen van de afgedankte botten uit de krater. Het karwei bleek moeilijk te zijn, want het gebrek aan inhoud van de geesten zorgde steeds voor misplaatsingen. Ten slotte werd een enorme stapel armbeenderen verzameld en langs de oever van de Poel gestapeld. Dit gebeurde allemaal zonder enig ongeluk voor Scrooge.

Terwijl ze de Weg naar Jacob begonnen over te steken, vroeg Scrooge aan Noach: 'Je zegt dat je Jacob hebt vergeven, maar toch blijf je zo vijandig tegenover hem. Wat zou Jacob moeten doen om jouw genade te verkrijgen?'

"Ben ik verantwoordelijk voor de genade van iemand anders?"

'Zou je focus niet beter op jezelf gediend zijn, weg van Jacobs woede?'

'Ja, maar hoe ontsnap ik? Ik bedoel, hij is daar,' zei hij wijzend naar Jacob.

"Wat heb ik dat nu gedaan?" kreunde Jacob.

'Zie je wel, Ebenezer, wat moet ik verdragen?' Met een blik die messen door Jacob heen gooide, zei Noach: 'Het is niet wat je een herinnering geleden deed, het is wat je deed tijdens onze tijd van seizoenen.'

'Dat weet ik wel, Noa. Wat ik niet weet, is wat ik moet doen om een einde te maken aan deze kwelling.'

"Kwelling! Ik was het die gekweld werd. Doe nooit, NOOIT, alsof jij het slachtoffer bent, zielig wezen."

'Zal mijn vraag om Onmiddellijke Transmogrificatie op zijn minst een einde maken aan jouw kwelling?'

Noah glimlachte bij de gedachte, maar zijn grotere behoefte nam de overhand. 'Nee, misschien heb ik jouw hulp nodig om Flora te redden,' snauwde hij even, 'maar Scrooge is waarschijnlijk de enige die ik nodig zal hebben.'

"Misschien kan ik dit niet tegenhouden, maar ik wil er ook geen deel van uitmaken", zei Scrooge. 'Ik wil Flora helpen voordat er weer een Coss-vrijlating arriveert.'

"Laten we ongetwijfeld de armen verbinden."

Zowel Marley als Scrooge staarden naar de stapel ledematen die voor hen lag, en toen trotseerde Marley de voor de hand liggende vraag: 'Hoe?'

"Vingers op ellebogen." Noah realiseerde zich dat hij de benodigde beelden niet in beeld had gebracht, dus legde hij langzaam uit: 'Neem één hand, laat die de elleboog van de volgende arm vastgrijpen, en dan kunnen we het alleen maar herhalen, waarbij we de ledematen verbinden totdat ze Flora bereiken.'

'Wat als één hand een elleboog loslaat?'

Noah zwaaide alleen maar met zijn hand over de Dam en antwoordde toen: 'We hebben alle middelen die we ooit nodig zullen hebben.'

Het proces om de handen iets vast te laten grijpen leek bijna hun doel van bestaan te zijn. Eenmaal samengevoegd werden de vingers stijf en konden ze bijna niet meer uit elkaar. De verlenging ging door totdat de armen Flora konden bereiken. Tegen die tijd werd duidelijk wat het plan was, dus werd alleen de positionering tussen de drie gecommuniceerd. Met de langwerpige arm op sleeptouw zweefde Noah naar Flora toe. Zowel Scrooge als Marley hielden de laatste elleboog van de Weg omhoog.

Terwijl de vingers zich naar binnen en naar buiten begaven, verbond Noah de hand met de enige plek waar verharde Coss Acceptatie afwezig was: de middenachterkant van de kraag van haar jurk. Terwijl hij de vingers vastmaakte, stroomde een eerder opgesloten hoeveelheid Acceptatie langs de helling van haar nek naar beneden. "Scrooge, de hand is verbonden! Trek nu zachtjes terwijl ik haar rond de anderen leid."

De drie werkten samen alsof ze een team waren, waarbij ze de krachten coördineerden terwijl ze de andere slapende geesten ontweken. Toen de pool van ledematen zich veel verder achter Scrooge en Marley begon uit te strekken, zweefde Flora's cocon naar de rand van de kust.

Noah sprong op de grond en beval: 'Jacob, droog de tranen uit haar omhulsel.' Terwijl hij Scrooge recht aankeek, verduidelijkte hij de instructies: 'Houd er rekening mee, Ebenezer, dat vocht emoties vasthoudt, en als ze uit de Poel komen, zijn geen daarvan prettig.'

Eenmaal opgedroogd en op haar rug gedraaid, keek Noah door de Acceptatie heen in het gezicht van de passie van zijn hart. De tederheid die hij voelde bij het zien van haar bracht tranen in zijn ogen. Hij veegde met zijn onderarm over zijn gezicht en kustte zachtjes haar lippen. De bedekking van Aanvaarding verdoofde het gevoel tussen het vlees.

Marley vroeg: 'Hoe kunnen we haar bevrijden?'

'Dat, mijn zogenaamd geniale broertje, vereist wat jij niet bezit... warmte.'

"Maar ik bezit wel het verlangen, dus wat moeten we nu doen... grote broer?"

"Alsjeblieft, niet nog een keer," protesteerde Scrooge.

De broers concentreerden zich allebei op Scrooge, waarna Marley met een idee kwam: "Als de warmte Flora weer tot leven zal wekken, denk ik dat Scrooge haar moet omhelzen, aangezien hij de warmste is. Jij en ik, Noah, zullen proberen zijn hitte tegen de acceptatie te verzegelen. Misschien zal dat het wegsmelten."

'Misschien,' beaamde Noah.

'Wil je dat ik haar knuffel?' slikte Scrooge.

'Ik denk dat het jouw taak is, omdat er warmte nodig is.'

Dus zonder verdere dialoog probeerden de drie het idee van Marley. Het werkte echter niet, want het was geen hitte, maar passie die Flora zou doen opgroeien. Toen het eerste idee eenmaal mislukte, liep Noah rond en rond Flora's slaapvorm in de hoop een scheur te vinden die groot genoeg was om open te breken. Frustratie was zijn beloning.

Tegen de tijd dat Noah op de kustlijn zat, naast zijn broer en Scrooge, beheerste melancholie de stemming. Terwijl Flora naast hen lag, maar niet dichterbij dan de Poolster, haalde hij de kwartspunt uit zijn zak die ze hem had gegeven. Hoewel niets Newgate aanvaardbaar maakte, was het kristal het enige dat zijn hoop kracht gaf. Zelfs toen hij ter dood werd veroordeeld, ondersteunde de liefde die haar kristal koesterde zijn moed om de toekomst onder ogen te zien. Bij elke liefdevolle indruk begon Noachs innerlijke lichtgloed door de punt van het kristal te stromen.

Terwijl zijn tranen op het kristal vielen, explodeerden de regenboogkleuren uit de ene druppel spookachtig verdriet die zich aan de punt van de punt hechtte. Door de druppel

reflecteerde elk stofje dat zich tijdens zijn groei op het punt had afgezet een hele regenboog in Transmogryfy. Terwijl honderden gekleurde spectrums Noah omringden, zorgde hun inspiratie ervoor dat hij opsprong, het kristal op Flora's borst plaatste en vervolgens met beide handen hard naar beneden drukte. Hij wist niet wat hij deed, maar het voelde gewoon goed.

Niets zieDit gebeurde totdat Noah intuïtief zijn ogen sloot, zijn gedachten tot rust bracht en vervolgens de vreugdevolle herinneringen aan zijn leven met Flora in zijn geest zag spelen. Alles, van de geneugten van de balzaal tot de slaapkamer, nam de controle over. De passie bij Noah begon te zwellen. Emoties maakten het kristal warm en vervolgens heet. Terwijl herinneringen door het kwarts gingen, begon het de korstige Coss Acceptatie binnen te dringen. Toch loste het onderzoeken van het kristal de Aanvaarding alleen op als bepaalde gedachten werden gegenereerd-bepaalde vleselijke gedachten.

Het vrijen in hun echtelijke slaapkamer was altijd vriendelijk, speels, maar vooral hartstochtelijk geweest, met aanhoudende kussen. Noah werd zo in beslag genomen door de gedachte aan hun gedeelde sensualiteit dat toen de hele bedekking van Coss Acceptance, zonder waarschuwing, loskwam, hij het kristal in een reflex op Flora's buik liet vallen.

Terwijl hij zich uitstrekte om het kwarts te pakken, pakte Flora het van hem af. Terwijl ze de punt rechtop tegen haar baarmoeder hield, begon het kristal te neuriën in ritmes van harmonische tonen. Langzaam trillende beelden van een baby begonnen naast de zes driehoekige vlakken van de punt te zweven. Elk van de zes baby's gloeide in een andere kleur van de regenboog.

Gefascineerd door deze zich ontwikkelende kinderen riep Noah uit: 'Dit is de dochter waar ik op hoopte!'

Verbijsterd antwoordde Flora met: 'Nee, het is mijn zoon!'

Samen zagen ze allemaal hun gewenste kind in wezen, maar toch waren ze allebei onzeker over de waarheid van hun visie. 'Ebenezzer,' zei Noah, 'hebben we een jongen of een meisje?'

Scrooge keek naar de zes beelden in de hoop een ander onderscheid dan kleur tussen hen te ontdekken. Toen er niemand kon worden ontdekt, gaf hij Flora eenvoudigweg haar wens: 'Het is een jongen.' Na de geslachtsverklaring combineerden de zes baby's zich boven de punt van het kristal tot één giechelende jongen.

Noach pakte het kind op, hield hem tegen zijn borst en zei, terwijl hij het voorhoofd van zijn zoon kustte, met vreugde: 'Hier is mijn erfenis.'

Flora, vervuld van haar eigen euforie, sloot zich aan bij de familie. Samen voelden de drie, door de aantrekkingskracht van haar goedheid, een oproep uit de afgrond... de roep van het Oneindige Bewustzijn tot Mogrificatie. Deze dringende opdracht vereiste actie. Toen de drie zonder waarschuwing richting de Abyss Of Final TransmogriFY liepen, transformeerde een explosie van veelkleurige Acceptatie hen. Rainbows of Acceptance verspreidden zich door TransmogriFY, wat op zijn beurt een vrolijkheid creëerde bij alle Mogs die zelden wordt ervaren. En eerlijk gezegd was niemand vóór dat moment ooit getuige geweest van een mogrificatie buiten de afgrond.

De gelukzaligheid van de Aanvaarding hing in de lucht toen bepaalde kleuren bij verschillende energieën verdwenen. Rood, met zijn langste vibratie, bleef hangen, waardoor het blauwachtige licht van TransmogriFY een beetje lavendelkleurig werd. In de rode Acceptatie bevonden zich alle gedeelde herinneringen uit de kindertijd van Jacob en Noach. Terwijl ze door Marley's gedachten gingen, overweldigden de tranen van persoonlijk verlies hem. Zijn taak van outreach was vervuld, maar toch zat het verdriet over het permanente verlies van zijn broer hem dwars. Hij realiseerde zich echter dat dit zijn eigen schuld was, dus accepteerde hij de emotionele angst.

Terwijl de mist van gekleurde Acceptatie optrok, wendde Jacob zich van de Poel van Gebroken Geesten af naar de Dam der Verbroken Delen. 'Het is tijd om je naar huis te brengen, Ebenezer.'

"Echt, zo snel?" De twee mannen keken elkaar aan en grinnikten toen bij de gedachte aan een snelle ontsnapping.

"Tijd is persoonlijk in TransmogriFY."

"De tijd is hier droomachtig. Elk moment lijkt binnen zijn eigen gelegenheid te bestaan."

Marley pauzeerde even om de woorden te vinden, maar het concept in zijn gedachten kon nooit het gewenste gesprek opleveren dat inzicht zou geven in het huidige moment van Transmogryfy. Dus in plaats van het te proberen, verklaarde hij alleen maar: 'Ik denk dat we door de Dam der Losgekoppelde Onderdelen moeten gaan. Het zal onze reistijd met minstens 75 procent verkorten.'

"Ik heb niet het gevoel dat het veilig is." Kijkend naar de top van de Krater der Afgehakte Geesten voegde Scrooge eraan toe: 'Maar ik wil hier ook niet blijven rondhangen.'

'Je hebt nooit problemen gehad met het verzamelen van wapens voor de Poel. Het lijkt erop dat Apurto je heeft gezegend met een soort onoverwinnelijke energie.'

'Dat weet ik niet zeker, Jacob.'

'Ik heb een paar Vuurtwirlers veiliggesteld terwijl ik naar de Poel liep. Ik zal niet toestaan dat de skeletten je grijpen.'

'Nou, ik weet dat je het in ieder geval zult proberen,' zei Scrooge, in een poging zichzelf te overtuigen. Daarmee stapte hij in de grootsheid van de Dam. De enorme omvang ervan achtervolgde zijn menselijke waarnemingen met zijn miljoenen skeletachtige ledematen die in de lucht grepen en schopten. De spichtige vingers en voeten slaagden er alleen in beweging en worstelden om betekenis.

**** Staaf Tien ****

Twijfels aan jezelf Kalm

BIJ ELKE STAP probeerde een lichaamsdeel Scrooge te duwen, te duwen of te grijpen. Het kostte hem verschillende stappen om de manoeuvres te ontwikkelen die nodig waren om de meeste te ontwijken en met geweld alle andere ledematen op zijn

weg door te dringen. Toen hij zich eenmaal had aangepast aan de voortdurende aanvallen vanaf de Dam, veranderde hij zijn focus door te zeggen: "Tot nu toe nrah's regenboogkleurige acceptatie was de beste."

'Dat was de schuld van Flora,' antwoordde Marley.

"Hoe weet je dat?"

'Noach was niet klaar voor mogrificatie. Hij was nog steeds te veel boos op mij. Hij had teruggestuurd moeten worden naar het hol, of zelfs naar zijn kamer in de Pit Of Anger. Acceptatie zal nooit plaatsvinden als vergeving ontbreekt."

'Hij heeft je vergeven, Jacob.'

Marley bleef staan, wendde zich tot Scrooge en vroeg toen: 'Hoe weet je dat?'

'O, twijfel er niet aan dat Noah je nog steeds wantrouwt. Toch denk ik dat hij je in de studeerkamer vrijwel onmiddellijk vergaf.'

'Als je zegt 'ik denk', betekent dat niet 'ik weet het'. En toch is uw verklaring alsof u op de hoogte bent."

'Noah heeft me verteld dat hij je vergeven heeft. Is dat een uitspraak die direct genoeg voor je is, Jacob?'"

'Als ik het zou kunnen geloven, doet Noah nu alsof hij mij haat. Dat is geen vergeving."

'Je wilt geen vergeving. Je wilt dat Noah doet alsof er niets is gebeurd. Dit gaat alleen om JOU behagen, Jacob."

"Is er geen beloning bij het voltooien van een Outreach-taak?"

'Het is duidelijk dat het bevrijden van Noah en Flora niet het totaal van je taak is. Jacob, je hebt een kil en bedrieglijk gedrag. Noah is op zijn hoede dat deze schurkendrift in jou, waar jij je niet eens van bewust lijkt te zijn, hem opnieuw schade zal berokkenen. Dus waarom zou hij iets anders doen dan jou vergeven... wat gedaan wordt zodat hij kan herstellen van jouw kwaad?'

'Dus ik ben mijn broer voor eeuwig kwijt?'

'Je bent je broer niet kwijt. Je bent de controle over je broer kwijt.'

"In de praktijk is het hetzelfde."

"Dat is het."

Met zijn tweeën volgden ze het pad van buigende handen en trappende voeten. Het fladderen en fladderen belemmerde elke stap die werd gezet, maar uiteindelijk normaliseerden de ontwijkende en zijwaartse bewegingen.

Terwijl ze zich aanpasten aan de obstakels op het pad, bracht Marley het onderwerp van zijn broer weer ter sprake. 'Waarom bevrijdt zijn vergeving mij niet?'

'Omdat het bedoeld is om zichzelf te bevrijden. De angst voor je daden creëerde je kooi. Noah heeft geen sleutel tot jouw Mogificatie, Jacob. Hij mag dan uw taak zijn geweest, maar hij is niet uw absolutie.'

Jacob bleef even staan en sprak toen over het verleden. "Misschien bracht het feit dat ik de baby van het gezin was, mij in de positie om de verwende te zijn, de nemer binnen het gezin."

"Dat is belachelijk! Je bevindt je nog steeds op het pad van een schurk, Jacob. De volgorde van de geboorte van een kind speelt een rol binnen de machtsstructuur van het gezin. Toch was het niet voorbestemd dat je je broer zou laten vermoorden. Die

oneerlijkheid die je in je wezen hebt gecultiveerd.' Scrooge, nadat hij het hardst had gezegd, eindigde met: 'Je zult alleen verlossing vinden als je buigt voor wat je ten dode opgeschreven heeft. Op dit moment heb je het verkeerde inzicht dat wat er is gebeurd buiten jouw schuld lag. Jacob, jij hebt veroorzaakt... jij hebt dit veroorzaakt.'

Alle Vuurtwirlers in Jacobs hartketen ontploften en stuurden spookachtige fragmenten van hem door de Dam. Terwijl zijn vorm zichzelf opnieuw creëerde, kreeg Jacob een besef. Hij heeft misschien altijd geweten dat hij de kwelling van Noach veroorzaakte, maar hij heeft nooit de last ervan gevoeld. Zijn acties destijds waren er een van samenspannen om de schade te herstellen, terwijl hij onopgemerkt wegglipte. En nu... besepte hij hoe vreselijk een mens hij was, dus hilde hij. Dit waren niet de tranen van verdriet, maar van reiniging. Het verdriet over zichzelf verliet hem. Toen bewustzijn de plaats innam van zelfbehoud, kalmeerden Jacobs emoties. Om zijn nieuwe inzicht uit te leggen, zei Jacob: 'Ik heb het gevoel dat gerechtigheid alleen kan worden gediend als ik om onmiddellijke mogrificatie vraag.'

'Jouw ervaringen zijn lessen die het Oneindige Bewustzijn nodig heeft. Je denkt misschien dat Onmiddellijke Transmogrificatie een rechtvaardige straf voor je is-maar voor zover ik weet, dient het alleen om je angst te stillen, en zou het niets opleveren voor het Oneindige Bewustzijn. Is dat jouw verlangen-om de verantwoordelijkheid van je leven de rug toe te keren?'

'Ebenezer, je verbaast me. Had ik maar jouw eer.'

'Je hebt je eigen goedheid, Jacob... repareer die. Vernietig het niet.'

Er ontstond een ongemakkelijke stilte toen ze de Dam passeerden. De constante beweging van armen die de benen duwden, fascineerde de mannen. De hoop ledematen, die nooit Mogrified zouden worden, straalde een emotionele angst uit die ervoor zorgde dat Scrooge nerveus werd. Marley voelde voor het eerst in zijn leven de angst van een ander. Zonder Vuurtwirlers om Scrooge terug naar de Weg te drijven, besloot Marley tot het enige dat in hem opkwam. Voor het welzijn van zijn bezorgde vriend zou hij de lichaamsdelen tot rust brengen.

Met een deugdzame bedoeling ging Marley voor Scrooge liggen. In de hoop het botsen van botten te dempen, zei hij tegen Scrooge: 'Loop op mij af.' Dit eigenaardige visioen van een geest die een veld met skeletresten bedekte, leek niet meer dan een gebaar. Niettemin stapte Scrooge op zijn vriend af. De ledematen onder Marley schreeuwden

allebei en schoten vervolgens van woede door zijn lichaam. De schok van uitstekende vingers die nog steeds probeerden Scrooge's benen vast te pakken, zorgde ervoor dat hij van de gespietste geest sprong.

Marley voegde zich opnieuw bij Scrooge midden op de Dam Of Disconnecteerde Parts en verklaarde toen: 'Ik kan niet eens een geschikt idee krijgen om je mee te kalmeren, Ebenezer. Mijn mislukkingen zijn overweldigend!'

'En toch helpt zelfs jouw verlangen om mijn toestand te verbeteren. Het is niet succes, maar inspanning, die de waarde van een persoon laat zien. Jij, Jacob, lijkt nederigheid te verwerven. Neem nu dat zaadje van bewustzijn en plant het in je daden.'

Op aandringen van Scrooge namen de spanningen van Marley af. Ze liepen verder naar de andere kant van de Dam. Hoewel de afstand tot de Weg enorm was, leken geen van beiden nog langer verontrust door de eisen die de omvang van het gebied stelde. Marley dacht na over het nieuwe zaadje van 'nederigheid' dat hij zojuist had verworven, terwijl Scrooge voorzichtig liep.

Zonder een woord te zeggen trok Marley zowel een rechter-als een linkerarm van de Dam. Van elke hand verwijderde hij hun wijsvingers en gaf ze vervolgens aan Scrooge. Scrooge deinsde achteruit van Marley terwijl hij uitriep: 'Wat voor verwarring is dit?'

'Steek elke vinger in een oor. Het kan helpen om het lawaai te verzachten.'

"Meen je het serieus?"

'Ik zal niet ophouden met het bedenken van manieren om je te helpen, Ebenezer.'

Zich realiserend dat de hulp een puur motief had, plaatste Scrooge de botten in zijn oren. Het effect was verbazingwekkend, want de vingers resoneerden met dezelfde frequentie als de afgedankte ledematen van de Dam. Deze pulserende trillingen absorbeerden alle geluiden, behalve gedempte spraak.

"O my, dit is wonderbaarlijk," kondigde Scrooge aan.

"Eindelijk heb ik iets goed gedaan."

"Wat?! Ik kan je nauwelijks horen."

Marley schreeuwde: "Voel je je beter?!"

Het volume van Marley's stem schudde Scrooge. Aarzelend keek hij naar deze spookachtige vriend en verklaarde toen: 'Je stem is zo krachtig als die van een Vuurtwirl. Ik durf te stellen dat je me met je stem over de Dam zou kunnen gooien.'

Marley's gebrul werd luider. "Ja, maar zou je heel willen aankomen?!"

Voordat de zin was afgelopen, landde Scrooge hard op zijn achterwerk. Hij kronkelde door de kracht van de spreker en stond op om aan te kondigen: 'Ik ga voor de veilige route.'

De visuele afstand tot de Weg bleef voortdurend groot. Terwijl ze liepen, groeide er een stilte tussen hen, want het was gemakkelijker dan het geschreeuw dat momenteel nodig is voor een gesprek. Marley's stilte veranderde in contemplatie, die uitgroeide tot dromen, en vervolgens tot een plaats van gratie die kon worden aangeraakt. Terwijl een stortvloed van verantwoordelijkheid zijn geest overspoelde, steeg hij op van de Dam.

'Jacob, wat is er aan de hand? Waar ga je heen?'

"Het is mijn hartketen. Het is weg."

Scrooge spande zich in om het te horen, verwijderde de vingerbeentjes en zei toen: 'Dus je weegt gewoon minder. Daarom zweef je?'

'Zonder twijfel. Toch was gewicht nooit de last van die ketting.' Over zijn schouder kijkend, vertrouwde hij toe: 'Ik word geroepen, Ebenezer.'

"Gebeld? Hoe gebeld?"

'Het is waar, Ebenezer-niet wat-de afgrond roept. Ik ben hier klaar voor.' legde Marley uit terwijl een onzichtbare kracht aan zijn achterkant trok. Toen hij uit Scrooge werd getrokken, schreeuwde hij: 'Ga gewoon terug naar de Weg en de uitweg uit Transmogrify zal zich openbaren.'

Verbijsterd schreeuwde Scrooge Marley na terwijl hij zag hoe hij werd weggevoerd: 'Ga gewoon terug naar de weg? In mijn eentje? Humbug, Jacob! Kom terug! Humbug, ik zeg het je! BAH HUM...' maar Marley verdween uit het zicht voordat Scrooge andere woorden kon vinden om zijn woede te uiten. Hij zakte op zijn knieën, ademde zo diep als zijn borstholte toeliet, en liet toen een stroom van verdriet ontsnappen. "Waarom verlaat iedereen mij?" Hij verwachtte geen antwoord, maar kreeg er toch één.

"Ik ben bij je sinds de dag dat je werd geboren." Scrooge keek met zijn hoofd alle kanten op en zocht naar de stem, maar er was geen entiteit gelokaliseerd toen deze weer sprak. "Ik zal je nooit verlaten."

Verbijsterd antwoordde hij: 'Fanny? Ben jij dat?'

"Ja, de fluisteringen van mijn essentie spreken."

'Ik hoor je via voltooide gedachten, maar toch kan ik je niet zien. Waar ben je?'

"Ik heb nooit een pauze in Transmogrify doorgebracht, Ebenezer. Ik ben Acceptatie en vul elk frequentieveld, op elk moment. De kracht van mijn ervaringen is niet specifiek; ze stromen overal."

'Dus ik zal jouw aanwezigheid alleen kennen aan de hand van de woorden in mijn gedachten?'

"Je gedachten creëren die echo."

'Ben je echt genoeg om me te helpen terug te keren naar Londen?'

'Ik ben hier om je te helpen de Dam te overleven.'

Scrooge snakte naar adem bij het idee van niet-overleving. "Zou ik uit je geheugen verdwenen zijn als ik sterf in Transmogrify?"

'Ja, dat zou je willen, maar niemand die kijkt, wil dat.'

"Kijken? Zijn er hier nog andere entiteiten van Acceptatie? Ik kan er geen een zien."

"Kijk naar de Corridor Of Phantoms."

Scrooge deed wat hem was opgedragen en knipperde toen met zijn ogen. Boven hem, op de Corridor, zweefde een menigte geesten. De horde realiseerde zich dat ze in de gaten werden gehouden en begon te juichen en dingen te schreeuwen als: 'Je bent zo dicht bij de Weg.' Een ander riep: 'Verdwaal niet.' Maar het was pas toen hij hoorde: "Ik zou helpen als ik kon", dat Scrooge zweeg, nee, hij kwam volledig tot stilstand. Zijn adem was niet eens waarneembaar.

"Ben je gewond?" vroeg zijn zuster.

'Waarom kan die geest mij niet helpen?'

"Je hebt de weg verlaten. Er is een reden waarom u werd opgedragen dat niet te doen."

'Jacob... wat een schurk blijft hij.'

'Je hebt de weg verlaten, Ebenezer. Het feit dat u onder dwang werd gedwongen, betekent niet dat u de verantwoordelijkheid heeft om uw belofte na te komen.'

"Transmogrify behoort niet tot mijn voorkennis. Jakob..."

'Ja, het ontbreekt Jacob nog steeds aan integriteit, maar je zult op eigen kracht terug naar de Weg moeten gaan, Ebenezer.'

"Hoe kon Jacob Acceptatie worden met zo'n zwakte? Transmogrify is hypocriet."

"Alleen de voltooiing van de Task of Outreach is vereist voor Mogrificatie. Als het Oneindige Bewustzijn perfectie vereiste, zou zelfs ik daar niet in geslaagd zijn."

Scrooge glimlachte voordat hij zei: 'Je bent onberispelijk... tenminste naar mijn mening.'

'Je moet terug naar de Weg.'

"Hoe ver ik ook reis, het lijkt alsof ik nooit afstand win."

'En daarin zit jouw moeilijkheid. Kijk naar links. Wat zie je?'

Scrooge deed wat hem was opgedragen en antwoordde toen: 'De krater.'

'Keer je nu om alsof je teruggaat naar de Poel en kijk dan nogmaals naar links.'

Dit vreemde verzoek leek voor Scrooge een spelletje, maar hij voerde het verzoek toch uit. Toen hij weer naar links keek, zag hij de krater. "Welk mysterie is dit?"

‘Jij, mijn broer, bent de Crater Of Severed Spirits binnengegaan, behalve dat het in dit geval eigenlijk afgehakte lichaamsdelen zijn. Niettemin creëert deze hoop botten waardoor we omringd zijn het membraan dat ze bevat, net zoals de geesten in de krater dat doen.”

"Ik zie geen deklaag rond de Dam-niet zoals die bij de krater."

"Het fineer is niet meer dan piekerig. Toch is het voldoende om de ledematen binnen de Dam in bedwang te houden.' Toen ze Scrooge's volgende gedachte voelde, voegde Fanny eraan toe: 'Deze insluiting is een etherische façade van symmetrische beelden.'

'Ik denk dat ik een wetenschapper nodig heb om uit te zoeken wat die verklaring betekent, Fanny.'

"Met andere woorden: de muren hier zijn reflecterend, spiegelachtig. Helpt dat concept je, Ebenezer?"

'Dat verklaart zeker het gebrek aan vooruitgang. Maar hoe kan ik deze visuele handicap overwinnen?"

"Maak jezelf blind door je ogen te sluiten." Terwijl haar broer zich aan de richtlijn hield, echode het omklemmen van ledematen door de hele Dam. 'Ik weet dat je de armen en benen in conflict hoort, maar luister naar het ritmische, hoge geluid. Hoor je het?"

De inspanning was een zware last voor Scrooge, want de ontdekking van slechts één geluid, boven het gebrul van een ander, kon alleen gekend worden als hun vibraties rechtstreeks in de geest binnendrongen. "Vaag."

'Concentreer je op dat gedempte geluid, Ebenezer. Krijgt het volume?"

'Ik geloof het wel.'

'Loop rechtstreeks naar dat geluid toe.' Opnieuw volgde Scrooge de instructies op: 'Goed, blijf nu die toon volgen.' Het schrille geluid buiten de Dam werd heviger, terwijl de ledematen waarop werd getrapt met wreedheid explodeerden. De lichaamloze ledematen voelden de blindheid van Scrooge en leken zich erop te concentreren hem te laten struikelen. Armen gooiden benen over zijn pad terwijl handen tijdens het passeren op zijn achterkant sloegen. Het voortdurend ontwijken van agressieve acties had tot gevolg dat Scrooge de concentratie verloor die nodig was om de toon te horen. In zijn gedachten hoorde hij Fanny's aanmoediging. "Je bent bijna veilig, stop niet."

"Ik kan het geluid niet meer horen."

'Ebenezer, je bent alleen maar de richting kwijt. Het geluid dat u volgt, heeft een smal bereik. Je hoeft je alleen maar om te draaien totdat je het weer hoort.' Fanny's begeleiding kalmeerde Scrooge's spanningen. Hij raakte nooit gewend aan de problemen van de lastige ledematen, maar wilde niet toestaan dat ze hem ruïneerden.

Er klonk een donderend geschreeuw uit de Gang toen geesten Scrooge's terugkeer op de Weg toejuichten. Onmiddellijk opende Scrooge zijn ogen en ontdekte dat de bron van het rumoer in zijn hoofd afkomstig was van de Cyclus van Hebzucht. Terwijl de nieuwsgierige geesten boven hem zich op hun eigen behoeften begonnen te richten, gaf Fanny Scrooge de opdracht door tegen hem te zeggen: 'De regens van de duisternis wachten op ons.' Jacobs angst voor de regen stroomde in Scrooge's geheugen en bracht de angst voor mogelijke gevaren met zich mee.

'Ik zal je vertrouwen,' zei Scrooge, meer tegen zichzelf dan tegen Fanny.

Toen Scrooge aan de wandeling naar de Regens begon, verontschuldigde hij zich bij zijn zuster. 'Het spijt me dat ik je huwelijk nooit heb goedgekeurd. Connor was een goede man.'

"Ja, dat was hij." De gedachten in Scrooge's geest stopten even voordat hij hoorde: 'Toch, Ebenezer, veroorzaakte mijn persoonlijke vreugde voor een echtgenoot en gezin de verlatenheid van de twee mensen van wie ik het meest hield.'

"Ik weet dat ik een van die twee ben," zei Scrooge.

'Je bent-net als vader.' Zonder dat er een fysiek wezen was om naar te kijken, worstelde Scrooge met de emoties van zijn zus. 'Jullie hebben mij allebei afgewezen,' zei Fanny.

"Ik wist hier niets van. Ik was zo boos dat vader mij van school verwijderde voordat ik mijn opleiding kon afmaken, en vervolgens weigerde hij met mij te praten. Het spijt me zo, Fanny, dat ik hem jarenlang zag, elke keer dat ik naar je keek."

'Je werd door hem niet zo afgewezen als je denkt.'

Deze verklaring was iets waar Scrooge over nadacht voordat hij op bewijsmateriaal aandrong. 'In welk opzicht heeft vader mij niet afgewezen?' Hij hield persoonlijke waarheden voor je verborgen, zodat je niet door zijn ontberingen zou worden belast.'

'Ik dacht dat ik zijn ontbering was.'

'Herinner je je het instorten van de steigers van de New London Bridge?'

'Heel Engeland heeft daarvan gehoord.'

"Vader stierf bijna toen de steiger viel, en hij herstelde nooit volledig van zijn verwondingen."

Dit nieuws schokte Scrooge zo volledig dat hij een verklaring eiste. "Waarom hoor ik dit nu pas?"

'Wat zou je gedaan hebben als we het je destijds hadden verteld?'

"Ik zou naar huis zijn gekomen en naar mijn werk zijn gegaan, zoals ik had moeten doen."

'Nee, vader heeft zijn spaargeld uitgegeven, zodat jij, Ebenezer, na het ongeval nog een jaar extra op school kon blijven. Hij heeft zelfs de medische zorg verspeeld om jou te helpen.'

'En nadat ik van school ging... waarom werd ik dan verbannen?'

'Vader had het zo moeilijk, vooral nadat je weer in huis was verhuisd. Door het ongeluk werd zijn linkerarm verwoest. Hij moest die arm aan zijn voorkant vastbinden, anders zwaaide hij bij elke stap heen en weer.'

"Het klopt niet dat ik nooit heb mogen helpen."

'Vader was vastbesloten dat je zou slagen. Hij maakte mij duidelijk dat het zijn zorg was dat hij nooit jouw zorg zou worden. Het was hardvochtig, maar toch gedaan met de beste bedoelingen, Ebenezer.'

'Toen ik jonger was, zou ik ermee hebben ingestemd. Maar nu ik het grootste deel van mijn leven heb geleefd, weet ik dat dit verkeerd was, Fanny.' Scrooge schudde zijn hoofd heen en weer voordat hij eindigde met te zeggen: 'Waarom moest ik leven met het idee dat vader mij haatte? Waarom had je niet op zijn minst die pijn in mij kunnen troosten?'

'Vader dreigde mij uit zijn leven te bannen als ik dat deed. Uiteindelijk heeft hij mij toch afgewezen, de dag nadat Connor en ik getrouwd waren.'

'Dus hij heeft Connor nooit goedgekeurd?'

'Eigenlijk heeft hij het huwelijk goedgekeurd... tot de dag na de bruiloft.'

'Wat is er gebeurd? Wist hij niet dat je van ons huis naar dat van Connor zou verhuizen?'

'Nee, op de bruiloft vroeg een van Connors vrienden hem waarom er geen bruidsschat was. Vader hoorde hun gesprek en schaamde zich zo dat hij mij verstootte.'

'Je verdiende zo'n behandeling niet.'

'En toch heb jij mij ook verstoten, Ebenezer.'

"Ik heb nog steeds spijt van mijn tekortkomingen als overgevoelige, ongevoelige man."

Scrooge dacht na over de mengeling van daden die zonder zijn medeweten hadden plaatsgevonden. Het idee dat zijn vader voor hem zou opofferen, zelfs als hij ernstig gewond was, was nooit bij hem opgekomen. Het besef dat hij jarenlang met deze man had samengewoond zonder ooit door hem te zijn erkend, bracht het besef teweeg hoe trots zijn vader was. Uiteindelijk leek het de enige waardigheid die hem nog restte, en hij gebruikte het als een wapen.

Bij de Rains aangekomen, vroeg Scrooge: 'Moeten we niet naar de ingang gaan?'

'Alleen de Rains Of Darkness laten de levenden Transmogrify passeren. Jij, Ebenezer, kreeg speciale toegang omdat je beloofde op de Road Of Phantoms te blijven.'

Scrooge slikte moeizaam voordat hij toegaf: 'Ik weet dat ik die belofte niet heb gehouden.'

'Nee, dat heb je niet gedaan. Maar als je de belofte nakomt, zal het misbruik worden vergeven, maar niet vergeten.'

'Heeft de terugkeer op de Weg de 'belofte' niet bevestigd?'

'Niet helemaal. Je moet je ertoe verbinden op de Weg te blijven, ongeacht de omstandigheden, van hier tot daar.'

'Echt, Fanny, ik ben te moe om de Weg te verlaten. Daarom beloof ik dat ik op de Weg zal blijven.'

Scrooge stopte voor de Rains en keek naar de stortbui terwijl Fanny zei: 'Ebenezer, je bent daar. Betreed de Rains Of Darkness.'

Het laatste woord, 'duisternis', galmde door Scrooge's geest. De echo greep zijn hart en perste het vervolgens in zijn trillende stem. 'De angst in Jacob's Rains maakt me nog steeds bang, maar toch is het geen angst vergeleken met de schande die ik zou lijden als ik de Road zou verlaten. Ik heb die belofte zojuist opnieuw gedaan, en ik zal me eraan houden totdat mij wordt verteld dat we... daar zijn. Zelfs als hier blijven eliminatie betekent.'

'Je weet dat het voor jou nog erger is dan dat. Eliminatie is het verlies van het lichaam. Nietigheid is het verlies van zowel lichaam als geest. Je zult teniet worden gedaan zonder dat iemand een herinnering heeft.'

"Ik zal de weg pas oversteken als ik..."

"...Daar." De stilte ontwikkelde zich tot spanning. 'De eer van je woord is hersteld, Ebenezer, nu is het tijd om je angsten onder ogen te zien. Kijk naar de regen, wat zie je?'

Scrooge had geen idee waar hij naar moest zoeken, maar zei uiteindelijk: 'Een zondvloed?'

Je voelde Fanny glimlachen toen haar volgende gedachte loskwam. 'Het is vastgesteld dat de regen nat lijkt, maar voor jou, Ebenezer, is de regen je 'daar'. Het is nu tijd dat je je moeilijkste angst onder ogen ziet. Loop van de weg af. Ga de regen in.'

'Dus deze plek, de Rains, is het 'daar' van mijn belofte?'

"Ja, het is het pad."

'Ga je met me mee? Zijn de regens gevaarlijk voor je, Fanny?'

'Nergens is het gevaarlijk-en er wordt ook geen bepaalde locatie aanvaard. Niettemin, Ebenezer, is dit jouw reis. Je moet deze zelf voltooien.'

Scrooge wees naar de stortbui en bevestigde toenmed: "Dus ik moet 'daar' naar binnen gaan?"

"Het is in uw belang."

'Een tijdje geleden vroeg Jacob me van wie ik hield, en ik zei niemand. Maar ik had het mis, Fanny, want ik heb altijd van je gehouden.'

'Je houdt van anderen, Ebenezer, je hebt alleen nog niet geïdentificeerd wie.'

'Nadat Belle mij verliet, wilde ik nooit meer een andere romantische partner vinden.'

"Liefde is oneindig veel krachtiger dan romantiek."

"Ik heb geen kinderen om van te houden, maar ik denk dat alle Cratchit-kinderen denken dat ik van ze houd."

"Zul jij?"

"Is liefde alleen maar het creëren van kortstondige emoties... of is het een eeuwige gebeurtenis die emoties vastlegt?" vroeg Scrooge.

"Het kunnen deze zijn, en meer. Liefde is zowel abstract als concreet. Je kunt geen spierkracht uitoefenen op liefde, maar liefde heeft de macht om oorlogen te beëindigen. Moeders vol liefde zijn gestorven voor hun kinderen. De man die onze vader uit de ijsskoude Theems trok, heeft zijn leven gered door liefde. Hij bracht dezelfde liefde voort die de Task Of Outreach creëert binnen Transmogryfy-die van dienst is aan anderen." Fanny liet haar broer even pauzeren en vroeg toen opnieuw: 'Hou je van de Cratchit-kinderen?'

Scrooge dacht even na en kondigde toen aan: 'De kinderen baren mij een beetje zorgen. Kun je van iets houden waar je je zorgen over maakt?'

Fanny lachte om Scrooge's onschuld. 'Dat maakt deel uit van de liefde van ouders. Niet alle liefde die ouders aan hun kinderen zullen geven, maar bezorgdheid begint vanaf de eerste dag en is verbonden met liefde. Ebenezer, je klinkt als een ouder.'

"Ik geef wel om de kinderen. Maar om te zeggen dat ik ze allemaal evenveel koester... ik weet niet zeker of ik dat wel kan. Het lijkt erop dat het mijn aard is om sommige kinderen leuker te vinden dan andere. Dus ik zou waarschijnlijk geen liefhebbende ouder zijn."

'Behandel jij het kind waar je het meest van houdt beter dan de anderen?'

"Nee, dat doe ik nooit."

'Je kent de liefde wel degelijk, Ebenezer. Maar jij vergeet, net als de meesten, dat de grootste kracht van de liefde er een is dat ze zowel een abstract concept is als een concrete kracht in actie.'

'Dat blijf je me vertellen. Maar Fanny, dragen niet alle sterke emoties een energiekracht met zich mee? Is terreur niet net zo krachtig als liefde?'

'Absoluut, maar wie ken jij die richting terreur zal rennen? Liefde geeft de mensheid het verlangen om grootsheid te creëren. Vanaf het moment van geboorte is liefde waar het individu naar toe rent.'

'Ja, ik denk dat de meeste mensen alles zullen doen om terreur te voorkomen. Dus zoals ik het begrijp, wordt datgene wat we benadrukken sterker, en datgene wat we vergeten verzwakt?'

'Dat is altijd de waarheid van de werkelijkheid geweest, Ebenezer. En nu moet je je grootste kwetsbaarheid onder ogen zien. Je moet de Rains Of Darkness binnengaan. Wees niet bang; en accepteer verlichting als hij je vindt.'

Trillend gleed Scrooge niettemin de storm in. Onmiddellijk overspoelde een verticale uitbarsting van irisatie elke cel van zijn lichaam. Badend in het licht begon zijn huid te tintelen van de sensatie van de streling. Terwijl hij zich dieper in de vloed van luminescentie begaf, maakte zijn zicht plaats voor een verblindende bleekheid. Een ogenblik verloor hij zijn evenwicht, struikelde en viel toen.

Hij zat op de fysieke maar toch verborgen vloer. Terwijl hij zijn knieën tegen zijn borst trok, begon hij ongecontroleerd te lachen. Het geluid weergalmde voortdurend, en het werd pas stil in de omgeving nadat de vrolijkheid met geweld was gestopt. Zonder angst stond hij op en begon gewoon te lopen. Hij wist niet zeker of hij dapper of dom was, maar een overweldigend verlangen om te vertrouwen op de dubbelzinnigheid van zijn situatie verteerde alle verlangens om in paniek te raken. Hij was nog steeds bang voor wat hij niet kon identificeren, maar hij vertrouwde er nu diep op dat Transmogryfy hem veilig zou houden.

Terwijl Scrooge liep, begon de muur van licht plaats te maken voor zichtbaarheid. Toen zijn gezichtsvermogen was hersteld, stapte hij een spelonkachtige kamer binnen vol kloppende stalactieten. De visuele verschijning van de grot plaagde zijn geheugen.

Toen hij naar het midden van de kamer liep, realiseerde hij zich dat de stalactieten niet van mineraal waren gemaakt, maar in plaats daarvan pulseerden van leven. Twee verschillende soorten uitsteeksels bedekten het plafond. De meest actieve van de twee waren kleine roestkleurige coconvormige membranen. De angstaanjagende waren echter twee keer zo groot en creëerden een mistwolk om zich heen om ze te verbergen.

Terwijl hij omhoogkeek naar de voortdurende beweging van het plafond, keek hij met open mond toe hoe de kleinere uitsteeksels openspleten. De kracht liet duizenden kleine bruinachtige motten de kamer in vliegen. Met als doel gebrek, daalden ze neer op Scrooge. Elke mot kreunde van verlangen toen ze op hem landden. De beste onder hen gaven alleen maar uiting aan de noodzaak om te overleven. De ergste van hen begonnen onmiddellijk zijn kleren op te eten in de hoop in hun eigen bestaansmiddelen te voorzien. Voordat Scrooge zichzelf kon beschermen, bedekten de wezens zijn gedaante.

Terwijl de insecten in alle openingen van Scrooge begonnen te kruipen, lieten de grotere cocons een chaos van enorme, steeds veranderende motten los. Terwijl ze onder een mantel van wazigheid vlogen, landde elke mot op verschillende kleinere motten en zette ze vast op hun locatie. Terwijl de kleinere motten bleven klagen over hun behoeften, bleven de grotere wezens ten onrechte abeweerde dat degenen onder hen hun ongeluk verdienden. Beide groepen bruten combineerden zich bovenop Scrooge in een poging al zijn middelen uit te putten.

De wezens hadden hem zo snel ingehaald dat hij zelfs niet eens had geprobeerd ze uit zijn kleding te vegen, en nu was het te laat om te reageren. Verlamd door de vliegende wezens, was de enige actie die hem restte het schreeuwen om verlichting. 'Wat moet ik nu doen voor degenen die in gebrek en onwetendheid verkeren?' Bedekt met talloze motten begon Scrooge zijn laatste adem uit te blazen. Terwijl zijn knieën begonnen te bezwijken voor het dode gewicht van zijn lichaam, riep hij uit: 'Wil niemand helpen?' Eén knie bonkte met zo'n kracht op de grond dat het andere been ook kromp. 'Alsjeblieft,' jammerde hij.

Toen hij begon in te zakken, pakte een kleine mensenhand zijn pink vast. 'U doet genoeg, meneer Scrooge.' De hand van het kind kneep met kracht, schudde zijn pols en liet daarmee een wolk motten los. "Ieder individu is verantwoordelijk voor de sociale situatie." De welp van een mens rukte aan de arm van de oude man totdat de dreigende wezens van hun prooi wegvlogen. De meerderheid van de insecten bleef zweven in de nevel die door de grotere motten werd gecreëerd. Met elke beweging van hun vleugels verhulde een nieuwe mistwolk alles binnen de invloed van onwetendheid. Dus verdrong het kind Scrooge totdat de kamer vrij was van gevaar.

Scrooge stond op van zijn knieën. Terwijl hij zich concentreerde op de jongeren vóór hem, besepte hij dat hij haar kende. "Elizabeth?"

'Mamma en ik zijn hier voor papa. Kunnen we uw hulp veiligstellen, meneer Scrooge?'

"Ik ben je mijn leven dank verschuldigd."

Terwijl Scrooge naar de moeder-en dochtergeesten staarde, begon het flikkeren van een derde persoon te verschijnen. 'Mijn man is stervende,' kondigde Nancy aan.

"De luitenant?"

'Gilbert zal binnenkort in Teint aankomen. Toch vrees ik dat het Humphry is die zonder jouw hulp verloren zal gaan, Ebenezer.'

'Heeft Gilbert last van een schotwond?'

'Nee, de Krim is bezaaid met cholera.'

Scrooge keek naar de andere slachtoffers van die gevreesde ziekte en vroeg toen:
'Hoe? Wat kan ik doen?'

'Het kan maanden duren voordat de kennis van het overlijden van Gilbert Humphry bereikt. Hij zal radeloos en machteloos zijn. Peter helpt waar hij kan, maar Humphry zal meer leiding nodig hebben. Hij zal mentoring nodig hebben.'

'Heeft de jongen verlangens?'

"Wetenschap... alleen wetenschap."

'Dan weet ik een vertrouweling. Ik zal de toekomst van uw zoon stabiliseren.'

'Jij bent onze zegen-ga nu weg.'

SCROOGE, IN SLAAP IN de stoel naast zijn gedoofde haard, schoot rechtop. Terwijl hij wild met zijn ogen knipperde toen de ochtendzon door zijn raam naar binnen scheen, beseftte hij dat zijn kleren vol mottengaten zaten. Hij sprong overeind en hoorde het klokkenspel van de St. James's Piccadilly Church-en toen wist hij dat het Kerstmis was.

Hij danste door zijn kamer en zong op een opgewekte maar toondove manier. Scrooge maakte zich schoon voor de feestdagen, trok zijn beste pak aan, kamde zijn dunner wordende haar, schreef drie brieven en stopte ze elk in een eigen envelop. Hij vouwde de brieven in de zak van zijn jasje, verliet zijn huis en liep naar de Grote Zaal van het Royal Institution.

Bij elke stap zorgden de geuren van geroosterde kastanjes, het bakken van brood en de altijd aanwezige geur van paardenmest voor een overwegend aangename ervaring voor degenen die op vakantie gingen. Terwijl hij liep, maakte Scrooge een buiging ter begroeting van degenen die hij passeerde. Hij stopte pas toen hij een bedelaar passeerde, zijn dagelijkse munt in de beker liet vallen en toen hoorde: 'U doet genoeg, meneer Scrooge.'

Hij draaide zich om om te zien wie de spreker was, keek naar de bedelaar en fluisterde toen in zichzelf: 'Zou ik dat doen?' De bedelaar, die beseftte dat de woorden eigenlijk niet voor zijn oren bedoeld waren, bevestigde alleen maar zijn verklaring door zijn hoofd op en neer te schudden. Scrooge, die zijn waarde nog steeds niet accepteerde, ging niettemin verder.

Het was een bijzondere dag, maar niet ongewoon voor Kerstmis. Omdat de temperaturen in de winter mild waren, gaf alleen de noordenwind enige indicatie dat het weer zou kunnen omslaan in onweer. Maar op dit moment scheen de zon en Scrooge floot, niet op de juiste toon natuurlijk, maar met een gejuich dat door alle toeschouwers als vrolijk werd herkend.

Het straatbeeld bruiste van kleurrijke menigten artiesten, verkopers en carolers. De rijtuigen bewogen zich als een rivier over de geplaveide wegen. Gebouwen versierd met

hulst, groenblijvende planten en linten stonden langs beide kanten van elke Londense weg. Lachen was de stemming van de bevolking.

Terwijl Scrooge een jongleur ontweek die meerdere messen gooide, gooide hij een munt in de pot van de artiest en hoorde toen: 'U doet genoeg, meneer Scrooge.' Scrooge schudde zonder aarzeling alleen maar zijn hoofd heen en weer.

Toen hij het Koninklijk Instituut naderde, haalde Scrooge de envelop met de tekst 'Charitable Trust' uit zijn jas en stapte vervolgens de ingang van het gebouw binnen. Terwijl hij rechtstreeks naar de Lecture Theatre liep, zag hij hoe Michael Faraday zich klaarmaakte voor zijn kerstlezing over de chemie van verbranding.

Scrooge maakte een lang dienblad klaar waarin verschillende chemicaliën zaten en keek toe terwijl Faraday de container in brand stak. MultiEr braken vuurpijlen uit, waardoor vlammen van blauw, groen en paars ontstonden. "Dat zal opschudding veroorzaken", verklaarde Scrooge.

Faraday keek op van zijn tafel en zei: 'Ebenezer, hoe lang sta je daar al?'

'Net aangekomen, Michaël.'

'Denk je dat de kinderen onder de indruk zullen zijn van deze demonstratie?'

"Ik denk dat zelfs hun ouders onder de indruk zullen zijn," verzekerde Scrooge.

"Soms zijn ze meer gefascineerd dan de jeugd."

"Vuur zorgt ervoor dat je het opmerkt-en gekleurd vuur-nou ja, dat is ongeveer net zo merkbaar als vuur."

'Ik betwijfel of je hier bent om betoverd te worden door vuur, dus hoe kan ik je helpen, Ebenezer?'

Scrooge overhandigde de envelop met het opschrift 'Charitable Trust' aan Faraday en zei: 'Ik zou graag willen betalen voor de opleiding van een jonge man genaamd Humphry Albright.'

'Dit is ongebruikelijk, Ebenezer, maar vertel me eens over de jongen. Is hij nieuwsgierig, slim en bereid om hard te werken?'

"Zoals ik hem heb leren kennen, is hij een kwaliteitsvol persoon."

"Wij eisen niet alleen kwaliteit, maar ook intellect van onze mensen."

'Er is mij verteld dat hij alleen maar aan wetenschap denkt.'

'Ebenezer, waarom doe je dit?'

"Het kind is zojuist wees geworden."

'Er lopen veel te veel weeskinderen door de straten van Londen. Wat maakt deze anders?'

'Ik ben... ik weet zeker dat ik dit kind echt leuk vind.'

'Dus jij vindt hem speciaal, maar ik ook?'

"Ja, je zult hem uniek, behulpzaam en uitzonderlijk vinden."

Faraday nam de envelop van Scrooge aan, opende hem, keek naar het bedrag dat voor de jongen was voorzien en concentreerde zich toen langzaam op Scrooge's ogen. "Dit is meer geld dan nodig is om een tiental fellows op te leiden."

'Zolang er voor Humphry gezorgd wordt, kun je met het extra geld doen wat je wilt. Ik wil er alleen zeker van zijn dat er genoeg is voor de jeugd.'

'Dit is meer dan genoeg, Ebenezer. Als de jongen daartoe in staat is, zullen we een wetenschapper van hem maken.'

'Nog één ding, Michael: laat de jongen alsjeblieft niet weten dat je op de hoogte bent van het verlies van zijn familie.' Enigszins verbaasd stemde Faraday ermee in, en daarmee verliet Scrooge het gebouw.

Hij ging de straat op in de verwachting te worden begroet door vakantiejuich, maar ondanks die veronderstelling bevond Scrooge zich midden in een ruzie. Omringd door een groep toeschouwers waren de twee mensen in het midden te horen kabbelen.

'Laat me je rijbewijs zien,' eiste de agent.

'Ik ben alleen maar kerstliederen aan het zingen. Kan iemand zich niet vermaken en een maaltijd nuttigen zonder de monarchie uit te nodigen?'

'Smeek me niet. Jouw soort kent nooit legaal werk. Laat me je rijbewijs zien of ga verder.'

'Je zou mij zelfs een maaltijd weigeren.'

'Met de kwaliteit van je stem... zou ik ontkennen dat je zelfs maar een maaltijd verdient.'

Met deze opmerking deed Scrooge een stap naar voren en zei toen: 'De kerstviering gaat over het openen van het hart voor het lot van mensen in nood. Deze vrouw lijkt in nood te verkeren.'

"De wet is de wet, en de staat is niet verantwoordelijk voor de verstandlozen."

'Uw wreedheid in uw woorden verbijstert mij. Meneer, bent u onwetend geboren, of is dat een kwaliteit die u heeft ontwikkeld?'

De ogen van de agent werden samengeknepen en terwijl hij recht in het zwart van Scrooge's pupillen staarde, snauwde hij: 'Verlaag gewoon het volume.' Daarop stormde de officier weg-waarschijnlijk op zoek naar iemand die minder fortuinlijk was om lastig te vallen.

Scrooge liet een cent in de beker van de vrouw vallen en begon naar zijn telhuis te lopen toen hij een echo van stemmen hem hoorde roepen: 'U doet genoeg, meneer Scrooge.'

Tegen zichzelf redeneerde hij: 'Misschien wel.'

Terwijl hij het blok naar zijn bedrijf omsingelde, gaf het zwaaiende bord boven de deur aan dat de noordenwind aan kracht won. Toen hij het gebouw binnenkwam, herinnerde hij zich de dag dat hij en Jacob het pand betraden, zo'n dertig jaar geleden. Een melancholie van herinneringen flitste door zijn hoofd, maar niets bleef hangen in een anekdote.

Alleen in de arbeiderskamer keek hij naar hun bureaus. Ze hadden allemaal de envelop van de werknemer op tweede kerstdag in het midden van hun schrijfgebied liggen. De gebruikelijke pond hield de envelop op zijn plaats. Scrooge liep het kantoor van hem en Bob binnen. Op het bureau van zijn partner legde hij een envelop met de tekst 'Bob Cratchit'. Hij legde zijn hand op de envelop en fluisterde: 'Jij bent mijn geweten geweest, Bob, en hebt mij de waarde laten zien van dat wat buiten mij ligt.'

Toen hij naar de kluis keek, kreeg hij een idee. Hij opende de deur en haalde er een handvol pond uit. Terugkerend naar de arbeiderstafels schoof hij de middelste pond naar de linkerbovenhoek van elke envelop. Bij elk van de drie resterende hoeken voegde hij nog een pond toe. Omdat de vier hoeken van de enveloppen bedekt waren met munten, dacht hij: 'Er zou een kracht nodig zijn die sterker is dan de aardbeving in Dover Straits om die fondsen te verplaatsen.'

Van achteren hoorde hij: 'U doet genoeg, meneer Scrooge.'

Hij draaide zich om naar de bekende stem en zei: 'Dat is mij verteld.' Terwijl hij even pauzeerde, voegde hij eraan toe: 'Het verbaast me dat je familie je vandaag toestemming geeft om even weg te zijn.'

"Ik ben niet langer gewend aan het gegil van opgetogen kinderen."

'Ze hebben je op zoek naar privacy, hè?'

'Nou ja, in ieder geval een beetje rust. Ik kom terug zodra de vurigheid afneemt. Wat doe jij hier, Ebenezer?'

Hij overhandigde Bob de envelop met zijn naam erop en zei: 'Ik ga met pensioen, Bob.'

'Pensioen... mijn... wat heeft dit veroorzaakt?'

'Zwakke botten, mijn vriend, zwakke botten. Ik zou hier nooit op aandringen, Bob, maar ik zou graag willen dat je van Peter Nida een manager maakt. Het staat allemaal uitgelegd in de envelop.'

"Peter is een goede man, maar het is Fingal die op een promotie wacht."

"Ja, dat weet ik. Sinds ik vertrek, kun je ze allebei promoten. Het zou gemakkelijk moeten zijn om een speciale vooruitgang voor Fingal te bedenken."

"Dus dit is... tot ziens?"

"Ik zal in de buurt zijn; word nog niet te luxe."

"Extravagantie... ik?"

'Ik wed dat uw kleinkinderen uw afwezigheid hebben ontdekt.'

'Eigenlijk betwijfel ik dat. Toen ik ze verliet, waren ze methoden aan het bedenken om geschenken kapot te maken. Maar ik geniet van hun vrolijkheid, en de honger zal me spoedig naar huis brengen, maar Ebenezer, ik ben zo verdrietig dat je weggaat.'

'De tijd stopt alleen in wensen. Ik heb dit nodig, Bob, ik heb dit nodig...'

'Dan ben ik blij dat je het kunt.'

Terwijl ze naar de ingang liepen, strekte Cratchit zijn rechterhand uit naar zijn partner. Scrooge pakte de hand, trok hem dicht naar zich toe en gaf zijn vriend een knuffel die hij nooit meer zou vergeten. Toen ze het gebouw verlieten, draaiden ze allemaal in tegengestelde richting. Voordat Cratchit de hoek omsloeg, draaide Scrooge zich om. Hij wilde zijn partner vertellen dat hij van hem hield, maar nervositeit hield hem tegen. Zelf begreep hij de extreme vriendschap die tussen hen was gegroeid niet. Er viel een traan uit de hoek van zijn rechteroog voordat hij zich omdraaide, het resterende vocht van zijn gezicht veegde en zich vervolgens in de richting van het huis van Fred en Eleanor begaf.

De frisse Londense lucht sneed aan Scrooge's neus toen hij de drempel van zijn neef bereikte. Vandaag kon de kou hem echter niet temperen. Hij kon haast niet wachten om die ondeugende tweeling, de kleine duiveltjes van Eleanor, als overvolle ganzen door de kerstboom te zien stuiteren.

Hij duwde de deur open en brulde: 'Eleanor, het is gewoon je oom!'

Voordat hij de deur kon sluiten, werd hij overspoeld door een wervelwind van kleine voetjes en vreugdevolle kreten. 'Oom Dagobert! Jullie zijn vroeg!' gilden twee stemmen in volmaakte harmonie. Scrooge bereidde zich voor op de omhelzing van de meisjes door met zijn rug tegen de deur te drukken. 'Wacht even, jullie wervelwinden! Ik kan nauwelijks één van jullie bijhouden, laat staan twee!'

"Kom spelen! De Kerstman is hier geweest!"

Elk nichtje klemde zich vast aan een poot en begon die naar de zitkamer te trekken. De gecombineerde kracht van de benen die in verschillende richtingen bewogen, dreigde Scrooge omver te werpen. Hij zette zich schrap tegen de deur en zei: 'Ik zal je volgen.' Wijzend naar zijn voeten lachte hij: "Net als jij heb ik ook twee benen."

Toen ze de kamer binnenkwamen, werd hij getroffen door een golf van kerstgejuich. De boom glinsterde van versieringen, kaneel en het gebrul van een vuur vulden samen de lucht met het gevoel van vakantiegeluk. Op de eettafel stond een peperkoekhuisje, ietwat scheef maar onmiskenbaar charmant. Overal lag speelgoed verspreid, elk met de kenmerken van kort maar enthousiast spel.

Voordat ze in een vlaag van kerstvreugde verdwenen, slaagde Scrooge erin eruit te komen: "Eleanor, mijn liefste, heb je me gehoord? Ik ben vroeg!"

Een gedempte stem riep terug vanuit de keuken: 'Het is bijna zover, oom Dagobert!'

'Kijk eens wat de Kerstman mij heeft gebracht,' riep Ebby uit, terwijl hij hem een vrolijk geschilderde houten treinlocomotief in zijn handen duwde.

Fanny, ooit de concurrent, kwam tussenbeide: 'Kun je mijn boek voorlezen?'

Scrooge, altijd de charmeur, knipoogde en zei toen: 'Wat als ik het boek lees terwijl de trein ons meeneemt op een groots avontuur rond het peperkoekhuis?' De tweeling giechelde terwijl hun gezichten oplichtten als kerstkaarsen.

Maar nu de tweeling in een staat van vakantie-opwinding verkeerde, verschoof de focus naar een nieuwe verwondering. 'Ik heb een raadsel bedacht,' zei Fanny.

"Ik ook!" riep Ebby uit.

Een beetje verrast zei Scrooge: 'Ik zou ze graag allebei willen horen, eerst jij, Fanny.'

Fanny reciteerde haar raadsel. 'Ik heb bewakers die als standbeelden staan, vlaggen die wapperen zonder het dak te verlaten. Ik ben een magisch huis, maar heb geen draken. Wat ben ik?'

Scrooge streek nadenkend zijn kin. 'Nou, dat is een lastige. Mag ik nog een aanwijzing?'

Voordat Fanny antwoord kon geven, flapte Ebby eruit: 'Het is Buckingham Palace!'

Scrooge barstte in lachen uit, maar zei ernstig: 'Ebby, dit is niet jouw raadsel.'

Fanny, ooit de diplomaat, zei: 'Maak je geen zorgen, oom Scrooge. Zonder haar hulp zou je het uiteindelijk hebben gekregen.'

Scrooge glimlachte om haar vriendelijkheid terwijl hij zei: 'Nu is het jouw beurt, Ebby. Wat is jouw raadsel?'

Ebby, vastbesloten haar zus te overtreffen, verklaarde: 'Aan de overkant van de Theems lig ik, paarden draven bovenop me, terwijl boten onder me tuffen. Wie... nee, wat ben ik?'

Scrooge deed alsof hij diep nadacht. 'Aan de overkant van de Theems, zegt u? Paarden en boten... Deze ken ik! Is het... de Blackfriars-brug?'

Ebby's gezicht betrok. "Nee, dat is niet onze hoofdbrug!"

'Dan moet het London Bridge zijn.'

Ebby's ogen lichtten op. "Je snapt het!"

Met zijn handpalmen streek Scrooge door hun haar. 'Jullie zijn allebei genieën.'

'Oom Scrooge, jij bent ook slim. Nu is het jouw beurt.'

Omdat hij de last voelde van het snel moeten nadenken, zei Scrooge uiteindelijk: 'Je giechelt luid, je giechelt vaak, een gezicht wordt gedeeld, maar geen naam. Wie zijn wij?'

De meisjes wisselden een veelbetekenende blik voordat ze zich verheugden: 'Wij zijn het!'

Scrooge brulde van het lachen. "Meesterbreinen! Absoluut briljant! Jullie twee zijn het vrolijkste cadeau dat ik ooit zou kunnen wensen."

De drie speelden nog een tijdje voordat Eleanor de salon binnenkwam. 'Ebenezer, wat brengt jou hier zo vroeg?' Ze omhelsden elkaar in een greep van gelijke bewondering. Toen ze gescheiden waren, dreef er een laagje bloem op de vloer.

Scrooge kuste haar op de wang terwijl hij bekende: 'Ik heb moeilijk geslapen.'

'Dus de tweeling houdt je wakker?'

"Net als een fabrieksfluit. Maar ik kwam vooral vroeg om je te helpen, Eleanor."

Ze deed een stap achteruit van Scrooge, bekeek hem van top tot teen en zei toen langzaam: 'Help mij?'

"Ja... in de keuken. Heeft niemand je ooit geholpen met het bereiden van een maaltijd?"

'Natuurlijk, en ik heb ook andere vrouwen geholpen, maar nog nooit een man.'

'Ik ben hier om te bewijzen dat mannen meer kunnen dan alleen eten. Dus hoe kan ik je helpen, Eleanor?'

"Ik denk dat de aardappelen geschild moeten worden."

'Ik geloof dat ik een mes goed genoeg kan gebruiken om er voordeel uit te halen,' zei hij terwijl ze naar de snijtafel liepen.

De keuken zag eruit alsof hij door een storm was geteisterd. Kommen en voedsel lagen op elk oppervlak. De opgezette gans lag in de pan te wachten om gaar te worden. Terwijl de gehakttaart in de oven de geest verzachtte met aroma's, keek Scrooge naar de aardappelen, wortels en pastinaken die nog bereid moesten worden.

Voordat Scrooge begon met snijden, haalde hij de laatste envelop uit zijn jaszak en overhandigde die aan Eleanor. "Ik hoop dat ik niet te vooruitstrevend ben."

Toen ze de envelop in ontvangst nam, keek ze er voorzichtig in. Onmiddellijk gaf ze het terug aan Scrooge. "Nee, dit kan ik niet verdragen. Fred..."

'Ik hoopte dat hij hier zou zijn. Ik zal later met hem praten, maar je hebt dit nodig, Eleanor, voor de tweeling, zo niet voor jezelf.'

"Fred zorgt..."

"Dit gaat niet over Fred, maar over hoe de maatschappij je zal behandelen als hem iets zou overkomen."

'Dat is het lot van de vrouwen. Daar kan ik niet tegenin gaan.'

‘Dat vraag ik je niet. Ik wil je alleen zekerheid bieden. Elke cent in die envelop is een maaltijd, een bed, kleding-en het leven zelf.’

Toen Eleanor de zinsnede 'en het leven zelf' hoorde, barstten de tranen los. Hoewel Scrooge verbaasd was, legde hij gewoon zijn hand op haar schouder. Het gebaar bood geen troost, want ze wendde zich tot hem en begon toen openlijk te huilen. "Ik ben zo bang." Scrooge gaf haar de tijd om haar angsten over te brengen. 'Ik denk dat ik zwanger ben, Ebenezer.'

Hij begreep het meteen. 'Dit is precies een van mijn zorgen... Kraambedkoorts.' Hij wachtte even voordat hij verder ging met zijn eigen verhaal. 'Je weet dat ik mijn moeder heb verloren. Ze stierf zodat ik kon leven. Het is voor mij een levenslange last geweest om haar dat aan te doen.' Scrooge zweeg even en sprak toen over hulp. 'Ten tijde van mijn geboorte bleef hulp buiten de vroedvrouwen onnodig, tenminste voor de samenleving. Tegenwoordig zorgen de Lying-in Hospitals echter voor degenen die het kunnen betalen, en ik wil daarvoor de middelen ter beschikking stellen.'

Eleanor bleef tranen huilen van opluchting en liefde voor deze hulp.

Een laagje sneeuw volgde Fred door de deur. Voordat hij een geluid kon uitbrengen, raasde de uitbarsting van grenzeloze energie op hem af. "Vader! Je bent terug! Heb je hem meegenomen?"

Terwijl hij worstelde om de doos die hij bij zich droeg naar huis te brengen, antwoordde hij: 'Ik kreeg de pony niet in de bench, maar ik heb iets beters voor je meegenomen.'

"Wat is er beter dan een pony?" klaagde Ebby.

Fred schuifelde naar het felrode kleed in de hoek en schoof de houten kist op een tafeltje. Terwijl hun fantasie op hol sloeg, streelde de tweeling de doos alsof deze het leven van hun wensen bevatte.

"Wat is er? Is het een puppy?" vroeg Fanny terwijl ze op zijn plaats danste.

Fred grinnikte. 'Misschien volgend jaar, als je wat ouder bent.' Zijn glimlach genereerde warmte terwijl zijn woorden de visioenen van het meisje aanwakkerden. "Er is hier magie... magie van de geest."

De meisjes tilden voorzichtig het deksel van de doos op en juichten toen van vreugde. In de doos lag een sprookjesdorp, zorgvuldig vervaardigd uit hout en steen. Kleine huisjes, geschilderd in levendige kleuren, stonden langs de geplaveide straten.

"O, vader!" Ebby gilte met grote ogen van verwondering. "Maar... hoe gaan we naar binnen?"

Fred grijnsde. 'Alleen jouw inspiraties zullen dit gehucht binnenkomen.' Terwijl hij de meisjes aan hun spel overliet, klonk er uit de keuken een vrolijk gelach.

Fred ging de keuken binnen en zag dat Eleanor en Scrooge bloem naar elkaar gooiden. Bedekt met de spookachtige substantie stopten ze halverwege de worp toen ze Fred in de hoek van de kamer naar hen zagen kijken.

"Het lijkt erop dat ik de lol heb gemist."

'O nee, je bent net op tijd,' zei Eleanor terwijl ze haar handvol poeder gooider op zijn jas.

De drie ontweken elkaar terwijl ze doorgingen met het bestuiven van de kamer met bloem. Het stuk veranderde pas toen Ebby en Fanny de keuken binnenkwamen. Ebby keek naar de commotie van de volwassenen en zei luid: 'Ik dacht dat we de kinderen waren.'

Nadat ze ontdekt waren, werden de drie zo stil als standbeelden, elk van hun gezichtsuitdrukkingen verraadde de schuld omdat ze als schurken hadden gespeeld. En toen... gooiden zowel Eleanor als Fred een handvol naar elk van de meisjes. De keuken werd in een mum van tijd zo wit als sneeuw die zich tijdens een sneeuwstorm op de top van een bevroren meer verzamelde. Het hele huis werd omringd door ondeugend gelach, toen ze alle vijf eindelijk genoeg kalmeerden om de keuken te herstellen van het stoeien van de familie.

Toen het werk en het spel in de keuken klaar waren, keerden Scrooge en de tweeling terug naar de zitkamer. Hij ging bij de open haard zitten in de meest comfortabele stoel van het huis en viel toen prompt in slaap. De tweeling speelde met het sprookjesdorp en stelde zich allebei een soortgelijke maar unieke fabel voor.

Terwijl Scrooge zich in slaap ontspande, begon zijn mond bij elk snurken open en dicht te gaan. Ebby en Fanny concurreerden met het knetterende vuur en keken vol ontzag toe hoe Scrooge's gesnuif en piepende ademhaling de stilte begonnen te beheersen. En toen, toen Scrooge zijn mond op zijn breedst had staan, stak Ebby haar wijsvinger erin. Snel verwijderde ze het voordat hij erin kon bijten. De tweeling lachte met een opwindning die geen enkel kerstspeelgoed ooit zou kunnen bieden. En zo werd dit plezier hun spel. Vingers in en uit, de een en de ander drong de opening binnen.

Het gegiechel barstte zo luid los dat Fred het ging onderzoeken. 'Meisjes, denken jullie dat dit respectloos is tegenover je oom?'

'Hij weet het niet eens.'

"Dat maakt het misschien nog onbeleefder." Fanny verloor haar concentratie en gilde toen Scrooge haar beet.

'Hij weet het nu,' zei Fred, en voegde eraan toe: 'Het is tijd om je op te ruimen voor het avondeten.'

Beide meisjes renden de kamer uit terwijl Scrooge bleef snurken. 'Ebenezer, Ebenezer, het is tijd voor het avondeten.' Zijn slaap duurde voort. Terwijl hij naast Scrooge hurkte, keek Fred zijn oom in het gezicht terwijl hij zachtjes aan zijn schouder schudde.

'Ebenezer, Ebenezer...' Zonder antwoord pakte hij beide schouders vast en probeerde toen Scrooge uit zijn slaap te halen.

Tenslotte schoot Scrooge met een schok overeind. Hoestend terwijl hij lucht naar binnen snoof, kreunde hij: 'Ik hou van mijn zus.'

Fred antwoordde een beetje verbaasd: 'Iedereen hield van moeder.'

"Maar ik hou nog steeds van haar."

"Ik ook. Ik ook..." Fred aarzelde voordat hij zei: "Haar dood... nou ja, soms is het nog steeds moeilijk. Maar vandaag is het een vreugdevolle dood, met een paar jongeren die ons aan het lachen moeten houden, en een maaltijd die ons in slaap zal brengen. Dus wat zeg je ervan, oom, zullen we deelnemen aan de verrukking?"

Scrooge glimlachte terwijl hij Fred's helpende hand pakte. Eleanor kwam binnen met de geuren van de keuken en een kom vol gestoomde wortelen en aardappelen. "Fred, wil jij mij helpen met de gans?" Beide mannen volgden opgewekt, want de lucht vol smaken beheerste het gegrom in hun buik.

Al snel verplaatste de salon met zijn kleurrijke kerstboom, brandende open haard en talloze speelgoed de aandacht naar het feestmaal. Beide kinderen inspecteerden het eten nadat elke kom op tafel was gezet. Omdat de gans de laatste toevoeging was, werd de feestdag feestelijk gevierd.

"Voordat we beginnen: een toast op het seizoen", aldus Fred. "Op het nieuwe jaar... moge het minder ruzies en extra feestdagen brengen."

De volwassenen lachten toen Scrooge vroeg: 'Problemen met advocaten?' Fred schudde alleen maar zijn hoofd heen en weer.

'Ik wil een toast uitbrengen,' zei Ebby.

'Dan ik,' hield Fanny vol.

Er vormde zich een bedrieglijke grijns op Ebby's gezicht terwijl ze sprak. 'De mijne is voor de gans... moge hij het zo lang volhouden als ik kan kauwen, en beter smaken dan hij eruit ziet.'

Iedereen behalve Eleanor lachte toen Fanny zei: 'De mijne is voor de kerstpudding... moge de hardheid de maag verdragen, en de smaak het waard vinden om door te slikken.'

'Ik begin me hier een beetje over het hoofd te zien,' zei Eleanor.

Fred knipoogde en zei toen: 'Maar het is jouw beurt om een ander te kleineren, dus wat zeg jij, Eleanor?'

'In dat geval zal ik een toast uitbrengen op Oom Dagobert... moge je werparm altijd zijn doel niet bereiken, en mag je vrijgevigheid voor altijd het volume van je snurken overtreffen.'

De tweeling wees naar Scrooge terwijl ze lachten om hun recente capriolen met de snurkende oom. Scrooge keek naar deze intuïtieve broers en zussen en kondigde toen aan: 'Ik heb hier de beste toast.'

'Nou, Ebenezer, alsjeblieft...' Fred stierf weg terwijl hij verwachtte dat Scrooge aan zijn toast zou beginnen.

"Ik hef mijn glas op de tweeling... hier is op de chaosmakers, lachbrengers en toekomstige kerstzangers... als ze in staat zijn om op één lijn te blijven."

"Ik kan beter zingen dan Ebby."

'Maar ik kan me de woorden herinneren.'

'Oké, meiden, vandaag is niet de dag voor dit soort kleinigheden.'

Na de maaltijd was de vakantie snel voorbij. Fred bood het spelletje Whist aan als plezier na het eten, maar Scrooge riep in plaats daarvan om een koets. Toen hij wegging, was Fred bezig met het verhuizen van de sprookjesvillaga naar de meisjeslaapkamer.

Het stuiteren van de postkoets veranderde de gestage ademhaling van de vermoeide Scrooge snel in gesnurk. Eenmaal geparkeerd voor zijn adres in Sackville, moest de chauffeur van zijn stoel springen om de oudere man wakker te schudden. Scrooge gaf de man een extra muntje voor zijn bezorgdheid.

Het betreden van zijn winterverblijf was altijd een schok, maar nooit een verrassing. De kilte van het onbeheerde gebouw verdoofde de botten van de magere man. Toen de onmiddellijke behoefte hitte werd, dacht hij aan de dag, vooral aan de speelse tweeling. Terwijl de vlammen van het vuur het roet in de schoorsteen dreven, zakte Scrooge in zijn stoel. Slaap leidde tot snurken, wat leidde tot spierontspanning, wat leidde tot het falen van zijn kern. Terwijl zijn kin ontspannen op zijn borst rustte, viel er een laagje bloem van zijn kraag toen zijn leven eindigde.

"VADER, ik wil meer spelen."

"We hebben een lange dag achter de rug. Het is tijd om naar bed te gaan. Je moeder komt binnenkort hier... en je weet wat dat betekent." De meisjes waren meer dan zeurderig, dus gingen door met hun plezier. In een vlaag van activiteit hadden ze hun dorp omgetoverd tot een boerderij. Door hun eigen houten dieren aan de scène toe te voegen, ontstond een sfeer die zo echt was dat je de mest bijna kon ruiken.

Terwijl Fred langs de spiegel in de kamer van de tweeling liep, merkte hij extra gebaren op. Toen hij naar de spiegel keek, zag hij niet zijn eigen spiegelbeeld, maar in plaats daarvan het visioen van Ebenezer Scrooge. "Oom?"

'Wees kalm, Fred.'

"Wat moet ik hiervan vinden?"

"Ik heb een verzoek."

'En dit is het juiste moment?'

Scrooge negeerde de vraag gewoon en sprak toen over zijn prioriteit. 'Ik heb Eleanor tweeduizend pond aan consolobligaties gegeven.'

"Tweeduizend pond? Hoe durf je!"

'Het lijkt erop dat het zonde is om je te vertellen dat je kalm moet zijn. Maar ik zou er graag over willen praten, want dat is al gebeurd.'

Fred ademde zo krachtig uit dat Fanny opkeek om de angst van haar vader te onderzoeken. Toen ze zijn spiegelbeeld zag, riep ze uit: 'Kijk Ebby! Vader begint op oom Dagobert te lijken.' Samen giechelden ze terwijl hun stoeien duurde.

'Fred, je denkt misschien dat ik hier te ver ben gegaan, maar ik maak me zorgen over eventuele schade die je einde zou kunnen betekenen.'

Fred haalde meer lucht naar binnen dan hij nodig had voordat hij zei: 'Eleanor heeft geen kennis van financiën. Vrouwen hebben er het talent niet voor. Wij beschermen...'

'Onzin! Humbug! Houd op met praten over valse leerstellingen.'

"Maar de cultus van huiselijkheid..."

"Alleen gemaakt voor gehoorzaamheid." Scrooge zweeg even en vroeg toen: 'Heb je er zelfs maar over nagedacht wat er met de meisjes zou gebeuren als je stierf?'

"Ik heb dat onderwerp vermeden, dus het zou niet ter sprake komen."

'Beste man, voorbereidingen zijn nooit zonde.' Scrooge legde zijn redenering uit om Eleanor zonder toestemming macht te geven. 'Ik heb te veel gezien om dit te voorkomen. Wij die geld hebben, kijken zelfs nooit naar de ontberingen die ontstaan als de kostwinner valt.'

"De Widows Protection Act biedt veiligheid."

'Eleanor zou je kleding krijgen, maar niet je huis of geld. Bij je overlijden zou ze nog steeds geen volledige rechten hebben, en de tweeling... Ik kan niet eens nadenken over hun mogelijke misbruik.' Met een verlangen om de spanningen te kalmeren, eindigde Scrooge met: 'En dan is er de nieuwe baby.'

"Nieuw kindje?"

"Nogmaals, ik heb mezelf hier overtroffen."

"NIEUWE BABY! Dat is nieuws waar ik over moet nadenken."

"Ik hoorde de naam Joise, maar ik weet niet of dat een jongen of een meisje zal opleveren."

"Voor mij maakt het niet uit."

'Maar dat zou wel moeten, want de samenleving zal hun vrijheden bij de geboorte dicteren.' Op zoek naar een voortdurende methode van overreding voegde Scrooge eraan toe: 'Ik kan je niet dwingen oplettend te zijn. Maar ik heb zo goed als ik kan gezorgd voor de veiligheid van je gezin, mocht je overlijden te vroeg komen.'

'Ik zou dankbaar moeten zijn, maar ik voel me nog steeds gekleineerd.'

'Ik heb niet het inzicht om te weten of dat te wijten is aan het feit dat ik zonder overleg heb gehandeld, of omdat je de behoefte hebt om je controle te beschermen.'

Fred ademde uit en zei: 'Beide zetten me op een nietige manier.'

"Jhaah-ae. Jaaah-ae."

Scrooge keek over zijn schouder, glimlachte en zei toen: 'Ik word geroepen. Denk eraan om op zijn minst in vriendelijkheid te leven.'

"Wacht... wat is er gebeurd Unc..."

"Yhaah-ae. Yhaah-ae. Khaac-aaac."

HET EINDE